Rerialles d’escorrialles (de lleterades ínfimes)

(2017)

Carles Reig

—*Das war das Ende*, deia la cigala abans de la darrera transformació.
—M’havia passada una eternitat en estat latent de nimfa insensible, i ara hom em naixia a la realitat material perquè hi passés, en estat conscient, una efímera estada d’infern subterrani (i llavors, curtíssim, encara d’infern alat i estrident) que em transportés a l’altra eternitat on l’accidental matèria que em constituïa fóra totalment destruïda i dispersada en buidor infinita.
—Quelcom em va néixer, doncs, i calia ara afanyar-se i fer-hi el ximplet, per a la fi, després de no re, morir; i, mort, no ésser absolutament re.
—Per això esgaripava incessant; per això m’esgargamellava desesperadament.

(/=\)

—Ermità hipogeu, de qui, escanyat, el mut monòleg, obscurament lúcid, reconeix que el que li cal sobretot és febrir el seu rovell visceral.
—*Em cal cal cal fe-febrir el meu ro-rovell vell vell vi-visceral ral ral*, es repeteix en duja sens fi, en un sempre recomençat recargolament auditiu de sinuositats tancades. *Em cal... em cal*...

(/=\)

—Caminava ara doncs entre gases llordes de ronyes i estalzins.
—Caic, caic.
—No hi ha fi.
—I must quit that opium nonsense.
—Ah, hongarès, això us volia dir, que quan era jove, com prou ha de fer tot jove en servei a la seua terra quan aquesta terra és ocupada pels brutals maleïts de les hordes invasores, havia treballat i tot pels CAAT, els *Cossos Armats per a l'Alliberament de la Terra*, tret que la meua ràbia esdevenia nàquissa quan justament més calia que, al contrari, s'encengués més roentment; prepòster, davant el genocidi que els atrofiats, monstruosos, canfelipútrids infligien al meu poble, em tornava obscenament espectador; asimètric entre els altres molt ardits guerrers dels CAAT, una veu d'impotent femelleta m'eixia del cos, capadet i primet com fus, i ai, vós, que cortès no esdevenia envers l'enemic!
—Pitjors que els mateixos invasors, els botiflers amb ferotges carotes de jutge, els gossos del feixisme qui bordaven en xarnec, exigien sang, exigien genocidi, i es morien de ràbia. I tanmateix, ai com somiava atansar-me'ls secretament un per un i acoltellar'ls! Car prou calia anihilar'ls com gossos rabiosos.
—Mes, mòrbid, pel matinet, desemboirant-me del son, com em prenia jo mateix llavors per fina favorita gomboldada marieta qui ix del bany tebiet tota vestideta de sedes, i sisvol àdhuc de volves de neu teixides per bruixes de cucurulles guspirejants, i com el meu escapçadet vitet no es convertia en minúscul alçaprem que, si ningú vencia el fàstic i l'accionava, em separava de dalt a baix en canal, i hom podia aleshores veure-hi com tots els meus òrgans curullaven merda.

(/=\)

—Com en Claudi, efectivament, em cagava cada cop als calçotets, a les envistes de l’hora de la mort. Perfecte simulacre de la sobtada decrepitud, el raor mateix se m’escalabornava tot sol.
—Funesta quisca dels gossos botiflers. Qui vol relliscar de bon matí en merdes de gos?
—Queia tot sol, abandonat pels meus amants imaginats, i em rabejava en plors paròdics.
—Part de terra rac, destrempat com el nafrat Patrocle (mentre que qui de mi pren cura trempa).

(/=\)

—I ara via fora, capdecony. Alerta a l’ordenança de la llorda granota qui tot al voltant t’estisorarà.
—Ordenança repulsiu, de safaroses mans.
—Que reaparegui doncs, amb tota causa i raó, l’eina màgica de l’assassí.
—Sóc fulgurant sarraí, i estès assesta i entaferra el meu sacre ganivet.

(/=\)

—*Per què serveix aqueixa banyera sota l’ample badall del fumeral?* — l’inspector assegut sota la làmpada encesa em demanava, bo i assenyalant amb un lleu moviment del nas la banyera on regularment banyava en àcid tots els meus cadàvers.
—L’inspector portava sota el llum ocre un vestit cenyit tot de color ocre i li havia donat tot entrant un conyaquet ocre tot d’aflatoxinetes ple, i ara, pobre home, tota la seua pell, tot ell, s’havia tornat del mateix color ocre del seu vestit i el seu barret.

—La seua llengua pastosa i ocre em demanava per la banyera com si ell mateix no sabés que, com qui diu d'ací a no res, hi era destinat a jeure i a bullir-hi banyat en àcid per a, en acabat de ben poc, haver desaparegut totalment del món.
—La banyera buida, la seua gola tota oberta semblava famèlica i el gran respirall al seu damunt semblava neguitós per a trametre al cel les ànimes (ço és, els fumets) de l'àcid.
—Així que li deia, me'n record perfectament, *Aqueixa banyera, inspector, serveix per a banyar-s'hi amb sals de salut. La guarició, inspector, és sempre completa i ineluctable. És mercès a aqueixa banyera que sóc, a la meua com qui diu provecta edat, un homenet ben xiroi qui es pot permetre de menjar herba i terra a qualsevol prat fresc, i de saltar d'alçades respectables sota l'admiració de gent molt més jove i tanmateix cauta. Si us espereu un no res, inspector, vós mateix podríeu assegurar-vos-en; fer-hi una cabussadeta, ca? Car no us veig pas avui amb un gaire bon aspecte; un carés el vostre pus tost defectuós. En tot cas, guaiteu, ja us n'escric la recepta. Serà un instant.*
—Son, inspector? Car quines capcinades que no feu! Voleu jeure un momentet a la banyera? Au, que us ajudaré. Passet a passet i som-hi, ca? I tant, i tant. Bon noi, així m'agrada.

(/=\)

—Excel·lents palaus de marbre molt lluent, amb sobergues escalinates per on dones magnífiques es presenten abillades amb vestits que tot al llarg de llurs cossos imponents se'ls emboliquen molt estretament. Cada vestit és sempre d'una sola color.
—I llavors s'escau la tria, on les vestides de color malva, i lila i morat, es veuen gentilment assenyalades cap endavant, per a llur molt insigne continuada exhibició. En contrasemble, ni les vestides de negre ni de blanc, ni de cap dels verds ni els blaus, ni els grocs ni els ocres, són mai

gaire preades i hom els permet nogensmenys molt graciosament de continuar, per vies desviades, escales de marbre fals avall, i llavors encara avall, avall, per escalotes de fusta mig corcada, fins que esdevingudes esquelets de putrefactes pelleringues ja no cauen i es desfan en la foscor humida i pudent.

(/=\)

—Ran de terra ara, sota els troncs de la densa carpineda o la més esparsa pollancreda, les cames de la gentada. Sóc al màxim on, adeleradament filopàtric i tot, mai no gosaria d'atansar'm a ca meua. Romandré doncs tota la nit fora, ni gosant ficar'm dempeus disfressat d'ombrívol tronc inert de pollancre o de carpí; hi romandré respirant humus i força sorprès de trast en trast pels animacles subterranis qui, tot al voltant, de forats sobtats, no ixen innombrables.
—Mentre, prou a prop, rere les arbredes, entre foscors i clarors, els barrilaires, damunt hamaques, no fumen i xerren, ni els crits de les dones (qui hom potser es carda, tan fortes i espontànies o, com se'n diu, orgasmàtiques? No; orgàstiques, les cridòries, i els aldarulls i les rialles) no m'esclaten a les orelles, no se m'estavellen al pit adolorit, dels innominats i qui sap si innominables invitats qui, intrusius, al meu predi d'adés no fa gaire, potser indefinidament no se m'instal·laven.

(/=\)

—Hi havia un sabatot rere la porta. Anava a sortir de casa i el sabatot, immens, negre, a mig enllustrar i tot, semblava esperar-me — esperar-me perquè m'hi encabís.
—Devia ésser la immensa sabata que, segons el meu testament, prou havia d'ésser el meu taüt.
—*Sebolliu-me tal qual, embolicat en el sabatot de l'home gegantí — l'homenot qui sempre m'ha volgut assassinar —*

que ara hi hagi reeixit o no, tant se val — la seua sabata és el taüt ideal per a mi — cap altra despesa — dins el sabatot i, au, al clot.
—Aquella sabata, doncs, no em feia cap gràcia. Girava cua, tancava la porta, i, atès que havia de fotre el camp, ho feia per la porta del darrere.
—L'estrany fou que, bo i arribant a l'edifici on anava a votar, aquell primer dimarts de novembre, l'ascensor no s'aturés a cap a pis — l'ascensor continués pujant i pujant — collons, merda de màquina, jo que només anava al tercer.
—Arribat al terrat, perdut al cel, veia que allò...
—Que allí allò era un restaurant, i que només homosexuals hi dinaven; els coneixia gairebé tots, de les diferents èpoques de la meua vida. Tots, sense excepció, conservats perfectament en la madura jovenesa, quan l'home és més bell i avinent.
—I ara les abraçades, efusives, emocionants. *Quin goig, companys, quin goig!*

(/=\)

—Maldàrem a la insabuda els eunucs i hermafrodites
Cosmonautes qui heterodoxos abolírem les supernoves
Metamorfosats titelles qui mecànicament engospàvem els fòssils
Que entre d'altres més trists rebuigs els imponents esclats no vomitaven.
—El nas ensumant enigmàtiques humitats de cruïlla als verguerons de la finestreta de l'escafandre
Romaníem captivats astorats angoixats vehements
Com canalleta davant la dramatúrgia de cap vidu virtual
De qui els floroncos i carboncles grossos i bruns com vits d'onagres
Com dolls de tèrboles fonts no s'escorreguessin
Molt uxori vidu ell a despit que el cony sa muller dugués tancat amb forrellat

Forrellat que franquejat duria als ulls de l’esfinx
Aspriva nina de rogets jugals
I d’engonals acotiats amb carícies i cantúries pels puerils esquelètics no gens boquidors garrins
Qui amb quin fantàstic goig no ens féssim (en ple no res!) el fi.
—Amb revòlvers tan mancats d’espinada com els rebels llessamins de la memòria
Gens no encertàvem els cavalls tornats rats qui tanmateix eludíem com febrades
Que se’ns eixamenessin per a tòrcer’ns (atesos) a mutacions trasbalsadores
Mentre els fòssils esmaltats com queixals esmerilats de fresc
I qui no mostraven de l’inacabable ventall de signes de senilitat
Sinó un cert engeperudiment de banda de les osques intercostals
Caçar’n no pas tampoc gaires.
—I llavors els mai haguts encara la desil·lusió de trobar’ls farcits d’altres imperfeccions
Si doncs no de greus mancances d’on així espifiant-la per comptes de sucumbir a cap vanitat
Dinàmics ans ferotges ens abraçàvem als adelitaments de la discreció
I ens engatjàvem a un més lúdic anar-hi com qui diu de bell nou fuetejats.
—No tornaríem mai més a riba que hom ens gomboldés ni gratés els polls
I ens tractés de carallotets i de garrepes constipats
Adreçant’ns-e flèbils retrets com si som bogets o albats o idiotes circumcisos
Llurs fútils bafs dient’ns-e de víctimes i de xagnes
D’ocellets esplomissats i amb sang d’orxata
Sense arestes ni daus barrejats potser com peix interestel·lar de cairats monumentals ciclopis megalítics

contorns
No pas gaire diferent de l’immortal ibis qui subaquàtic cova l’ou d’on l’univers sovint no desclou.
—Al contrari només tornàvem en cofí llençat de bòlit per cap pou d’escàs calibre
Com bala al cervell mateix
Si amb les mans clafertes a vessar
Amb fusos a les dretes i filoses a les esquerres
Desats a l’escriny més invisible ja tots els esglais fins ara mig constrets ni sufocats
No dúiem castrats i entre estrats innombrables de lúgubres ocasos
(Irrisoris oceanògrafs
Cloïsses neolítiques fecals necrològiques
Arnats atletes coincidents a narcòtiques bromeres)
Un ferotge escreix de feixugues receptes curulles de postissos i d’aixoplucs
D’aiguabarreigs en un mot molt astrugament reblerts dels guanys de les darreres dites
De cap altra a l’empiri molt eleta deessa infal·lible
Per a finalment estavellats a les planes nevades de la platja sens fi
Inermes no oferir’ns als seus sequaços (llas!) temudíssims.

(/=\)

—Quants en dec haver? Sis o set.
—Sis o set anys i em toca de dormir amb la padrina, vull dir, no pas l’atea, l’altra, i abans no es fiqués la camisa, li he vist el cul blanc on la llum de la nua bombeta hi espetega enlluernadorament, i llavors tot era fosquedat i tanmateix aquell cul rodó i tot blanc em romania llonga estona fent la viu-viu, fent la rateta a la retina, en delitosa rere-impressió eidètica, talment fos lluna que, per efecte de fosforescència o com se’n digui, romangués mig encesa al cel fosc de la cambra closa, i doncs, com dic, a la tènue llum fantàstica

d’aqueixa lluna tan romàntica, m’he ficat a imaginar quina de les dues xiquetes no preferia que m’ensenyés la seua lluneta, si la Ireneta de dues cases a l’esquerra, o l’Elvireta de Selvanera, i de seguida he triada l’Elvireta, car l’Elvireta era tan boniqueta i pocavergonyeta, i la Ireneta més aviat lletgeta i vergonyoseta, i així, sense adonar-me’n el pitxolí se’m feia tot altet i duret, i he sentides unes mans que me’l sacsaven i me fet l’adormidet i la padrina me la pelava cada cop amb més empenta fins que em feia mal i tot i he fet veure que feia un ronc agònic i ha afluixat i llavors el plaer m’ha envaït i el seu qui sap si també, perquè a poc a poc, després d’haver gemegat sordament, ha plegat de remenar-me-la. —L’endemà divendres l’acompanyava a l’església dels frarets que és on va a confessar-se, pobra dona.
Sóc assegudet al banc pesant figues i ella parla amb el capellà al confessionari; imperceptiblement, tot pesant figuetes, amb el culet rosegós, m’hi anava atansant de tal faisó que llur conversa atenyia mes orelles.
—La padrina li confessava molt penedidament d’haver-me-la pelada, i el capellà demanava detalls, i la renyava, i llavors li diu que el traumatisme, que quin pervertit no haurà fet de mi, que quin guerxament irreparable de l’ànima immortal, i que li enviï ara mateix el traumatitzat minyonet, perquè vol parlar-li, no solament per a treure-li els cucs del nas, com deien al seu poble, sinó, molt més important, per a treure’m el dimoni qui segurament, aprofitant l’orgasme mutu, se m’introduïa per a sollar’m l’ànima adés, llas, pureta i blanca, i ara segurament tan llorda i claferta d’inesborrables, incosibles, sangonoses, boïgues, *agh!*
—La padrina li diu que això rai, que mercès a la divinitat, avui he tornat a vindre amb ella.
—Ell li diu, som-hi, doncs, enviï-me’l a la sagristia ara mateix, no val a fotre el ronsa, vellarda celerada!
—La padrina, amb llàgrimes als ulls, em duu al cau pudent del capellà rere l’altar, i el capellà, sàdic, la tramet ben lluny, a fotre penitències feixugues d’allò pus.

—I ara se’m fica al costadet, i m’enllaça l’espatlla amb un braç i em muny el pit, i amb l’altra mà em masega la cuixeta descoberta pels pantalonets. I em diu, a cau d’orella, bo i aixecant-me tremolins a l’espinada i bonyets a la pell rai — i em diu que prou que sap que em feia l’adormit suareta i que quan anit la padrina em tocava el trompitxol també, així que, si no vull que ho reveli tot a la padrina, i no cal dir al seu déu tan franquista i assassí, em caldrà jurar pel déu molt carrinclonament creuclavat que per balsàmica pietosa penitència hauré de fer tot el que em diu, i mai no parlar-ne a ningú, car és secret sagrat d’allò més diabòlic.
—Llavors, és clar, amb dos dits tanmateix tremolosos, em treu el pitxolí tot escarransidet, i em demana, mentre me’l toqueja, que li expliqui exactament com ho feia la padrina, i si ho feia així, o aixà, o com. I llavors em diu que molt bé, i que com a prèmit del bé que m’he portat em farà un gran favor. Que una clienta seua, vull dir, una d’aquelles putes rònegues qui també és parroquiana seua, li ha regalada una confitura casolana exquisida i que me la farà tastar i que l’hauré de comparar amb una altra confitura més adotzenada, venuda a la botiga, perquè vol saber, diu, si per la gràcia del seu déu tan graciós, haig el paladar tan fi com el seu. I que per això cal m’embeni els ulls, perquè no vegi les marques als pots. Em diu també que pari compte que no em donarà les confitures amb cap cullereta, sinó amb un d’aquells tubets tous especials que cal xuclar fort per a extreure’n el suc i que empren exclusivament els molt entesos especialistes en la matèria i els més altament epistèmics tastadors professionals en mels, i aixarops i d’altres llepolies de refinament excels, per tal d’escaujar-ne les subtils diferències.
—Som-hi, i em burxa boca endins, i, és clar, és el seu enorme cigalot, i aleshores, com del meu pitxolí no en sortia mai sinó pipí, no sabia que en pogués sortir l’aixarop amarg que n’eixí al final. De moment, però, el tubot que xuclava era força dolç, i allò volia dir que se l’havia untat amb

qualque confitura de veritat, i ell anava dient que xuclés i xuclés, que xarrupés ben fort, que aviat en sortiria el segon suquet de l'altra confitura, fins que, i tota la boca em fot un mal de caldéu — *zip, zap, zup!* — és l'aixarop dolent que en surt, i m'engargussa de valent, i sóc a frec de morir'm d'ofec i tot, i no sé pas si podré tornar mai pus a respirar...
—*Empassa, empassa, malparit*, deia amb una veu ronca i esbufegada, i no fou sinó molt més tard que em va treure el tub de la boca, i em va deslligar les mans, i em va treure la cosa negra de capellà que m'havia embolicat al cap per a tapar'm els ulls, i que em va dir, oblidant-se de demanar-me quina de les dues confitures m'havia agradada més, que muts i a la gàbia, o diria a la padrina que em feia l'adormit quan me la pelava, a part les penes eternes i infinites de l'infern d'aquell maleït botxí de déu seu, sempre tan merdosament espiant tot el que fas, fins i tot quan et tanques al canfelip per a cagar-hi, i que au, i fins a la propera, i que els pecats es paguen amb tortures i sang a llossades, *entès?*
—Entès, dic!
—Sí senyor!
—Vigila!
—I vam sortir plegats, i amb la seua cara d'hipòcrita fastigós i bavós, em lliurava a la padrina, alhora que m'etzibava un clatellot. I no sé què l'aturava que no em fotés una puntada al cul, ço que, naturalment, la padrina hauria trobat d'allò més com cal, venint com venia d'aquella suprema autoritat delegada directament pel déu i l'estat feixistes.
—Fora, la padrina, tota neguitosa, em demanava què s'havia esdevingut de fet a la sagristia, i jo, és clar, li deia que el capellà, molt bona persona, que em donava confitures casolanes i tot, però que no valien res, les casolanes, i que m'estimava naturalment molt més les de la botiga, com les que teníem a casa.
—I això, vós, com l'estovà, pobra dona, i arribats a casa, per al bon berenar, de quantes de confitures no m'empastifava

unes llesquetes primes com aquelles hòsties putes que sovint, en hores solemnes de ruc remordiment, a ella tant no l’enllaminien.

(/=\)

—Abans de creure-te’ls més val que te la pelis
Profetes de culs bruts i cervells llords
Qui al vici addictes rosegant reigs bords
Segreguen llurs risibles evangelis.

(/=\)

—Sóc l’herpetòleg qui salva les serps
Indomtables com joves vits esquerps
Perquè les aixafi el vil camió
Es llencen a la circulació.
—Si s’amagaven sota el ginebró
Sota l’arç i a horts de veces i erbs
I als enciams i els cogombres superbs
O lluny de l’urbs a solc i cavalló
On desenvoluparien l’estirp
Sense por de rodes ni de verins
Ni gespes toses per ginys assassins
O atzars de trànsit d’on avui l’extirp!
—Demà només becs d’àliga o de corb
I els focs del llamp muntà li són cap torb.

(/=\)

—Amb el meu xiquet de sis set anys, hem anat a cercar bolets. Som a un prat molt verd d’herbei somall. Hi hem vista passar una dona abans nostre, d’ací que de bolets bons no pas gaires. Com qui diu, gens.
—Ara, arribats a la ben poc atapeïda verneda que voreja la segla, asseguts entre les pedres, a la remor de l’aigua i

entre els insectes, els petits crustacis i els peixets, hem sentits planys i gemecs molt lamentables.
—Guaitàvem a l'altre costat de la segla i hi havia un altre prat tot verd, tret que aqueix era ple de gent aparellada, d'homes qui es cardaven minyones. Es veia ben clar que eren minyones, car la dificultat de la penetració i els ensangonaments a les carranxes eren generals.
—*L'infern són els altres*, va dir el xiquet, seriós, i bo i repetint la fórmula que jo mateix no feia gaire li intimava (una mica més adultament, vós, amb "*l'infern és*...", mes qui s'hi capfica?), tret alhora que li ho deia referit, com volia l'erudit, a l'esguard d'altri, sobretot el de l'estrany, qui sempre, vulguis no vulguis, pel fet d'esguardar-te, de fitar-te, ja t'interromp; interromp el teu esdevenir-te, empudega el teu pensar-te tu mateix, desmanega la construcció constant que del teu ésser tu mateix no et vas tothora fent.
—I me n'adonava que, d'una altra manera, el xiquet també servava tota raó.
—Car allò que vèiem, qui sap per quin joc de miralls produït per qui sap quins altres fenòmens diguem-ne astronòmics, era de debò l'infern. Car cada condemnat es veia obligat a cardar-se eternament, i doncs sense pausa, un reguitzell infinit, i doncs interminable, de minyones, de setanta-dues minyones si fa no fa, les pobrissones reesdevingues minyones tantost desminyonades.
—I tantost desminyonades, reesdevingudes minyones, veient-se obligades a afegir-se a la cua perquè els arribi el torn de tornar a ésser desminyonades pel condemnat desminyonaire.
—Collons, tanta de sang i tanta de merda, allò era més horrible i tot que no el que hom deia que no li tocava adés al pobre Sísif.
—*Quin destí infernal, efectivament*, vaig respondre, no solament per als condemnats a desminyonar sense atur, ans per a les infinitament desminyonades mateixes. *Saps què, xiquet? Tornem al nostre prat, i recomencéssim la*

cacera, fa?
—Cacera pus tost infructuosa, ja ho he dit, car la fosca dona del cabàs prou ho havia com qui diu escurat, poc feia gens, tot.

(/=\)

—Discutíem doncs la implacable impotència davant la mort ineluctable, i se n'adonà que jo emprava, en dues frases conseqüents, la paraula *púguer* i la paraula *poder*, i em va demanar com es feia.
—Li vaig dir que les paraules vénen com vénen, de vegades vestides per al ball de la conversa, de vegades per al discurs de la conversa, o el funeral, o la seducció, o el combat, de la conversa; cal prendre-les a llur humor, car què altre faries? Púguer i no púguer en l'univers de l'existència s'equivalen; poder i no poder hi és exactament el mateix; quan no pots no pots, i quan pots pots, i au.
—Les paraules s'adapten al mot, al pronunciament, del moment. Amb quin vestit no apareixeran ara? Amb quin to de vestit no se'ns presenten les tanmateix prou conegudes paraules? Un to pus tost cridaner? O un to pus tost no gens remarcable? De vegades n'hi ha que s'esperen com qui diu entre bambolines i surten d'espetec, vestides per a l'exabrupte. Ma mare, de petit on molt entremaliat feia maleses, sovint em deia, *Així et moriguessis!* i en canvi davant l'aparell televisiu on s'esqueia de cops que hi tragués el nassot merdós un d'aquells extremadament fastigosos canfelipútrids bo i vomitant les seues candefeliputregades, la senties que comentava, amb una certa calma automàtica i tot, *Aquest datpelsés; així et morissis, desgraciat*.
—I doncs, si volia que em morigués, però que l'altre només es morís, això és evidentment que la mateixa paraula eixia el primer cop abillada per al ball de l'esbufegat nerviosisme o del més roent emprenyament, i el segon cop disfressada

més comcalerament per al ball del conformisme impotent.
—*Tot molt natural, com veieu*, vaig afegir.

(/=\)

—Com totes les converses i discussions entre capsdecony, aquella també era una conversa de lloros. Psitacismes (o llorismes) a doll. Els lloros lloraires i llurs lloracions. Hom repetia com a pròpies les opinions adés o suara llegides a diaris o sentides a ràdios i televisors. Horroritzat, me'ls esmunyia; de primer, silent, feia com si no hi sóc; i en acabat, tot d'una, som-hi, no hi sóc.
—No pas que me'ls esmunyís gaire lluny. Mai no cal anar-se'n gaire lluny per a millorar la condició. Cal anar-se'n, això sí, però tampoc cada cop als antípodes, tu!
—Car allí mateix, com qui diu, hi trobaves de molt més interessant. Només et calia fitar el terra mateix, observar-ne la superfície, tan humil a primera vista, mes de fet tan immensament rica! Quin terra feraç de corprenedores situacions! Esguardar-hi la natura a l'abast; tanta de faitissa beutat, tant de viu i de bell prest, en avinença, a tocar d'ull i de dit.
—La vida sempre imminentment terminable, tan curta, tan fugaç, i al món natural tant a remoure i a filustrar i a estudiar! I (pensa-hi!) aviat no en veuràs res, de tot això, car seràs mort.
—Per què perdre l'estona en vils psitacismes? En fútils repeticions de pecs tautòlegs disfressats de lloros arnats? Les opinions a diaris i ràdios i televisions, quin merder, quin embolic de fètides delusions, o, a tot estrebar, de ximpleries i buidedats! No, tu, estalvia-te'n, vols?
—Per comptes, contempla, ran de terra mateix, les molses, els paràsits i els insectes, i els fòssils, i els escorpins, i les pedres i pedretes — llurs colors exquisides! Res al cel com a la terra més íntima. Les colors de l'arc al cel que duen les pluges passat el llebeig són una escara fosca comparada a

les lluents iridescències d’aqueixes pedres peludetes que veig ara mateix entre els còlquics i els baladres.
—Oh, i espera’t! I això? Qualque rosegador col·leccionista ha degut estotjar en aquest clotet tots aqueixos rellotges de corretges ratades i fetes malbé pel temps transcorregut i pels elements, o ha estat el torrent mateix qui, sovint mut, quan s’exprimeix, ajudat per la pluja, mostra les seues preferències horològiques bo i reunint-ne en aquest raconet!
—Atansa-t’hi i remena-hi una miqueta. Dos o tres encara bateguen o donen signes de vida amb un petit esclat de llum de lluny en lluny! Meravella, tu. Hò, i tant!
—I si això no val molt més que haver de sentir sempre les mateixes abjectes banalitats, els mateixos ensalivats pinyols, de xafalloses boques d’autòmats doiuts! No fotem!

(/=\)

—Per una d’aquelles equivocacions de la vida, em presentava a cal ginecòleg. Quan sóc tot eixarrancat a la seua taula-llit, els peus ben enfonsats als estreps i els collonets enlaire, es veu que del meu aparell diguem-ne genital ni la infermera ni ell no en fan cap cas, com si no se n’adonessin de cap mena de com qui diu anomalia, i doncs procedeixen a la reconeixença. Que sóc un homenet no els deu passar ni pel cap. Em deuen prendre l’inconspicu vitet per clítoris i el diguem-ne entrecollonets per arrugadeta entrada de cony.
—Hi burxen i regiren, hi escorcollen i furetegen, professionals rai. I ara sentia una punxada d’injecció pel voltant de les ben ventilades parts, i a poc a poc queia en pregones incertituds, per a tot seguit ja endinsar’m en foscor de llarga espera, en foscor de llarga nit, hom diria de dies i dies, foscor entrevinguda per grogors d’orins gomosament mig petrificats, o millor dit, com ara mig tous mig durs sabons de trementina, estranys sabons molt antigament oscats, fòssils si fa no fa ambrats, qui suren en

la fosca.
—I ara oïa de lluny la veu que em deia que ja em puc vestir.
—El ginecòleg llençava els guants tots llords, la infermera amagava les eines empastifades. Vaig gosar, amb veu incerta, demanar, *I així, la pròstata, doctor?*
—Una rialla còmplice dels dos malparits rep la meua innocent qüestió.
—Respon tanmateix el metge, *Quina pròstata, dona! Ens voleu fer riure?*
—Sortia al carrer una miqueta marejat. Fins al punt que volent tornar a casa, agafava la direcció oposada. A pleret, recobrava el senderi. I doncs, xano-xanet, prenia el bon camí, i cap a casa manca gent, i mentre caminava el cap se m'anava desemboirant, i em deia, *Tu rai, noi, ben castigadament, però al cap i la fi ben desprostatitzat, que és allò de què al capdavall prou es tractava*.
—Desprostatitzat, aquesta era la paraula! I ara me n'adonava de debò que tornava a casa d'allò més lleuger, elàstic, llambresc i vital. *Un pes de menys*, que m'anava dient. I que, *No sabia pas que fos tan fàcil, vós, d'esdevindre lliure d'aquella maleïda nosa!*
—I prou que em convenia ara mateix d'haver esdevingut tan àgil i gairebé com qui diu imponderable, car bufa, tu, la quantitat d'obstacles als carrers!
—Quin fotimer d'andròmines de tota mena. Talment com si, efectivament, totes les cases s'haguessin buidades dels carregosos objectes. Carrers atapeïts, hom s'ha verament alleugerit de tota la merdegada llongament acumulada. Tant de fòtil abassegat, tanta d'inutilitat amuntegada! Au, als collons totes les putrefactes possessions, vós! Ben fet, ep. I jo, amb la meua elasticitat i maniobrabilitat darrerement guanyades, rai, esmunyint-m'hi sense prendre mal com vivacíssima anguileta.
—Arribat a casa, corrent a regar les plantes. És clar que només em calia engegar les aixetes, car totes les meues plantes em creixen als rentamans de cada canfelip o sala de

banys. Només el safareig de baix roman verge de plantes. Ni tomaqueres, ni pebroteres, ni pèsols ni alfàbrega ni julivert per al safareig. Car al safareig és on hom es renta i es banya. Com ara mateix, i rabejant-m'hi força, vós, després de tantes de trifulgues ni de climateri ni de mandanga, ca? I tant.

(/=\)

—Abans on, bo i fent camí, el fill de n'Avantconsir i la filla d'en Puixconsir no em pleguessin de la riba i llavors em llencessin cap enrere perquè esdevingués ja no sé pas si mascle o femella, fui, oidà, benaurat palet refulgent.
—Enyor ara de palet de vora del riu.
—Em vull pur consir d'ara mateix. Amb tota la força del meu consir, em vull esdevingut com era.
—Amb la força de la voluntat, tost hauré tornat al meu origen.
—Retransformat, com cal, en còdol.

(/=\)

—Els peus amb els quals la deessa es dignava d'esclafar'm
La sentor sola ja em duia a summitats de molt estireganyat orgasme.
—Atès que als peus del tron de la deessa doncs em fos llegut
De fer-hi de catifa estès de sobines al terra del tramvia
Que s'enfilava embalat per aquella avinguda interminable
Mos ulls amb allò hom tàcitament els allerava la gloriosa facultat
De poder a través de les finestres dels dos costats molt millor copsar
Muntades als altament rosts pinacles dels edificis
Alhora les astoradores ornamentacions arquitectòniques
I a l'aguait entre epistilis les excel·lents estàtues

mitològiques
Fantàsticament instal·lades leri-leri a frec d’abís
Com dic als cims més inabastables dels babilònics edificis.
—Totes aquelles meravelles m’hauria plagut molt més
Pobre de mi poder fixar-me-les amb tots els detalls
A tall d’imatges inextingibles
Amb la condició que el tramvia esbojarrat s’hagués desaccelerat
Ni que només fos una miquiua.
—Entre engargussaments motivats per dits de peus
Que la deessa m’enfonyava boca endins
Implorava com gosset qui tímidament borda a la percaça de cap gràcia
Doncs si el tramvia no podria anar qui sap si un bri més lent
Perquè hom si més no millor pogués admirar-ne
Dels singulars edificis a la infinita avinguda
Qualcunes si més no de les més sensacionals decoracions.
—No hi ha més resposta tron avall que una pluja de pellofes d’all
I de clofolles de festucs que m’enrunen uns ulls que mig confiats
Se m’alçaven per a veure si entenia què s’esdevingués endalt
Com si aplanat part de terra hi sóc verament el gosset sovint ataconat
Qui per avui hom permet que ben inconspicu calli
I romangui lluny del rompent arrapat a la sorra de la platja il·limitada
Perquè si s’hi aixeca cap borrasca la sorra el faci estossegar
De tal faisó que sembli que implori als despietats elements
Un qualsevol alentiment de totes totes inviable.

(/=\)

—Als gablets de l’espès monòlit, mussols en reng, silents, impassibles, a l’aguait, formats en esquadres d’atac, ni es

belluguen, com si són ídols...
—Són com una repetició piramidal del mussol lleugerament arnat qui, amb ulls de vidre groc molt amatents i lluents, vigilava, quan sóc petit, el menjador de casa nostra de dalt aquell estatger no gaire estable plantat a la cantonada esbiaixada del menjador. A una de les lleixes de l'estatger, rere una cortineta estampada, els flascons d'aixarops, liniments, lletovaris, giripigues i opopònacs prometien molt, però sobretot diarrees, coïssors, vòmits i ràbies infantils que el mussol condemnava omnituent.
—I aquest capvespre ominós, el regiment estàtic de mussols, llurs ulls rellueixen en la densa grogor de la incipient foscor, mentre a l'esponerós arbre de sota una sorollosa congregació de cornelles molt xerraires es disputa sense arrest; s'acotxaran i, enmig llurs més dolces fantasies hipnagògiques, els començarà el darrer malson.
—Ara que l'atac era imminent, que sense fer mica d'atzabó els mussols es llençarien com àgils caces bombarders, angoixat em deixondia.
—Al matí les pantalles esclataven, brutals saigs a sou dels nazis enemics assassinaven a l'engròs una gentada inerme qui els rebia molt ximpletament i ingènua fent tremolar enlaire un paperet d'anar a votar a la mà.
—Les males bèsties europees fotien el paper del xut.

(/=\)

—*Tes tos erònies!*
—Mentre bonament assajàvem, això cridava, enfollit, el director de l'elenc cap a una de les excel·lents actrius qui, segons ell, tossia a moments equivocats del diàleg.
—*Tes tos erònies em fan parar boig!*
—Ho repetia a trenc de feridura aquell animalot de director qui havia estat fins no feia gaire militar condecorat per haver assassinat molta de gent indefensa.
—Ens feia a tots molta por que qualsevol dia aquell deficient

mental no se’ns presentés a l’assaig portant alguna de les seues armes a l’hora de l’assaig, i li agafés de sobte una altra de les seues bogeries.

(/=\)

—Les clavegueres són molt perilloses
Hi hem de raure entre cadàvers i fems
Voldríem fer-hi oloreta de roses
Plens de paràsits cap vermina ens tem.
—Dents i queixals ens creixen fins a extrems
D’atrocitat si prou no roseguem.
—Les rates quina vida ruïnosa
Hom ens odia a tot arreu fem nosa
Som els més baixos dels éssers decidus.
—Només els homes grotescs individus
Foten més fàstic i por entre els vius
Enllorden cel i terra i mars i rius
I es multipliquen sense fre ni seny.
—Fins que el planeta no esclata i empeny
Que s’imposi la cultura dels rats
On si som massa ens rostem ben rostats.

(/=\)

—Anit havia vist un reportatge on gent de missa i de militar, justament els qui voten els genocides als governs, els qui en acabat, amb llurs bombes incessants, assassinen indiscriminadament poblacions senceres, jutjaven un vídeo tanmateix mig censurat on un homenet grandet i fastigós havia viatjat a cap país llunyà on, bo i despenent-hi tots els seus estalvis, feia possible, i ho filmava, la seua gran il·lusió de llevar el poncellatge a una minyoneta de cinc o sis anys qui sa mare llogava segurament per a assegurar la supervivència de la família.
—Cap mort. Una miqueta de sang. La mare agraïda, la filleta

rebent llavors un gelat monumental. Més ben tractada que no els infants enculats pels santíssims capellans o occits rabiosament pels tan gloriosos soldats...
—I millor així mateix àdhuc que no els mesquins fills de burgès com jo, a qui a la mateixa edat si fa no fa hom enganyava fent-li creure que anava a menjar gelat i el lliurava, sense acompanyament de mans i veus de mare, a urpes de cirurgians sense miraments qui et clavaven als ulls uns projectors eixorbadors i et furgaven amb tenalles i ganivets gola endins.
—I més tard ni gelat ni romanços. Abandonat en un corredor inhumà, verd pàl·lid, sense saber ni d'on vinc ni què hi faig.

(/=\)

—Les dones de qui el cony és guillotina
M'han anat escurçant l'escamarlà
Cloïssa qui peria a la petxina
Mai l'ensopega asimptòtica mà.
—Passada aquella mort aitan roïna
No és tartrany qui es desenvoluparà
Bocí de carn que re no determina
A renéixer com turió bledà.
—Ni és pota de grill ni màgica actínia
Ni llangardaix ni tampoc urodel
Qui s'ho fa créixer tot sense ignomínia.
—Amb gust m'he vist com ell tot pèl a pèl.
—Qui en plora la pèrdua de l'eina llorda?
Diré *Aür aür i sursum corda!*

(/=\)

—(Baixaven com aranyes les gotes al mirall.)
—Li dic, *Has por de veure'm?*
Em diu, *Haig por de veure't*,
Car si et veig en essència, arreu i enlloc no ets.

—I tu qui et creus qui fores? Vil creada matèria
Per mans i ments de sòmines tan buits d'ésser com jo.
Per xo sues de por? Esporuguit mirall
Qui se sap sols buidor, objecte destructible
Per qui intrèpid l'ha emprat.
—Intrèpid? Em fas riure. De qui ve la suor?
Jo dic l'emmirallat; i aviat prou seran llàgrimes
De veure's tot trencat.
—Qui trenca qui, capgròs?
—De cap el teu i prou!
—(I ara el mirall s'asclava just per les regateres
Fetes per les aranyes de secreció líquida.)
—Em dius què hi ha darrere?
—La disgregació! Rere suors i plors,
La disgregació.
—(Mirall de vanitats, teranyines de pols,
Foscúries i fúries, diàlegs obscens.)

(/=\)

—Ficà els ous en aiguavidre la dona
Poc després de capar'm
I jo sagnant mentrestant pas l'estona
Entre aranyes d'aram.

(/=\)

—Hamaca de teranyines on jac
Boig l'he despenjada i caic com un sac.
—Em diu, *Per què la despenges, babau?*
I em fa servar-li el clau.
—Per terça volta la vol reclavar.
Amb cops de martell em puneix la mà.

(/=\)

—Això és el súmmum.
—Sóc dormint amb la dona i de sobte el llum de l’escala encès, i algú qui puja. L’esglai! On he ficada la pistola? Tant se val, massa tard.
—Es tracta d’un vell amb cara d’idiota.
—El vell desgraciat se’ns fica al dormitori; limfomatòsic, el malparit fa com si és a ca seua, i ara passa al canfelip, el sents pixar, el sents petar-s’hi; amb la por i l’ofec, he perduda la veu; mig recobrant-la, li estic demanant què collons, i ell cap cas; carrisquejant com un zombi.
—La dona tampoc no se’n sap avenir.
—I ara no el veig enlloc, i per comptes es veu que ha pujat algú qui em fa l’efecte que és el seu fill. La mateixa cara d’imbècil, en més jove. Li dic que què és això? El jove imbècil, pretén, una mica burleta, és a dir, fotent-se’n una mica i tot, pretén, dic, ésser especialista en quelcom diguem-ne constructiu, com si fos un d’aqueixos qui de vegades llogues per tal d’apariar quelcom a casa, i així, de sobte, quan som si fa no fa fit a fit, m’assalta la impressió que, rient rient, m’amenaça; em fa por que amb l’eina llarga i punxant que porta no vulgui foradar’m a mort.
—La dona mentrestant s’ha aixecada i diu que allò no es pot aguantar, que ens envaeixen impunement, que és clar que no pot comportar aquell sollament de la seua privadesa més privada. Que quin ultratge més olímpic a la bandera, vol dir, al comcalerisme, i al decor, i als higiènics bons costums. Que se’n va doncs a jeure a baix, a una altra cambra i que s’hi tancarà amb clau. Que allò no hi ha déu que s’hi complagui...
—Oh però espera’t. Pare i fills betzols potser sí que ambtant han desapareguts d’escena, això després d’endur-se el que els plaïa, mes, a canvi, ara que em creia sol i començava de refer l’alè, quin pilot d’empestats arroplegats no comença d’omplir la cambra, i el petit estudi adjacent, i el canfelip i tot!
—Patètica misèria. Aviat tot put a corralina. Tots aquells

espècimens altament tuixegosos, l’angoixa que em duen. Pobra casa meua, vós! Jo de qui l’espai és sempre el més net del món, donant exemple a l’univers de com treballa el millor escombriaire. No hi puc fer més, és automàtic. Com, amb el son, el sistema glimfàtic fa neteja al cervell, així mateix jo, d’esme, tant a casa com arreu on em trobi. Fet i fet. Com el descontaminador fluid cerebroespinal és programat per la natura i no pot fer altre que netejar, a mi també es veu que em naixien programat per a la neteja; quin altre remei; sóc un vector cal·limètric, catàrtic, profilàctic, estíptic, antisèptic, detersiu, vós; sóc d’un tarannà depuratiu, amb un ethos abstersiu; és el meu fat doncs d’endreçar a tort i a dret; quelcom de molt íntim i pur m’impel·leix a fer ben net; rentar, torcar, espolsar, fregar, acunçar, m’és consubstancial; i plomalls, raspalls, fregalls, estríjols, draps, graneres, són les meues armes; pertot on flueixc, au, immaculat, nou com qui diu; l’indret on he romàs, ni que sigui efímerament, i per sasseres i mascarat que te’l trobis, sempre acaba a tots ops força més curiós després del meu passatge.
—Ara, amb delirant serenor, veig que la tasca és greu d’allò més. Els invasors. Els invasors, l’angúnia. Tot de depravats, i molt de perniciós tinyeta amb ulls de roents raors just esmolats, i mòmies a mig descompondre’s, i un reguitzell de perdularis, i munts i munts enganxifosos d’espantalls pansits, tolits, sangosos; i d’espatllats ninots, tots plegats pots de la pega, cadascun virulent portallatzèries; i el cor em corr, i segurament que em corr massa, i em dic, bleixant feixugament, fuig-los, fuig-los amb tantes de cames com calgui, car, tu, tanta de brutícia, i tant de carnús, i tant d’estiomenat farnat, això és escorxador sobreeixit, oi, i quin escruixidor tou merder de bromeres i de butllofes perilloses, quina por que t’hi enfonsis, que se’t cruspeixin.
—Bordissalla indecent, deletèria, paràsita; quant d’execrable rebuig, quanta de corrupció i d’infecció!
—Què és això? Què és això? On em ficaré?

—Arreu l’horror, pler d’indesitjables esparracats qui, cacofònics, se’t vessen pertot; sembla que et surtin per les mateixes esquerdes dels murs ara plens d’engrut i escrostonats.
—Immundícies a betzef; colles de sarnosos aparentment desenterrats de fresc; refugiats dels estrets i restrets, tenebrosos i hemorroïdals, reialmes sebollits! Formen boldronets ploraires i gemegaires, amb dones grotescament lletges, de fluixes panxotes i mamellotes enlaire, i nyecs qui són nauseabundes gàrgoles, i matussers insolents qui tot m’ho remenen, i qui pertot s’instal·len; n’hi ha de malaltissos, n’hi ha de moribunds, com dic; les raneres, les tos, els mocs, les baves; les plagues, les nafres, les llúpies; les supuracions; i no n’hi ha ni un que no pudi a merda i a suarda, i sobretot a podrit.
—Ostatge de les forces escanyadores del bla excrement que magmàtic t’absorbeix; torrent de purins; ptomaïnes i gatxulls desfermats; diarreica lava que avança irremissiblement. Collons, tu, com eixir’n? A mi qui sempre m’han esfereïdes les congregacions! A mi que cap congregació, per petita que sigui, ja em neguiteja que no puc viure-hi pas a prop... Doncs aquella molt pitjor, a casa mateix; i aquella... Aquella m’enfolleix.
—Ara anant de cul, amunt i avall, sense gosar fregar ningú ni res que hagin toquejat. Ves, carallot de tu, i ja pots demanar raons; ningú no et respon sinó amb vaguetats incomprensibles; això els qui et responen res, car en general tothom fot com si no hi ets; com si hi ets de més i tot.
—Entre ells, entre els repulsius, n’hi ha un de disfressat, és baixet i maligne, o és un nan maligne, o un nen; maligne, maligne; maligne rai. Abillat fastigosament d’esplomatgegat llangardaix, amb un vestit tot brut i balder, llefiscós d’escates. Escates viridianes, ço és, verd fosques, d’un maragde sollat. I, dalt, amb una caputxa que duu, una caputxa negrosa, amb ulls vermells, i se’m fot tot esbaldregat al llit (al meu costat de llit!), rabejant-se’m als

fins ara prou nets llençols. Vull treure-l’hi, mes assajar de tocar-lo perquè en fugi em duu calfreds d’horror. L’odi doncs que li duc! Si a l’abast hi tenia de debò pistola, esdevinc sauròcton ara mateix.
—I ara me n’adon que a l’altre costat de llit, on normalment jeu la dona, hi ha un mec més ben vestit, gairebé mudat amb un complet blau i corbata caca-d’oca, un qui diries que no pertany al ramat de repel·lents desnonats. És evidentment el conseller qui els dirigeix; té, estesos damunt aquell costat de llit, els plans de distribució d’aquella purrialla, i hi estudia com me’ls ficarà pertot arreu de casa, cada racó ocupat, i com m’alçur llavors, amb la veu apagada de neguit i d’angúnia, dient-li que no ho vull, que no, que no, que vull casa meua lliure, que vull, que vull... Que vull si més no certs espais lliures per a mi. Però no, ell com tothom, cap cas; entre tots se’m van traient de damunt com mosca irritant.
—Ah com m’enyor dels anys on fui jove! Quin gallet més combatiu no érets, noi, sempre covant hecatombes. Mes ara, al mínim esglai, i aquest és potser l’esglai més espaordidor que mai no se t’abatia damunt, el teu pobre cervell, sangs sobtades l’aombren, te’l confonen i maregen, i no saps on raus, defalleixen els senys, les cames et tremolen, i els genolls es flecteixen, i els tendrums als malucs et perden substància, fluixegen, claudiquen, i perds la veu...
—La perdc, la perdc; perdc la veu i dec esdevindre inaudible, car quin cas em fa ningú? Mai cap.
—He fet un cop d’ull al canfelip i veig que n’hi ha un d’agenollat davant la tassa de la cagadora, i que, bo i pouant-hi, hi fa, amb crits estranys, les seues ridícules ablucions de fanàtic llevantí. Maleïts fanàtics llevantins, és conegut que amb llurs esfereïdores capsdeconyades han enverinat bon tros del món, on de tota manera els estúpids sempre són abassegadora majoria, de cops efectivament majoria silent, mes força més sovint, ai, majoria

esgarrifosament estrident.
—I llavors, llavors la sorpresa més grossa i desagradable de totes, car qui veig que ha pujat? Tota blanca i impol·luta, la meua puta de filla. I al seu costat la dona fent-li com sempre la gara-gara. I ara ho comprenc tot, terroritzat. Comprenc que és la filla qui, sense cap dret, i amb les claus que guarda tot i que no viu a ca nostra, ha oberta la porta i ha donat lliure accés a tota aquella pollosa xurma, a tot aquell femer de vomitiva humanitat.
—Me'ls atansava tan sever com sé, *Les dues sílfides!* — els dic, despitat i despectiu. I allò, aquell crit impotent, m'impel·leix a fer la sílfide. Arrencava d'esme a fer botets ridículs bo i aixecant ben alts ambdós braços alhora, i segur que ho faig per tal d'atreure l'atenció d'una vegada.
—Tota l'atenció que atrac, però, és la d'un parell de menuts bretolets qui mentre sóc fent saltets amb els braços enlaire, és clar, m'abaixaven els pantalons del pijama. I tanmateix ni allò no atreu l'atenció de ningú altre.
—A sobre empegueït, doncs, ja no sé per on esclatar. Tu! — dic a l'empudegaire filla — *Això és cosa teua!*
—La filla ignorant-me totalment, maleïda, fent-se l'enfeinada. La mare, pitjor, em retreu l'exabrupte. *Vols callar? Quin espectacle!*
—Espectacle, jo! Amb tot aqueix sobreeiximent de claveguera que ens envaeix! — però sóc qui enraona a les indiferents esquenes.
—Allò és clar que m'ha desesperat sense remei, i, amb la veu cada vegada més fosa, impotent, i tanmateix rabiüda, he cridat, cinc vegades, *Fuck off...!*
—Impotent, però, impotent. Com dic, impotent. Car qui vols que em faci cas? Ningú.
—No sé pas on ficar'm. Tanta de brutícia humana. Tant de contagi esborronador. Car recony si en són, tots plegats, de llords.
—Ara que, si són tan congènitament llords, potser... Potser una tènue esperança... Potser no; potser no s'atansaran mai

als sabons. Car hi tinc, a un racó del compartiment de sota el rentamans al canfelip, dues capses grosses plenes de sabó en pols; al fons d'aqueixes capses, sota els sabons, hi ha els meus minsos estalvis; si els descobrien, què em restaria? Re.

—I ara que uns quants me'ls esguard bé, em sembla conèixer'n de vista algun i tot, d'aquell nombre creixent d'abjectes xipòtols. Car prou sóc qui, inveterat, es perd sovint per les galeries infinites del metro. Amb les asclades i ennegrides rajoles blanques dels murs fent-me mal als ulls, i, mentre vaig esquivant caguerades i fètids cadàvers adormits, de cua d'ull, tothora nogensmenys vigilant a dreta i esquerra, amunt i avall, no fos cas... Vigilant el que hi fan els perpetus enemics, els degenerats habituals aborígens. Damunt tolls d'immundícies, les arnades mares, i, claferts de brians, llur canalla infecta i cridanera. Més endavant, fotent tothora el tifa, un jovent entecat, envescat, sifilític. I els qui se la pelen en massa, assajant de fer la feta, i com exulten si ensems tots s'escolen.

—Així mateix, en els repetits recorreguts per aquells sinuosos viaranys, aquells envitricolls sempre astoradorament diferents, a poc a poc, cert que m'he anat acostumat a reconèixer uns quants integrants de les colles amenaçadores d'infants prostituïts i assassins. En tinc alguns de fitxats al cervell, d'aquells nadius trinxeraires d'atzucacs hipogeus. El disfressat de llangardaixot deu ésser'n un. No li faig cap por. I gràcies que no m'acoltelli de cop-sobte, car armat prou en deu anar; en van tots.

—Altrament, perdut pel tediós dèdal de corredors subterranis, no pas que m'emprenyin ja gaire, quan sóc a llur domini. Supòs que a hores d'ara també em coneixen; saben que sóc qui no duu mai un sou a la butxaca. Que no val la pena perdre el temps amb mi. A part, que, escombriaire d'ocasió, ni els vestits que duc no valguin gaire.

—Així mateix, el fet que ni un ral no dugui damunt, explica

per què, deambulant eternament pel pútrid laberint, no puc mai doncs prendre el metro ni anar, si mai vull tornar a trobar'm a la superfície, enlloc que no sigui, per casualitat, a qualque remot clandestí foradot d'eixida amunt.
—Oh, i què deu voler'm el semi-educat conseller? Vols-t'hi jugar que ara, esperonat per la puta filla, i amb la incondicional traïdorenca connivència de la dona, em vol fotre fora de casa?
—Em diu que què collons hi faig? Que quin dret hi tinc? Si no és pas que sigui cap refugiat, si no haig pas demanat aixopluc. *Ensenya'm el passaport!*
—El meu únic passaport, la meua única identificació, és el document esvellegat que certifica la meua total desfeta, ço és, el meu títol d'esclau, i doncs d'element sense responsabilitats ni pèmpins; d'homenet qui no compta per a re, d'una transparència absoluta, i doncs invisible. El meu paperot que certifica que no sóc ningú, o més exactament que sóc un no ningú, qualque inofensiva xifra, diries que inexistent i tot, un ínfim, negligible, element, i doncs algú absolutament lliure.
—*Només m'enduré un capsa de sabó...*
—*No t'enduràs re! Lladre, més que lladre! Malparit, aprofitat, invasor!*.
—I ara se m'abat damunt la infame, la irrespirable, la revoltant gossada. Són unànimes a abuixir-me, i a gitar'm fora de casa.
—*Fuck off!*
—*Fuck off!*
—*Fuck off!*
—*Fuck off!*
—*Fuck off!!!*

(/=\)

—Havia despès el jorn fotent l'heràclit bo i guaitant, a la voreta del riu, passar l'aigua damunt els còdols; uns còdols

meravellosament canviants a la llum del Solell amable.
—I doncs, arribant després massa tard a casa, de nit, bo i sorprenent sense voler la dona en cap posició que ella jutja compromesa, tot d'una, au, que he perdut el dret de dur la clau de casa a la butxaca.
—Ara, doncs, tornant de les meues ocasionals feines de neteja ciutadana, o de les meues contemplacions diguem-ne somiatruítiques, mig filosòfiques, sovint què? Doncs que em trob hores i hores sota la pluja o entre boires, bo i esperant que algú de dins de casa vulgui obrir'm la porta. Tret que sovint ni tampoc no hi ha ningú dins. I llavors fes-te fotre rai.
—Quants de lladres, i gossos, i meuques, i bòfies, no m'han volgut, si més no en part, fer la pell mentre sóc neguitosament xauxinant en desproporcionadament estireganyades foscors!
—Esglais a manta, merda!

(/=\)

—Em canvi, diré que em dic Ovidi, i diré, hò i més, que tot és metamorfosi. Meta... Morfosi. Allò que era així, aixà.
—Em trobava, com dic, de bell nou innocentment fotent l'heràclit a la voreta del riu, i heus ací que, adonant-me'n del fet palès que tot el que sembla estable tanmateix es belluga i s'escola, i que res no és mai doncs allò que era tantost, eixamplava el concepte i me l'aplicava, és a dir, l'aplicava al cos qui sóc, a l'organisme curull d'individus ("individus" però infinitament divisibles!) qui quelcom aliè em diu que dec ésser.
—Me n'adon llavors que la realitat és que cada dia sóc un altre; que l'únic que d'un dia a l'altre continua viu dins els límits incerts del cos que diu que es diu com em dic és el neguit, i sovint encara pitjor, la por, la por angoixosa de la mort imminent, de la dissolució total d'aquesta farsa d'organisme tan malgirbat i el qual quelcom (un

autoensarronament com un altre) vol fer-me creure (debades!) que sóc.
—Car no pot ésser de cap mou ni manera el mateix personatge el carallot qui se sacrifica avui per altri i qui demà espontàniament és l’egoista qui s’aïlla a lloure; qui, en dolços lleures, per a gaudi i rabeig d’ell mateix, s’isola en delitosos somieigs.
—Oi que tot depèn del jo hodiern? Qui és qui al matí es presenta amb el meu (ara seu) nom i amb el meu (ara seu) cos?
—Qui ets avui? Ets qui salvarà el malvat de les fosques aigües, o ets qui el jaquirà que s’hi negui d’una puta vegada? Massa poc, quin descans!
—Què, vull dir, qui? Qui anomenes jo? L’ocupant de la nit? I tant, quin remei. L’ocupant de la nit ha esdevingut el jo d’avui. I el d’ahir? On és l’ocupant d’ahir? Prou es diuen tots dos amb el mateix nom i si fa no fa empren el mateix cos, i al cap, ben desat, prou hi dueu, hom diria, que les mateixes possessions, si fa no fa les mateix andròmines, els mateixos inútils inservibles fòtils, ca?
—Quin caos, el cos! Sense arrest, apoptosis i pitjors crims hi tenen lloc. Totes les cèl·lules s’hi moren i són substituïdes per d’altres de noves qui prenen si fa no fa el relleu de les desaparegudes. Només et resta de moment per tota identificació el nom del cos, dins les fronteres poroses del qual una nació batega ominosament, una nació qui aviat esclatarà, anorreada.
—Tornem a caure al no res, tot plegat havent, tothora ensonyats, travessats de qualsevol faisó uns llimbs confusos on realitat i irrealitat ballaven, entre núvols i vapors, mudes sardanes.
—I de fet, de debò, qui, qui ets? Ets la idea que els altres i tu voleu servar de tu mateix. Una idea, doncs. I prou. —Hi ha aquell pec concepte aristotelià, l’entelèquia. Una totilada més, una titolada més, d’aquell tòtil, aquell titola. L’embranzida entelèquica qui et voldria acabat a la

perfecció en cert món ideal inexistent altre que al cap febrós d’un imbècil qui sembla que no té ni ull ni cervell per a observar l’esdevenir-se de tota i cada cosa sense interrupció, transformada en quelcom d’altre, impossible de perfeccionar-se, car tot al capdavall es degrada en podrimener i en dispersió, en destrucció programada per l’essència mateixa de cada cosa.
—Res no es perfecciona, tros de quòniam! Tot es fot malbé! Tot es torna trits, traduït en espargida pols.
—Tantes de ximpleries filosòfiques etzibades a tort i a dret, de construccions, vull dir, de capdeconystruccions, mentals, quina pèrdua d’energia fer-ne mai cap cas! El “grans” filosops, uns quants pobres capsdecony dient capdeconyades, bavejant buidedats sense realitat, sense substància; només els còdols tenim raó.
—(Ara us ho dic. Com enyor un futur durador de còdol refulgent, vós!)
—De les esglésies no en dic re; encara pitjor; de les esglésies, només n’ix genocidària merda.
—Sabut, i au. Com l’Heràclit, i tota altra mena de filòsof, tot el que em diré fotent l’heràclit a la voreta del riu, serà fútil consol, tot sabent (ep!) que és fútil, i que és (potser!) consol, és a dir, enganyifa davant la mort del cos, i doncs la mort de tot, la mort absoluta de tot l’existent.
—No fotéssim, oi? És clar que viure ensarronat és (certament!) més fàcil que no viure amb la nua veritat. La nua veritat és horrorosament lletja i metzinosa, per això hom la vesteix encara que sigui amb els parracs repugnants de la mentida.
—Com tot es transforma sense arrest, i l’ahir esdevé avui, i l’avui, demà, també haig de pensar que cada dia sóc nou, cada dia sóc un carallot nou; vaig passant, portant el mateix nom damunt un cos si fa no fa semblant, tot i que és clar que més deteriorat. Vaig passant, dic, de carallot a carallot.
—Vulguis no vulguis, cada dia ets un altre; potser a l’escriny del crani hi duus aquell pilotet de records evanescents, una

mena de petit rebost de memòries estranyament paregudes a les que hi duia el carallot d'ahir; paregudes i prou, no la caguéssim; mai exactes, mai les mateixes, no; diguem-ne, força aproximades, i prou; i prou.
—A tots ops, si bé les memòries a l'escriny del nou carallot són paregudes a les del carallot previ, no vol pas dir això que també les intencions ni tendències siguin les mateixes en l'un i en l'altre.
—Car, tot de sobte, pots ésser un altre amb idees gairebé oposades; qualque experiència en el son o en el no-son t'ha trastocat el panorama; on tot ho veies d'un cantó, ho veus ara d'un altre, vull dir, el carallot qui ahir veia les coses d'una color, el carallot d'avui les veus d'una altra.
—Ja ho he explicat abans. I que, doncs, si ets el carallot d'avui (quin remei!), només si et morissis avui, et moriries tu. Que si t'has de morir un altre dia que no sigui avui, pots estar tranquil, car serà un altre qui morirà.
—És això de debò cap consol? No; és una altra rucada filosòfica, bah!
—Tret que, guaitant el riu, i somrient als còdols, i alhora dient-te la veritat (la veritat que t'estàs dient una mentida), potser el neguit i l'angoixa s'afluixen una mica?
—Elabora-hi, i allarga l'esguard, i guaita't així mateix els carallots qui adés fores com s'escolen ara riu avall. I guaita ara el cel i desafia el cel que et trameti un llamp al suc, al fitó a dalt, al bell mig, del cap, entre els dos parietals.
—No? Doncs endavant. Tu rai. Compadeix-te, bonjan, del carallot qui es morirà demà.
—Tu estalvi. I l'altre? L'altre, qui sap.
—Car què s'esdevindrà durant la nit, quants de trastocaments, de peripècies? Ara t'ho dic. Estranyament, això s'esdevindrà, matemàticament — quelcom de tot oposat a la metempsicosi, on et trobaràs que no és pas cap ànima, allò que canvia de cos, ans el cos qui canvia de jo. Un jo diferent apareix al mateix cos, bo i portant una ànima que no és altre que una recopilació més o menys acunçada

de memòries de l’altre, del d’abans, del d’ahir.
—Per què m’empatollaria dient-ne ànima, de l’entitat imaginària qui viatjaria de cos a cos?
—Perquè més val dir-ne ànima que no pas consciència, car consciència, amb la seua pàtina pseudocientífica, podria fer creure algun ximplet que la consciència existeix en la realitat, quan tothom sap o hauria de saber que l’invent de la consciència (i les altres encara més pegues rucades, com ara subconscient i superjò) és una betzolada sense cap ni peus, coses de filosop desvagat i aprofitat, qui, per tal d’explicar l’inexplicable, troba un mot buit i au, l’ompl de bestieses, mentre que quan hom diu ànima, sense aquella pàtina pseudocientífica que dic, ja sap palesament que, essent com és un terme religiós, i tota la religió essent com és una absurditat carrinclona i sovint assassina, dir ànima i no dir res és tot el mateix; és un mot que no té absolutament cap base en la realitat; com el concepte consciència, el concepte ànima és una engalipada que hom s’escarrassa a fer creure al cos perquè es mantingui si fa no fa en allò que en diuen raó, és a dir, lluny de l’eixelebrament, ço és, a fi de comptes, del suïcidi.
—Cada nit, quelcom s’esdevé, un daltabaix o altre, que t’altera la percepció de tu mateix, te la substitueix per una altra de semblant, que, si a tu no t’enganya, segur que enganya la vasta majoria d’imbècils qui engavanyen, qui empellerofen, les societats. Oi que et voldrien fer pagar les culpes de l’altre? O, qui sap, potser àdhuc premiar-te pels reeiximents i les excel·lències d’un predecessor teu, un ocupant anterior d’aquests límits que es podreixen i que formen un cos amb un nom?
—Aquesta nit vetllaré, i quan aparegui el meu assassí l’aplaudiré. Aplaudirà ell demà el seu? Me’n fot.
—Me’n fot.

(/=\)

—**Odi !!**
—*No n’hi ha mai prou*
Mai prou
Mai prou.
—**Pluja !!**
—*No n’hi ha mai prou*
Mai prou
Mai prou.
—**Por !!**
—*No n’hi ha mai prou*
Mai prou
Mai prou.
—**Nom !! Son !! Dol !! Cos !! Fosc !! Foc !!**
—Mai prou.
—**Mort !!**
—*Mai prou*.
—**Mort !!**
—*Mai prou*
Mai prou.

(/=\)

—Sóc l’escombriaire eximi qui durant la marxa per als drets laborals dels escombriaires, on molts serem occits pels saigs forassenyats dels restrets llogrers qui emmerden el món, esdevindré, si doncs assassinat pels brutals venuts al diner dels malignes, no pas ja pus l’ase dels cops, ans l’ase dels cops mort, de qui la maixella, ara, a les musculades mans dels millor armats escombraires, serveix doncs per a destruir exèrcits sencers de maleïts titelles, uniformats i disfressats de persona, dels emprats pels poderosos malparits, els qui sempre suren com cagallons buits al foll comandament d’aquest món horrorós.

(/=\)

—Sóc l’ase kamikaze, camí de casa.
—Refusant rebuigs, sóc qui com salsitxa d’infinit allong allarga el braç que sodomitza cada xifra ossificada d’aquell naufraig de circ de simiescs insurgents qui maquinarien amb llurs armats sequaços de fer’m la guitza.
—(Amb allò, torní a pujar al podi.)
—Em desplegava sense símptomes, i tot i que no hi veia, dins la boira, el rusc o el vesper, feia per les bastides estocàstiques gimnàstiques que em desencarcaraven.
—Els diguí així mateix que, fent el paperot, apoatropina doncs contra la trepa gens higiènica, havia dit als sàdics qui fotien de metge a l’hospital, que...
—*De primer em pensava que era una mica enze; després me n’adonava que n’era molt... molt enze; que jo no era sinó una altra d’aquelles incansables xerraires qui se’ls veu aviat la imbecil·litat que duen damunt*.
—I doncs.
—*Esdevé altre. Felí; felí t’has de voler. Conèixer’s és saber’s no re. Si ets saps no re, saps que ningú altre n’és* — i seguit els fotia anar a caçar el tamarro.
—Com corrues de faunes itifàl·lics, pràcticament eteris en llur fàcil anar amunt i avall, i esbiaixadament, d’improvís, per les espesses selves.
—Eteris, dic, fantasmals, llur cos sencer, tret dels fal·lus, llurs fal·lus tots trempats; els fal·lus no pas, els fal·lus no gens eteris; els fal·lus sòlids com marbres rosats.
—Les vespes o les abelles, llurs dements maquinacions m’haurien fet eunuc sinó que essent ara ja dona, rai.
—Tot d’una, aür, fugit sóc d’aquella clínica on reesdevinguí qui em calia.
—Diu, entre els meus, el qui en exprimir’s es delecta, *Hom s’exprimeix, vós!*
—Ho aproví ben de grat. Car qui s’exprimeix s’expandeix i diverteix, i desenfeixugueix i es desprèn de tot greix.
—Fet femelleta, ho comprenia tot; tot era nítid, prístin, lluminós, esclatant.

—*Les dones qui no som infidels som les pitjors putes* —declarí, i la meua rialla esguerrà tota una seqüència inadmissible de patològiques ombres repulsives, de qui la carrinclona rectitud duu tothom amb qualque mica d'aristocràcia mental a molt violent revulsió.
—Com en Claudi, eternament tirant daus en cornet esculat, pertanyc a la jerarquia qui espurnejà en les atlètiques mitjanits del tebi malson on els lúdicres brodats de les èpoques no s'estenen. Amb llavis híspids, fui campiona del pregon disgust envers les molt afeblidores intimitats. En contrasemble, amb mel a la llengua i confortable en l'histrionisme, esdevinguí ampit i vehicle de les absències en solitari, sempre, això també, preses amb ritme de llamàntols en bull.
—La plebs, vermina.
—Tots bacallars sense zones sensibles a cap indret de llur pell. Ostatges violacis de la molt cruel mort qui es rabeja a mantindre'ls vius en els sucs bullents de la ignorància.
—M'empoixevoleixen amb precs idiotes, mes llurs flasques erupcions se m'estavellen als aclucalls.
—Després, arriben trontollant a caire de balç sens fons. S'hi esparpellen com brúfols.
—A baix, la massa malva, comboi capcot d'esguerrats còmplices, mirall esmorteït, ecos atuïts, no s'hi reflecteixen sinó baboiades.
—*La fosca cantonada on perxava l'assassí desconegut.*
—*El zel del dèspota qui glot com mantis sos hostes amb urpes de cariàtide aberrant no estaborneix.*
—*Mànegues de vidre, les sangs hi corren.*
—*I el fotimer d'atzucacs on les crisàlides entonen llatinòrums amb rogalls d'ennuecs, amb rautiges d'estelles a la gola, d'arestes esquelètiques a botris i xuclalls*.
—I allò m'ho duia a l'esment.
—Que el coll, a judici dels jutges mèdics, era l'element on havia pres més mal. Amb llengua fragmentària volia afegir'ls que allí doncs fou on les regnes que em menaren a

la felicitat femellenca no se m’havien arrapades amb insistent intransigència, mes a què trauria cap esdernegar-s’hi.
—Continuéssim. Fulls esportius, econòmics, polítics.
—*Covant prepòsters greuges, enfolleix el piròman i esdevé assassí múltiple, genocida.*
—*Grassos pontífexs esborren atots i fagociten hierofantes molt petaners així com d’altres geriàtrics espantalls*.
—Típic. Galdós. Fotrem goig. Fora.
—A l’espai científic t’hi trobes que...
—*Retrunyents, reboants, cendres en simposi; llurs possibilitats gimnàstiques, fenomenals.*
—*Electrons a betzef, i profusament assassinant tot allò que reïxen d’atènyer.*
—*Electròniques saltarel·les de qui els fox-trots les llúdries de visions perifèriques prou embadoquen.*
—*El cas paradigmàtic del calamars ventríloc.*
—*L’ortogràfica ameba amb la seua amèbica ortografia, hom tracta d’escatir’n el significat.*
—*Teranyines i lluents pells de cebes al timó del vaixell fantasma. Les daurades teranyines hi afegeixen tot plegat un deliciós toc cosmètic.*
—*I tak dàlie. Daf-ctrietxi*.
—Tant se val, tampoc veus que no hi ets. Que cap dels diaris no porten noves del teu darrer triomf sacrificial.
—Emprèn el senderó que duu a la cresta de la carena. Un talp vàgil hi fa l’esmolet. Enllà als galavars rauen les garberes. *Çam cibià ià galavà*.
—Sóc el cap de colla qui sap que tot és... tot és etcètera... tot és etcètera i tot és fins a la propera.
—Què hi faig a l’àpex? Un altre babuí lucífer esgarrifat davant els necròfors.

(/=\)

—Llords, lletgíssims, invasors m’havien tret de casa a cops

d’escombra. Hi caic. No pots mai fer altre que caure-hi, per molt que t’aixequis.
—Fugint d’aquells nocius qualssevol, en el meu any u de la llibertat, armat amb un dit del mig que molt ominosament se’m torç tot sol, a despit que el voldria ben dret, he fet cap, borni, manxell, monorc, fustacamat, amb turbant i inepte, al restaurant campestre. He assajats, piulant de ferm, de reservar quatre llocs més a la meua taula, mes tothom m’ulla amb odi. Segur que es malfien que sóc dels qui comoneixen bruixes.
—Les taules hi són llargues, i les tovalles ben blanques. Per tal de no tacar re, és clar, he desades les peladures a la mà, i ara m’he aixecat per a anar a llençar-les, junt amb un bocí amarg de taronja mastegada, al cossi de les deixalles…
—Era una taronja que duia a la butxaca, car de moment ningú de l’establiment no se m’ha atansat mica a demanar’m què m’abelliria, ni si m’abelliria re.
—Llavors, aprofitava que era dret per a arribar’m als canfelips. Tot hi és ocupat. La pudor que n’ix és pudor de por. La pudor de la por és pudor de merda i pixats, de suarda i d’amoníac; de, com qui diu, adrenalina podrida per una proliferació sobtada de bacteris.
—Tornat a la “meua” taula, hom me l’havia ja presa. He anat a agafar una cadira i tinc la intenció d’asseure’m enmig, entre els entremetedors, quan m’he repensat i ho he jaquit anar; tant se val, és evident que ningú no vindrà a júnyer-se’m.
—Fotent el camp, m’he dictat molt assenyadament silenci. En realitat, no haig pas ni un mot a dir. Al capdavall, d’enraonar em mareja qui-sap-lo.
—Parlant de bruixes redubtables i d’altres medees, te’n recordes que foren elles, no pas les tres bruixes d’en Macbeth ni encara menys les parques tan cèlebres, ans les quatre dones qui aquell dia que amb la meua dona, na Medusa, vam fer sortir, entre trons i llamps, semblava, de casa llur?

—Me’n record que allò era un carreronet molt estret i costerut, i que jo anava rere na Medusa bufegant, ella com sempre fantàsticament atlètica. Es veu que impel·lit vés a sàpiguer per quina dèria passatgera, un cop aturat de trast en trast, bo i recobrant el buf, recollia als ampits d’uns clissos o finestres que s’obrien ran de carreronet, tots tancats a aquella hora baixa, bé amb finestrons o simplement amb vels, en recollia, dic, perquè sí, a tres casetes diferents, dos parells de sabates (amb les quals pretenia iniciar malabarismes matussers) i, en acabat, una torreta llarguerudeta on feien la viu-viu unes plantes arronyacadetes que assajava, bo i ensumant-les de valent, que al capdavall fossin d’olor.
—Tant se val, tot tornant de la caminada, reptat per la dona que tornés els objectes capriciosament emblats a les finestres degudes, no me’n recordava ben bé on anaven les sabates, mes la torreta rai, car prou veia a l’ampit l’empremta d’on havia raguda així mateix qui sap de quants de jorns i nits.
—Doncs bé, fou a l’instant on volia recol·locar la torreta al seu precís indret d’abans que, sapastrement, entravancant-me tot sol, etzibava un copet al vidre. Encontinent, els vels eren parcialment escorreguts, i simultàniament l’acolloniment em prenia. Volia fugir i les cames em tremolaven massa. De mantinent, la porta de la caseta s’obria. N’eixien, en lenta tirallonga, quatre dones, ni lletges ni belles, ni velles ni joves; les quatre de mitja edat, diguéssim, i les quatre plenetes. El curiós, que anaven totes quatre vestides igual, amb unes mitges beix que els anaven dels peus fins al coll.
—S’assegueren com jutges no pas gens severs d’un tribunal popular al pedrís de vora la porta.
—Vaig començar, balbuç, a excusar’m, i la meua pocatraça les feia somriure i tot.
—Fou llavors que la dona els parlà molt fluidament en un idioma desconegut. I les quatre i ella semblaven entendre’s

perfectament, i fins i tot les quatre benèvoles moires se’n reien bonhomiosament.
—*Tampoc no en sap gaire, no us penseu, d’escardassar al desclenxí* — vaig entendre que deia la dona, ara en català.
—Allò sí que les feia esclafir. I ara que reien bocabadades, queia del ruc; me n’adonava que potser al capdavall no fossin així mateix poc quatre dones més o menys avinents, sinó el record remot de quatre trapezistes desdentegats i amb pèmfig, aritjolats en llur lleugerament prematura senectut per tota mena de paràsits, coneguts cavallers vermells qui adés foren, llur coratge als circs d’antanyasses llegendari, qui, nogensmenys, ai, més tard, sabotejats per nous boldrons de més joves executors, pujant per cables i canaleres, i entrant per molt alzinats gablets s’adonaren al crim de l’anar prenent tresors a les golfes de col·leccionistes més o menys boigs.
—Els ho volia demanar, si de debò ells eren ells, oferint-los alhora com qui diu la meua barroera bescollada, mes només m’eixia de l’eixuta bústia un gatgeig incomprensible.
—*La presumpció del presumptuós* — féu la dona, clavant-me un clatellotet — *un altre d’aquells molt adotzenats carallots qui es pensen avesats poliglots, ca?*
—Esporuguit, desmanegat, hieràtic, empalat, endurí l’abassegament, el betzolatge, de totes cinc meuques; paguí la patenta amb careta de desolada figureta de porcellana, estàtica damunt el desert enlluernador de qualque molt ben espolsegada peça de fornitura; les celles i l’apèndix se m’havien ficat a ballar, presos de tics eixelebrats; em demanava quina mena de quimera no em devia doncs haver tornat, quin robot, quan de la faisó més joliua la dona vaig adonar-me que ja ens havia tret d’aquell destret.
—Amb aquestes, d’ençà restaurant on ningú no m’ha volgut molla atès, havia atès la vora del llac.
—Era un llac immens; no n’albirares pas, per molt que t’acluquessis, la vora oposada a la nostra.

—Què vaig fer? Res. Vaig llogar una canoa i em vaig endinsar a la superfície llisa que emmirallava un cel esclatant.
—Per què volia amb la canoa fer cap a l’altre cap? Hi anava cap al templet consagrat a l’antiga, bandejada, deessa? M’he tornat tot d’una pagà? I de quina deessa es tracta? Isis, és clar. Quin paperot de gamarús presentant-me-li al mèdol de pardines, dient, *Ep, deessa, ací som, incapaços d’altre que de coldre’t, fa?*
—Amb raó tothom em titllava d’hotentot. O de pitjors epítets, com ara de massa líric i mel·liflu comediant.
—Tant se val, la qüestió que sóc a l’aigua i em lliurava a un rumb incert. He oblidades qui sap on les ulleres de sol i els ulls em fan mal. Tot enlluernat, ja ho sé que no aniré enlloc. De fet, no sé ni d’on vinc. No puc doncs ni tornar. Em fa l’efecte que estic remant com pres en sínia. Quin mareig. O com qui toca eternament cap acordió espatllat.
—Eixorbat per la claror multiplicada del Sol implacable, perdut enmig del llac en trontollant canoa de fragilitat provada, només em calia això ara!
—Del cel, un dit monstruós que em fot ditades, garguirots, capcironades, com si sóc formiga i cap cruel canalleta gegantesca s’entretingués fotent-me empentes. És, evidentment, el dit d’en Jou, qui fent-se el repulsiu jovial, d’aquells qui foten catxamones a totdéu, em fotria carxots per a renyar’m, o em tortura trametent-me, a cops d’unglota, amb cada batzegada, a tres quarts de quinze, malparit!
—Moltó enrabiat, aixecaré els ulls cecs al groc topazi, i, com si no hagués vist mai cul en finestra, m’astoraré davant el que crec llucar-hi, clavegueres feixugament llisquents com venes i artèries clafertes de greix al cul d’en Jou, qui, vellarra, claupassat, desnonat, s’acomiada del viure encara objectivitzant-me, tractant-me a baqueta, enviant-me de rodes a pilans amb les seues empententes d’assassí merdós.
—*Molt et plaus a ofuscar la terregada* — imprecaire, increp,

ans, caparrut, no he passat de capdecony idòlatra a nedador exorbitant.
—On feia terra? Em sembla que al domini dels xerraires impenitents; esmitjonats, impertinents, garlen pels descosits, i és clar que mai no diuen re. Encerades joguines mamelludes, les paies, faves, fades, estantisses, quina orquestra de lloros celerats qui bavegessin filacteris llargueruts de milles i milles; llargueruts, dic, que serpentegessin com cues mocoses de llimacs infinits. A tots ops, com els lloros, les paies, ni borrall no entenen del que gargotegen. I els de la pixa penjant, què? Cangurús glots, s'empassen fregitel·les i exhalen deleteris fums, i el que diuen, t'ho pots imaginar. Merdegada d'oligarca cleptòman, abominable purrialla, atroç flagell. Quin goig veure'ls engarjolats, ramats d'enzes a la cangrí, enderrocats a cops de maça, massacrats subtilment i sense arrest.
—Tant se val, prou passaré, intacte, gotejant, sense piular.
—Enfredorit, hauré trobats, eixuts, quatre parracs. Amb urpes corbes d'estornell, espurnes de coratge se m'encenen. És com aquell altre cop, on, no pas que com avui. gotegés gotes d'aigua oliosa de l'enigmàtic llac de les bruixes, ans densament relliscoses gotes de greix d'engreixinar màquines.
—Entre d'altres escombriaires, m'havien llogat per a anar a un magatzem llunyà, dalt un turó abrupte, a desmuntar-hi un robot immensament monstruós. Era estrany llavors que, mentre ajudava al desmuntatge, la impressió m'assaltava, i a poc a poc esdevenia més i més palpable, i tangible, que allò anava de debò, que, més que no impressió, era realitat; que hom, algunes de les peces, alguns dels elements descartats, del desmanegat robot, servien alhora per a manegar-me, per a fornir-me suport, per a afegir tossa al meu cos; no hi havia dubte, tots aquells mecanismes curulls de greix de màquina, n'hi havia uns quants que hom me'ls encolomava corpenta endins, ben ajustats, amb voltes de tornavís fugaç, automàtic; tot de nous engranatges

integrats al meu ésser, com si hom assagés de refer'm, cal creure que millorar'm; aprofitaven eixos i rodes dentades tretes del robot a mig desmantellar i me'ls afegien, com si sóc també ciborg, mig fet de peces metàl·liques; al capdavall, tots llefiscosos de greixos negres i fastigosos, la bestiota mecànica feta bocins, era l'hora de plegar, i els escombriaires érem comonits a la porta del magatzem, per tal de prendre-hi el camió que ens tornaria a la vila; per comptes d'afegir'm al reguitzell de ragatxos, clandestinament havia triat de netejar'm a la neu; tot eixint, me n'havia prou adonat que les sabates que havia deixades fora m'eren ara massa petites i que la roba de carrer m'anava molt estreta; que jo mateix, doncs, era diferent, era un altre, renovellat; i no solament part de fora, part de dins així mateix; car, si abans hauria tingut por de les cingleres nevades que voltaven el turó dalt del qual es perxava, insòlit, i secret, l'aïllat magatzem, ara, com dic, al mateix temps volent-me rentar, gosava llençar-me cingle avall, jaquint enrere tot un regalim, tota una regatera de neu negra, molt bruta; davallava pels cingles sense relliscar, vigorós, amb peu segur; em vaig tombar un moment, i que bé que havia fet de no anar amb els altres al camió fosc; car el veia estimbar's; d'alguna manera, havia sospitat que qui el menava, robotitzat, no hi veia de cap ull, o estava programat per al fals accident; el camió davallava boig per aquella carretera plena de revolts i estisorades fins que, com dic, s'esbalçà i es cremà.

—Desviat per indrets desconeguts, com ara, vaig tanmateix saber trobar el camí de casa. Si en aquella ocasió me'n record que demaní que m'adrecés si li plaïa una noieta plaent qui em convidava abans a visitar les vinyes del seu pare, i qui, estranyament, em volgué seduir, on, bo i severament adoctrinant-la, li vaig fer veure que pensés en demà i els sempre insegurs jorns venidors, que la beutat d'ara segur que la conservaria ni que visqués noranta anys, però que no pas la salut, car tots tard o d'hora hem de caure

en malaltia, i com es podia adonar al sexe casual sense pensar que potser duc al cos malalties horribles, més que més, pensava sense dir-ho, avui on m'empeltaven amb ressorts i articulacions de monstruós robot pres de quins defectes ni entecs de construcció, car al capdavall per una causa o altra prou el desmantellaven, no fa?

—Cal dir que aquella noieta em sembla que és la mateixa que molt més tard publicà un llibre altament romàntic que tingué entre les dones i els carrinclons un èxit aclaparador. Es deia la noia Lucinda, i el llibre es deia *Lucinda i l'elucidador Lluís*, i Lucinda és clar n'és la protagonista, i ell, l'heroi, en Lluís, no duu el meu nom, però se m'assembla com s'assemblen dues gotes d'argent viu, vós. Ho sé perquè, per una d'aquelles curiositats, vaig decidir llegir el llibre i el vaig manllevar a la biblioteca. El vaig llegir per sobre i em va semblar esfereïdorament dolent. El vaig tornar a nit ben colgada, com qui diu d'amagatotis, ficant-lo a la bústia de retorn que hi havia davant la porta de la biblioteca, a aquelles hores de la matinada tancada i barrada.

—L'única diferència important entre jo i aquell Lluís cosó i paparra del llibre, és que així com jo era un escombriaire perínclit qui, text qui trobés, tant si era merdós, com tots els textos de memòries i diaris i proeses de desgraciat uniformat o d'artistastre xaró o de senyoreta comcalereta, com si eren simplement emmerdats perquè algú s'hi torcava immundícies, justament i sense gosar tocar'ls per por d'infecció, aplegant-los amb pollegons roents de forca justiciera, els llençava a la foguera i joiosament els incinerava, ell, el Lluís macari i bujarró, es veia transformat en doctor en innombrables disciplines acadèmiques, lliurades per les més anomenades universitats de l'univers, i es dedicava a descobrir i llavors a desxifrar textos petris o apergaminats, que, amb un equip científic de primera, extreia, en acabat de vicissituts extremes a selves insondables i a deserts inhospitalaris, del fons de pous de

brees, pegues i quitrans, i hi elucidava, molt estudiós després, doncs, traces sumptuoses de perdudes civilitzacions d'allò més harmonioses, amoroses, eutòpiques (i impossibles, dic jo, car a qui vols entabanar, figa borda?).
—Avui, esparracat com vas, i força més vellet, no demanes que t'adreci pel bon camí sense camions esbojarrats cap noieta llambresca i eixerida; ho fas amb una turca força granada qui diu que pren el Sol de la nit. No li demanes quin Sol de la nit, car potser és boja, i explicacions de boig són molt tedioses. I que és turca ho sé perquè mentre pren el seu Sol nocturn tota nua, una dona no pas lletja, mes sí que molt nerviüda i tendinosa, afeccionada palesament al ioga, em diu que, si vull, m'ensenyarà d'enraonar en turc en quatre esgarrapades, en un tres i no res, car per als catalans rai que és una llengua fàcil d'allò pus.
—Li dic que ho ajornéssim, que ja ho provaríem una altra nit més adient, i que avui voldria anar, si no li feia res, lluny de la fredor i les ortigues, cap on les mòmies mal amortallades votem cada novembre, el primer dimarts.
—Amb un gest persuasiu del seu nas punxegut, la valquíria magra m'envia amunt, i alhora em diu…
—*Si el món és el cadavre d'un únic gegant petrificat, liqüefet, gasificat, i tots els paràsits decoratius qui el transiten, en vinyetes adotzenades, hi fan de titelles de putxinel·li, ells mateixos en realitat no re altre que ignominiosos succedanis, també molt diminuts cadavres enrampats per lucratius abracadabres dels tenaços sicofants qui els espleten, vagis on vagis no aniràs mai enlloc*.
—Tan ben aconsellat, he partit ple d'esperances, i, esglaó rere esglaó, semblava fer-m'hi, quan heus ací que ensopegava, sota cap tenebrós tendal, amb un captaire recargolat, tronat i geperut, qui d'esquitllentes, de cua d'ull, inquisitiu, em demanava, ronc, si no fóra pas un d'aquells dos qui suara s'amaven en espurnejant col·lusió, a recer del terrabastall mig ensulsiat que hom pot guipar d'ací i tot rere

la boira.
—Esgarrifat, crec que quequeig quelcom com ara: *Quina indecència, que mai del món, que jo, que no, que només la xurma infecta gosa mai amar's en públic, que jo rai, un home amb impecable higiene, un home amb alts miraments, un home mai nafrador dels sentiments del col·lectiu; no; mai no am, ni d'amagat, a les fosques, en fèretre hermètic; amar altri, abraçades amb la mort, claustrofòbic; i horror a les secrecions, nedant-hi; la mania i el disgust, ecs, ecs, i ecs*.
—Em diu, sense fer'm cap cas, potser sense ni haver'm sentit, que quina sóc, doncs, de les dues desllorigadotes marionetes, la del prepuci amb verdets d'antiquari, o la del cul com dos pans de quinze lliures pel cap baix, cul segur que de pastissera o, si això no, de rabassaire, el qual cul, ai, engrames indelebles li ha jaquits per les ramanxoles del seu pensament sempre escindit i on només semblen reeixir-li, úniques, d'ençà d'aquella feta, les temptacions fecals.
—*Escolteu, no pas que sàpigui què us empatolleu, mes, si m'ho permeteu, oi que us tinc vist? El que no sé pas és on*.
—És que, sabeu? Per molt pansit que em trobi, la descoberta de la fenella l'ull m'eixoriveix, i amb l'ull l'esperit sencer. Tota escletxa em desemboira. Sobtades clarianes després del pas de la ferotge tempesta que tants d'arbres no esterrossava, com qui diu. Nòmada entre els atzucacs que, encrostats amb injurioses inscripcions monitòries, fet i fet només menen a pudents, vastíssims, aiguamorts, món sinistre on tot és sordiditat i on tot t'hi vol mort, nogensmenys, vós, oi...? *Ep, com tot fa goig de sobte, si un gras cul de patum, ni que fos sobreïxent de merda, mai se t'apareix!*
—Li dic, *Culs, culs; no me n'entenc, no me n'entenc*.
—I me n'anava quan hi caic. *Sí! Sou un dels invasors qui em tragueren de casa!*
—*No, no!* Tot d'una molt esfereït, car en aquell instant m'havia vist com em ficava la mà a la butxaca i sabia

(intuïtivament?) que, per a sorpresa meua, m’havia retrobat amb el ganivet de l’assassí.
—Aqueixos dibuixos.
—Els venc.
—Aqueixos dibuixos els dibuixava jo. De fet, això és un sol dibuix en tres. Cal superposar’ls.
—Us en faig obsequi, preneu-los, ca?
—Vergonya resurrecta. No els vull pas. Els dibuixí l’any, vull dir, el jorn precís de la invasió, el jorn on entre aquell parell de bares fementides, la dona i la filla, i sobretot és clar la corrua irrespirable dels corromputs ocupants qui ens envaïen incessants, hom em fotia tot plegat definitivament fora de casa. Vaig sortir obsedidament cantant com si fa no fa fotia en Pickett, en lletra deturpada del disc que havia escoltat una sola vegada a casa d’una beata molt puta qui em convidà a menjar costelles d’unau rostides, i em pensava que unau fos una au, ço és, el nom de qualque enorme moixó sucós, i era el d’un d’aquells animals qui hom anomena “peresosos” i qui van sempre bruts de merda, perquè ni esme no tenen mai de treure-se-la de damunt, i, més tard, com allò de cardar-me-la ni pensaments, em va dir que si més no podia fer-li el favor de treure la neu de davant ca seua, i la neu durant la nit s’havia glaçada, i em calgué amb un xerrac fer-ne enormes blocs, els quals després trac, heroic, fins que un dels blocs es fot a relliscar tot sol, i espetega fins a la porta i l’esbotza. La sorollada la féu sortit, la puta beata, vull dir, però jo cantava, fort, si fa no fa, *You locked the door and threw the key to my heart down the toilet and flushed my life away*, com si res no s’hagués esdevingut, alhora que amb la mà li deia au, au.
—*Com història, corfonent a collons; ara, però, que malament dibuixeu, oi, això si sou vós qui n’éreu l’artista; què són això?*
—No us hi enteneu borrall, pobre filisteu sarnós. Això són els arbres escapçats. Era típic de la terra, abans els invasors no fotéssiu cap i ens torcéssiu totes les tradicions i tots els

costums no ens els guerxéssiu. Això calia fer. Agafar on el tronc era més massís i ample, i al bell mig de l'hivern, tallar-hi arran. Llavors venia la construcció. Hom, amb les mans nues i prenent riscs fenomenals, hi apilava rocs, a la part plana del tronc de l'arbre viu qui romania dempeus; hom hi feia alts túmuls més o menys piramidals, i força precaris, car perill continu, ja us ho diré, de letal esllavissada, rai. Érem així de valents.

—*Valents i desarmats. I doncs traïts pels més traïdors*.

—Que ningú al món no caigui mai més en la bretolíssima temptació de confiar en diplomàcies i floretes i merdetes bonhomioses; al món només mana la força bestial.

—*Ací us aller tota la raó. Com a antic invasor al seu torn expulsat. Tret de casa vostra (que era casa nostra) pels nous propietaris qui vingueren encara millor armats que no vinguérem naltres quan us robàrem el territori; prou veig que prou sabeu que el poble ben armat envia a la merda tots els invasors, ço és, tots els brutals malparits. I al contrari. Poble de cagats, ço és, poble desarmat, per a ell cap llibertat*.

—Badoquegí davant els tres papers arreu tacats per taques suspectes. Calia posar davall de tot el full amb aquell paisatge davant la finestra. Hi havia els arbres amb els túmuls damunt, i l'horda repel·lent qui s'atansava dels qui ens envaïen mig flascament mig avalotada. El segon paper, pròpiament foradat, posat ara damunt el primer, era el del menjador, l'ampla finestra del qual permetia veure la major part del paisatge de fora. Hom hi sopa agrament. L'aparell de la televisió és encès i s'hi guipa un programa si fa no fa científic, els afolls còsmics, les erupcions i els llamps i els focs de gasos que hi ha constantment pertot a l'univers inic i enemic on, ens dissortats tots els nascuts, molt condemnadament no pengem. El tercer full dibuixat ve ara damunt aquest segon. També hi ha un gran forat, el de la porta de la cuina, oberta al menjador. Foscament, desdibuixat, algú, de mig cos, molt neguitejat, no saps si és

a mig entrar o sortir. Sóc jo. Amanit a fotre el camp. Duc a les mans tres llibres. Uns guants grocs de cuir. Un ganivet esmolat de la cuina.
—Fou llavors que, part la porta del darrere, me’n vaig anar per sempre.
—Els tres llibres i els guants, els havia deixats un instant damunt un parapet, per tal de tombar’m a ajudar una dona entre els invasors qui cuidava caure després que un maleït infant no passés corrent i la pessigués durament al coll, i quan em tornava a tombar a recobrar les meues coses, tot havia desaparegut, emblat vés a saber per qui, car la gentada s’incrementava. Debades havia volgut endevinar qui fos el lladre. Tots eren lladres, naturalment, mes qui fos entre tots el qui afegia insult a injúria, com qui diu i rediu. A tots ops, ningú no duia a les mans els meus guants grocs. Contracorrent, em tocava tanmateix a la butxaca el ganivet de l’assassí.
—Travessí llavors per cap camp obert, nu, xorc, terregós, amb clots i esbarzers. Rere una cresta emmerletada per l’erosió hi presenciava com una companyia assajava entre desferres de cotxes espatllats espectaculars processons romanes. No gaire lluny, canalla deseixida llegien, repenjats a les roques, revistes alemanyes (interdites per la repulsiva bòfia), on hom palesava les esgarrifoses criminalitats dels polítics invasors.
—Més tard, fent cap a un aiguabarreig agònic, saltant damunt munts de residus i xurries, hi copsaves, sota flassades brutes, un mort entre les canyes; forats de plom li enterboleixen els trets del visatge, i, pel fet que jeu de sobines, li veus, davant, com el paltruu se li vessava; tot un recargolament de budells que sedueixen eixams de mosques i ramats de dermèstids, i fots el camp esperitat, i et sap greu que no portes penjat al coll, de lei o garlanda, un flairós rast d’alls.
—Aquest món és una merda. L’univers un fastigós conglomerat de merda.

—El riu mateix semblava peix infinit. Les escates d’est riu-peix reflectien xirois miralleigs; llambreigs de febrits crisòlits i maragdes. I ara, vora el riu, apareixien unes tanques que em barraven l’accés a una cruïlla. Rere les tanques, hom hi guipava un llogaret fet de guinguetes i xibius, com ara unes firetes més o menys establertes. Que petit que és el món! Aquesta platja de riu semblava la mateixa de la meua infància. La cruïlla era més que no cruïlla, laberint, trencacolls o envitricoll afegit. Era feta de tanques que et distreien la via, de tal faisó que com més entraves a l’indret vedat, millor et tornaves a trobar fora. Ni gossos i ni gent poc intel·ligent, ni sobretot els malalts de dins, podien franquejar-la.
—Teseu de pa sucat, m’hi fiquí sense més pena; cap entrebanc massa pelut. I ara que rondava entre les guinguetes i els xibius, tots tancats a aquella hora pus tost tardana, m’estranyava veure-hi passejant tant d’homenot i d’homenet amb crosses. I amb arnesos i pròtesis.
—Em trobava, ara ho veig, prop d’un sanatori. Un hospital riberenc per a nafrats de guerra. De vegades, hom em saluda, aixecant sempre una crossa o altra. Ara mateix, em veia, davant, tres qui anaven junts i m’han saludat els tres aixecant alhora la mateixa crossa, la dreta, com si ballessin cancan.
—Que hom em saludi tant, em fa cosa. Generalment, ningú no sembla ni veure’m, tret que vulgui quelcom de mi, que em vulgui ensarronar d’una manera o altra. Mes aqueixos, què? Em deuen prendre per cap antic guerrer, tan fet malbé, tan cardat, i això tant part de fora com de dins, com ells, malastrucs.
—Això em duu a l’esment l’altre cop on em veia tan fotut jo mateix que, efectivament, vaig voler fer-me mirar un mal que em pensava que em rosegava part d’entranyes.
—Aquells dies pansits, vull dir, on em feia mal no sé pas si el fetge o la freixura, i fotent un cop de cap gairebé suïcida, vaig voler anar al metge; els metges, merda, vós, fauna

malèfica, no hi ha pas pitjor màfia. Així que amb por rai, em vaig atansar a l'hospital on hi havia una clínica amb consultoris per a mants vampírics especialistes; prou ho coneixia d'anar a recollir les pitjors escombraries imaginables. Porcades infeccioses i deixalles radioactives. *Becus, vós!*

—Llargs somorts corredors d'hospital. Amb la clínica dintre, doncs.

—I aquell vespre, doncs, encara millor. Potser m'ho estimava més així. No pas un metge era qui em sortia al pas a aquella hora impròpia. Un d'aquells metges impostors qui són a les portes de la clínica. Aquell homenet escarransit, amb una bata llorda, i cara de murri, n'era un. D'alguna manera, es veu que s'havia fet amb la clau d'uns dels consultoris. La clau de la sala d'espera, però no la clau del despatx del metge. No sabia ni encendre tots els llums. Només trobava un interruptoret mínim. La llum de la saleta era trista. Un ambient de cafè amb llet, comentà el metge, fent-hi barrila. I llavors per feina. *Missis Murphy, m'obriríeu la porta del despatx?* Pretenia, cridant cap a la porta closa. I després se'm tombava, com ara excusant-se lleugerament. *Carall, la nurse, la senyora Murphy, encara no ha tornat*. Fem-ho ací mateix, ca? Un petit reconeixement sumari per a establir la indubtable condició, escatir-ne els símptomes més remarcables, fer-ne llavors el lògic, l'infal·lible, diagnòstic, per a finalment receptar-hi la medecina idònia. Som-hi. *Hum*. Ulls ophtalmòlogus. Llengua glossològica. Gola gutturalis. El pols? Pols sphýgmicus. Molt bé. Apa. Els calçotets ben avall. *Ahà*. Fal·lus mikrocigalòidicus. Anus cacàbilis. Ova collonoidicalis. Molt bé, molt bé. Perfecte. Totes les malalties són malalties dictades per decret, sabeu? Pandèmies a betzef. Els gens i d'altres andarivells (ca?), sobretot els neutrins. Els neutrins, ui, els neutrins. Ah, i les melses, les melses. Fotre, i tant! Les supuracions mèlsiques que fan tornar la sang verda com la merda, ai! Encara que això vostre, rai; ves, relativament greu, mes guarible, fotre, i

tant. Una idiopatia iatrolèptica. Us prendreu aquestes dues pastilletes, alhora, i cada dia, fins que se us acabin els flascons, fa? Doncs au.
—Res doncs de receptes com cal ni de bons aixarops i juleps, com hauria esperat, ruc de manguis; a canvi, es treu de la butxaca els dos flascons que diu; de fet, dos antics potets de potingues o d'unts cosmètics, o de mata-rates, o, si això no, dues ampolletes opaques, molt suspectes, amb les etiquetes gratades o arrencades; tot plegat, contenidorets de tercera o quarta mà, d'aquells que contingueren objectes heteròclits, després de contenir-hi potser espècies o xinxetes, o quelcom així, farcits ara amb uns comprimits diries segurament aplegats d'estranquis, escrostonats, esquerdats, regalimosos, cap ni un d'igual.
—Em deveu un nap i catorze andoles.
—I això quant fa?
—Fotre, molt més que no us penseu, és clar.
—Així?
—Oh, un altre bitlletet, i ara un altre. Un altre. Fa. Au. Fins a la propera. *Daf-ctrietxi*.
—Com sortíem, els dos parant compte que ningú de sospitós no ens clissés, li vaig dir que via fora, que abans d'entrar hi havia vist part de terra un insecte molt exòtic, que escopinava verins qui sap si gaire roents. Una mena de cavall de faves d'allò més estrany. De primer m'havia pensat que allò no era pas cap bestiola; que eren, tot plegat, només uns fils de plàstic entortolligats d'una manera força curiosa.
—Ara, escolteu, quan els he volgut tocar amb el peu, la bestiola com s'ha enfurit! La rauxa, collons! I que s'ha fotuda a augmentar de mida i tot.
—Li dic que n'havia romàs amb uns ulls com unes taronges. La podrida bestiola llavors estén les ales d'una faisó desmesurada, i es veu que prement-ne les fibres, a talls de llistons de gelosies, n'expel·leix un suquet salivós que potser és càustic, no ho sé, alhora que s'ha posat a grunyir

com un llop en miniatura. Carall, si al començament era feta con ara de dos circells de vinya entrellaçats en arabescs bruns, tot d'una s'ha tornat ferotge com si era un drac lil·liputenc.
—Circells de vinya, hà! No fotéssim, home, coratge. (Féu el diguem-ne metge.) Maleït escarabat. Fotre! Tot això galindaines! El trepitjaré com un gra de raïm.
—I en veure'l jo ran d'entornpeu, i assenyalar-l'hi, se n'hi va anar, bo i dient, *Fotre, una simple cuca d'aquelles, un dallonses, un centpeus casolà de no res, tot de palps i antenes i potes, una aberració d'escaguitxaments mal instal·lats; prou us ho resolc: Així!*
—Va aixecar el peu, el malaurat, i es va emprenyar qui-sa-lo el monstre diminut. Va estendre de cop sobte aquelles ales llistades seues i va gitar-hi un parell d'escopinades que s'estavellaren exactament al bell mig dels ulls del massa viu. Els ulls se li encengueren, i llavors les flames rabiüdes que li eixien dels ulls li calaren foc als cabells, i semblava que el seu crani era forn, i sens dubte el seu cervell romania de mantinent, al cap de poc, calcinat.
—Vaig pirar per una porta d'emergència que hi havia al costat. Vaig córrer de pressa. Fins al riu mateix. La barana del pont. Aquell espectacle terrorífic em feia tremolar. Em repenjava a la barana i treia el cap cap al riu.
—Hi havia asseguts no gaire lluny, a la terrassa d'un bar, un boldró desmenjat d'estiuejants mesells. Maleïts estiuejants. Em veien claupassat, balb, atuït. En aquella nit darrera d'octubre, com acòlit de cadàvers qui es podrissin lentament.
—Què val la vida d'un home? Res, ni un pet. Què devien creure veure? Al parapet del riu, què hi feia? Prenent-me les darreres pastilles que em duen a l'enverinament i a la desesperació final? Em fa que s'hi juguen messions i tot; és clar que d'una manera totalment indiferent, viltenint la meua vida, com dic, que naturalment per a ells no val res. Juguen i aposten. L'opció és si em moriré abans que no

reeixiré el mer, fútil, suïcidi de llençar'm com cap altre espantall, dessús-dejús, al riu; o al contrari, si abans de morir, ja sóc a mig camí, daltabaix, bo i estavellant-me doncs al corrent, per a asclar-m'hi el crani i negar-m'hi.
—A la merda els estiuejants de merda. Per comptes, llençava daltabaix les àvols píndoles. Els dos potets boteruts plens de túixecs i metzines, de brutícies pudents, potser de lleterades entrepanades en ressecs làtexs de condons, amanides amb pèls púbics i cadàvers de cabres i puces. A tots ops, que es fotin. Els deixava tots plegats amb un pamet miserable de pixa desatesa. Desgraciats.
—A més a més, d'aquella feta em dic, *Metgies de metge, saps? Mai no en prenguis, enganyifa diabòlica*.
—Fou justament al pont, aquell pont, on l'anarquista Urologos Szasza, hongarès, molt amable tot i que no s'ocupava sinó d'ell mateix, com tot bon anarquista, fent l'error jo de potser voler'l apaivagar, em digué que si m'atansava gaire més, era pell. I m'ensenyava el raor, que trametia esclats a la lluna.
—Només us anava a dir que si us tiràveu pont avall, espetegàveu entre la dura matèria de les ruïnes del pont anterior, adés bombardejat pels invasors, o, si això no, us estavellàveu nogensmenys als mateixos gabions; el vostre primer glop d'aigua merdosa, cafida d'herbicides i d'altres verins, també us fóra, llas, el darrer.
—*Buf, bajanades! Tots hi serem ensems, esberlats, al balç de les peudebancades*.
—Perdoneu, un anarquista, veieu? Moi, un cert respecte, ca? Là, òtxin ubajàiu ikh. La regatera de benzina, les urpes del foc, bastant gloriós, reïra, oidà, iopaè; que saltin els femers, que saltin tots, bancs i seques, quarters i presons, i jutjats i sitges i tremuges nuclears i militars, i esglésies i palaus; mort a tot rei, príncep, princesa i gatxull semblant, tret al clatell, i mort a tota excrementícia gradació d'uniformat, i tant. Tots els botxins. A llur enteniment, la víctima ja no compta, descomptada. Abans de matar-la, ja ni existeix, a

llur enteniment. Així pensen els torturadors i els jutges i polítics assassins qui els engresquen. És com si treballes damunt un cos ja mort, descomptat, sense individualitat, un ninot de goma. Cap culpabilitat pot doncs seguir-se'n. Després de torturar i occir, et rentes si fa no fa la sangassa de les mans, i tornes com si no re, tan cofoi o tan indiferent, com sempre, i te'n vas de putes, o amb la dona i la família, o a cagar tranquil·lament, car no, no ha passat re; allò no era una persona, era una cosa sobre la qual aplicaves la teua traça de torturador… Així que a vós i els vostres, ca? Un certa disposició a fer-vos cancaneta. No pas com als predicadors i altres mormons, ecs. Respecte i bonhomia, envers aquella xurma, gens. Rien que de la merde, écoutez. Çoverxenna niè vpetxatlen. Car no és pas, ep, que els manqui solament a tots un bull, és que només vénen a corrompre cervells ja enclins naturalment a l'estupidesa. Un cop, encara era jove i doncs molt ingenu, i doncs prou ardit, em prestava a fer-li d'intèrpret, tot passant amb la meua escombra, a un enviat dels evangelistes i d'altres cretins ianquis, vingut a fer deixebles ací mateix, i el miserable es trobava que tothom, tots els darrers invasors canfelipútrids, semblaven dir-se si fa no fot igual, i és clar no trobava cap adreça, vull dir, les trobava totes equivocades, o repetides a cap i cap de vila. Li deia, *Els Xuclacagallons, hum, no sé pas on viuen. Ara els Xarrupacagallons, o tret que siguin de debò els Endrapamerda, els trobareu que viuen al costat dels Tastaxerris, passats els Xuclacaques al fons, oi? També, vora els Capsdecony, a la soll més llorda, hi peixen i barriguen els Datspelcul; au, apa, hom s'hi espitxa, car vós prou podeu, quina platxèria, vull dir, quelle chance, mein Schatz, no els podeu pas mancar*. El deixava encara més perdut que no començava, el malparit.

—L'Urologos me n'adonava llavors que fumava opi. Es veu que, després de plomar molt compromesament la grua amb els companys, havia festejat amb la putejada població l'arribada dels avalots que ens durien a la llibertat. No havia

comptat, però, amb la reacció dels reaccionaris. La mortaldat havia seta general. El poble anihilat. Les bòfies i exèrcits terroristes, i els imbècils carn de canó, proletaris pecs, enverinats per esglésies i governs nazis, amb tota la maquinària genocida europea esperonant-los, fent tot plegat xixines dels anarquistes, pobrissons, aprenents pipiolis, piròmans de joguina, infants de pit de la destrucció risible i insignificant.
—Les llàgrimes li queien al riu rugent. Rogenc, el Sol s'emprenyava sol i sense saber per què. *Que tristes són sempre les persones solitàries repenjades a les baranes dels ponts!*
—Damunt un banc del sanatori, pispava un entrepà d'un paralític, i em fotia a córrer.
—On he anat a petar? Llongues fileres d'estrets prestatges claferts de mentiders volums; biblioteca inexhaurible; no s'acaben mai els infernals passadissos; una remor mortífera, picamartells, un saluet extremadament poixèvol, de *Llegeix-me, llegeix-me*; i m'escopinen, anàglifs, llurs fètides toxines; llibres molt repel·lentment afamegats, monstres amb ullals encoberts; basarda fosca em pren, fugim-ne encara!
—Potser dormiré a cap cambra dels mals endreços. O recambró per a les honestes eines de les fregaires. Entre galledes i fregalls, ambient propici, som-hi que hi serem bé; gent de neteja, gent com cal.
—Hom, mentre es conta, esdevé, i només esdevé si es conta; incontat és incomptat, no compta perquè ningú, ni ell mateix, no el conta. No ets re, si no t'enganyes tu mateix que ets el que pretens ésser. I si no et saps contar, i algú altre ho fa, esdevens el seu conte; per això més val que no et creguis re del que ningú creu que ets o vol que siguis, tret que, és clar, siguis incapaç de contar't re, i amb el conte d'altri s'escau que si fa no fot trempis prou.
—Potser ara si gosava, no pas rient, ans seriosament, contar'm com al ver assassí del ganivet, la meua vida adquiria qualitat i gruixària, esdevenia d'alguna manera

heroic, i fins i tot a la llarga mític. Però, en acabat, què en feia, de tot això? Quin profit en trac? Res no trau a re.
—Car és palès el fet que omplint la meua buidor d'un conte o altre no m'avança sinó al començament, car ara que sóc l'assassí, ço és, el mite, l'heroi, sóc ple de no re altre que d'un conte, és a dir, sóc conscient de l'engany. I un cop conscient de l'engany, sóc buit de bell nou. I, al capdavall, per què no és el millor relat per a mi el d'ésser un qui no compta? Un qui només hi és, no pas per a ésser omplert d'una buidor o altra, ans per a adonar's que d'ésser buit és la millor condició? Que l'únic que de debò compta és l'observació neutral de les buidors que s'omplen i buiden d'enganyifes més o menys lluents?
—Els dic, rient tímidament, *Hà, hà, que no sigui aquest el ganivet qui assassinà, quan el canfelipútrid coronat era cagant al cubicle del costat, el príncep qui qui sap si hauria altrament esdevingut un altre maleït dictador feixista com son pare*. Qui et creurà? Ningú. Amb el teu aspecte de pamfilet inofensiu. *Hà, hà*.
—Car, llavors que tornava a casa amb, d'entre els meus més irrellevants trofeus de vacances, la vedet de tots, ço és, el ganivet de l'assassí, ben imperceptiblement barrejadet entre les més innocents foteses, certes autoritats bel·luïnes a les duanes es diuen que dec, reptilià, estar volent passar amb un cigar de dinamita, i que potser els el llençaré cridant, *Mort aux vaches*, quan en realitat els dic, *I've got, gentlemen, but a pocketful of rainbows*, i això que tant no els neguiteja no és altre, llas, que el ganivet de l'assassí, com en venen per dotzenes als badocs turistes com jo, en venen per grosses, per dotzenes de dotzenes, els venedors ambulants per places i platges, cosa irrisòria, ca? I que no costa sinó engrunes, car com m'hauria pogut jo permetre, un pobre esgarrapat, cap de debò valuosa, luxosa, bagatel·la?
—Falornietes, vós, enganyifetes de bon mercat. Com la corda del penjat, que n'hi hauria a hores d'ara per a

envoltar’n la terra trenta-tres mil cops, tantes voltes com les que farien, una darrere l’altra, totes les vidielles de tots els mamífers mai nats. O, encara més ximplet, amb la fusta de la creu del famós caquetes creuclavat, amb prou fusta a hores d’ara doncs per a bastir cap palissada que seguís sense buits pel cap baix l’òrbita de mart, o d’urà, vós, o de plutó i tot.
—Volubles escorcolls de fauna inguarible. Tots els duaners, lladres; confisquen el que pensen que després podran vendre, tabac, telèfons, càmeres, llibres i revistes que ells mateixos declaren prohibits, ordinadors, de tot.
—Una ganyota m’ascla l’innocent visatge de banda de boca; oi que duc càpsules de cianur a les diastemes? Maneres d’elidir la pena, d’eludir el flagell.
—Turbulent univers de trajectòries sempre bordes. Cap camí no mena enlloc. Idiosincràtic cossi de les escombraries on ens belluguem com pudents paràsits, per a la prístina derisió dels elements imbarrejables. I els anys s’escolen com merda al cul pollós del disentèric. Perduts i orbs per terres gastades fins que no ensopeguem la porta sempre badada que mena al bàratre. Torsos ratats per les dolors, brutalment contorçuts. Les lleis anatòmiques, quina criptografia que virons acoren. Amb la mateixa autonomia dels peons a l’escaquer, sords, forts batecs a les temples, com si hi tenim cap borinot engabiat, ens eixorden. Amputat obituari, llengües rebregades llepant lúgubres artefactes. Em dic, *Mercès als somnis, sobrevisc*.
—Faig descansar el cap en una capsa de sabó, coixí, per a algú de la meua vocació, ideal. I somric amargament amb la coneguda anècdota de n’Aqueu del Gerro, qui era tan bajà que dormia amb àmfora de terrissa com a coixí de capçalera, i perquè fos més tou el va omplir de palla.
—I sobrevingué el malson, i l’àmfora era claferta d’àspids i d’escurçons, i s’asclava, s’asclava lentament, car el cap esdevenia de plom feixuc, cada cop més feixuc, més feixuc, i els àspids i els escurçons afamegadament em xiulaven a

les orelles amb xiulets d’esmolet.
—Mort de por; atabalat engranatge que se t’acarnissa; tu qui no t’aferrisses a cap falòrnia secular, ai badoc! Més val que vulguis ben reblonat a les faldes de les faldilles (penjolls de grans flassades) de l’elefanta Júlia, ai, enrivetada de dol, tota de tendrums arnats; car plouen pinyols de foc, i pampallugueja l’univers, i tot se’n va en orris, estisorades a tort i a dret. *Horror pleni*. Cap agafatall enlloc.

(/=\)

—Curiositat de sempre de veure’m jo mateix de lluny o prop estant, amb els ulls d’altri, ulls objectius, ço és, ulls que em volen, d’ençà del dia u, objecte ja a mig llençar a la putrefacció del femer del mai més.
—És això allò que anomenaven “alienació”?
—Sóc un cos qui es mena doncs tot sol.
—Cap on?
—Car no li faig pas de guia; no, no; es guia sol.
—Cap on? Cap on?

(/=\)

—Ai que caic! Ai que caic!
—Caus? Cau? Caiem?

(/=\)

—De lluny, que ningú no vulgui assassinar’m per infiltrat espia, albirava finalment casa “meua”, ara venuda i enderrocada; observ que diu un cartell immens que aviat hom, al mateix indret, hi construirà una torre babèlica de pisos i pisos sens fi per als incessants pútrids invasius. Dona i filla havent fet, doncs, un negoci rodó. La dona, veus, hò i més, en una fotografia d’una revista tota bruta que volta part de terra, veus, dic, que ella, ampla, tota cofoia, i

magnífica i grassa, ambtant, feliçment s’ha maridat amb un dels caps de gabinet més destacats del govern ocupant.
—Bon profit els faço, malparits.
—On és la meua escombra?
—On és la meua escombra, vós, que m’envolaré a paradisos tardorals on les fulles seques fan, molt acoloridetes, forrolla.
—Fuig.

(/=\)

—Sempre que t’has trobat enlloc cap indret buit i secret, com ara sota cap ample arbre amb la soca amagadament foradada, on de primer has furgat amb un bastó llarg amb por que no et sortís cap bèstia enfurismada, i llavors, bo i adonant-te que cap reacció no venia de la cavorca, camí doncs franc, t’has acotxat i has gosat fer-hi un cop d’ull, i àdhuc en acabat ficar-t’hi bocaterrosa, bo i entrant, doncs, sempre, dic, n’has romàs meravellat, amb aquell immens espai qui neix ran la rabassa traucada, un espai grotesc, de caverna enorme, i davant aqueix eixamplament subterrani tanmateix tan ben emmurallat, t’hi trobaves sempre, dic, el mateix espectacle.
—Les cendres i carbons extints d’un foc si fa no fa central, els jócs pollosos i arnats als racons, les ampolles de licors ara eixutes o mig plenes de pixats, les llaunes buides rovellades, els drapots i paperots mig cremats i emmerdats, i els cagallons, pertot arreu els cagallons sovint ben ressecs i tanmateix pudents.
—Ah, i les obscenitats i les estupideses religioses als murs, ratllades amb punta de ganivet i guixades amb cagallons, sempre els ubics cagallons.
—Això, et dius cada vegada, aquesta maleïda soll, no pertany a cap bèstia salvatge, no; cap bèstia salvatge no arribaria tan lluny en les excel·lències de la creació; això és cosa del rei, el rei de la creació, hà.
—Això no és pas cau de bèl·lua ferotge; és cau d’humans;

això és testimoniatge, heretatge, llegat, penyora, de
presència “civilitzada”.
—Ecs.

(/=\)

—Ariadna dona aranya
qui per a mon conhort em tramets directe el fil
per a treure’m del dèdal on m’escany.
—A la fi del fil esquers sucosos que em sadollarien
tret que dels esquers hams
hams afilats que em penetren
em penetren fins als penetrals
ungles esmolades
múltiples penetracions
carnús botxinejat
ungles corbes de vampiressa els hams.
—Fil amb esquers sucosos de deessa
esquers apaivagadors satisfaents
fil dels vint hams.
—Fil que es trencarà
no pas quan seré fora del dèdal
ans quan a un de molt pitjor no sóc
més... molt més escanyat que no abans.
—Deessa dels opípars esquers
tots aquests milers de vegades on hi he mossegat
on m’has benauradament enganyat
per a ficar-me nafrat al dèdal dels campions
perquè hi esdevingui el campió dels campions
el més cuguç el més vegades enganyat
enfonsa’m
enfonsa’m els hams
les ungles vampiressa
deessa
penetra’m
penetrat escanyat

les ungles les ungles
endins endins
més
més.

(/=\)

—Quantes d’hores no has romàs marmori
al tombant del cel arborescent
esperant dins el cotxe blau
que se’t dignés ella descendir
i quantes d’hores indignats camions
o impertèrrits automòbils
no has hagut d’esguardar fit a fit
estacat davant el garatge dels sollats corifeus?
—Fins que finalment no foties el camp
alhora oblidant-t’hi al pany la clau.
—Colgat per la nit t’has allunyat
hi havia llibres abandonats
a la foscor d’un carreró
no en plegaves cap tot i la temptació
perquè et sents estretament observat
pels armats de la presó.
—Ara creus que ja has vagat prou per l’estiribel
i tornes esventadament corrent
és clar per a trobar-t’ho tot buit
el garatge desert el cotxe blau desaparegut.
—D’espetec la llum del cel ha esclatat
i els llibres (qui eren d’altri) la llum ha cuits
sorolls d’avions emmudeixen clams de cucut.

(/=\)

—Castoret i Pol·luït, bessons abandonats qui poparen de la pàmfila lloba.
—Si en Castoret gorjut abassegava els mugrons, en Pol·luït

quin altre remei que d’amorrar’s al cony.
—Per a un les llets, per a l’altre les lleterades.
—Els descendents d’en Pol·luït som ara molt més vius que no els altres. Qui se sap pol·luït, no l’entrevenen inútilment ximples supersticions ni fantasies de rectitud ni d’altres falòrnies dogmàtiques.
—Som esperits lliures, d’alleujada descàrrega.

(/=\)

—Els homes llurs canons.
—Els homes aquest és el nostre secret que les dones no capirien mai.
—Els homes podem allargar i eixamplar el canó molt més que no fotem quan trempem presumptament al màxim per tal de descarregar la lleterada.
—Els nostres canons en hores secretes, quan totes les dones dormen entre capats capellans, es desenvolupen en vastes canonades, i les canonades de tots els homes ensems s’endollen mútues en perfecta xarxa, millor: en perfecta teranyina, millor: en laberint esfereïdorament complex, gairebé perfectament indesxifrable; en un complex, doncs, gairebé inextricable de verdes inconspícues canonades, que subterrànies i interestel·lars esdevenen l’hamaca on jeu i es manté famosament instal·lat, si fa no fa estable, bo i conservant (com als astrals illots els hiats entre els iots planetaris, les degudes distàncies) cadascun dels elements de l’univers present passat i venidor.
—Sense els homes tot era caos volcànic, eriçat, i qui covés crueltats apoplèctiques, univers de totes totes fracassat; coleu-nos, doncs, devotes, femelles, en tornar bo i colcant, salvatges, de les nostres nocturnes, desèrtiques, mai no gens ocioses, excursions de sustentació total.

(/=\)

—Sèdul investigador a segles i estanys, on trobes tots els animals a pler interessants, típules i opilions; becuts i bernats pescaires; blauets i xanguet; rats-bufs i crancs de riu; sabaters i dafnes; ídoles i nimfes; escolopendres i caragols; tàvecs i trombicles; guatlles i perdius; cueretes i papallones entre joncs i campànules; diatomees i fontinals; libèl·lules, avions i senyoretes; llambrics i cadells; renocs, granots i sangoneres; sargantanes, tritons i llangardaixos; capolls i crisàlides; marts i llúdries; cigales i grills; guineus i lirons, i noies de vidre i serps d'enfonys...
—I encara, potser a la llarga l'animal qui trobes més interessant de tots, ço és, les dones llurs conys.

(/=\)

—L'univers essent no re altre, al cap i la fi, que gas escalfat, i de cops solidificat en galàxies, Sols, planetes, i, molt més insignificativament, en mamuts i persones i cucs, sort que havem un nas per tal d'ésser segurs si més no que, si som gas, no som (si més no alguns) almenys solament pets.
—Quin consol, vós!

(/=\)

—Sóc rector i uixer de la universitat del meu ésser, i tanmateix m'ha sortit un estudiant molt revolucionari.
—És el meu cos, qui no solament no m'obeeix, ans cruament em ridiculitza davant tots els altres estudiants de la universitat del que sóc.
—De tal faisó que aviat no solament hauré perduda tota autoritat, ans tothom se me'n fotrà esfereïdorament i l'anarquia sense solta ni volta durà la universitat, i doncs em durà, a l'anorreament.
—Res que puga fer-hi. Pertot fotent el pallasso bo i intentant d'imposar una mica d'ordre. Ningú fotent-me'n ja cap cas.
—I doncs, ací sóc, som-hi. Incapaç de ficar ordre, incapaç de

fotre altre que el paper que em toca, el del dissortat mec qui, grotescament periclitant, tothom fot sapastrement esclafir de riure.

(/=\)

—*Mestre Groc, a divuit anys*.
—Mestre Groc ha divuit anys, i a divuit anys ha al sarró de la consciència pler d'esdeveniments que li han esdevinguts.
—Despert al somni, si n'hi va, a llocs; i si en torna, carregat d'infal·libles prolepsis!
—A divuit anys, mestre Groc, ha divuit vegades tombat el cap cap a tombant.
—Tombant en tomba, mestre Groc haurà complert.

(/=\)

—*Només mort serviràs potser de re, car seràs fems* — fa.
—*Seré* — faig — *màgics fems als magins dels exquisits, on esplets rai llavors de flors d'imaginació excel·lents no promouen*.
—Fa — *Màgics fems?*
—*Màgics* — faig.
—Car només morts fem màgia. Transformats, transformem. Fets fems, fem fets.

(/=\)

—Em va dir que el matés.
—*Mata'l, et dic! Mata'l, et dic!*
—I el matí.
—I el matí era clar i els ocells xiulaven pels arbres del jardí, i m'havia estrenat d'assassí, i trobava que tampoc no em calia fugir. Que ningú no trobaria a mancar el qui matí ni aquell matí ni cap altre matí de tots els morts matins encara no programats; un reguitzell indeterminat de matins de

mort.

(/=\)

—Mentre vaig caminant i admirant allò que hom exhibeix al bigarrat basar, tot d’una me n’adon que tres noiets passen i repassen davant meu, fins que al capdavall només resta el més petit, els dos més grandets s’han esfumats i amb ells el meu feixuc abric de vellut blau. Engrapava doncs el noiet petit, i la gent em començava de guaitar de gairell i jo dient-li, *On és l’abric, on és l’abric?* I ell, un minyonet bru vestit tot de verd, fent-se el desentès, no dient re, però musclejant i fent molt innocentment com aquell qui fa, *Ets boig? A mi que m’expliques tu ara?* Així que l’haig de deixar anar, abans no me n’esdevingui cap de grossa amb els malcarats locals, i ara em reca més que no pas perdre l’abric, haver-hi perdut, a la butxaca, el ganivet de l’assassí.
—Fugint els més malparits dels presents qui potser encara em linxaven si badava gaire, m’he ficat a la primera porta, on la massa flairosa xafogor de l’ambient em mig fot potes enlaire. Carns suades hi pampalluguegen i de bell antuvi m’he ficat a trempar amb vel·leïtats d’estelló desbocat. Empegueït, encontinent m’haig de reptar, infant ridícul qui no donaria abast. Pírric rostar ossos de costelles per al desdentegat qui se somiés que es nodreix amb sucosíssimes carns i es deixondeix davant les sòpites sopetes.
—Atapeït local potser de clínica especialitzada on les nues o mig nues prenyades hi foten, popudes i eixarrancades, exercicis diguem-ne de salut obstretícia, preparant més o menys gimnàsticament parts i puerperis; no sé ni on ficar’m entre tantes de cuixes i ventres i pits botits de vegades fins a límits d’imminent esclat. A pleret, tothom em va esguardant com si hi sóc efectivament de més. Així que, perdent-me a tentines entre nueses, m’enfil fins a una altra porta, i au.

—Pitjor, encara més nues, les lesbianes, fent que foten ioga, llordades rai. Sort que aqueixes no me’n fan cap cas, massa ocupades. En tot cas, la fortor de cony excitat excedeix les meues capacitats de joiós ensum, i tantost ensopeg amb una altra porta, endins em fic.
—Quin barreig repugnant! Nuvolades d’ossos boteruts, de carnussos i farnats per burxes i objectes contundents tot castigats; orificis sangosos, llengües penjant; a tesa esgarrapats, rasclats, masegats, trinxats, piconats, els pervertits, segurament molt tocats tots plegats d’una repulsiva mania o altra; ec, si m’esgarrifen, vós, i com la basca i les arcades no em pugen, i com orxegant no m’ennueg!
—Als taulells de control on voldria demanar’ls indicacions, les infermeres, indiferents i rere reixes, a part que prou han vist amb la meua cara de fàstic que, de pervertit, jo, gens, només em foten gest que foti el camp, *Sí, som-hi, desa’t, arruix, bah*. I m’assenyalen la darrera porta, la qual per sort, uf, duu al carrer.
— Fora, doncs, i tan aviat com puc! Erràtic putxinel·li, com un bugre qui, tanmateix líric, fugís àdhuc del ressò de tanta de fosca ans escabrosa violència, nogensmenys amb tota tranquil·litat, bo i escaujant els ramats autòctons en llur típic, desballestat, hàbitat i les no gaire persuasives façanes, feia cap a l’hotel. M’hi entretenia una estona llençant, d’ençà de la “meua” finestra, anònima i de les més altes, qualsque escadussers bitllets locals, segons el meu parer (potser prou lluny d’osques) d’escassa vàlua, i que tanmateix fotien xiroi d’allò més qui els trobés.
—Estesa estepària, la plaça d’en Neptú (un Neptú amb faixa i jupetí, barretina i espardenyes, i en tost de trident un flascó ple de plors, sémens i d’altres xerigots, símbol aquell tèrbol contingut segurament del líquid fecund d’on tot allò si fa no fa viu no prové), l’ampla plaça doncs, dic, on els bitllets anaven a estavellar’s, en acabat de llur vol capriciós de papallona romancera, era tan poc concorreguda que de

cops un bitllet dels grossos romania impassible a lloc tanta d’estoneta que m’hi adormia i tot.
—L’endemà dematí, ara que encara hi sóc d’hora, em veig pujant amb les maletes i paquets fins al replà per a veure la desmesurada crescuda del riu, on no feia sinó hores havia salvada la noieta d’una barqueta que feia aigües pertot arreu i s’enfonsava irremissiblement. Solitari enmig la tempesta, balancejava llavors una caixota d’eines o d’ormeigs a una gúmena fixada al capdamunt del pal major d’una altra barca, buida, i més grossa, que havia romasa ancorada al costat de terra ferma, i quan la gúmena duia prou embranzida, m’hi enganxava penjat d’un braç alhora que en desfeia la caixota, i així, amb la revolada afegida del meu impuls corporal, m’enviava fins la noieta, la qual amb l’altre braç assolia de pescar en el primer intent, i ara, amb el balanceig de tornada, amb una empenta afegida de les meues cames fotent guitza damunt la torta quilla de la barqueta condemnada, arribàvem ensems a l’*Arcàdia*, ço és, la bona barca de vés a saber quin absent propietari, vós. Tot xops, ella i jo, ella mig desmaiada, deixàvem enrere la riba del riu esbojarrat i havíem desembarcat, trontollant, a l’edifici dels oficials portuaris, que s’hi eixugués, pobrissona, i em deien els duaners si no em volia també eixugar prop els radiadors, i els deia que no valia la pena, que l’hotel m’era prou a la vora, i era llavors, on ja me n’anava, després de collir algunes molt flasques felicitacions d’alguns dels oficinistes, on, pel que els deia als de la taula ampla, vaig començar a comprendre que la noieta no havia estada sola a la barca, que hi era amb un amant força notat a la població, casat i amb interessos polítics, el qual havia estat assassinat durant l’idíl·lic viatge (just uns instants abans el sobtat cap de fibló, esdeveniment no pas rar es veu en aquell vast estuari) per un nedador misteriós qui havent atesa silenciosament la barca, amb un coltell li havia tallat el coll, per a tot seguit tornar a fotre’s aigua endins i enllà qui sap on. Me n’adonava ara, car el sentia gratant-me el

cul, que el coltell l’havia dut la noieta al moment que la rescatava i que en el procés d’entomar-la, i ella obrir les mans per a abraçar’m, li devia haver caigut, i que, sense ni ella ni jo adonar-nos-en, se m’havia ficat a la butxaca de darrere els pantalons.
—Havia estat llavors, quan, eixut i net, havia fets els paquets i les maletes, que havia llençats, d’un a un, i de lluny en lluny, els darrers bitllets d’aquell atziac territori finestra avall, entretingut a veure qui els anava collint, satisfet que fossin sobretot molt il·lusionada canalleta. El sardònic noiet de verd sobre el qual adés m’abraonava, amb perill que hom m’ataconés a mort allí mateix, impostora ovelleta, era un dels afortunats. Li enviava un gargall mentre era ajupit replegant el bitllet, mes el mancava estrepitosament; em recava doncs no haver-m’hi abans torcat el cul, amb el bitllet del massa entremaliat noiet de verd, per qui el ganivet de l’assassí qui sap on para.
—El riu tumultuós i la pluja, tot i que sóc sota el ràfec damunt el replà d’observació prop la duana on haig d’agafar el vaixell que se m’endugui de l’indret, reïxen a mullar’m, i he de davallar fins a l’oficina on era ahir que hi cridin quan vulguin els passatgers.
—Els oficials, de moment, abans l’embarcament, força desvagats, potser els hauria lliurat el ganivet de l’assassí si els caòtics noiets al basar no m’haguessin l’ocàs passat pispat l’abric. O potser no. Depèn del grau d’avolesa que hauria sabut esbrinar destriant els gairebé hermètics articles consagrats, en ful homenatge, a l’interfecte dins els infectes mitjans de comunicació, aquells sempre repel·lents satèl·lits del podrit poder. Si trobava que s’ho mereixia, ben assassinat i més glòria per al bon assassí. Si veia contràriament que era un bon home atrapat per les circumstàncies i l’assassí era llogat pels qui el purgarien abans no revelés els pitjors, més malignes, tripijocs dels sempiterns oligarques, llavors prou piulava, i ben clar.
—Ara, dic l’assassí, l’assassí... Mes ep, per què no

l’assassina...? Car i si hagués estat la mateixa noieta de l’estretet vestidet vermell, per a salvar la qual tant no m’havia despentinat? Prou que portava encara el ganivet, ca?
—O potser l’excel·lent nedador desconegut havia estat jo, qui per a això precisament arribava d’incògnit a aquest nociu indret? No m’estranyaria pas gens, no, vós, que l’àgil elegant silent nedador ignot, qui apareix i desapareix entre aigües amb perfecta eficacitat ans amb mortridora efectivitat, hagués estat jo mateix. Quina millor disfressa per a tapar el fet que aparegués tot xop que per causa d’haver’m hagut de llençar tan cavallerosament al riu per a rembre l’exposada indefensa princeseta amb l’escàs roent samitell, tan cenyit i més tot moll fent-la encara més encantadora?
—Car qui sap per què hi sóc ni a la percaça de què hi vinc, dissimulat de bòmbix molt agosarat qui amb fanfara irromp al rusc a depredar-hi alienes bresques? Què hi feia, enmig de la tempesta, sota les buguenvíl·lees fuetejades pel vent, tan a peu de la sòlida barca de l’alt i dens pal major arrambada a la riba i amb la gúmena tota presta?
—Sóc de tarannà tan fi i amistós, tendre i afectuós, qui si algú hi ha qui mai persuadeix l’antropòfag troglodita a estar-se de fètids grunys i de garrotades a tort i a dret, i a conrear per comptes les arts esporàdiques del saber guipar-hi, en l’estelada harmonia del cel de la nit, entre calfreds de trapezi, el ficte periple del vaixell idoni qui lliure i sobirà et duu a l’alberg celeste on ni violacions ni mossades de gana ni d’altres letals plagasitats no hi poden tindre mai lloc, i on en lleure permanent contemplatiu no jaus, despulla indestructible on totes les joies vingudes del firmament dolçament se t’allunen al cos estel·lar, lluminós, llunàtic, amb potetes de lleuger pardalet, i sense que hagis de moure mai al capdavall tu mateix ni un dels altrament enferritjats engranatges d’un cos nat ja desconfit... Si pel nòlit insignificant de l’orba creença que duus a l’oliós

xerraire qui sóc, esdevens, crèdul grotesc cavernícola, imaginativament barca solar on només els divins misteris del suau plaer etern no s’hi carreguen durant els pacífics dies infinits... Si algú, deia, benaurat miraculós persuasiu retòric, pot convèncer’l, i qui diu troglodita diu duaner, amb tota seguretat ací sóc.
—*Ah, l’heroic salvador d’ahir*, diuen dos o tres qui m’han reconegut, *hauríem de comonir la puta premsa, tret que no hi ha prou temps; el vaixell és a frec de fotre el camp, ja atiava els motors; quins subterfugis ni quines traves podríem idear que en garantissin l’ajornament?*
—Els dic, fent-me l’extremat humil, que eternament agraït ja prou rai, pobrissó, i que allò tot plegat m’empegueïa bon tros, que es jaquissin doncs de ximpleries honorífiques, que sóc molt vergonyoset i que llur zel patriòtic m’omplia per comparació de xacres morals, una ànima de càntir que hec tota macada ni asclada per les meues mancances, vassall qui llur alta cultura esperona als batecs convectius, oi? Turista molt poqueta-cosa qui les conviccions de llur nació sublimment lletrafereixen, i que convinguéssim que, osmòtic al gemec de les gàrgoles locals, me’n tornava alhora estripat com paperot i cohesionat com tavella de fava qui portés no pas faves, arestes de construcció que per sempre pus ja em serviran espiritualment de crosses.
—Rucades d’aqueixes. Què collons saben els bòfies? Plasticitat sinàptica gens, més aviat una anquilosi cerebral generalitzada d’ençà del jorn on juraren bandera borlada carrinclonament de santificats cagallonets complagudament malpenjats per filets de vells eixarreïts vòmits.
—*L’abís de l’enyorament, els retrunys de l’antic ensenyament, el vesc de les recances*, els dic, vessant mels de fel, i els trets de llurs visatges emmirallen el meu, tres pàmfils, tres sòmines qui glop a glop ens empassem, nens de pit, les farinetes amanides amb gargalls piroclàstics de les fementides dides, si doncs no les lleterades dels pútrids capsigranys qui d’estranquis normalment no se les carden.

—Amb el passaport entredents, furtiu com pudibund conill, palanca amunt, de llur asil asfixiant finalment m’esmunyia.

(/=\)

—Envaïts pels armats criminals quan menys ens els esperàvem.
—Sort (per a mi si més no) que havia perduts, poc feia gens, els meus topants bo i havent-me’n hagut d’anar enrere entre la fort entoixada gentada, tot assajant de retrobar la cartera on havia duts els documents, on, tampoc no havent trobat re entre el desori, de fet ni el petit tresor perdut ni el mateix indret a la graderia on hauria tornat, ara amb el cartipàs joiosament ben trobat i ben arrapadet sota el braç, al qual indret, dic, doncs, ara mateix debades no m’adreçava (car vés a saber a quin cantó parava) per a reunir-me novament amb els companys per a veure-hi l’espectacle, escaient-se ésser llavors aquest el mateix cantó de l’esgraonada al capdavall on els armats brutals criminals no triaven precisament, bo i envaint-nos, també d’emmenar-se, sort, dic, doncs, que, mercès a la meua badoqueria i al meu pobre sentit de l’orientació, ni m’hi trobés ni m’hi trobessin.
—Després d’uns quants de trets i cridòries, els maleïts invasors oficials s’enduien els qui volien, i llavors, com si no res, tot reprenia curs, l’espectacle s’anunciava, els protagonistes eixien a l’arena, etcètera, tret que els meus dos companys no eren enlloc; eren doncs entre els dissortats qui els brutals s’enduien.
—Ara davallava badoquejant inofensivament devers la riba roent. I llavors els localitzava.
—De força prop, els he vists, estirats en sengles graelles, els meus dos companys qui en veure’m m’imploraven amb els ulls encara vius que em fes heroi, que esdevingués algú amb prou collons, i que amb un cop de mà els deslliurés de les bestials tortures dels botxins.

—Quina angoixa no em tenallava llavors, vós, quina paràlisi, quina incapacitat de moure'm. Tornat tremolosa pedra. Jo, carallot, qui hauria d'haver fotut el camp lluny, lluny, i a tot estrop.
—Ei, vós! — crida un dels estiracordetes dels botxins. *Us heu perdut? Apa, arruix! No teniu pas credencials per a gaudir del nostre espectacle?*
—No, no — faig amb el cap, i sense esme, i ja allunyant-me'n, ara, girant cua, oferint l'esquena a tota aquella molt afligidora salvatjada.
—Oblida, em dic, l'entreacte esfereïdor, i ciutadà discret, negligible, millor: anònim, sense lligam de cap mena, torna-te'n als carrers, a netejar-hi les brutícies. Prou és la teua feina, l'única que saps fer, l'única per a la qual mig et volen. Au, anar ostant neus i fangs, i branques i escòries, i a humilment esguardar de lluny cap als arrests dels autobusos de les escoles i com certs infants estúpidament innocents s'hi fan raptar i violar. Imatges, llas, també prou doloroses.

(/=\)

—Sóc l'escombriaire qui escombra deserts. Adés, fa trenta-vuit anys, quan encara feia de torsimany, especialitzat en els dialectes xinesos, just al moment de la invasió, quan plogueren com sembra tota mena de rampoines, de fòtils i d'andròmines que al capdavall resultaren d'ésser esturments de tortura, esdevinguí de cop i volta no ningú, qui, armat d'una escombra de gódua, recollia entre les polsegueres les restes que els tombaven de la boca a tota aquella gent qui fora els supermercats adeleradament endrapaven.
—A la barres dels bars els actors fracassats parlaven d'inanitats, de preteses grandeses pretèrites. Frustrats ninots, quins merdes no eren tots plegats, quins inútils aprofitats; anava escombrant com qui mai no hi és, i tot el

que deien em feia un fàstic incommensurable.
—Me’n record que llavors la padrina grassa, feixuga, ella sempre arrossegant la cadira que alhora li feia de crossa, vingué a prendre’m per les orelles, i em va acompanyar vulguis no vulguis a l’estació dels autocars. Volia presenciar com me n’anava, car em volia fora, ben lluny, potser “salvat” d’aquell ambient sense endemà.
—Els autocars partien tots alhora i totalment confós no sabia pas quin agafar. Fou llavors que fui testimoni d’aquell altre cas com un cabàs. Cercant entre els autocars i els cartells que duien empastifats ací i allà, a la xamberga, entre anuncis i advertències, i amenaces governamentals, i noms de lloc qui sap si d’origen o de destí, vaig, d’esme, aixecar els ulls i hi havia dues dones fartes i lletges qui queien enrere mig abraçades. Les veia amb un ai al cor com eren a un pèl de caure d’un tercer pis avall, d’un balcó sense barana; me les esguardava mut, amb temor, car com dic eren a frec de caure i de fer-se a mil bocins part de terra davant meu mateix, i llavors com qui diu miraculosament l’embranzida que duien se’ls estroncava; aturaven de rodolar just a un centímetre de l’abís. S’aturaren i s’incorporaren totes pàl·lides, mes se n’adonaren llavors que de llur inèpcia, de llurs sapastreria, n’hi havia un testimoni, i llurs ulls claferts d’odi, de rancúnia, em volgueren perforar.
—Cremat pels raigs de llur furor, vaig doncs abaixar els ulls i avançava amb la vista clavada a terra quan un dels autocars m’escometé davant part davant. Quin monstre no es veu que esdevenia de cop-descuit!
—Corrent de desert a desert, sóc ara el savi ultrasavi qui presenta aquesta forma: sóc un cavallet de quatre llargues potes i cos tot petitet, amb un cap pelat de vell xinès amb barbeta, i amb la part superior del crani (allò que se’n diu el suc) tot pla, com estès barret oval que protegís del Sol la totalitat del meu cos.
—Davant meu, com a guia, sempre acompanyant-me,

extremadament fidel, acèrrim defensor meu, corrent de desert a desert, incansable, un altre cavallet si fa no fa fet com jo, petit de cos, llarg de cames, tret que el cap és ara de simi savi, però mut, i també amb un suc aplanat com ara un barret tot pla i oval que el cos sencer aixopluga de les rigors del Sol despietat.
—Car som els més savis, només alliçonem les sorres i les dunes dels deserts, i els rius sobtats que hi creixen, i les palmeres i els ibis i els fennecs concomitants.

(/=\)

—En la plasticitat del somni l'aviram, llurs inescandallables xerroteigs ni soliloquis entre espectaculars cospins i repalasses, o la insistent sorda bonior dels corpuscles sarcòfags qui com peixos al ressabagai de l'afàs, on les àncores de les xalupes es camuflen en osques i floridures, s'estavellen ells amb ells.
—El rem d'arrere en flasc bellugueig infligeix al moviment, tan variat, acolorit, mogut, universal, i sempre així mateix interromput per l'interruptor de l'espetec sobtat, un silenci de plom i cementiri.
—La fi de la follia es repeteix indefinidament, car cert que es reprèn la follia quan el foll moviment el rem d'arrere en flasc bellugueig molt ventissament no l'interromp ni silencia.
—Es repeteix enllà de les èpoques, els espais, els terrenys, les gents, com si els episodis principals haguessin de tornar absurdament i a despit de tanta de distància i de tant de canvi d'escenari, i d'intriga i de població, a fer cap.
—Guaita què et dic, *Copia els escrits belleu indicatius de quelcom cabdal que ungles i artells a les potes de l'aviram no escriuen damunt la pols de la cort. En llegiràs eternament la mateixa intriga fins al brusc estroncament*.
—El brusc estroncament on llavors l'ondulant vehicle del mateix gest de l'inici no té perniciosament lloc; ulla doncs

aleshores les carícies de les urpes a les orquídies, els sílexs, els ònixs, i les fòssils closques, gomboldat bacteri qui pariràs el nou firmament tantes de vegades repetit.

(/=\)

—Redubtable zoologia amb aplom d’estàtues. Clars aürs ara per a llur expertesa castradora. Amb els ullals sedecs de sang i les urpes talismans exegètics, quin catàleg de primetes finestres no obren a l’abdomen d’en Silè. Aviram d’aram qui, amb esperons esmolats, mecànics capen, escriuen, escatainen, soliloquegen, i àdhuc motegen d’espectral i d’impostora la fort mal rescabalada colobra qui a la carranxa del tirà botxí, ans les estisorades, es gronxava feliç, sense gens ni mica del ferotge vertigen d’ara.
—Ara em ve a l’esment. És clar, és clar. Em dic Jeroni Balb, escombriaire qui, tantost la febre minvava, es cenyia sota la brusa el cinyell d’òpals, i llavors, encara segurament empaitat pels destralers, tanmateix ranc, transfigurat, anava a perdre’s al bosc — un bosc de quatre pams, jardinet no gens congru on s’eixamenaven lúgubres, en un luxe energètic, uns cucs de cadàver.
—Raritat singular, al malson l’escamot de fleumes verms burells envernissa assidu les crosses qui sostenen la matriu de l’angúnia del nauxer badoc, en Palinur, qui amb aclucalls de vellut verd sucre candi, i amb força insuccés, bo i burxant amb el seu tan corcat rem d’arrere, prehistòrics sepulcres submergits no eludeix o pus tost assaja de fer-ho, justament com jo, qui, així mateix imaginant-me estoic i sobirà, de na Rosó, la dels eixordadors parrups, de les seues rovellades popes, abruptes i riscoses com ocults niells, adés no me n’esquitllava o si més no assajava de fer-ho.
—Plouen d’un cel densament embromallat, plumbi, feixuc, cucs de cossos morts, cucs de monòtones escates i qui amb fantasmagòrics zigzagueigs, ara que queia ultratjosament de bocaterrosa, estranys operadors de no gens

versemblants òrbites aèries prou crec que, molt il·lusament ni decebuda, no es pensessin, i àdhuc actuant, calidoscòpics, als circs, d'acròbates i tot.
—Al cap d'estoneta, ujat amb l'espectacle pus tost mancat de suc, o belleu recobrant senderi, *Ep*, que em demanava, amb una certa irascibilitat, *On sóc? On anava a petar? On és que hom m'ha dut?*
—Cert que febrils satèl·lits em ronden encara els ulls enlluernats. Jeroni, vull dir, Jacint, només ets un pobre aprosèctic bacó, molt epicari i com cal, i qui excel·leix en la no-agressió; algú qui ni roba no empraria que no fos abans llençada per altri, ni tampoc és clar cap mena de luxe, i qui prou feliç ja no és doncs bo i aprofitant allò que els altres, els molt fatus bípedes, per exemple, com prou dic i redic, pertot arreu si fa no fa no rebutgen.
—Són ells qui, carrinclons, bo i naufragant sempre en deshonest descoratge, voldrien transcendir l'invisible — belleu es creien els irrisoris mites que els contaven quan eren minyons perquè fotessin bonda i jaquissin en pau els maleïts indecents qui els cagaren; allò dels inferns, i les concomitants constants traïdes de llurs caòtics esfínters, i allò altre dels paradisos enjòlit, enllà de les més apregonades galàxies, irreals collonades que els desponcellaven el cervell amb semences verinoses, i ara no són ells, ans eu (un animalet sense història ni manies ni gaires tocadures de cap) qui hom venia a raptar per a molt durament ni cruel no castigar-lo?

(/=\)

—Me'n ric, *Transcendiríeu l'invisible?*
—*Hà!* — això em retrauen, sense riure — *i tu enyores l'indicible!*
—Petitó i estrafolari!
—Lànguid, estòlid!
—Immensament lletget, valetudinària gàrgola, malenconiós

d’insulsa melangia, mastegant desdentegadament, com fan les larves a la plaga, les teues memòries de l’abjecció.
—Chor atziac, d’inclinacions nefàries, prou hi estic acostumat. Qualsevol excusa bona per al linxament del ninot Jeroni.
—Dementre que ella, mítica, fent tremolar totes les fustes amb el seu pes i el seu pas, anquejant davalla la rampa fins a la fi, el seu urc nodrit amb les invasives atrocitats que a tall d’escabrosos panegírics i afalacs els caòtics no li aboquen, veieu-m’hi, exigu, decoratiu ase dels cops, el marit, estaquirot negligible, a baix de tot de l’escala, exposat, lacai, esperant d’ésser de servei, un petit individu insignificant, amb un vitet de tan menudet gairebé inexistent.
—Als salons de les begudes i disbauxes, els monstruosos psicòtics emergits dels pudents aiguamorts dels voltants qui el gargot negrós entre cuixes de la dona hipnotitza i la fortor que se n’exhala gasa.
—El qui mai no compta per a re, el sempre marginat, bandejat, ostracitzat, el qui mai no és admès a la recreació, s’abandona a la creació.
—Alhora que encantat, maniquí malmès per la bretolada, et somies algun dia ardidament encomanat al benguí i cridant “*Altafulla!*” i enfilant-te fumeral amunt, a calar focs entre els més subtils dels simfònics mosaics oferts nocturnament pels plànctons.
—Se t’hi aixeca a explorar, monoftàlmic, el periscopi epilèptic. I la nit respon, s’eixarranca mínimament, i infanta. Com per ascles esclats, tot d’una il·luminadores idees, eidètics espasmes, se t’encenen de platges i ciutats, d’èpoques, de conflictes, d’emporis. Més a prop, mol·luscs de pinces bel·licoses, exòtics batallers. I saltarel·les, algues, flamencs, pegellides, muricecs, llurs èxodes entre les sorres; espectres qui a cremaqueixals, a tot rem, el pànic a esvair-se els duu.
—Tota la riquesa que els raigs al·lucinògens al cel no em

vessaven desencadenava un tren d’amargs lirismes, al molt avorrible plepisme dels quals ara mateix, amb voluntat doncs de brau manitú, encara nogensmenys enlluernat pel desori, m’estimaria més d’estalviar-ne tothom.
—El coll de la vella a qui anava a demanar indicacions era un enorme cony antic aflicte a espasmes de dolorós vulvisme. Hi atalaiava paisatges de falsament heroiques edats empescades només per tètrics fabulistes, de qui els segons fragments pudien a suors patogèniques i a infernals sofres líquids. Car cert que amb uns certs tics escrivíem els antics.
—I que com escric jo ara? Home, en conyiforme, com els sumeris. Tant se val, rucades. Resumíssim en canvi, sumaris, que, rere la vacil·lant verjura de qualque perjurada ròssa, qualque perranya xereca i taliquina, qui, remenant el cul, em mena rere bardisses d’on remors sospitoses de llimacs immensos no se’n deseixien, o de cucs jups de gruixos folls, amanits sens dubte a la deslliurança, arraulits rere les mates, més alhora comonint, convocant, totes les forces per a l’emboscada i llavors encontinent rostar-me, i amb la por doncs amb el meu do poètic en pana, *Llarga lleugera crina de cavall blanc salvatge isnell devers l’horitzó clarós no em creixia cada cop que l’ullava, beutat sens parió*, volia dir-li, per a apaivagar-la, per a ablanir el cop que m’anava a caure segurament...
—I hi caic, i un altre estratagema em ve a l’esment, i...
—Eloïsa, no te’n recordes? Sóc l’Anicet! Tornava finalment del continent cremat! Tornava al supermercat on adés recollia restes, mes ara és tancat, esdevingut inapropable hotel de luxe. Em trametrien els saigs i alarbs i alans. Sortien i cames ajudeu-me, i llavors allò que foren adés tanques on tancaven els gossos del mercat, ara és presó on, fugint-los, m’he perdut. M’hi ficava sense mirar-m’hi, mal adreçat per un mal subjecte. Era un rònec local clos, on per un passatge estret totes les meuques nues arrambades a les parets, i prou has d’anar passant-hi fins al capdarrer, on

has d’agafar la darrera, o no et toca res, paregut a allò dels taxis fent cua davant els aeroports, que has d’agafar el primer de la renglera, és a dir, el que t’ha tocat, tret que jo de meuca, Eloïsa, et pots pensar que no en volia cap, car què n’hauria fet? El que volia era fotre el camp aquella nit, car prou m’esperaven a muntanya de matinada i no m’hi podia fer altre que prenent cap taxi, per al qual no tenia prou calers, i em vaig quedar a les escapces; ara, per aquestes, pots estar segura que no em passarà mai més; sempre duc un ressolet de menudalla al fons de l’infern.
—La vella, llogada mentrestant per altri, ujada (com pretenia) de la meua no gens profitosa xerrera, s’havia escamotejada. No pas per ella, doncs, ans per d’altres petits lladregots, com no ho havia estat jo adés, i amb els quals encara mantenia una certa familiaritat, m’assabentava com i on podia trobar cap mitjà de locomoció de debò a bon preu, un preu assequible, diguem-ne, jo amb els meus quatre rals.
—Ai, Ataraxi, Ataraxi Balasc, heus una altra vegada que, bo i perdent-te, perdies (sí ves, què hi fotrem) segurament l’oportunitat de la teua vida — negoci i interès sentimental alhora; faràs goig, pobrissó, sempre la mateix cantarella.
—I esperaràs hores i hores, freda nit. Sense hostal ni mitjà de transport cap enlloc — i alhora pertot els indrets tan canviats... Predestinat doncs, Jacint, Ataraxi, Anicet, Jeroni, a raure sempre lluny d’osques, sempre catamarg, embarassat enmig d’enlloc, com suid sarnós qui potser apallerava tranquil·lament roïssos, i de sobte visitants astronòmics, o millor estratosfèrics, li foten de veïns i volen emblar-li la individualitat, i endur-se’l enjondre, çassús en esferes per cap altra matèria detectables, per a millor estudiar-lo, cavà...?

(/=\)

—Eloïsa, no em reconeixes? Sóc en Jacint! L’Anicet?

N’Ataraxi? Sí, dona, sí. Torní de les llunyàries! Caiguí d’una bastida i em trenquí l’espinada? Exacte!
—Llarga nit, t’ho pots pensar! La vida del desertor al desert, dura com diuen, si fa no fa.
—Queia a un clot molt, molt pregon, i reemergia a l’altre cantó de món. I em feia passar dins la metròpoli per molt esversat professor de dansa per a noietes. Me’n tragueren a puntades perquè un dels milions de miralls al taller era sens fons i les espiava sondrollant-me de valent quan cagaven. L’únic que, llas, un vespre de cansament m’hi adormia esguardant-les cagar i els roncs les advertiren. Una impudent matrona, una d'aquelles cavallots qui les vigilaven, amb un martell féu bocins el mirall i som-hi, corrent rai escales avall que ningú no em trobés mai més per aquelles endreçúries.
—Tan lluny no me’n vaig llavors que guaita’m artista ambulant per les fantàstiques muntanyes asiàtiques. Hi faig d’ós, d’ós blanc, el més digne de la colla, car disfresses acolorides, rai; n’hi ha, entre el chor multifacètic d’óssos, de roses, de malves, de verds, d’irisats, óssos xarons a collons, tota la gamma. Còmica tirallonga ells, i jo una miqueta separat, l’ós blanc, el savi, l’únic que els pagerols dels llogarrets no gosen sinó molt d’esme (no fos cas!) d’apedregar al capdavall de la funció.
—I llavors esdevinguí ictiòleg i em feia molt amb monges. Hi anàvem en camions i en llanxes d’illot a illot i quan ens havíem de somorgollar les monges també es despullaven de pèl a pèl, i de les més ben formades, d’estranquis en remenava les bosses de feltre i si hi trobava amagats preservatius sabia que potser amb sort m’acceptaven a cap caleta amagada per a cap isnella cardada, Eloïsa.
—Doncs ja ho veus, llarga nit no pas del tot (ca?) balafiada.

(/=\)

—Tret que aleshores la terra rodava i tots els qui

malauradament hi érem, fer’ns-e fotre rai. *Hi hem de córrer constantment per a no bellugar’ns mai de puta lloc*, establíem, de bell nou retuts a l’evidència.
—Així i tot, part davant, amb cura rai, hom va fent, car clavat a lloc (no pas?), hom podrir-s’hi rai. Sense teca durant trams equidistants de desert incessant. Sense notícies d’enjondre de setmanes i mesos que hom portaria aïllat. Atrapat rere el glaç aturonat i les bèsties famèliques qui li obstaculitzaven el camí per on altrament normalment no assajaria d’eixir?
—I part darrere, pitjor, on hi ha les timbes gairebé ja inaccessibles al bon temps? I ara, amb tots els rocs i roques tan relliscosos, amb les melmelades i aixarops, i vescs regalimosos i llets condensades que els envernissen de tal faisó que, de tan llefiscosos, escaguitxosos, que és com si trepitjaves goma fosa, no assoleixes mai de pujar enllà de quatre passes?
—No; part darrere tampoc hom no feia mai cap enlloc.
—Cert que alguns coneixíem certs dels viaranys que davallaven cap a la desaparició, però triàrem de no emprendre’ls. N’hi havia un de relliscós, de neus glaçades i forats traïdors; n’hi havia un altre tot enteranyinit on aranyes i serps i monstruosos animals d’emmetzinats ullals no romanien celats, a frec de saltar’t al cap; el tercer era impassable pels arços i per les espines i per la sinistra jungla.
—Per geps lacolítics coronats de llims de llimac, com truges ajonollades qui en plena defallença encara tractessin de desxifrar el dèdal on, entre verrims i colcrems, brums i boirums, la vermina comet crims de croms i arams a betzef, els ambres de l’ebrietat desoxigenada ens envalenteixen, i ara esdevinguts pigmeus desimbolts, a cap esquerda avinent que trobéssim no ens fiquem, com al seu cau el gegantesc conill alb qui ens guia al paradís hipogeu, on tot és net i clar.
—El cel de dins es desemboira i a pleret hi apareix no pas el

blau, ans, bo i omplint l’espai de gom a gom, l’ull omnituent de la serp universal, l’ull de negra llargueruda nineta — ull maligne verinós golafre venjatiu.
—I ara, salvatges, en afamegada gossada, els gossos agressius enmig l’eixarmada tresquera. El corriol que ens duria a l’exposició on hom s’anava a exhibir, ballador estàtic, davant les altres velles de cabell nivós, colrades i d’allò pus admiratives de la seua agilitat que a imperceptibles graus el vol, sense bellugar gens els peus, vinclat enrere fins que el cap no li reneix per la carranxa, i llavors pitjor, car el nus del seu cos esdevé indestriable.
—Només els somorts aplaudiments el desnuen a graus imperceptibles de nu desnuament.
—S’acluca lentament de costat, l’ull de la serp al cel; la membrana nictitant és burella com bromegada de tempesta; i ara que com un vel atziac pel costat on venia se’n torna la membrana, el blau ha tornat, i bleixem pregonament, i els gossos fugen esfereïts davant la presència de les dues emmasquerades sarraïnes qui se’ls atansen pel cantó oposat d’on no preteníem d’avançar cap a l’indret d’exposicions on hom s’hauria naturalment exhibit, dansaire immòbil.
—I descabdelles la troca de fil auri lluent qui travessa el mur del son, cap al somni de les exactes imatges, com si ets a cap museu sense entrebancs de gent ni d’elements externs per a poder fitar-hi tots els detalls de la faisó més lúcida, nítida, inesborrable.
—I ara m’hi veig; sóc en un dels quadres antics de l’exposició; hi faig (què altre?) d’anònim comparsa.
—Entre els dels chor i uniformats adjacents, en aquesta rovellada gàbia de món rovellat, ens comptàvem desvagadament els dies, *Tu ni deu mil*, dèiem, *o tu més de catorze mil*. I en Porfiri, ancià perillós, callava, com callava jo, car ja passàvem, irrecuperables, dels vint-i-cinc mil.
—Per sort (per sort?), balandrim-balandram un llit ens cau aleshores dels espermàtics núvols. És un llit de ferro amb

corretges, un llit de boig.
—Quina pluja més fàtua ni incommensurablement ultracuidada! Al terrat mateix, el rovellat ferroviari Indolenci Catalutxo, nogensmenys il·lès, es va treure de l'infern una voluminosa pistola i començà a engegar, beneit del cabàs, trets contra el cel.
—En Jacint, del Centre Terratremolístic, l'advertí que allò només agrimaria els núvols i encara més els volcans que s'hi celaven, cel obsessiu, eruptiu com envejós alquimista libel·lat de frau.
—Ens reguardàvem, els egregis marginals, que tot allò no augurés una nova ocupació massiva canfelipútrida. Hi ha fenòmens còsmics inautenticats que només el decor dels més savis hem mantinguts encriptats, com si érem els patòlegs massa caritatius qui amb vernissos de bondat us amaguem les precoces ombrel·les de mort general a trenc d'esclafar-se-vos sobre, ni espetegar-vos-hi damunt.
—Entre els nostres, en Porfiri veu ara que en Meleta Topan, un dels atletes amb els qui sovint anem als cims més alts a péixer-hi — a péixer-hi, ep; no pas a fer-hi péixer cap ramat de mefítics, gens higiènics, cretins ni gallines — ans doncs a péixer-hi de faisó personal, individual, per remots, electius, selectes, indrets, entre les proliferants, rares, floretes, lluny de plets i trets, lluny de brutals lletgeses, de fums eixorbadors, de sardònics rivals, d'irrespirables tigres, d'ires carregoses, de guerrers i pantalles de rucades, de flascons i tronades, de fems conspicus i eteris, de fecals, reumatoides, ociosos, oligarques, emperaires, i forçats i còmits i xurma annexa — en Meleta Topan, doncs, fa cap, dels llimbs dels llors i bordets, com n'Hipòmenes mateix, al capdavant de tota una infanteria de cadells, amfibis, cactus i cigonyes, a portar'ns belleu socors; a tots ops, a ficar's de nostra part.
—Aquell còsmic niu de puputs, la palesa decrepitud de les galàxies, l'espai qui abruptament es dilatava o s'estrenyia, els bibliòfils qui, des la finestra, guaitàvem amb astorada horror el cel, les variades guspires qui com pul·lulants

immundícies ombrejaven l’ultratjós caos on ens evaporaria la mort, la temptació del bombat soliloqui, els de més entre nosaltres la trobàvem d’allò més difícil de sobrar.
—Qui més qui menys, tots, inclòs el repel·lent Papimerdet, en Corneli, a qui, ulls apagats i acamptes, nogut per jussanes hemorràgies (no li fregava suara en Furaci, l’abnegat, pitiriàtic, victimari o estiracordetes del mal torcat Torquat, cremes de santònic?), se li enrampaven els músculs risoris, i només aviava, per la part del cul, flèbils gemecs, tothom, dic, hauríem volgut satíricament ventriloquar amb veu enjòlit el presumptuós gastroenteròleg del soldà, explanant-li a sa molt pega excel·lència els pecadets del seu paltruu en els elevats amples sonors termes de l’astronomia, mes alhora capgirant totalment el pastís, com qui diu, és clar, explanant als companys les presents terribles distorsions universals en els mocosos termes que els iàtrics pallassos no han de descriure qualsevol merdeta de molt idiopàtic mal de panxota.
—*Torna a Sorrent, Nimrod, i esguarda per la finestra. La torre qui sola s’ensorra. S’ensorra sola i no pas per cap esquírria de cap ídol carallot. Colt per idòlatres infames*, entonàvem, ennuegadament nasals.
—*La catacústica aboleix l’harmonia* — es diu, en Porfiri Capoll, mag esguerrat qui, com nosaltres, esguarda finestra enllà els esbufecs dels vicissitudinaris botxins qui, autòmats epidèrmics, alçapremen les rels de l’astorament fins que el roure de l’horror no s’estimba entre les planyents revulsions dels ociosos beats — *i a l’empiri els zenits, com automòbils embalats cap als estavellaments i les sorolloses destruccions, fracassen com galàctics miratges; bords miratges on hi clisses, no pas diàfans gessamins de divines lleterades, ans enceses histèries de Sols artrítics qui a abominables urpades i queixalades no esclataran, íl·lico presto, per a endur-se en acabat en llur torniol bojal cada crèdul planeta qui molt decebedors mai no assoliren d’atreure*.

—En Porfiri, amb els nervis de punta, pell llefiscosa, ulls boteruts, cos d’ofegabous, llofra, reflectit al vidre de la finestra a través de la qual esguardava els contemptibles borreus torturar innocents davant llur clientela, xurria i arribatge de miserables cretins, llofra, dic, rere seu, arribar abillat amb setins el pàl·lid dandi, en Corneli Papimerdet, ell qui, amb el banal coratge d’un monstre qui l’aventura d’un món enganyós sedueix, sense ni saber encara de caminar del tot, ja eixia claudicant del bressol, i tot seguit, i amb quin compulsiu vertigen, no esdevenia, gens neguitós, cònjuge del cirurgià qui, bo i encoratjant els músculs altrament apàtics a indecents coincidències on el turment guanyés punts, reeixia la peripècia beatífica de fer dels seus titelles de carn cavallers priàpics, de qui les grasses colobres s’apirrossessin i, com prènsils joguines de mútua seducció, fos llur fat ineluctable de júnyer’s de bracet, petés qui petés, d’empertostemps, d’on les dolors perhom aneu a esbrinar, hom se’n fa càrrec, car, per causa de llur prensilitat inherent, un cop preses de bracet no poden fer altre que aquest de bracet es torni torcebraç, i el torcebraç per força ha de resoldre’s tard o d’hora, sí ves, en trencament de serp.
—La flaire del bec del cucut emmerdat del malastruc favorit Corneli, de qui el replec o anastola de la nafra del seu anus regala tostemps cert inestable cosmètic, el qual, en oblic procés, acaba en suc al pinzell del cirurgià amb què aquest llavors pinta la desdentegada boca dels patidors, ompl de ganyotes el vult ja prou fastiguejat d’en Porfiri Capoll.
—La pudor al còccix cagat del desgraciat cortesà Corneli, de qui el rugós mig nafrat forat del cul regala tothora cert suc si fa no fa volàtil i alhora pastós, el qual tanmateix ben dissimuladament subreptici, ço és, fent-se el poca-vergonya tot i que tothom en sap el secret, fa servir per a pintar-hi els pèls del pinzell del seu company de llit, el cirurgià, perquè aquest l’apliqui a les arnades genives dels desdentegats condemnats, repel·leix encara més palesament (arrufa el

nas, fa cara de prunes agres) el flamini oficiant, l'arximim Porfiri — així ecoics, litúrgics, revessàvem.
—Tornant al quadre a la paret, que, per cert, era al costat de l'indigne *Gos Vermell*, que no havent guanyat mai re de re, llavors, més tard, mercès a l'empenta massiva de certs venuts crítics propagandistes, havia guanyat durant tres anys seguits (!) el millor premi, el premi únic (només calia fer un cop d'ull a la classificació anual de les obres del món encunyada a lloc d'honor a tots els monuments triomfals de cada població), i en realitat no era aquell quadre del gos roig altre que una vulgar imitació del celebrat *Gos Blanc*, merescut guanyador del premi gros cinc anys seguits, on, en el cas del Blanc (de fet, de nom sencer, *Gos Blanc Damunt la Neu*), es tractava d'una llenç, com dic, tot blanc, amb un contorn buidat que representava la silueta d'un gos de raça llora, barrejada, que, moble, movible, aquest perfil buit de gos, qui sap per quin mètode, segurament magnèticament, era sempre adossat al llenç i l'observador, com dic, el podria a lloure bellugar a un indret o altre de tot el quadre, i així el gos blanc en fons blanc es trobava on al mirador millor li abellís que es trobés. Doncs exactament el mateix s'esdevenia amb el *Gos Vermell* (*Gos Vermell Damunt un Sol Qui Es mor i Fuig*, segons el títol sencer), on el blanc en blanc es transformava servilment en vermell en vermell, i el gàlib, el perímetre, la franja o frontera o mèdol arbitrari, les orelles, el musell, les potes, l'esquena, el ventre, la cua, del gos vermell, de la mateixa raça incerta que el blanc, per comptes d'ésser fet potser de cinta de filferros i plàstic blanc, era fet de filferros i plàstic vermell. Quina vergonya de crítica decrèpita, corrupta i degradada! Qui se'n fia a hores d'ara de les classificacions universals! Ecs, vós, de tot plegat, i tant, i tant.
—Doncs bé, tant se val, tornant al quadre a la paret on hi faig quin paperet? Car d'això es tracta, de saber què hi faig, car no tinc pas esment d'haver mai existit durant el molt antic, històric, icònic, període on el quadre fou concebut, i

tanmateix, on hom potser diria, *Oi que no hi coneixes ningú? Per què capficar-t'hi? Això rai, natural! Tots hi serem, amb els desconeguts, a la cruïlla de les divuit cantonades*.
—Mes no, car el cas és que... (Quins desconeguts? Quines cantonades?) No, no. Hi conec tothom! Tothom, si més no de vista. I certament els personatges més importants els conec, i els conec prou, els conec pel nom, i pel motiu íntim i tot. I això és l'estrany, vós, això.
—A baix, per exemple, les obsèquies i gori-goris semblaven que foren esplèndidament tot just conclosos vora un clot qualsevol del cementiri, quan el botxí Torquat, qui menava la cerimònia del que en deien sacrifici...
—En deien (escandalosament!) sacrifici, tret que ningú no se n'escandalitzava, cap dels cretins idòlatres de ninots xarons en nínxols pudents d'esglésies repulsives qui ara eren, com ramat bestial, vora el clot.
—El botxí sacrificador, dic, doncs, quan els egregis marginals, suposa en Porfiri, es pensaven que ja havia collons conclòs d'una puta vegada, va prendre inopinadament encara revolada i es foté a continuar enraonant en mots que ningú, i menys els qui de çassús (i àdhuc de ben enfora) no raíem, poc era capaç de gens capir.
—Deia, em sembla, si fa no fa que en la pols indolent, claferta d'oldans somieigs, d'espatllats vertígens, d'ennuvolats enyors, tot de sobte les simptomàtiques esfereïdores fragors dels aücs lleonins com ferotges torniols no s'hi aixequen, fragors llavors que els impurs abruptament una deu d'èczemes molt peniblement no els causa que a tesa els asclen, i que a aqueixos vacúols de caòtica amputació s'hi sargeixen tot sols onírics dimonis arribats expressament per les neus roents que a tundres, estepes i taigàs flamígeres apareixen, on s'estintolen embrionaris com carcasses escorxades qui els emmirallen, perquè l'espill es trenqui tot d'una i perquè engolits per la indignada pols s'esvaeixin per sempre pus transportats a uns orcs hermètics.

—La resta del chor de gossos perniciosos, erisipelatosos, impetuosos, se’ns trasbalsava el programa, i romaníem a l’aguait que el mestre corifèic no ens indiqués què cony se seguia; chor esglaiat, el nostre, corprès, encantat, a mig solfeig, amb el no pas menys supersticiós septet tot restret, impedit, constipat, ell mateix perdut en quest sense eixides.
—On el repulsiu saig dels bufons sacsons, ho aprofita potser i creu que per a avui ja n’hi ha prou, on, tantost de gairell no plega doncs de fotre de merdosa bòfia, se’n va a fotre de puta o de putaner, tant se val, per endreçúries força perilloses; voluminós, esborrat, revoltant, ara vessant a l’atzar fels de greuge, adés bescantant amb rèquiems i calúmnies paleòlegs i cleptòmans, o menant amb robusts cobles, amb teses xàquimes, enjondre els delicats arpistes (en Timoteu i en Perpetu; l’emprenyadora Marquet no pas, les dones fent-li massa fàstic) amb els quals sos lloscs afers duu més o menys a terme, bo i endinyant-los alhora faristols a indrets altrament no gens atmosfèrics.
—*A qui feies l’aleta tot tocant(-te), Timoteu?* — li diu, burxant-lo odiosament, car troba que massa el torben els irregulars eixamenaments que d’amagatotis i somnàmbuls, de tort, a tall de crancs, sovint no endeguen els castrats musics.
—Va inserint-se-li a la zona incerta una voluntat irresistible d’àvol flautista de qui hemorràgies hostils no li inundessin el juí perquè amb llengua trenquívola molt ofenós no s’adonés, munificent, a un bolc inexhaurible de violents jocs de maixelles, on, amb passió de basilisc, les clavegueres de la seua pusil·lanimitat no se sobreeixissin.
—Ençà davallaven per les serralades circumdants els incompatibles sorges qui sovint coronem de llorers perquè conquereixen als arcaics bordells, entre antipàtiques orgies, les més descoratjadores ans rovellades de les joguines eròtiques, amb les quan hom ha mortificats secularment innombrables cagots d’esquerdades cigales.
—Al tron la carronya arximímica, en Porfiri Capoll, amollava

fluixet i com si li requés recargolats eixarms. I tanmateix prou sap que, de les nafres causades per la cerimònia, poc ha cap possibilitat d'esdevenir mica pitiàtica. Car el món és irreparable. Si pogués fer ploure ara mateix, amb les facultats renovellades, el miracle d'escurçons i escorpins i llangardaixos! Si li ploguessin, encara millor, tombats dels trapezis, alats acròbates qui armats de forques i coratges no escampessin als quatre vents la damnada congregació d'inútils. Si tothom hagués la vocació d'escombraire, quin món si més no habitable, car oi que l'únic esforç que paga la pena mai de fer és el de treure brutícia? Ausades cada nou jorn amb el mateix sacre esforç del cagar, hom...
—Ocupació perenne, Jacint. Fot-te'n del cretí mort i de tots els cretins qui tan cretinament no el vetllen. I al voltant escombra-hi; escombra-hi, tenaç, escombra-hi.
—I apa, prou; amb aquesta lliçó, exilia't; estort, malda i, si pots, sura i tot; troba't el quadre adient, car qui sap?
—Ara, tampoc sense ni com va ni com ve, esclataren més fort, polifònics, santimoniosos, els enguantats ancians, qui inestables, com qui servés cap obelisc, servaven, monocrom, un gira-sol orb.
—Uixers, eixees, i d'altres bidells i ordenances, amputats mandrils tots, de qui les sobtades llefardoses plagues els volien espècimens geriàtrics qui ululessin en aquaris, amb polsegoses mortalles de moribunds ens treien furiosament d'aquell bordell de miserable suburbi.
—Enllà del marc, martellejat pels rellotges de la mort, tota altra esdevinença expirava. Au, bah. També amb la teua desaparició, desgraciat consol, l'univers mateix, Jacint, s'extingirà.

(/=\)

—Aquest és el vaixell
Qui em duu a l'altra riba.
—Com es diu aquest riu?

Aquest riu es diu vida.
—Llisca llisca vaixell
Llisca amb suavitat
Llisca sense entrebancs
Riu de realitat.
—A les vores hi ha neu
Cobreix la neu els morts
Qui per les vores rauen
—Catifes fas de neu
Blanques per a les platges.
—Els morts ja hi arribaren
Sota la neu s’enfonsen
Goles endins a platges.

(/=\)

—Quan els llepaculs feren vaga, ens vérem obligats a llogar torcaculs.
—Vés a saber per quins motius els sempre fidels copròfags prengueren aquella incongruent posició; potser trobaven que la femta que ingerien no era darrerement prou nutritiva?
—Nosaltres, rai. La despesa, en havent llogat els torcaculs, prou ens pruïa, és clar, mes encara ens arreglàvem. Ara, quan els torcaculs a llur torn (potser perquè se n’adonaren que ens havien pels collons) decidiren també de fer vaga, llavors malament rai, car haguérem d’anar amb els culs sempre cagats.
—A la llarga la situació esdevenia insostenible, i és així com al capdavall sorgí, com matacà de la brutícia, la carrinclona secta dels solidaris. Els solidaris eren uns il·lusos qui propagaren durant una estona força efímera l’absurda doctrina del torcament de culs recíproc, és a dir, tu em torques el cul, i et torcaré el teu, i això no pas en parelles d’intimitat ultramerdosa, ans teòricament en cadenes infinites de candidats naturalment betzols, fins que el

betzolisme s’estengués a la totalitat de la població! Tantes de bestieses! I quin ofici més repugnant, que no? Tant se val, car al cap de no gaire ja eren tots morts. Periren de fàstic, car una cosa és la pròpia merda i una altra de ben diferent la merda d’altri, no fotem, vós. No érem pas nosaltres els qui havíem nascut per a rabejar’ns en merda. Ni llepaculs ni torcaculs. Nosaltres érem senyors.
—Fou aleshores, ara quan la situació esdevenia revera desesperada, que qualsque revolucionaris ensopegaren en la solució. Hagueren la feliç idea de torcar’s el cul personalment! Hom es torca el propi cul ell mateix, i au, prou romanços, vós!
—Vérem com d’inanició moriren, copròfags desnodrits, els inútils llepaculs. I com moriren d’inactivitat els ja no prou servils torcaculs.
—*Au, a la merda tots plegats* — diguérem, divertits, i amb els culs tanmateix si fa no fa polits.

(/=\)

—**L’artivici hec de l’artifici**.
—Sense vici, la merda de la vida és llavors merda absoluta. El vici n’atenua, si més no un bri, la virulent totalitària merditat.
—L’artivici és el vici d’artifotre pler d’artificis, tants com el cos et pugui suportar; car tots els vicis es veuen limitats en els seus admirables efectes per la resistència del cos que els aixopluga.
—Personalment, és clar, l’artivici hec d’artifotre tothora un artifici o altre.
—Enlluernat pels focs més esclatants d’enjondre, sempre sóc fugint, adreçant-m’hi com decebuda fascinada falena. I vet ací que tot el que faig no sigui sinó enlluernat artifici.
—A tot el que faig, tot hi és artificial. No hi ha res de genuí, en el sentit absurd que hom entén el mot genuí, car en aquest sentit re no n’és (de genuí), altre potser que

l’infinitament petit pinyolet (vés a trobar’l!) que sotscenyeix la ubiqua matèria.
—A fer l’artifici m’hi empeny, com dic, el meu artivici. Parlant d’artifotre, tot allò artifotut per mi no és doncs re sinó artifici.
—En cada diguem-ne producte meu, la llengua hi és artificial, l’entrellat ho és, i l’ésser i el desésser d’allò fet (allò articardat), i el raonament que aparentment el sustenta, i, en fi, la mateixa substància sencera.
—Artificial. Artificial tot. I, amb el meu inherent inveterat artivici d’enganyat artífex, cada eina ploguda del cel m’és aleshores doncs vàlida per a artifotre l’artifici.
—Car hipersensitius, rai, mos senys...
—Sorolls llums flaires tasts tocs excessius, m’atueixen.
—Hipersensitius, mos senys gens assenyats repleguen senyals artificials pertot arreu, i llavors n’artifan això o allò.
—Car sóc pur artifici — res estable, tot precari, leri-leri, a trenc de rompre’m en mil bocins.
—Tots els meus components són artificials — i disgregats, què esdevindran...? — tots plegats, ací i allà, qui sap a quines parts d’altres insospitats artificis en acabat no foten cap.
—De l’art més descordat, tot és descordadament part.
—Viure és assajar artificialment rai d’organitzar-ne molt provisionalment i curta un bocí que no trigarà a esclatar per a anar a espetegar, cascun dels ignars components, a tres quarts de quinze l’un de l’altre en tènues organitzacions no pas tampoc verament volgudes; estocàstiques, casuals.

(/=\)

—Els quatre rats qui m’han tractat, tots quatre m’han trobat (ep, segons em deien, o els sentia dir) que sóc inaferrable.
—Un xicot molt taral·lirot, t’amolla un estirabot que sembla que vulgui dir alguna cosa, i quan te’l tornes a escoltar te n’amolla un altre que sembla dir tot el contrari. No sap ni on

para. Tocat.
—Un ninot sense paleses conviccions. Desagradable. Adust. Sense passions, tret amb, de cops, de lluny en lluny, rares rauxes que no arrenquen d’enlloc.
—Imprevisible. Gens fiable. Buit. Fet de no res, d’àtoms esbocinats, de pols, de cendra escampada pel vent.
—Inaferrable, d’elements altrament lliures ventissament circumscrit.
—“Inaferrable” — magnifica definició, hi subscric. Vull aferrar’m i no em sé pas trobar. Què més voldria que aferrar’m, vull dir, part dedins, aferrar’m a alguna seguretat ni fermesa ni agafatall del que sóc... En tot el desésser, ensopegar-hi qualque apòfisi de l’ésser que mai s’hi imbriqués...
—Carallot, debades. Identitat inaferrable, com peix llenegós en ollal de vescs.
—Identitat..? Quina...? Invent vacu. Què fotre’n?
—No, cap. No puc. Un zero; nul. No n’hi ha, no, gens. No hi és, no. Enlloc.

(/=\)

—Sense mot no hi ha concepte.
—Sense concepte no hi ha l’angoixa afegida d’un nou nus a la curta corda de la vida.
—Tot nou concepte és buida paraula i sempre afegeix a la complicació.

(/=\)

—Ara que finalment m’he metamorfosat en cagalló ambulant, quina casualitat que pertot arreu on vagi al món hi pudi a merda com si el món mateix en fos fet.

(/=\)

—Així és com va sempre, vós. De petit que me n’adonava. Hi ha algú qui avui hi és, a la botigueta, bo i pouant a un sac de segó amb un lliurador d’alumini per a servir-te’n una bosseta, i demà te’n trobes la fotografia al nínxol del cementiri. N’Aristarc Verdura igual. Un dia el viu viu, l’endemà el viu mort.
—Llavors quin altre estrany cas d’hipermnèsia. El quadre es repetia. Anava a dir la darrera vegada on el viu... Mes ho haig d’esmenar, car tota aquella acció la reveia, i per xo diré la segona darrera vegada on el viu...
—Car qui sap. Potser perquè érem bessons bessonats, un cop el cremaren a ell i ara em cremaven a mi...? O a l’inrevés...? I allò que van veure els seus ulls ho veien els meus...? O el que els meus veieren ho veien els d’ell...?
—Tant se val, tot xo no aclareix res. I diré el que haig de dir, que la segona o tercera o enèsima darrera vegada on el viu... fou novament quan pitgí el piu, i ell son cos i el taüt de pi mig corcat que l’encaixonava foren furiosament cremats. La dona del crematori (em fa que era la mateixa de l’altra vegada!) volia fer-ho tot ella, engegar les flamotes, fer veure que s’amargava, menjar-se el xeflis, espolsar les cendres, i dir passi-ho bé i tot, i au, el proper.
—Mes eu, bada, coneixia prou les lleis per a saber que la família teníem tot el dret de fer-ho nosaltres mateixos. I n’Aristarc era un germà bessó meu; érem, tothom se’n recorda, érem com els llegendaris “piïs”, vós, com aquells “ocells besats”.
—I ací inclouré aqueixa nota sobre la bona empescada del flequer del nostre barri, a la carretera de Corbins, el del millor manró, a qui si se li besaven els pans i els havia de desenfornar alhora..., i quina en va veure doncs quan li vaig parlar dels piïs. Llavors, xo féu, dels “pans besats” en feia propaganda com del darrer crit en pans, i en deia, apol·linairament rai, com qui diu, en deia, dic, “pans piïs” i en venia un plec, perspicaç negociant de molt aristocràtica família gitana, com nosaltres.

—Tant se val, ocells besats, dic, n’Aristarc i eu, qui, com els cèlebres “pïïs”, han de volar a parells, car cascun dels quals, vull dir, cascun dels dos, només ha una ala, i han doncs de volar ensems, fins i tot capiculats si s’escau que ambdós duen l’ala al mateix cantó, o en companyia molt estreta, com n’Aristarc i eu, si cascú duu l’ala al cantó oposat, car al capdavall molt esquerrà ell; eu, ai, dretà rai; o l’inrevés.
—*Qui m’ha matat*, havia dit amb vult desesperat, abans l’embòlia o l’infart, o, a tots ops, l’atac sobtat no se me l’endugués.
—Com el sabia si més no aitan hipocondríac com eu, pobrissó, d’antuvi qui en feia gaire cas? Mes llavors, estès damunt la pollosa màrfega, eu véu com ell veu com se li atansa l’eterna foscor, sent que avall s’enfila pel forat sens fons, s’escola, passa ultra, s’esmuny enfora i enlluny i enjondre i enlloc, duana sense retorn avall, mèdol darrer, mòdol, eixauc, embega, embut d’un sol vector, car la resta és duad cap al nul oceà... I bona nit, vós.
—Per ocanes darreres, vides perdudes s’enfilen, en gola de lleó. Parant tarumba, l’aspriu Aristarc, es fon, es fon, rodolant cap al canyet, s’hi afegeix, hora de calumniar, amb les darreres escorrialles de cap força, tota noció rebuda i, d’esme, ai, inclosa al sensori i consirer, tota aproximació de transcendència. Tururut i au, ja ho he dit.
—Un capellà fou cridat, qui sap per quina capdecony xafardera de l’escala. De primer em pensava que el paio era una mica ruc; després me n’adonava que n’era molt — molt ruc; un d’aquells incansables xerraires qui se’ls veu aviat la imbecil·litat que duen damunt. De més, no és pas que no el conegués, car prou que l’havia clissat abans. Cantonada de Sederies, maurava magre i gras d’una cegueta monstruosa qui, per no res es deixava tocar la xona. Pell bruna, complet negre, corbata i sabates caquis, manxant-se vivament a través de cap trau a la butxaca, buidava el buirac a la cantonada mateixa. Llavors el veia bo i esmunyint-se’ns tot arrupidet, alhora beneint-se com un beneït beneit. *Et*

condon tots els pecats, i tant, i tant. Ves, no en parlem més, que jegui el boc al llaç i que tot romangui com ho trobem, car, més ho enterbolíem, pitjor no ens anava.
—Tantost aparèixer li vaig dir que es cerqués la vida on hom (cap datpelcul de cervell ratat) se li cregués les infames falòrnies. *Go busking elsewhere, mate; you're not wanted here*.
—Transfiguració del ximple pretès demiürg en podrit paràsit curull d'estupor.
—El viu que com pàmfil colgamorts cosificava els cossos com mobles d'orc o paradís, i la testosterona se m'esvalotava. L'hauria atupat i tot, tret que era l'hora de ficar foc al momificat cadàver, i me'l treia del damunt com moc d'entec.
—El fonògraf tocava absoltes o quelcom d'altre de dolorós — dolorós a les orelles, sobretot, per xo li deia a la paia que l'apagués, ço que la fàtua féu, no sé si dir-ne cínicament o paradoxal; a tots ops, bellugant mamelles i natges com si fossin elements cosmològics perniciosament sotmesos a qualque sobtat desumflament de l'erònia bombolla universal, on tots plegats xauxinàvem, pecs.
—Viu llavors que els sòrdids sistemes hormonals dels antropòlatres (tots els qui s'aprofiten dels cossos d'altri, i especialment dels cossos sens vida, com ara, com dic, colgamorts, capellans, i d'altres maleïts indigents dedicats a les pompes fúnebres), amb aquella irreverent intrusió i aquella triomfal sortida de to meues, se'ls convulsionaven, i per infiltracions histèriques de quines brutícies glandulars d'allò més mal ginyades, oblocucions hiperbòliques i feroços retrets fútils se'ls desaglutinaven dels pudents gorgs ineducats dels confusos defectuosos més íntims senys llurs, i se n'engargussaven irreversiblement.
—Ningú, per molt llumenera, no n'hagués tret infinitesimal rovell, de tanta de closca impertinent. Per xo en pagava tanta de concernència, a res que d'allò que diguessin valgués la pena de fixar-m'hi, com a la possibilitat que,

fossilitzats enllà dels mil·lennis, llurs enquitranades espinades en col·lusió amb llurs carns severament disciplinades a les regles de l'empedreïment, per infinita o asimptòtica inalterabilitat de galgades paral·laxis, entressin mai en col·lisió amb cap del meus més remots interessos.
—Al contrari, com si sóc novament en cap jungla fonamental, bo i èbriament puntuant-t'ho amb les peülles, cridí, *Perish all survival! Mort a tota supervivència!* I porc-espí eriçat entre els amenaçadors ombrívols colraves, fugí les carrinclones cridaneres lluminàries d'aquell xaró escenari de crematori i, encara amb els ulls tots empaitats per grinyolants pampallugues, entrí a la cafeteria de la vorera oposada a sopar-hi. Servit una cascada llampant de gambes i caragols a la planxa, de sobte despullat de tot confí, esdevingut beuarra i lúbric, per la dissolució ràpidament deteriorat, tota fortalesa moral esvinçada, mentalment ofert a les més despietades orgies, m'adoní al bordell més proper al tripijoc massa enginyós on sóc macabrament submergit per un oneig incessant de multiplicades xones. Tot un exèrcit d'immodestes beutats, llurs joiells intercrurals rajant cruels mels d'extinció, m'hi amorrí enfonsant-hi els ullals fins al carpó.
—D'aquella solemne esdevinença n'eixia amb la reputació superlativament millorada. *L'altre Aristarc*, deia tothom, els febles tant com els durs, els gais i joiosos com els pansits, els folls i desancorats com els savis tocats i plens de tics, els qui amb els forats dels cul sagnants demanaven més benaurada humiliació com les altres atroces bandarres més ximples que el cagar cap per avall...
—L'altre Aristarc, amb la seua ultradegenerada odissea, com ens ha avergonyit! Quin superhumà amb totes les de la llei, collons! Ens ha jaquits la resta innoble dels engossits bípedes barallant-nos per les quatre crostetes romanents de ronyós declivi virtuós. Només ell, heroi sense parió, ha pogut fotre peu a l'espaterrant primer llivell que duu a la descoberta de la intimitat mai sollada pel trepig de cap altre

exploratori pensador de roent vit lluminós de laberints essencials il·luminador a l’ànima ignota d’uns cossos astoradorament dotats de sistemes de científica defecació! Com la seua proesa no ens mig desarrela finalment de l’atròfia mil·lenària! Filets de plomes de dinosaure comencen de llevar a les nostres indignes pells fins ara tan coriàcies que calia la seua única heroïcitat per a si més no una miqueta oscar. Naufragats androides, per quins episodis sempre idèntics on ens perdem en oceans de bestieses dogmàtiques on el timó per força se’ns torna a trencar i el coll ens tornem a rompre als esculls de la tria errònia.
—I així anar fent. Quin en fa cap cas?
—Mut augur en la crònica calç viva de l’única veritat, els tòtiles paralítics de la idea fixa, maligne i coratjós com serpent qui no revela on rau el moll de l’os del que cal de debò conèixer, resolguí d’ometre’m, i jaquir-los doncs que s’acabessin de podrir tots plegats, paranoics cagots, devotament arrapats a la perniciosa vaguetat de llur primitivisme que, de la biologia, n’ignora àdhuc la triple absurditat d’un parell de natges i l’encesa mà avuncular qui molt lascivament no les subjugaria.
—Orquestrat laconisme el meu que els nusos dels ressentiments estrenyien entre els planyents insectes de qui la inconsútil amplada d’ales rosegava gradualment, bo i atansant-se’m, els abissos de la més axiomàtica insanitat. Minses teranyines d’arpegis pianístics, d’espurneigs de xafarderies, d’hilaritats mig ofegades, de cofis-i-mofis de llepafils, i emboirats parpelleigs pels espiells i els més verídics telescopis o perspicils, no pas que em fessin més estel·lar l’estada.
—Compel·lit, em desembeiní com entremaliada crisàlide qui refusa l’intermediari reialme dels eruptius sorolls i les errors de percepció. M’emanaven pudors d’incinerades escombraries...
—Cremí, cremí, i forçant la màquina, amb un xut de tisora, silent, el xou cloguí.

—De l’altra part de l’hermètica vidrada portella del forn, qui ni quants de la claca, dels conxorxats, se’n curava encara? Cap ni un. Tots semblaven, recargolant renecs i marrameus fecals i insolents, cardar pels descosits.

(/=\)

—**De cavall a cabell**.
—Quan era pintoret de calms paisatges naturals, després de l’etèria visió del místic cavall blanc qui va vindre a llepar-me el visatge mentre m’adormia sota l’om, una segona miraculosa visió fou la del cabell blanc, de granada ans higiènica femella, sedós, ondulat, copiós, que apareixia al cap del lleugerament conegut qui venia a embadalir-se davant la magnífica dona qui hi jugava amb la seua filla a dolços jocs de blana pilota, i el petitó de tres o quatre anys qui s’aventurava una miqueta més lluny, bo i recacejant pel maragdí prat brins i insectes, bolets i molses, caragols i llangardaixos.
—Feia anys que coneixia molt part damunt el personatge. Era n’Aristarc. N’Aristarc era un home tranquil, d’edat un pèl avançada; de cabell negre, curt i escàs, força calb. L’estrany fou aquell primer migdia. A un dels marges del prat maragdí hi érem un altre pintoret de cavallet i jo. Sota els oms, pintàvem oques i estanys, de vegades cavalls, de vegades lluentors intergalàctiques de papallones i escanyapolls ensumant llises fulles de vern i esclatants floretes de tamarius.
—N’Aristarc va veure la dona bellíssima i en romangué extasiat, ja ho he dit. Bocabadat. Tot fou u, veure-la i l’espars cabell fosc que de cop i volta se li tornava cabellera esponerosa, saníssima, sedosa, tota blanca; un esplet impressionant de rulls setinats, un nivi cascadeig de velluts i laques, de finíssims glaçats caramells que espurnejaven al Sol. I, qui sap si animat per la força quasi-samsoniana del cabell ubèrrim, no gosà llavors atansar-se a la dona i a la

noieta, i al titó, al xicotet, els tres magnífics exemplars de la perfecció humana. Rossos, colrats, esvelts; amb cada parpelleig que feies, estàticament estatuescs; tres ultramundanes meravelles. I llur mel·liflu enraonar. Mare i filla, tot jugant, cantussejaven, diabòlicament enjogassades, una melopea evocativa, un recitatiu melòdic, sublim, inquietant, misteriós. El titó, allunyadet del grup, només en coneixia dubtosament una estrofa, i l'anava repetint gairebé sense adonar-se'n, mentre es perdia en els curosos recaceigs de l'ameníssima natura del voltant.
—Hipnotitzat, n'Aristarc romangué ben a prop dels tres espècimens impecables, i quan fou hora que els tres retiraven, retirà amb ells.
—Sé que aquella migdia mateix, mentre els infants feien la migdiada damunt l'herba de llur jardí, n'Aristarc s'encauà al mateix jardí en un sot herbós i hi jagué amb la magnífica beutat. Copularen extraordinàriament i silenciosa. N'Aristarc n'eixí transformat. Lluminós, gairebé translúcid, surant en núvols, sense veure-hi de cap ull, tornava al parc. Fou llavors, abans no perdés la cabellera, que assagí de pintar-lo, d'afegir-lo al meu paisatge.
—L'endemà tornaren. Tothom hi tornà. Sota els oms, no gaire llur de la segla amb els verns i els collverds, els dos marginals pintorets rabassudets, efeminadets, bonhomiosos i negligibles, els dos pintorets insignificants a qui les galtes grassonetes el mític cavall blanc un cop s'abaixà a llepar-los.
—Enmig del prat fresc, el miracle humà de mare i filla, i el preciós entremaliadet marrec, tots tres vellutadament recitant, i suaument jugant, i beatíficament esguardant adesiara els vols màgics de les efímeres.
—Jagut a un sot herbós no gaire lluny, somiós, rabit, posseït, elevat, n'Aristarc, a qui els pobrets quatre cabells tot de sobte se li havien tornat novament profusa cabellera de lluents ones d'argent.
—Ja es veia n'Aristarc segurament fruint novament de la

dona meravellosa. Si ahir se li lliurava, avui se li lliuraria. Tret que no comptava ni ell ni ningú amb el cop d'ull que, tot tornar-se'n, la deessa féu distretament als quadres que pintàvem els dos no ningús. Al meu llenç que, pretensiós de manguis, vaig cofoiament creure que s'hi aturava un bri de fugaç estoneta, va deure guipar-hi n'Aristarc transformat en arcàngel.

—Tant se val. Entre arcans símbols si fa no fa tremolosament astronòmics, ell hi levitava, resplendent, com qui diu fosforescent, coruscant, lentament i eternament reglotat pel gorg monstruós, l'abís llegendari on bull o pus tost xauxina el pàmfil univers, com ara qualque mena de terriblement augmentada noctiluca, enjòlit, vull dir, en sempiterna apesantor, ingràvidament, imponderablement suspesa enlaire, antropomòrfica noctiluca ell, doncs, llisament, imperceptiblement, sallant per les negres aigües mortes de l'espai, àdhuc lleugerament nimbat pel llambrall, el miralleig, d'aquell fantàstic gambuix de cabellera extraordinària, en fi, allò que se'n diu més o menys un ens arcangèlic, com bé pretenia, amb la meua prou humil traça, en afixar-ne la remarcablement transfigurada figura, un cop bellament extreta de l'estranya realitat.

—I ara, endavant. Darrere les tres molt excel·lents imatges de la perfecció antropomètrica, l'abundantment i blancament esbullat Aristarc.

—*No, no!* — vam sentir que feia llavors la femella incomparable. I força alçurada, li feia signe a n'Aristarc que no els seguís, que se'n tornés, que els deixés en pau.

—N'Aristarc no comprengué el cas. *Per què? Per què?* — van sentir que deia, aturat —. *Per què fugiu avui, si ahir...?*

—*Ets l'arcàngel!* — va cridar, positivament esfereïda, la beutat meravellosa.

—N'Aristarc es va tornar de plom fos. *Arcàngel...?*

—*Ens destruiries. Ens destruiries tots*.

—Pobre Aristarc. La cabellera sumptuosa li desaparegué de cop i volta. Tornava a ésser un homenet com un altre.

—S’atansà als pintorets qui, astorats per l’escena no depenyien, tot d’una onírics, sinó somieigs de flonges especulacions. Va dir, *Què ha passat?*
—Els dos pintorets sense cap altre protagonisme només ens vam arronsar d’espatlles.
—Sense comprendre re, cap cot, lentament anant-se’n, n’Aristarc desaparegué.
—Desaparegueren també l’escultural família de perfectes espècimens sobrenaturals. Família adorable; de tan formosos, ideals. Fugiren aquella mateixa nit. El meu mut company pintoret també desaparegué l’endemà. Mai no vaig saber veure sinó de confuses esquitllentes cap dels quadres que reeixí de pintar. Sempre se’ls amagava molt putament de gairell.
—Cap dels cinc personatges d’aquell fet no els vaig veure mai més. I ara, sol, jo, què hi pintava...? Res.
—De vegades em reca que no li hagués gosat dir a n’Aristarc qui em pensava que era el marit de la beutat única. No pas que en fos cert del tot, mes hauria jurat que el seu home era aquell estrany qui de vegades em semblava que travessava el prat maragdí, ivaçós com llampec roent, com com una ventissa taca de pintura tota vermella; una pinzellada espectral, incorpòria; un veloç flamareig.
—Sabia, no sé pas com, que era un home omnipotent, molt vermell, amb banyes i cua, irònic, somrient, despietat. I que aquell badoc de n’Aristarc, carallot d’ell, n’hauria sortit al capdavall ben socarrimat.

(/=\)

—De pas, havia vista la meua espinada qui, pinzellada vermella, se’m fonia tota sola, llunyana, soliua silueta, ratlla de l’horitzó avall.
—I jo romania fos com plom.
—*Espinada, espinada! Tornaràs...?*
—No tornarà mai més, taca vermella al vermell del

crepuscle, somort llampec, llepia incerta, llepet de merda desaparegut al llenç del cel negre.
—Ah, al raconet indistint, com s’escarranseix encara, el pintoret cagat.

(/=\)

—Arrufí el nas, amè sarraí qui esteta fiscorneja
Mentre a escena malgaix esplomatgegat continua el kabuki.
—Flagrant valedor del flogist flàccid cantusseja florilegis de captiu
Qui així dissuadeix els putxinel·lis de guardonar bocs ni voltors
Que reconeguin penedits per comptes únicament
La indústria feta al forn de la pollosa formigueta.
—Orador superlatiu, gripau clandestí entre noctiluques
Tragué del portabagatges un manubri i un piolet
On críptic i remot amb ruptures d’urpada
Abrupte pinta a les catacumbes llufes als espantalls.
—Al zoo a la zona dels enzes ell i jo quin parell d’inútils plepes
Als vèrtexs del nostre camp de visió quatre crancs orbs i prou.
—Mes tot d’una l’eterna balbesa del horitzó s’avalota de cruïlles
On reconeixements fantàstics ens encenen.
—Exhausts posseïts efectivament reconeixem desvetllats
Rere el camuflatge la presència de l’indestructible nitrogen
Qui espolsant rutinàriament tota altra intransigència
Foc calat, cabdalment empeny l’any.
—Indigne hom es ret finalment a l’evidència
I plegant veles i pinzells entre polsegueres d’amiant passa avall.

(/=\)

—Sem a l’any mil nou-cents setanta-cinc. Em dic Dolors i vinc de Perpinyà. *Mit-ací el flamer i allà és la glòria*. He vinguda a Cotlliure, atreta com babau falena. “La Gàbia”, companyia d’amants al teatre, diu que assaja una dramatització de la meva novel·la *Bales des del cavall i a la bestreta*. Hi era atenta d’allò pus i qualcú em crida l’atenció, em diu si, parlant de cavalls i trets enviats pels qui colquen en praderies, malvats, contra indis irredempts, sabria pas qui és en Marcel-Llorenç Descavalls. Dic que ni puta. I em diu l’actriu mediocre, *Doncs és un personatge pintoresc com pas gaires, vós. Adés molt colt per les forces repressores, viu ara vell amargat en un mas pus tost fet malbé penjat a la gira del Tallaferro*. Diu que m’hi pot menar amb la seva mobileta.
—En Marcel-Llorenç Descavalls, nom autèntic de qui signava les seves obres pseudo-serioses amb el nom estrany d’Aristarc Verdura, i amb el re-redundant o tris-tautològic de Vit Sardina i Bisbe les tres o quatre obres teològiques que escrigué abans no posés seny i es tornés ateu i pornògraf, havia aquell vint-i-sis de maig setanta anys. L’havien nat a Prats de Molló començant el 1905. Havia estat un excursionista empedreït. Havia pujat el Canigó, segons ell, vuitanta-nou vegades. *I encar el pujaria si no m’haguera tornat ranc d’anar fotent guitzes als Solexs qui ens omplen el camp i els caps d’empastifs i de sorollada*, panteixant va dir, efectivament, en pic d’etzibar puntades rai al precari vehicle de la meva amiga, amb qui, entre tombant i tombant d’idíl·lic rost, havíem berenades (i en ombratges de pins prou pus!), i ara ens enteníem força més avantatjosament que no férem pas ahir a escena, on tot i que a l’obra només hi feia (vull dir, la companya, pas la petita moto) d’indi assassinat, ho feia, oidà, ben malament.
—Tant se val. Com dic, la rebuda fou famosa d’allò menys. Només treia el nas i, carranquejant i a frec de fotre’s daltabaix el llindar, se’n va anar a malmetre el vehicle, i totes dues, la meva companya, qui es deia, em sembla,

Eustàquia, i jo, qui l’esperàvem al pedrís de davant la porta de ca seva, en acabat que en trucar ell sortís a la finestra a dir-nos que faria cap tantost, i s’havia escolada una hora, i doncs, sense pus ni pus, com dic, ara aviava escarafalls a tort i a dret.
—Què us pruu tant doncs, l’avi? — li demanà l’Eustàquia.
—Em fuigs ben lluny, deletèria! Només t’ensumi i em despertes Mitridats entre adins i teguments, llepadums, entrellats i bessonades — va respondre l’avi Marcel-Llorenç (o l’avi Vit? o l’avi Aristarc?), bracejant i fotent empentes, i, bo i tornant a separar, amb aire enfurismat, les quatre fustotes que li feien servei de porta, s’endinsà al mas destralejat, i nosaltres dues darrere, musclejant i un bri enriolades com les gallines.
—Aparentment es ficà encontinent a un rebostet que hi havia lla mateix i n’eixí seguit, bo i mastegant desdentegadament un bocí de cotna de pernil molt perfumat.
—En un remuc, fulminà, *Ecs, vós, res pus anafrodisíac que les putes escarransides qui damunt fumen!*
—Home, Llorençarrí, quines coses de dir; pas que fumàvem! Com psicopàtic repulsiu hieromonjo, com mistagog amb els calçotets cagats, tot t’és esquizofrènica equació faitissament resolta en escàndol. On hauràs l’honta! I com ço que pas que et veiéssim ben pus ortopèdic, ans de gratituds estàtic? Car, sòmines, qui et creus que contarà les teves pòstumes vicissituds sinó aqueixa i eu?
—I com dues lascives eugues de cursa, bo i martellejant de rònegues peülles, li trepitjàrem capriciosament els incompetents rovellons o moixernons que se li eixugaven al Solell dessús una escala repenjada sots una finestra bòrnia. Hi ascendíem immunes als penjaments que ignívom tornava a adreçar-nos. Entràrem a ca seva per l’esguerrada finestra i iconoclastes estripàrem a l’atzar, entre la pols i les floridures, aquell cementiri de lligalls i de volums pollosos, de baldufaris i mamotrectes de texts de llonga data ratats i

re-ratats, bo i cercant-hi, dejús, belleu qualque full precursor on hi lluïssin de debò esclaus o indicis a cap de les sarcàstiques savieses que mai li brollaren, qui sap per quina bolla ni xiripa ni astruga escaiença, ençà del si fa no fa hemisfèric conopeu cranial, per a veure's pus tard fossilitzades en un dels seus patracols ostensiblement il·luminats per la ploma estèril de la seva encara pus anciana repatània sor, llurs operacions paral·leles, foll mecanisme de vana gimnàstica del qui cus i recús, i sargeix i resargeix la mateixa inguarible plaga, fórmula emprada a lloure per a la reproducció dels malsons ultratjosament anodins anomenats, al caòtic oceà de l'edició d'adés no fa gaire, llibres permesos.
—Panòptiques, ans no fes cap, bo i claudicant pòtolament i geperuda, l'abjecte guinyolet, ell amb la seva escanyada escopeta d'assassinar enrancits gitans i d'altres vestigis espectrals, protoplasmes encoberts, pleonàsticament fuits de qui sap quins metzinosos califats, ja havíem, a cicles de nerviosa estuació, eviscerats, en olles de metall, on jeien inermes i tots impregnats de petroli, per a només amb un llumí ésser fets cendra instantània, envolupats molt secretament, entre els arnats arnesos de cavall i les falses honors i pler d'altres oripells en filagarses, els seus originals de sang. De sang, hò!
—Extraguérem qualsque texts, ja a hores d'aleshores gairebé convertits en polpa, i tractàrem de llegir-los. Què era aquella tirallonga d'oradures! Traumatitzades, romanguérem una bona estona fora de tot remei. Fins que sanglots ens brollaren dels pits, com crits de cornac finalment segregat del pes del pèrfid elefant qui l'esclafava.
—Com ara banyades pel llum boirós de cap molt sòrdid llevantí bordell, espaordides joguines de fang a mans i pixes dels nostres repel·lents segrestadors, nines inundades pels mal encarrilats raigs de lleterades azotúriques, si d'antuvi marinàrem en el desesperat nihilisme del pobre espletat, ben tost nogensmenys, intrèpides, no sols desdenyàrem les

virilitats d’aquells suposats perduts, ans exacerbades les nostres curiositats pels torts jeroglífics que suraven al suc vermell que el Sol ara enlluentia, vàrem, incendiades, amanir-nos per al contraatac.
—Maleït col·laborador feixista! Abominat narcisista qui amb emblats cofins recollires, de les febres del genocidi, les més esplèndides i menys opaques il·luminacions per a llavors convertir-les en les entròpiques escombraries de la teva clamorosa complicitat amb el règim de l’enemic.
—Malparit! Depènyer com a teves, en acabat d’haver-les esfereïdorament deturpades, les vigoroses savieses dels nostres sacrificats!
—I amb aplom, mentre aquella irascible carronya finalment entrava a l’esquàlid sostremort dels seus depravats misteris, saltàrem nosaltres, llambresques com musculades panteres, a la polsegosa cort, entre les enriolades gallines, qui ens llençaven, com pruents llevantins qui ens volguessin encara per a llur llord bordell, salaces picadetes d’ullet, i aixecàrem els ulls amb zel anarquista per a esguardar aquell espantall eixut qui es volia llençar frenèticament finestra avall perquè es cremava com es cremaven tots els retalls robats, mes li mancaven collons per a fer-ho, i riguérem foramesura, més que més que molt grotescament l’espotzim de la seva sempre fètida boina era ara encès com ble d’incert ciri d’infames absoltes.
—Amb veu de lloro datpelcul i a mig rostir, xisclava, *Qui só! Qui só!* I àdhuc els quissos ploraven de rialles.
—Fugírem amb tots els estorts animals quan la casa encesa cuidava ensorrar-se amb l’adipocerosa mòmia de la inservible sor dintre, i amb l’avorrit botifler, qui escrigué ditiràmbiques llaors als qui covardament ens endogalaren, mercès als abjectes badalls que davant el sacrifici del nostre poble les dogmàtiques forces europees viroses no abocaren, finalment horriblement menjat per les rabiüdes flames que sanitosament vindicatives no havien sorgides d’ençà dels retalls de papers estripats escrits en sang pels martiritzats

presoners del règim canfelipútrid.
—Com a tots els repulsius enemics a qui només desitjàrem llavors i sempre oblit i anorreament, contàrem viure encara prou anys per a encertir-nos que ben tost ni gall ni gallina no se’n cantaria, de les execrables produccions d’aquell maligne aprofitat.
—Diguérem ensems, *Això rai, que re no dura, i encara menys ço que mai no pretengué escriure el maleït botifler Verdura*.

(/=\)

—Un foc fiu perquè s’hi escalfés el Sol
Perquè la pluja s’hi mullés
Perquè l’heretge hi renasqués
Perquè s’hi desfogués la bruixa
Perquè hi sestegessin els fènixs
Perquè els insectes s’hi rabegessin
I els esfinxs més clar hi guipessin.
—Un mosquit gegantí s’hi atansà
Sos ulls negres i esfèrics relluïren flamígers
Eren com dos enormes mons bessons
Qui cuidessin d’espetegar d’un instant a l’altre.
—Creatura inaprehensible escolta’n el crit
Fins al pinyol de l’ésser el penetra el foc.
Sos ulls universos bessons a miríades relluents d’estels
Cert que no es vol pas guerxo de por que tot no esclatés.
—Llavors ses ales translúcides bo i guspirejant tremolaren
I elevaren un vent que trameté al vol el nostre món
On el gegant interromput en la seua contemplació del foc
Irritat fiblà aquell cul rodó i ple de blaus d’impúdic planeta
Que davant a fotre-li la fada gara-garota se li plantava.
—Volaren amb aquella acció els caps de milions i milions
Eren les orelles llurs ales i òrbites i eclipsis a pleret es manegaren
Mentre escapçats i doncs eixalats els cossos femarien

l’indret
On el cap boterut eixorellat del botxí sens fi rossolava.

(/=\)

—Ves si ho sabia, carallot, peuplà i arrupidet, que a l’ampit del foradet que em fa de finestreta, al rònec, baix de sostre, sostremort que em fa d’estudi, hi havia, tanmateix puixant i abundós, el meu molt colt cactus.
—I nogensmenys ara mateix que sentia remor de les putarretes del jardí veí qui es fotien a prendre el Sol, com em llençava sense mirar prim a espiar-les!
—I alhora a fotre’m les punxes del cactus a l’ull dret.
—Pobrissó, em sagnava i tot, ep, i en acabat les seqüeles que per sempre més les fiblades m’hi deixaven, de tal faisó que miodesòpsies rai; d’ençà d’aquella gloriosa feta, m’entrevenen la visió set o vuit constants taques a l’ull, que per a més refinament prenen forma de vuits buits, negres i panxuts, ço és de forats de pany per a la clau, potser per a recordar’m per al que duri l’assidu espieta qui essencialment no só.
—Així i tot, amb l’ull dret fora de combat, qui es creuria que me n’estava un segon d’emprar només l’esquerre?
—És clar, vós, car qui en fotia cap cas de l’ull dret i els seus banals contratemps, si, delitoses putarretes, amb l’esquerre en tenia prou per a potser veure’ls els conyets!

(/=\)

—Sapigueu que en acabat del meu llarg període de dedicat escopòfil, descobria meravellat l’exhibicionisme. Els tímids beneïts de més a més amb una cigaleta minúscula, prou ens plau un ou d’ensenyar a xicotelles de vuit a dotze la nostra misèria que de cops, tanmateix, les deixa bocabadadetes i tot.
—Llavors, amb aquella descoberta, si esdevinc lliurat al nou

esport! Més assidu en l’exhibicionisme indecent que en el perillós espiar culs, allò si m’animava!
—Fins que, ai llas, un migdia assolelladet que, jagut entre les canyes, mentre hi jugaven a prop, ensenyava el vitet trempadet a un parell de noietes de set o vuit, no me n’adonava, carallot, que també l’exhibia al gosset qui una d’elles duia a la voreta; el gosset, encara menys impressionat que les noietes, no sé què es degué pensar que veia, mes es rebolcà com una serp i m’hi foté queixalada.
—Minúscula que la feia abans, vós, i amb la mossegada en perdia, sobre, la meitat. De quatre polzadetes amb prou feines, passava doncs ara a menys dues.
—Un benefici se’n desix; la mossada del quisso em guaria del vici joiós, vull dir, de l’empedreïda virtut, de l’exhibicionisme.
—Quina altra virtut d’aquella exquisida mena diríeu que no triava *a continuació...?*

(/=\)

—La dona no vol cap planta amb punxes al jardí
(Que siguin les qui a mi m’agraden més se li’n fot, és clar, esmeperdudament).
—M’ha fet arrencar el bèrberis deliciós qui tenia amagadet entre azalees;
L’havia plantat feia una quinzena d’anys i cada any molt agraïdament floria meravellosament,
Tret que la mateixa meravellosa esponera de floretes primaverals en traïren la sacra presència.
—Malaguanyadet arbust de rels massa fortes i endinsades, rels musculars, d’un groc vivíssim;
Tot demanant-li tristament perdó, estimat bèrberis, les rels, poc he estat capaç de desenterrar-les prou
I es veu que amb la barroera operació l’assassinava,
Car al cap de poc, al seu exili, bandejat d’estranquis al jardí

d’una veïna,
S’ha anat esgrogueint, les seues fulles, sempre tan ardidament verdes,
Ara grogues com eren les escapçades rels, i veig que se’m mor,
Se’m mor, llarg comiat, se’m mor irremissiblement...
I tristament i lenta, i cada matí, acompanyant-lo, rememorem temps feliços d’adés.
—Que la dona no ami cap planta amb punxes m’inclou.
—Sóc mala herba insignificant, furtiva, jull, xereix, cadells, blet o fenàs,
Qui com lànguid lacai, fàmul tímid, haig de romandre al servei silenciós de casa seua
I la meua punxeta haig de parar sempre molt de compte que no es faci notar gens,
Que no se m’enrigideixi mai, o prou corre perill, grogueta d’esglai,
De veure’s amb l’emprenyat zim-zam d’unes molt cruels tisores d’esporgar
També condemnada al sobtat no hi sóc.
—Minso branquilló ran tallat
Naquis arbrissó
De malarmat a desarmat en un bleix.

(/=\)

—Bondat, bondat, cal fer sempre bondat.
—No els portis mai la contrària ni els revelis mai re greu quan menen cap cotxe. Et fotran daltabaix de cap cingle, o rabents se t’estavellaran perquè n’acabis xemicat; el teu bocí més gros, prou que cap a cap didal, això rai, càpiguer-hi gens.
—Molt emocionals, emocionals, molt. I de l’emoció, mort se’n segueix.
—“*Passionate intensity, l’eina mestra del feixisme*”, paraula de mestre.

—Vaig conèixer un mec un cop qui es deia Aristarc Verdura.
—Un conegut força benestant.
—Carallot, va triar, passaven pel Garraf, i ella l’estimbava... Va triar, dic, força malament el moment de dir-li que n’amava una altra, que volia el divorci i que...
—*Patatxap*, de dalt el penya-segat avall.
—La despulla, vull dir, la desferra, encesa, fou l’aigua de la Mediterrània qui l’apagà.

(/=\)

—Sempre m’han fet por les persones de carn i ossos, sobretot les dones, ésser malèfics, no te’n pots fiar mai. Escriptors plens de merda, molt “valents”, ço és, molt cagats, m’havien dit, en llurs llefiscosos gargots aplegats en llibres, que allò del cardar era la gran cosa.
—Ec! Quina guatlla, quina butllofa!
—Ho vaig assajar, Pigmalió de Pixa, no pas amb els esfereïdoríssims ninots de carn i ossos, amb estàtues, amb persones de marbre i pedra, i bronze i coure, i jo què em sé quin metall ni mineral.
—I abans i tot de batejar-les amb les escorrialles de l’esparsa saba de la meua ànima, ja me n’adonava que no, que no era pas possible, que el resultat, fet i fet, fóra desastrós. Car trobava que, sense excepció, totes les escultures si fa no fa antropomòrfiques, gàrgoles, mascarons, cariàtides, atlants, carasses, els mancava quelcom, no hi eren totes. Les sentia rere llur disfressa marmòria o metàl·lica com se’n fotien, cruels, dels meus apassionants intents.
—Llur riota esdevingué més i més obscena, la riallada més i més estrident i obsedida, histèrica, llarguíssima, i m’empaitava, ratadora, anés on anés.
—Em volia iconoclasta revenjaire i ressentit. I llavors me n’adoní. Eren boges, totes boges, putes estàtues. I doncs, això rai. Només em calia lobotomitzar-les. Lobotomitzades,

es tornaven mansuetes, es tornaven càlides, es tornaven com cal. Per això em munia amb estilets, amb xins de butxaca, amb bisturís, amb cisells, amb escalpels... I, nocturn i caut, ja m'hi veus, ple de bona voluntat, a badar'ls el crani insà i escapçar'ls la tara de la insultant hilaritat al cervell.

(/=\)

—Què diu la meua metgessa, vull dir, la meua ginecòloga, quan li dic que, *De cops em creix un bony al cony?*
—Diu, *Un bony al cony?*
—Dic, *Sí, una mena de dit*.
—Diu, *Un dit o un vit?*
—Dic, *Escolteu, a mi què m'expliqueu. Quan era tit, manaven els feixistes, com ara, però molt més acarnissadament, vull dir, assassina, oi? I tot hi era lliga del bon mot, d'on la majoria dels mots bons eren dolents, i tot hi era doncs censura, i tot hi era capellà llufaire, i re no es podia mai dir pel seu nom, així que el cervell se'm capgirava, i mai no he acabat de sabre què sóc*.
—Llavors, cony s'escrivia bony. Vit, dit. Ficar el vit, picar el pit. Tocar els pits, ratar les nits, car tocar trobava la lliga que fóra mot brut, i en feren tacar, i tacar també els semblà que podria ésser brot mut, i en foteren ratar, i si els infants popaven, vull dir, perdó, vopapen els nets de les nits, els pares rataven doncs les nits de llurs mares. I mare era un gran insult, car mare implicava bony, i mare es tornà doncs pare, d'on que pare tofés pare, i allò a la lliga feixista els tocava els llocons, mes llavors, pitjor, car se n'adonaren, dic, els de la lliga, que lliga, ui, i se suïcidaren tots. Però abans, quan era tit, com dic, els capellans i els raquítics buròcrates del bigotet i les ulleres fosques, i els bòfies revinguts, t'agafaven pel carrer, o a l'església mateixa davant la padrina babaua, i se t'enduien a un raconet i et picaven el pit al bony; i tu eixies del racó amb un bony tot

adolorit i sagnós, i potser llegies als llibres dels grans que els bonys eren humits i eren roses i que s’engolien tota mena de pits i dits, i sits i nits, i gits i fits. I tenien pèls i mels, i és a clar que aquest era precisament un dels moltíssims esculls i niells on s’encallaven definitivament milions d’escriptors de pa sucat i de cronicaires de mitja mitja (ei, d’aqueixos, com menys n’haurà sempre millor!), car vet ací que l’empastifament lligaire, capellanufaire i bofiesc de feixistes datspelcul trobaven sospitós el mot pèl, que “milloraven” en mel, tret que abans havien trobat mel mot de no gaire fiar-se’n i havien proposat de substituir’l per pèl, i així, es trobaven els escriptors embogits, ujats i enfeixuguits Sísifs del mot incert, canviant indefinidament, vull dir, incessantment, pèl per mel, i llavors, naturalment, mel per pèl, i si hi ficaven mels i pèls de bony, que hom s’ho imagini, si pot, mels i pèls es convertia automàticament en pèls i mels, i aquest en mels i pèls, i així, com dic, fins a l’infinit, tant córrer per a no bellugar’t mai de lloc, bucle infernal, hom es repeteix eternament caient, faci el que faci, al mateix bertrol de la immediata futilitat (fat d’altra banda dels tots els absurds humans, àdhuc els molt més intel·ligents que no els xucla-xerris i rellepa-estronts escriptors); en tot cas, el text que llegia de tit, de minyó, no deia sinó “els èls i les els dels bonys” on allò qui ho interpretava a la meua edat? Ep, i amb tot això, et malfiaves al capdavall, per inducció, que aquells bonys no fossin pas, tot fet i dit, els vulgars nyanyos, ans quelcom de més aviat devora el cul, que aleshores, és clar, no es podia dir de cul, ans es deia mul. I cert que hi ha muls amb bony i dit alhora, i qui sap a hores d’ara doncs on bòfies, capellans i buròcrates no em picaven el pit; en tot cas, mal rai. I mal és deia sal, i llet, pet. Et picaven el pit al mul, i tot i la sal que et feia, pets te’n rajaven rai, tret, és clar, que pet era una paraulota que la lliga del bon mot no permetria mai, on si de llet se n’havia de dir pet, i de pet, net, quin embolic no et feies contínuament, i de fet, d’això es tractava, de pujar la

nova generació rabejada en la saó més assaonada del feixisme de faisó tan confusa que ja em direu d'on trac ara l'entrellat, mot que no es podia dir, és clar, car s'assemblava massa a entrellet, d'on què en treies al capdavall sinó l'enlletret, i per això em vaig fer lletrat, i per això sóc tan pec i ruc, i poruc, i datpelmul i capdebony, i no sé per què serveix aquest bony al cony, ni si tinc la mà plena de vits, en el qual cas de quin gènere em féu, vós qui en sabeu?
—Diu, *Tu vés venint i amb el vits de la mà em continues gomboldant i pessigollejant lo bony, i sobre pagant, no fotem, és clar, per a això hi som, sobretot*.
—Dic, *Vós maneu, no pas?*
—Diu la ginecòloga, *I com ho saps!*
—Dic, *Dieu "saps"? Dic "pas"? Quina confusió, col·lega Gina! Les lletres salten i cauen i qui sap com copularan, vull dir, pocularan! L'enlletret és inxesdifrable, la llengua se'm güenlla!*
—Diu, *Això rai, llepa'm lo bony, i se't guareix la llengua amb l'entrellet, i prohom lletrat amb el cervell ver cell tornes trellat*.
—Dic, si fa no fa, *Xaf-xaf, xef, xif, xof, xuf-xuf, xuf*.

(/=\) —[*Al clot de l'insomni. En resum, a)*]
—Quin paper més grotesc d'astorats badocs, i quina llau de cruels rialles de l'inexistent públic qui s'eixamenaria enfonsat en la més pregona foscor, quan tot d'una s'haurà aixecat el teló de la realitat i ens n'haurem adonat que, tanta de discussió titellesca, i al capdavall tots no hi fèiem altre que fútil teatre.
—Fútils, fútils; sebollits pel sentiment de futilitat de tota l'empresa, ens ensorrem a lloc com estàtues de sorra endutes pel mateix ventet fet pel teló quan s'obr.
—Damunt el làbil, fungible, tost esvaït, escenari on ens ensorrem, cada dramàtica situació ha valguda, fet i fet, exactament la mateixa merda.

(/=\)

—[*Al clot de l’insomni. En resum, b)*]
—Letàrgic, i llavors només amb prou feines latent, fonent-te tu mateix en la invisibilitat, havies suara perdudes totes les lletres, que se t’esfumaren com escrites adés en pols, pols que s’enduia el mateix tímid oratjol produït pel bleix suau als oronells del temps adormit.

(/=\)

—[*Al clot de l’insomni. En resum, c)*]
—Tot el que ets és un cos — si el cos declina, declines; si el cos mor, mors.
—Ets hoste nebulós, espectral paràsit, al teu propi cos. Tot just un fumet parasitari, vagament deleteri, qui has anomenat consciència.
—Un fumet qui també es dissol amb la dissolució del cos qui li feia de pec, ignorant, cuguç, amfitrió.

(/=\)

—[*Al clot de l’insomni. En resum, d)*]
—Hi ha cops on de cop re no copses. Perdut, de cops dius, *Qui sóc, on sóc, què hi faig*, i només et mig respon el sempitern interregne límbic dels sempre perllongats interrogants, retrunyint, ecoics, per les tenebroses grutes d’un crani aïllat entre detritus i derelictes de general naufraig.

(/=\)

—Dormíem amb les finestres obertes i sense reixeta contra els mosquits, i mai cap mosquit a casa, vós, i llavors, damunt, durant la nit, sovint quan em despertava perquè

havia de pixar o perquè un malson em deixava penjat en cap situació irresoluble, sempre em trobava la cambra plena de muricecs, tres o quatre o cinc rondant, i això és clar explicava allò.
—Ara, el que no era explicable era d'on sortien ni entraven els muricecs, car quan les finestres eren closes per causa de tempesta o pel fet del fred que feia fora, els muricecs continuaven de nits rondant per la cambra, fins que una nit em fiu la resolució d'escatir-ho d'un maleït cop, i doncs pretenguí clapar, mes no clapava gens, i alhora servava vora meu una llanterneta per si de cas; de sobte, orella fina la meua, alhora un soroll d'ales i un sospir alleujat de la dona qui en aquell moment aturava la prepotent ronquera; i veus que encenc la petita lot de no gaire raig de llum, i efectivament, me n'adon encontinent de dues coses, que hi ha si més no un muricec volant i que la dona rau, com sol, completament eixarrancada, ocupant com ocupa sempre si més no tres quarts de llit, amb la quarta o cinquena o sisena part per a mi, arrupidet al raconet, sempre si caic no caic; i ara, ull viu, noi, i meravella't, que de l'ull del cony de la dona n'ix un altre, vull dir, un altre muricec!
—Ah, ara sé on s'encauen, ara sé on s'amaguen els muricecs casolans; ara doncs estic tranquil, l'enigma resolt, vet ací on viu l'esbart de muricecs qui tant de bo no ens fan; amb les primeres clarors entren per la boca del cony de la dona, i per les inescrutables grutes vaginals durant el jorn s'hi deuen penjar i au, a dormir-hi i a pair-hi, i cada nit deuen eixir-ne tot contentets a fer la feina de nodrir's i cardar.
—Tret que els dubtes m'envaïren una nit de mal repòs, i havia llegit al diari la passa del moment, i, efectivament, vaig encendre la lot i la vaig adreçar al cony de la dona benauradament dorment, i n'eixia una bromerota, i vaig pensar, la ràbia, vós!
—I ara doncs la por, la terror meua, vivint cada nit amb la seguretat que amb aquells fiblons tan primets i esmoladets

dels muricecs per a xuclar sangs i nèctars i què ho sé jo pas per què més, no em fiblaran, folls, enfellonits, ausades, enrabiats; enrabiats per qualque ràbia obscura quan sóc, pobrissó, ingènuament clapant i au, ja he begut oli; amb quatre dies de saliveres i embogiment, al pot.
—Així que vaig agafar el portant i aquella mateixa nit, toquí el dos, i havia deixada una noteta a la tauleta sobre la mort inventada d'un familiar inventat, i el que fotia en realitat era anar-me'n a la vila veïna, i a la clínica m'hi feia vaccinar amb el vaccí adient, i vaig tornar a casa i a cada muricec li vaig donar un nom i l'hi deia fluixet quan el veia, tot saludant-li i alhora li feia molt amical la guerxina.
—*Guerxineta per a tu, Zacaries; i per a tu, Teofrastre; i per a tu, Victorià; ah, Properci, com anem? Guerxina per a tu, company! Ja ens coneixem!*

(/=\)

—*Il fait plein de cocus le chef de gare*.
—Com deia mantes de vegades, mon padrí era cap d'estació d'un llogarret de pas, on fer-hi contraban, ei, avinent d'allò pus; també, de cops, el tren s'aturava i el revisor davallava i portava algú qui no havia pagat el bitllet, i si era un home, mon padrí feia vindre el saig del poble, i si era una dona se l'enduia al despatx i li feia comprendre, amb bones paraules, que podria pagar d'una altra manera; aleshores em deia, *Vigila que no vingui ta padrina*, i el sentia cardar's part davant, i part darrere (sobretot si la bleda deia, *Ai però si avui tinc la mala setmana!*) la impagadora del moment, la qual en acabat, al proper tren que s'aturés a ca nostra, hi pujava tota plena d'un urc especial d'haver pogut enganyar el cap d'estació amb un viatge tan llarg de franc i a canvi només de cap doble cardada de no re.
—Cal dir que de les coses del sexe n'aprenia un colló, durant aquells estius benaurats de la meua gloriosa infantesa.

—Per exemple, que les dones prou poden, les dones rai; per sempre més he tingut present la sort que han d’haver un cony; un cony val tot sol un capital.

(/=\)

—A cada orgasme, cridava, per triplicat, car a les èpiques aventures, els estrenus aürs sempre hi venien per tríades, *Ep! ep! Aür!*
—Molt afeccionat a les lectures on els herois de taules rodones i cavallers de llices a ultrança i torneigs amb tots els complicadíssim ets i uts, els heroics manefles amb llurs escuts de vori, i llurs mànecs d’espasa de vori, i les portes de vori rere les quals dracs insolents i indignats, i bandes de bandits molt dolents i celerats, i ducs bares, i comtes fementits, no desen fleumes donzelles qui cal salvar.
—I guanyen els intrèpids herois batalles i alliberen verges, i trinquen, i criden, com cridava, per triplicat, *Ep! ep! Aür!* perquè la padrina, si mai em sentís, potser es pensés que encara llegia les ínclites aventures dels esforçats cavallers dels temps miserables de tant d’heroi dandi i culcagat.

(/=\)

—*Pel que fa als herois, acana’m això, Filibert*, em deia, en la meua deliciosa innocència de minyó carallot.
—*Tot va de mà: mà súper, mà bat, mà aqua... La mà qui fa del carbó, diamants, i atura bales a mig camí, i d’un mastegot t’aplana el món; i mans qui baten enlaire, i et trameten a volar; i suats palmells qui corroeixen tancs o ponts metàl·lics o mines de plutoni a Saturn, ca?*

(/=\)

—Tot cop que amb el piu nan
Figa cardés un cran

Hi tatuava ran.
—Gotes de sang del bran
Deixen a mà i guant
Mes figa prendre-l’en
Amb llecadora on?
—Ni una no sé trobar’n.
—Mentre diu el meu clon
—Ja re no em lleva el son
Car tota polla em pon.

(/=\)

—Clons imaginaris, tots.
—Com més impotent no ets, més potències per al teu clon.
—La teua mà només serveix per a pelar-te-la; la seua per als prodigis més prodigiosos.
—Ets ulls i orelles sempre estrebant el coll al darrer reng...
—Mentre ell, dalt la caixa, hi ensuma i, boqueta de cul, hi ora. Hi ora i reconta, hores i hores, alhora vantant-se i excusant-se, carrinclonet, encantador, d’ésser al capdavall tan collonut.

(/=\)

—Tots els cavallers, imaginaris clons — els Negres, els Verds, i encara amb més raó els Irisats.
—I, pelut com en Jofre, en Merdí, el qual jaquí escrit que, *Vull que em sàpigues fill d’un enemic qui emprenyà ma mare; sóc doncs canviot de malbargany, amb la ronya inextirpable del xarnec sempre damunt, d’un fat tan malaurat com el pitjor imaginable, a part, és clar, que fui nat sense cigala, d’on que dugui sempre a mà el màgic malastruc ceptre de platí febrit, amb el qual maleses rai, pobrissó*.
—No hi duu al seu ceptre amb què fot pel sés tots els qui pot engalipar, a la percaça de la pitjor rucada, en Merdí, dic,

cap camalligues pudent, i això perquè les princeses no portàvem encara (aquells anys d'encanteris i eixarms, i romanços i catralls) calces ni tampons, perquè, escigalat, i anorc, per què tornejaria ell, ni fotria totes aquelles ximpleries de soldat marieta, a part que les princeses, totes tríbades, vós, embruixades per na Morgana, qui, com és sabut, amb l'aquiescència del bon Otger son marit, abans prou es cardà i infectà les famoses parts nobles dels famosíssims nou barons, amb en Juli Vímet de descronicat desè, ell, un altre eximi català del meu poble, qui ficà la cèlebre capterrera eriçada amb vidres d'ampolla verda a la muralla de n'Adrià.
—L'esquer principal que als llaminers els penja en Merdí del fàl·lic ceptre és que cal trobar sigui com fos la sacra podrida gibrelleta on el molt betzol piti pitonet (santíssim oracle incomprensible) cagà per darrera vegada. I els molt valents marietes "tendres gements qui no troben mai l'hora de trencar l'ham", peixet mort a la carranxa, sense mai haver trobat per què collons tants de treballs ni penes.
—On cascun dels expedicionaris tornem en porreta, és clar, tret que què més volies?
—Car, en acabat, què altre es viure que tornar eternament sense el bon prèmit, eh?
—I llavors, és clar... *Continuarà al número proper*.
—I, dient d'herois dels temps dolcets, afegim-n'hi, no l'oblidéssim, en Llançalot dels Gorgs dels Estupres, qui llançà lots i lots i lots de llets als al·lots.
—I el príncep Valent, no fotem! Com més "valent", pitjors les carxenes en escabetx.
—I tot plegat, tant se val, titànics entre els ciments, ultracròniques d'entreson, estopa pels descosits. Cada heroi prou capaç i prou cabàs de les més agosarades bogeries.

(/=\)

—Incursions dels clons a la consciència, mentre esdevinc

cavaller, passant per tots els ritus i ordalies. El ritu del peix qui put. Les ordalies de la prístina ombrel·la per tot peculi i (cul... *ih!* amunt, amb tant de compte) obrint-la, obrint-la.
—Ara anava pels vàters públics, robava tampons usats, me n'omplia la sina, i a casa, damunt el llit, amb llum directe i ulleres d'augment n'estudiava els esotèrics ets i uts, els molt marejadorets missatges.
—De curós llegidor d'oraculars (hi oren els culs) orinals, havia progressat a llegidor curiosíssim de tampons usats.
—I em faig cabelleraire, si us abelleix, anant fent, selvàtic, anantant com tèrmit entre cabelleres de xafarderes; del calandratge i manguilatge al gomboldatge dels flocs i rulls i serrells; amb resilina a les articulacions dels genolls, bellugant molt sèdulament el culet, senyor de les perruques, i tan ruques, absorbint les incessants xerreres, les altes oracions! Atipant-me de dona fins al badalot, car quants de buits "*perquè jo*..." no amollen, vós!
—*Vanta't ruc, que a vendre et duc!*
—Heroiques totes, "alhora vantant-se i excusant-se, carrinclonetes, encantadores, d'ésser al capdavall tan collonudes".

(/=\)

—Deixa't estar, falòrnies. Camí d'enlloc. Feres atots.
—Afronta ara, seriós, amb ver coratge, la teua autèntica vocació, no t'obliqüis debades més, o vas de definitiu mal borràs; assumeix ton tarannà; a ta punyent nissaga de pedestres degenerats, com gos peter a les faldilles de qualsevol puta o pagès xuflaire al seu mesquí terròs, arrapa-t'hi; no perdis cap altra baula, capdecony!
—Esdevinc doncs com cal, meteòric ans heroic escombraire, hò i més, èpic, empíric, místic, mesquiter. Som-hi doncs, ja t'has fet gran.

(/=\)

—El joc era el més datpelcul mai concebut.
—Es tractava d’omplir un foradet amb una piloteta que calia empènyer amb un bastonet.
—El foradet era enmig de terra, entre una mena d’herba verda, vull dir, merda.
—I em van amenaçar molt seriosament, *Empeny amb el bastonet o ací mateix et tallem lo cap*.
—Quin remei. Em calgué agafar el bastonet, i llavors, amb el bastonet a la mà, m’aturí a pensar-m’ho. M’hi pensí i repensí. M’hi pensí un colló d’estona. Escaujava i alfarrassava la força que caldria per a etzibar mastegot a la piloteta, la distància que li calia recórrer, la fricció del sinuós terreny, i ep, això rai, un munt de ximpleries d’aqueixes.
—Mes el que de debò esperava era que, tothom collons badant badant, s’adormissin d’una puta vegada, i llavors fotria el camp dellà la fosquejant carena...
—*I ja m’heu vist, capsdecony!*
—I tanmateix, llas, per comptes de ningú adormir’s, es foteren tothom a esperonar, *Empeny! Empeny! Empeny!*
—Fastiguejat, vaig fotre cop amb el bastonet a la piloteta i au, el món es foté a rodar i m’agafà un fort neguit, un vertigen vomitós, i de sobte m’estimbava per un clotet fosc, i aleshores me n’adonava, mentre anava avall avall avall, que el clot era pregon pregon pregon, tan pregon que, en la foscor més absoluta, no s’acabava mai, i vet ací, em dic, que em sembla que hi mig caic, vull dir, que ho mig comprenc — que la piloteta que em foteren ataconar a cop de bastó era de debò jo mateix.
—La piloteta, jo mateix, qui, atupat, atzufat, emboterudit, havia anat ara rancament rodant i rodant, piloteta de crani esquerdat, amunt avall avall amunt...
—I avall avall avall avall, i com més anem més acceleradament, rodant i rodant, fins a estimbar’m. Fins a estimbar’m a l’interminable foradot del maleït no re.
—Avall avall avall fins que al fons del fons ara mateix me la

fotré.

(/=\)

—Era conegut entre certs somorts intel·lectuals locals com aquell feblement i blanament prestigiós personatge, qui, bo i cercant i espigolant entre el fresc herbei la millor combinació de mots, les millors antigues frases que esclarissin els dilemes i enigmes dels vivents d'ara mateix, de cops en trobava de bones.
—*És a gespes i herbeis, on els brins el ventijol remena perquè cascun et reveli o suggereixi a l'intel·lecte un mot o mitja idea, on em plau de perdre'm i no pas entre resclums i llibrots*.
—Això els hauria d'haver respost aquell cald matí de festa on em veia estrènuament sol·licitat per les tres granades plenetes bibliotecàries somalles i embolicades amb tovalloles.
—Érem ombrats a la platja, jo massa ocupat canviant bolquers i vigilant la canalleta, i elles tres tovament voltant-me i insistint que era el personatge ideal, que em volien per a cap de llur vasta biblioteca pública.
—Els dic que quantes de vegades els he de dir que no és no, i que prou tinc d'altra feina, i, més emfàticament, que *Quina horror no duc a sol·licitacions de tota mena!*

(/=\)

—Em veig ahir quan era un pobre desgraciat
Qui no sabia si arribaria viu a avui
I em veig avui on sóc un pobre desgraciat
Qui no sap si arribarà viu a demà...
—I em dic *Collons quin progrés!*
Fotrem goig! Galdós! Reeixit! Bona!
Vas lluny! Felicita't badoc!

(/=\)

—De cops, tu qui et plaus sobretot de solitud (*qui viu sol, se la pela tant com vol*), quan, per dissort, abandonat per qui et guia, et trobes enmig de la voluda si fa no fot hostil... com te'n desixes?
—Cascun dels integrants d'aital voluda, com tu mateix, perdut en la ficció d'elleix, car la consciència de si mateix no és pas altre que l'engany de creure's continu en el barreig fortuït d'uns quants elements si fa no fot orgànics molt efímerament agrumollats en cap entesa més o menys estable.
—De creure's continu quan re no n'és, altre que l'única continuïtat del mateix barreig en roda de torniol que ara pren esbojarrada revolada i ara sembla perdre força, mes que mai no troba la gruada mort de l'equilibri.
—Aleshores, doncs, quan ets entre tants, de cops, a tall com aquell qui diu d'esport, t'has demanat, silentment, un parell de qüestions.
—Amb al capdavall sempre el mateix resultat.
—Et dius, d'antuvi, *Esguarda-te'ls, i em dius si hi veus algú de més ruc que no tu*.
—Aleshores, en haver-te obeït, i haver esguardat, sense fer-te notar, persona rere persona, la resposta és sempre, *No; no hi veig ningú més ruc que no sóc*.
—Això aclarit, segonament et demanes, *Torna-te'ls a guaitar bé i em dius ara si hi veus algú més intel·ligent que tu*.
—La resposta, després de tornar-hi amb la inconspícua cerimònia d'abans, torna a ésser, *No, ningú*.
—És clar, car, primer, és cert que hi ets el més ruc pel fet de creure't el més intel·ligent.
—I, segon, és evident que hi ets alhora el més intel·ligent pel fet de creure-t'hi el més ruc.

(/=\)

—Per creure’m la ficció que sóc o ruc o no ruc, per força ja en sóc (de ruc).
—Tret que potser menys (ruc) que no els qui no saben que són ficció, precisament perquè saben menys que no sé.
—Mes, alhora, dec ésser-ne més (de ruc) pel fet que potser ho saben i, essent com són menys rucs que no jo, no perden l’estona capficant-s’hi.
—Potser tenen millor coses a fer. Potser no n’hi ha gaires (o cap) de tan desvagat com jo. I si n’hi ha, potser ho aprofiten millor.
—*Per què millor...?*

(/=\)

—Em plac així mateix de perdre’m pels llimbs on dones tòtils fan infinita cua per a sentir’m cantar.
—Car s’escau que jo, com tots els hermafrodites qui no ens cal d’altres sexes que el nostres propis, i qui sovint ens cardem naltres mateixos sense que ningú se n’adoni, com qui diu, mudadets i tot, fent cosetes sense mans part dessota els pantalons, on assolíem folls orgasmes simultanis tant en les nostres parts femelles com mascles, i d’ací que cantéssim tant, com se’n diu, orgiàsticament, espasmòdica, diabòlica, angèlica, robòtica, sucubòtica, apocalíptica, inorgànica... les dones, en sentir’ns, se’ns morfonen, se’ns fonen, se’ns desfan, se’ns dilueixen, i ragen i ragen, fins que tot és un toll d’agredolcetes secrecions on nedem plegats, onades rere onades d’aigües verdes que no et lleixen mai veure l’horitzó, ni si porta promesa o esperança, o just, com sempre, agressivitat i mort.

(/=\)

—Només els enzes analitzen els somnis.
—Els qui som més escarrabillats, i menys grillats, somiem les anàlisis.

(/=\)

—Totes aqueixes cases on havia viscut
De les quals només en descobria secrets i amagatalls
Un cop partit ben lluny i al cap d’anys i panys.
—Tots aqueixos camps de futbol on enlluernats
Per l’esclat del Sol casolà de la pilota esdeveníem cecs.
—Tots aqueixos ocells damunt les molses de les roques
De qui només n’aprenia el nom quan eren per sempre més desapareguts
I habitava d’altres continents on tot sol el Sol també petà com una gla
I tots anàvem de sobte despullats de pell.
—Totes aquelles antagòniques incandescències còsmiques
On aplaudíem la vinguda del gat socarrimat pel forat a la porta
Perquè així tot tornava a una flairosa sospita de normalitat
Tot i que sabíem del cert que érem a l’indret equivocat
Que pertanyíem de debò enjondre i dellà els anys
On ens nasqueren de la font eixuta de l’oblit
Les imatges del que mai no fórem ni del que no fórem mai
Abans el doll de les il·lusions no s’estronqués
I calgués llavors llepar sens esme secs llevats d’errònia pols.
—No ens duien a altres ancoratges que als d’enlloc
Els quequeigs i tentines d’un cervell que l’ennuec obnubilava.

(/=\)

—Sóc qui vull, car viure és ésser somiat per la matèria.

(/=\)

—Sóc el verificador sepulcral de nuviatges hipogeus.
—M’havien dit que els morts es prometen, es casen i

copulen d’esquitllentes.
—Escèptic de mena, me’n volguí encertir. Per això passava el pont d’argent que duu al camp d’olles on tots són sebollits, i, nitament, entre tempestes de llamps veloços com mos peus alats, em ficava a escorcollar tombes i a monejar amb cadàvers.
—La verificació, nogensmenys, discorria a l’hora de la veritat per dreceres insospitades, per coordenades caòtiques, per ben poc reeixits pronòstics ni anticipacions.
—Car sorprenia, no pas cap nuviatge més o menys romàntic entre amorosos ni libidinosos morts, ans un duel entre gelosos. Es veu que també entre certs força cucats esquelets, n’hi ha de cuguços qui, per les gelosies alçurats, a perdent escruix, per a la riota de tot el reialme ctònic, a flasques bogeries es lloguen.
—Lliurats doncs a braceigs garranyigosos, i a grinyolencs encamellaments, ara enarcats, ara encorbats, en estireganyaments al plegat pseudocoreogràfics i epilèptics, espasmòdics i quasi-rítmics, fent amb els cossos i ossos tota mena de ràpids enredats gargots, els dos adversaris, els pudents penjolls de llurs podrits tendrums, com dic, per pruents verms parasitats, els quals verms els veies amb grotescs visatges enfellonits rai davant la inconvenient extemporània interrupció, ells qui eren adés tranquil·lament sopant en família, i ara, amb les contorsions i les sobtades embranzides ni estrebades, eren gitats ni aviats qui sap on, on, de cops, anaven a espetegar, no gens benvinguts, a ca d’altri, els dos adversaris, doncs, afegiré, com íncubes insidiosos qui em volguessin fer malbé la seriosa investigació que mamprenia in situ, tectònic, a cops de pala, i no pas que no em sabés greu pels vius paràsits, els reduí, disgustat, a pols inressuscitable.
—Amb tota la prosopopeia de l’espantall, la propera vegada que els veia, repetia als qui m’havien dit allò dels nuviatges i les còpules que no, que *Els morts no se n’enamoren ni carden fantàsticament entre ells, ans, fins i tot allà baix,*

dissortats, es barallen a ultramort.

(/=\)

—N’hi ha qui es justifiquen i tot. I diuen:
—*Els qui no la férem ni de pollí ni de rossí, potser la fem de morts, car es veu que prou cal fer-la a una hora o altra*.

(/=\)

—Traçut quirúrgic fent petar bombolles
D’adipocera entre els pudents terrossos
Sóc qui de nits va profanant camps d’olles
Tafanejant a tombes gratant cossos.
—Pervers monàstic rostant amb els llossos
Furgant mortalla amb ceptres i virolles
Esquelets prims qui van caient a trossos
Haig d’ignorar llurs ferotgies folles
D’orquestra d’òpera amb tètrics brams
Sorda necròpsia entre els enciams.
—*A observar vinc us estalvieu el pànic*
Corcs faducs qui us em cardeu el clatell
No sóc qui vol estroncar l’oceànic
Banzim-banzam del goig de l’esgavell.

(/=\)

—Dessagnats, fútils, ectoplasmàtics, cerquem, els habitants subterranis del camp d’olles, el maleït inventor de la mort.
—M-o-r-t. Quatre lletres que, meses l’una darrere l’altra, ens neguitejaren per a la resta de la duració; ens acularen a a capficar-nos en la fi de tot.
—Delerosos rèprobes, tan divertits i enjogassats que no vivíem abans de conèixer les lletres (malament!), el mot (pitjor!), i el concepte (pèssim!).
—Gens diplomàtics, qui filava prim llavors! Amb quin goig

no assaltàvem molt putarres truges, les marríem a salt de cavall; i, espontanis, assassinàvem, ep, enemics a tort i a dret; i ens nodríem del que ens caigués a l'abast, sense por ni recança de morir ni d'emmalaltir ni de perdre el quest ni l'horitzó, ni, ausades, la continuació de tot això.
—I vingueres tu, i confegires el mot que ens pansí i ens amargà, i ens enverina cada segon d'efímera existència ara! Qui t'enxampés, malparit! Com en sorties, t'ho pots imaginar!

(/=\)

—El somnolent primitiu esguardà tots aquells esquelets ovals qui hom incinerava en l'idíl·lic crepuscle, l'engrescà llavors la idea del relleu que li oferiria el suïcidi, la sublim peripècia de l'anorreament per mà pròpia.
—*Fos en la multitud / De dret cap a l'embut*.
—Metanoicament, després del trauma, reorientant doncs la vida romanent cap a supervivència, no va voler fer-ho davant els gossos enllaminits per la prospectiva — se l'imaginaven estès i incapaç de defensar-se, i se'l cruspien ja doncs amb els ulls.
—Sabent-se predestinat a les mateixes tristes evolucions de les tost putrefactes llores i cualbres, i adu, més elevadament i llarga, els pobres entròpics gravitons; rostat per les agonies d'aquest cos seu tan pec, tan incongruentment, omnívorament, cobejós de cromàtics reialmes infinits on ancorar-se d'empertostemps, i, ell ensems amb sos joiosos sequaços, gaudir-hi — gaudir, melòdic, harmònic, simfònic, amb les innombrables glòries fetes només per a molt destrament ni naturalment pessigollejar els esmolats senys dels qui, com ell i els seus, viuen plens d'energia encara, el primitiu...
—El primitiu havia malmeses, massa entotsolat en les esfèriques cabòries, les possibilitats de promoció.

(/=\)

—Consirava el suprem que, *Era palès que un dels sequaços s'abstreia enjòlit, bo i habitant certs orbes, on per exemple, una de les tasques compulsòries requeria que hom teixís, non-stop, ulleres de roba per a l'ull del cul del suprem*.
—El va cridar a la seua presència. *Primitiu*, li va dir, *no cometré el tort de condemnar-te al blasme incontinent, i menys al càstig corporal; transformat en ase dels cops ofert d'enze ans d'esquer als fèlids qui caçaríem, venjatius. Prou et veig, quin paperet! Crestat i escrestat, sens esperons, eixalat, gall gallinaci qui voldries aviar un gall i aviaries, per a la riota general, un quiquiriquic operàtic de deunhidoneret; mira què et dic, que ni de percudir-te l'os de la musica, que com saps ja galleja tot sol, no faré. Al contrari, només et diré que tots hi hem passats. Cada salvatge ha caigut al mateix bertrol sobtat on (com les estacades puntes l'elefant) l'ha acorat el mot letal — "mort". Transfixió anagnorítica, decisiva, re-fonamental.*
—Suprem, caic de cul. Em pensava que era sol a haver-ne fet cas, ni escoltat el mot marcidor, pansidor, destrempador, del traïdor inventor, respon el primitiu.
—No, home, no! Tothom s'hi adapta. S'hi adapta o mor. En vida, mor en vida, paràsit llavors qui, com comprendràs, no podem tolerar; car no lluita ni es sacrifica prou, com li pertoca per a la supervivència de la tribu.
—Adaptar-me, ho he provat tantes de vegades! M'esmava fins i tot que el camp d'olles on sebollim els cadàvers és un parc d'atraccions on els morts desdiuen la mort matant-se i rematant-se tantes de vegades com els rota.
—Potser tu també seràs un altre fatal inventor. Com el de la mort. Inventaràs l'ofici de bard. I ens ompliràs el cap de falòrnies més o menys distretes, segons la teua habilitat.
—Quina bona idea, Suprem!

(/=\)

—Prolèpticament, anticipatòria, tres o quatre dies més, i som-hi, ja hi som, al pot.
—La cognició permanent, quotidiana, que som pell i prou (no pas millor que arnada, penjada, pell, rostida al Sol), és un pes massa feixuc de portar.
—Tocatardà, el bard recull, de la batalla, l'alè darrer de cada mort.
—*Inefable*, en diu — mot molt ruc, inútil.
—Car prou cal dir-ho, fer-lo *efable, faula*. O pleguem.

(/=\)

—Som a la mercè de la siguètica. Davant la siguètica — ço és, el callament universal, car la volta del cel no et retorna sinó buidor, l'eco de l'interrogant — cal escoltar el silenci.
—Cal escoltar el silenci i aprendre'n, car l'ésser (l'essència del que som) no es revelarà mai amb d'altres mots que els que tu mateix no inventes.
—Només inventarem paraules i les relligarem de faiçons més o menys xamoses, amenes, harmòniques.
—On no hi ha resposta, és on troba hom les més diverses soltes, a tot i al tot. Ep, i en rau prou (molt moderadament) content, o es fa fotre encara pitjor.

(/=\)

—Síl·labes intruses m'obren camins inèdits a esquemes cabdals.
—Què hi faig, estàtic, covarot?
—Res. Esperant fotre el primer cop.
—Car qui pega, mana!
—Car pegant, les pedres canten.

(/=\)

—*La matèria ens somia i no som sinó somnis somiats per la matèria* — qui sap això, sap tot el que cal saber.

(/=\)

—Drac catastròfic, quiti de tot deler d’abassegament, nu i camuflat per la natura mateixa, no hec cap tresor amagat enlloc.
—Si els maleïts garrepes s’aferren als trofeus, jo ho faig al brancam més ocult.
—Sóc el camaleó.
—El camaleó s’enlluenteix com un iglú. Entre les cuixotes, l’esfereïdor, el convolut, brutal, mecànic, aparell de cardar. Pugnaç, se li dispara sol.
—Calçada i descalça, tota verge és falsa.
—Que vingui el cavaller stakhanovistant, pencant de valent, a plantar cap emboscada on suposadament caic, i on ell redimeix llavors ors i hímens. Quan es tornarà a cofar, feina acabada, se n’adonarà que a l’elm, lax, m’hi cagava.
—Cap antena no em trem. La rialla em solca i salla pels dedins, com la merda li regala a la cara.

(/=\)

—El món, dipòsit de somnis, i tots els éssers, tants i tants i tants i tants, tants arreu d’éssers fantàstics, creatures inversemblants, amb potes i sense, i antenes i palps, xarpes, pinces, ulls irreals, i ales, i escates, i plomes, i volant, i nedant, i subterranis, enormes i de tan nàquissos invisibles, llurs formes surrealistes, grotesques, màgiques, de malson, doncs, tots plegats, què?
—Res, diferents manifestacions espectrals, fantasmagòriques, de la mateixa bogeria hipnoplàstica (hipnagògica, hipnopòmpica, onírica, visionària).
—Amb el deixondiment, constrets a desaparèixer en sobtat lleu espetec. Opalescent, coruscant, bombolleta crebada.

(/=\)

—*Perquè un altre somni recomenci...?*
—Matèria vana, qui mai prou no n’aprèn.

(/=\)

—No sabia si afegir-me a la voluda i perdre’m amb ells, pel costat de la trencadissa i l’esclofollada, com ramat qui s’estimba.
—O perdre’m tot sol pel costat que mena de bell nou al replec i a l’escarransiment dins l’embolcall del capoll.

(/=\)

—*Sóc en Nefertari Plumbi, le con dans son cocon*.
—Egregi, només es belluga de la cadira de boga quan les pixeres li xiuxiuegen que ja n’hi ha prou d’ajornaments. Llavors aguaita darrere els aclucalls, s’aixeca sense espantar cap llebre, i, caut, es belluga mica. Al cap d’estoneta, havent trobat cap racó soliu o amagatall segur, que no l’espiï sisquer cap renegaire xalambrí, es trau el prim bec de l’inconspicu alambí intercrural seu, i, vinclant-lo i fent-lo molt curosament vessar, hi fa un riuet molt fi.
—*Sóc com el polit tripoxiló, qui roman a casa, i si mai em visita la dona, portant-me cap aranya enverinada per a dinar, potser li dispari amb l’alambí un petit rajolí de semença sana.*
—*Tant se val; o seré, nas de cera, si doncs no torna sola, qui el ciri els servarà*.

(/=\)

—Sóc qui, larval, al sot entotsolat es rabeja als llimbs on van a espetegar els conys angelitzats. Els conys glabres i velats,

vós. I, ai, els espanyats i voltats de pèls com potes de verinós centcames, oimés massa sovint canuts i cendrosos com cadars de dúcars.
—Em dic Ítac Pelut i Arrelut, fènix fenici qui insolent conquereix dins la gàbia posicions.
—Conys lambitius, qui, com catil·la amb la seua molt elàstica llengua aspra el gat qualque plat deliciós, catil·laràs golut.
—Sialagogs conys a betzef, amb tasts delicats d'avajons, i d'agrassons, i de gerdons, i d'aniset, i d'absenta, i tasts ofensius d'àvol paregòric, i d'ominosa teranyina, i d'anhedònic mesc, i d'opopònac huracanat, i d'hostil al·lucinogen.
—Conys a coves i coves. I a urnes. A les urnes i als coves interiorment enllumenats, com rovells eloqüents i amb saluets d'escarabats bumbums, les sísmiques genives dels barbàrics conys monòtones exigeixen que la llengua les eixarmi.
—Noi nu, incorruptible, ullals de llop m'ixen de les fondàries del crani. No sóc qui s'empatolla sobre sonsos universos màgics. Amb ujats ullals, nutant, nutant, en devores denses garbes, de conys esclofollats del pec proïsmal, varietat femella, fins que, arraconat galant, flagrant o en contumàcia, perllongant eternament, sense mai escórrer't, l'acord d'en Tristrany, hi ets i hi manques, eclipsat i palès, alhora extint i epidèmic.

(/=\)

—Bútxares botxins t'arrenquen tonsil·les
Romans oblidat en corredor ignot
Traït et saps com l'heroi Aquil·les
Entre les ombres de l'avern remot.
—Amargues ametlles balbes papil·les
Només et tasten de gelat xapot
N'escopines capellans i postil·les

Et tracten damunt de taral·lirot.
—Voldrien replevir potser l’infant
Qui adés traïren mes la consciència
Et roman oscada pel fet nefand.
—Sols si et visités mai intel·ligència
Condones els causants d’aital greu tort.
—Mentre ets tan pec t’és rancúnia l’esport.

(/=\)

—Confessa en el teu repapieig com fores, llargs anys ha, i això durant qui-sap-lo, un onocoet qualsevol, ço és, alhora un porc i un ruc. Ni sabies ni et captenies. Només bramaves i porquejaves.
—No pas com ara que, campió d’incògnit, posares tant de seny, escrivint i àdhuc aviant màximes opaques.
—Quin prèmit et deu esperar, sortós de tu?
—Albires un paradís les portes dels qual són les del cony universal. Les fulles de la porta d’eix cony són, típicament i prou tòpica, dues, la de vori i la de banya.
—Tost, ben tost, hom hi xipolleja, s’hi refocil·la, al suau rabeig s’hi banya.

(/=\)

—Qui que com Aquil·les
Badés les pupil·les
Guaitant-se les vil·les
Dels seus enemics.
—No pas que cavil·les
Ni amb dubtes t’instil·les
Cercant escintil·les
Llepant clots i pics.
—Cert que fort vacil·les
Triant les fibril·les
Dels conys qui catil·les

Amb xarrups oblics.
—Bavetes destil·les
Quin mareig si oscil·les
Mentre clits titil·les
Amb un dit ben fix.

(/=\)

—Port antic sebollit per cendres. Lentament descobert.
—Amb les ungles, i àdhuc amb sèduls martellets, les crostes de cendres que embolcallaven certs petits objectes ara heu reeixit que hagin setes finament retirades.
—Hom se n’adona que tot el qui hi ha incrustat roman gairebé nou.
—Han passats sis-cents anys d’ençà que el port antic fou sebollit per cendres, i ara et menges una poma alliberada de la seua incrustació, una poma vella de sis-cents anys.
—La trobes tanmateix prou fresca, i bo i menjant-te-la, penses en els teus avantpassats llunyans, els qui vivien quan la poma fou collida, i et demanes si amb el tast una mica gastat de la poma et comuniquen quelcom.
—Ensuma-la a fons.
—Car la gent del bon nas l’endevinem i l’endevinarem sempre. Sabem on rau el que cerquem. Només ens cal ensumar.
—Indefectiblement, escollíem la parella qui ens calia, la parella sense malalties, per exemple.
—I sabem sobretot que, *Si ho diu tothom, és mentida*.

(/=\)

—Invàlid, a la meua cadira de rodes, trempava esfereïdorament.
—Era la marejadora flaireta que emanava del cony de la ferma infermera qui, xerrant d’altre amb qui sap qui, em romania dreta al costat.

—D’esme, sense adonar-me’n, caminí.
—*Miracle, doctor!* — digué, fotent-se’n fort, la diabòlica.
—I el doctor què diu?
—*Infermera, sortosament, amb la calor que fot, la vostra íntima fortor ressuscita els morts*.
—Se’n rigué ella més fort, i no se n’anà pas a rentar, com aitampoc no hi aní jo un jorn prou assenyalat durant les meues rebels joveneses.
—Segur com petit milhomes, me’ls presentí.
—Mai cap alta societat no m’ha acollonit molla gens. Els llepafils, nogensmenys, en rebre’m, m’ensumen, no pas com robusts ni adequats èskimos, ans com fluixets merdamiquetes.
—Fan carotes, i algunes carrinclones presumides, disgustades, m’assenyalen la sala de bany i tot.
—Corruptes, totes i tots pudien a perfums, ço és, a productes de dissimulació pertinaç de pudors d’escruixidora malaltia.
—*A la merda*, els dic, *no serà pas ací que hi trobaré re de bo*.

(/=\)

—*Quin minyó més perspicaç!*
—Caminàvem pel barri més antic, i entre estretors i resclums, ens trobàrem que érem al carreró de la Llibertat de la Paraula, gairebé a tocar del qual apareixia la placeta de l’Etimologia.
—El minyó digué, *Quina contradicció de conceptes!*
—*Què vols dir?* — anava a demanar-li, mes hi pensí i hi caiguí. Car cap paraula no pot pas mai ésser lliure. Lligada a la història primitiva i a la seua evolució subseqüent. Arrossega el seu passat com una bola de ferro encadenada al voltant del turmell d’una seua cama. No se’n pot mai estòrcer, vós.
—Ni que es tolgués aqueixa cama, on llavors, víctima de

greu labilitat, la paraula esdevenia una altra.

(/=\)

—Tot s’equival, l’home i l’animal, el xibiu i el palau.
—Tot és nombre i tot és nom.
—Donaré el nom i els nombres que pertanyen a cap ens a cap altre ens o entitat, i els d’aquest ens a un altre qualsevol, i tot serà confós i re no haurà canviat.
—El món serà exactament el mateix per al meu enteniment, que tot el que entén sap que és façana i que, rere, el mateix grumoll, el mateix caramull de bullents minúsculs elements molt emprenyats, hi guerregen constants.

(/=\)

—És a les teulades que visc
A teulades on tot allò cabdal no s’esdevé.
—On el cel és a tocar de mà
I només els ferms sense por gosem fer’ns-hi.
—Equilibristes acrobàtics, enlloc arrapats, hi enxampem llamps amb l’antena roent de la titola
Quan s’escau que som, vibràtils, a mig cardar entre cony i cony de bategoses dones.
—Car dones fermes i coratjoses rai, n’hi ha a folcs i esbarts pels vasts espais dels ventegosos teulats
Són a boldrons disbauxats, totes deleroses ans amatents a les més ardides indicacions.
—Escàpoles d’una vida somorta a les cambres i carrers d’aires corromputs i fats tripijocs
Les albiraves teratoscòpic escalar murs com teriantròpics talla-robes
Qui llavors a terrats es tornessin a metamorfosar en beutats prodigioses
Perquè s’afegissin també al teu seriós serrall enjòlit
On ardides indicacions tothora desxifressin, sàvies.

(/=\)

—A quin prodigi ni meravellós personatge no m’assemblava ara?
—Per telèfon si romania a casa, i personalment acostat si mai eixia, tothom, o en tot cas un nombre com més anàvem més important de carallots, de primer sovint, i més tard com aquell qui diu sense descans ni aturall, tothom demanant-me, *Ets el kàiser, ets el kàiser permanent?*
—Ni kàiser ni permanent! — em deia, sense respondre mai, i...
—Permanent? Qui raja de continu? Qui esdevé constant? Qui mai no s’estronca? Qui es conserva com pentinat de pedra marbre?
—Llur fanatisme exacerbava el meu. S’obsedeixen a sembrar els caos, on caòtic ja no sé què em dic. Els contradic per contradir.
—No sóc en KP, no em dic KP...! O sí...? Em feu patir!
—El tió de la febre m’atiava al front el foc.
—No; no m’ensarronareu pas! Aquest vostre triomf malastruc ni desastrós no em llevarà pus el son! Sense asclar’m el crani, davallaré de la figuera! No em creuré pas renat, com afoll qui hom retorna al fastigós cau visceral. Sóc qui sóc. Negligible individu astorat davant el caos del viure. Un altre impermanent no ningú!
—I, tolit per l’insistent xafardeig, amb tants d’autòmats, còpies emmirallades a l’infinit d’altres insignificants individus qui es fonen plegats en chor agressiu, llurs innòcues escombraries que nogensmenys, microscòpiques, et corroeixen els nítols i t’agredeixen el cervell fins al punt que ja no saps doncs ni qui ets, i et vols fer fonedís, i assages la finta intel·ligent, el lúcid ultrapàs, mes debades; els voltors sempre hi són, orquestrals, a empudegar’t.
—I mut, en eixivernament i dejuni, jo qui desfaria i faria l’ambient, l’ambient em fa i desfà. Esdevinc com ells, manat

ni menat per les escaiences, altre, i àdhuc altri; troballa inoïda, oldana, rara i peculiar, indesitjada, en magatzem insospitat.
—Així, amb embogidor brogit de ment massa entremaliada, aquelles rèmores indesencastables, les mènades del meu malson, em demoleixen el redundant passat.
—Emergiré verge, com accipítrid qui, llambrescament cinètic, amb urc i pompós, profana badies i boscs.
—Al caient del darrer crepuscle, un descurat floc groc gaiol tot tapant-li l'ull, hi ha al lluny aquell Sol embretolit qui amb desori, tip de tant de cremar femta, fot el camp per a no tornar mai pus.
—*Sóc el tsar permanent de les psoriasis al cel*, oïa que diu, *sóc el kàiser permanent dels quitzes i els quetzals, el cèsar permanent sóc de la inversemblant situació dins el ficte ans caòtic tot; butza sutza i betzol, arnada per enzes i estaquirots*.
—A cap branc de la figuera m'hagués penjat, si abans el xèrif permanent de la festa no fotés aquells grans escarafalls, a l'encop mostrant a tothom el diari estranger que s'havia trobat mig embolicant un peix mort a la platgeta del riu Trinat.
—El vaig veure llençar amb fàstic la part pornogràfica del diari indesxifrable, *Ecs, pervertits estrangers! Prou hauríem d'ésser capaços de convocar'ls tots alhora i prendre'ls les claus. Poc es mereixen ni vehicles ni domicilis! Fora!*
—Votaria pus tost que els les tornés, les claus a llurs cases i automòbils, tret que em veig en mínima minoria; els de més dels trinats, aclaparadors, se'n riuen, i, malparits de mena, com sempre, sorollosament aproven. Juganerament i nogensmenys prou perillosa fan espetegar enlaire les pistoles. La meua l'havia llençada al riu abans de penjar'm, anònim.
—Sempre ben disposat envers tothom, mai kàiser permanent de no res, amic en canvi d'oliveres i de tarongerars, de tomaqueres i de camps de cols i cebes i alls,

la festa amb el xèrif tan datpelcul i l’excés concomitant de musiquetes cacofòniques de pallús fent-se’m força feixuga, m’esmunyia nocturn cap a la meua cambra d’escombriaire rònec.
—Abans no hi sóc, bo i pujant camp a través pel talús, no sóc pas encara dalt de tot, i d’un raconet on els fars dels cotxes a la carretera no hi fan cap sinó en forma de llunyans raigs esbiaixats, m’he posat a pixar, ulls clucs, gaudint-hi bon tros.
—A mitja pixarada, una dona fosca m’està demanant, patètica, ajut. Tot d’una se n’adona què hi faig, i se m’escandalitza, gorgònica. Cuita-corrents em sacsava la titola i acabava de pujar fins a la berma de la carretera. Hi ha una cua de vehicles aparcats. *Què vol? Què vol?* — anava dient-li a la dona fosca, mes ella ha fugit, devers un seu fill, crec, un homenot qui tampoc no sap on para, com d’altres com ell, gent amunt i avall, confosa, desorientada.
—Què els deu moure a tant d’enrenou? Potser qualque desgràcia a la festa? Un tret desviat que ha fet blanc en el més desvalgut dels nens adorats? I si fos la mort de l’hereu, del kàiser permanent de recanvi, puix que el titular s’ha penjat sots decebent figuera? I si funcionen, els putatius suprems de tots aqueixos carallots, a tall de dalai lama o collonada pareguda?
—Ningú fent-me cas. Massat tabalots, massa atabalats. Si per cominal tots bogegen, per cabal cap no em respon re d’entenedor. Qui me’n farà de debonet cinc cèntims?
—Més val que me n’hi torni, per a encertir-me’n, ca? Potser avui és el dia on un tast nou de llibertat no m’ateny, on reesdevinc jo mateix, o si més no una aproximació no pas gaire massa aberrant.
—I au, doncs, som-hi. Tornant a pujar, a davallar, a pujar, pels turons on s’estén la festa nocturna, de solstici d’estiu, i res, tot normal, favots asseguts entre les roques i l’herba, tocant guitarres, presumint, festejant; m’he tornat a trobar amb les xicotes que havien manllevat al “zoo dels

amanyacs” de l’hotel els tres pollastres, vermells de cap a peus; són tres espècimens verament espectaculars, de premi, de raça com dic tot-vermella, panerítrica; tothom doncs l’admiració rai.
—*Hi ha haguda qualque malvestat? Qualque bescanvi de trets? Qualque esllavissada, qualque accident?*
—*No, no*, em responen les xicotes, i els pollastres només fan cara de son.
—Així que falsa alarma; tornéssim doncs a girar cua, vós, de bell nou devers la meua cambreta d’escombriaire moderadament feliç.
—Tret que aquest cop m’hi he ficat directament, amb gens de ganes boges de fotre’m a cagar pel camp. M’endinsava a l’edifici per una porta lateral, i de sobte, i vés a saber d’on surt, i alhora hi caic que ves per on ara conec la causa de l’alarma de la dona i els seus rabassuts parents de fa una estona; tot d’una, dic, encara al pla terrer de la casa, se m’apareix un llangardaix gegantesc, crostut, verdós i llefiscós, i enfangat, i esverat i rabent. No és pas la primera vegada que veig cocodrils i caimans i monstres d’aqueixa mena, tret que mai tan fotudament a prop, i, damunt, atrapat en un corredor exigu d’edifici molt modest.
—Haig de dir que l’atac sobtat de la bestiota d’escruixidora ferramenta, ara que en dic re, em duu a l’esment el dia on era al tren i hi havia, dos seients davant meu, un parell de noies ben boniques, les quals espiava rere unes cues tendres de bambú repenjades als respatllers dels seients que hi havia a l’endemig, que pertanyien (els feixos de bambú) a un matrimoni xinès, i les noies parlaven animadament amb la dona, i tot d’una la dona es bellugà, les tiges tendres de bambú s’eixamplaren com ventall i les dues noies fermes tantost veure’m em prenien pel marit de la xinesa, i em somreien i se m’adreçaven amb comentaris innocus, i jo, descobert, tot empegueït, no sabia què fer ni on anar ni guaitar, quan sort que el xinès de debò, vull dir el marit legítim, no aparegué part dessota de sobte, car es veu

que era acotxat furgant a una maleta de davall els seients, i de mantinent les noies se n’adonaven de l’error, i es ficaren doncs a intercanviar opinions amb el xinès com cal, i no pas amb l’estranyot, boterut saborall, que era jo, i de tota manera tant se valia tot, car en aquell instant mateix, armats i sinistres, irromperen al vagó el cinc sicaris qui em volien mort, i em vaig disparar cap a l’eixida de l’altre costat del vagó, corredor estret avall, esperitat, mentre ells començaven d’engegar trets a tort i a dret, i tothom, els passatgers en bloc, les cridòries i corregudes, i arribat al bec extrem del vagó, no sabia ara si esgalabrar’m bo i llençant-me a la via o fondre’m a l’alta ampla pila de carbó del tènder.

—Una mateixa impressió, doncs, verament, com dic, l’atac del cocodril i l’atac dels cinc sicaris.

—A tots ops, penes perdudes, el dia del tren. Car més tard me n’assabentava que els cinc saigs bestials no em volien re. Que de fet venien a assassinar el xinès, el qual en previsió, no feia ni dos minuts, havia tret el nas novament, després de romandre ajupit llarga estona, mig davall els seients, bo i estricant de la maleta les seues armes.

—Amb el tren mig aturat per l’avalot, i abans els ferroviaris no em cremessin amb el carbó, jo ja era entre els mirtils i les gencianes de vora la via, llepant-me com cap benaurada salvatgina les lleus nafres tot recents.

—En tot cas, tornant a la bestiota de la gola enorme claferta de ganivets, només em passava pel cap de ficar’m a fer-li por.

—*Iapa! Iapa!* — he aücat, car sé que aquest és el mot clau per a acollonir’ls, i efectivament, en sentir-me aücar “iapa”, i alhora veure’m bellugar braços i cames com qualque caníbal, o millor cocodrilòfag d’allò més gormand, el rèptil bestial, tot esglaiat, es fot a un altre corredor, tret que de seguida n’ix, astorat per algú o quelcom de l’altre cantó.

—I ara em toca tornar-hi, més regirat que mai, i el llangardaix monstruós, un suspecte heloderma, diries, doncs

bé, i tant, ivaçós rai damunt les seues quatre curtes potes i el seu ventre tot botit, m’ha passat tocant i s’ha fotut aquest cop cap al corredor que duu a la porta lateral per on jo acabava de fer cap, tret que ara que respirava, tret que encara dient “iapa, iapa!”, no sé quin entrebanc el monstre de gila ha trobat, o quin collons d’insult pruent l’ha atiat, la qüestió que torna tot emprenyat, i ara se’m fot damunt, i em mossega, ultraverinós, el braç dret!
—Ni que encara portés pistola, i llavors encara tingués temps de treure’m la peça de l’estoig a la corretja, tampoc no el podria abatre a trets, car prou sé que és espècie protegida.
—Mentre se’m mig cruspeix, encara em sembla haver pensat que res, vós, que les meues “iapes” no servien pas de gran cosa al capdavall, tret que...
—Tret que, de debò, les guitzes que li estic desesperadament etzibant als collons prou fan molt més efecte, car veus que em jaqueix anar, i ara sóc jo qui corre rabent pels corredors, i cap a les cuines del soterrani, on no en faig poc, de rebombori, d’on que cuiners i marmitons melòmans no surtin tots plegats, armats a abatre el cocodril, tret que no sóc pas qui s’hi afegirà ni aniré tampoc enlloc, car m’he esvaït, i sé al cap de no gaire que em duen en civera, i ara m’he despertat a l’hospital amb un mal de deunhidò i amb un braç força apedaçat.

(/=\)

—Vagues memòries, vós, del temps on el dalai lama latent, o potencial, vull dir, el kàiser permanent en capoll o borró, era jo, portat en civera, cap per avall, amb els meus enormes, grandiosos, dilatadíssims, collons penjant bo i gairebé fins a terra, i llavors pujant els infinits esglaons de dura pedra del ziggurat sens límit, alt com el cel, i els meus durs collons, més durs que la dura pedra dels esglaons, *catacrec, catacroc*, a cops de collons, doncs,

desengalavernant-ne, vull dir, esgalabrant-ne, escalabornant-ne, fins a arribar dalt, l’un després de l’altre, les arestes, ben a fons, de tots i cascun dels esglaons de la interminable escalinata, on a l’àpex què m’esperava...?
—Segurament el sacrifici, o, qui sap, l’entronització.

(/=\)

—El meu tron en tot cas, aquesta cadira de boga a la cantonada del carreró costerut que aboca a la concorreguda via, amb vehicles i passants sense atur el sant dia sencer.
—Sóc en Mixa Kadírov. Gairebé (molt localment) famós. Tothom pels voltants em coneix. El permanent Kadírov, el Kadírov permanent. Hi sóc del matí tantost m’aixec, fins tard de nit on me’n vaig a clapar.
—Darrerement hi sóc amb n’Eleuteri Quq, ell amb la seua darrera mixa Qadírova a la falda, amanyagant-li el clatell i rere les orelles, mentre li ronca i parrupa de benaurança claferta. (Es veu que la va anomenar Qadírova, no pas en honor meu, car aleshores no ens coneixíem, ans perquè la mixa jeia sempre, hores i més hores, a la mateixa cadira de boga.)
—Allí som, na Qadírova, en Kadírov i en Quq, tres estetes estàtics, veient passar la inútil follia del món.
—Res (cap de les miserables vicissituds del barbàric viure) no ens torcé. Nasquérem es veu amb la mateixa vocació de vell. Reeixir en aqueixa vocació no és tan fàcil com semblaria de bell antuvi. Al contrari, s’escolen els anyets i contemples com el contemporanis s’estrompen com flitats insectes, van caient com segats a deshora per pec dallaire qui tostemps es descompta greu.
—Vocació de vell, dic; en realitat, de vella. Els homes de debò vius es fan dona o doneta, es fan femelleta, es fan faldilletes. Les dones de debò rucs es fan homes, homenots, salvatges, brutals, orbs al bec esmolat de l’espasota qui els penja constantment damunt el suc, anant sense descans de

perill letal a letal perill.
—Les dones, mai cap grossa responsabilitat. El dia sencer a casa, fent feinetes a cobert, mocant marrecs, parlant de draps, cardant amb qui els rota; sexe rai, sexe a pler, legal i d'estranquis; i per cabal, tocant-se la pera a voluntat, davant l'espill o a les fosques, elles rai, godomassins a milions, estris fàl·lics per a donar i vendre, d'ubiqüitat densa i dispersa, i perversa. I llavors, és clar, lleure a balquena, rere els vels de les finestres i les persianes del bacons, alhora lloant la verge santíssima (whoever the fuck she be) i tractant la resta d'humans d'indignes cassigalls, i au, així anar fent, passant les dolces hores, fent mitja o ganxet, i espiant, veient passar els carallots qui passen, mig geperuts, carregats si fa no fa d'anys i de sarnes, arrossegant esbufegadament llurs xacres... I elles fotent-se'n, a lloure, criticant, finament i cruelment, retraient-los llurs ambicions, dèries, cabòries, passions, desesperacions, tractant-los tots de datspelcul, d'absurds, de vans, fats, il·lusos, descreguts… Carregades, elles, de tota la raó, de totes les raons, mestresses, dòmines de llurs dominis. I tant. I ai qui pogués!
—*Tothom qui camina s'exposa a la riota*.
—Això diem els vells a tots els pipiolis qui es pensen saber-ne tant. No sols ens hem llegit sencer el llibre de la vida, *ens el rellegim!* Mentre vosaltres, què, trossos de quòniam? No sou ni a mig primer capítol!

(/=\)

—Sóc la mixa Qadírova.
—Ara us dic què.
—Abans que res, cal dir que en realitat és fals que hom pugui trobar-me sempre jaguda a la meua cadira de boga. Al contrari, tantost tothom s'allita, nitament, nit rere nit, ixc defora, i, per terrats i teulades, em faig a les finestres més interessants, les finestres rere reixes, a espiar-hi què s'hi

cuina de secret a l’interior.
—Els meus indrets preferits d’observació són quatre — hospitals, presons, quarters i manicomis, on el control exercit pels poders restrictius és fa més desvergonyidament palès.
—Fantasmagòriques visions a les cases dels boigs.
—Els militars sempre xauxinant en desigs de mort, vespes verinoses, en escoles d’assassins sense entranyes.
—Per als engabiats, tortures a doll, amb no pas les menors venint justament de banda dels mateixos tancats.
—Pitjor i tot que les sòlites repel·lents flagel·lacions conventuals, car les femelles, no pas gaire millors en cap concepte. Intromissions de fus en mal trau, no pas seguint cap subtil trontoll, ans amb ànim d’esguerrar de valent, prou, prou.
—I a can malalt, ecs, el fàstic, el fàstic immens, les degeneracions, les turpituds! I els fats presumits qui hi porten l’esmolada batuta tothora cometent, amb l’eufòria del fanàtic ocupat a fer malbé, el mateix error, la mala idea d’esbudellar els fètids, on aleshores, exponencial, creix la pudor. Eufòrics, els fanàtics s'hi rabegen. Tornem-hi. Llurs eufòries de fanàtics, quantes de malvestats!
—Quants de monstres arreu; quanta de calamitat pertot! La crueltat humana, quin pou merder de misèries sense fons! Tan excel·lents qui es creuen, els arrogants, els brètols bertrols, i quina vergonya veure’ls privadament! Tan carrinclonament vanitosos, i literalment banyats en merda.
—I llavors la general aviditat sense objectiu altre que totalment fútil. I les revenges interminables.
—Tancats ells amb ells, com prou dic, pitjor. El cisell rovellat de l’odi mutu en fa pútides gàrgoles.
—Sempre sembla que a tots els sabés molt de greu que algú altre (altre que qualssevol dels dogmàtics ídols inútils qui estranyament i incomprensible es veu que els acolloneixen), sigui fugaçment feliç, sobretot si es tracta d’algú amb la mateixa graduació que no ells. L’enveja és universal i

només l’horror absolut i absolutament igualitari, el mateix idènticament per a tothom, sembla que els faria plegats una miqueta contents; altrament, tot desequilibri imaginat, els duu constantment a parir.
—Sòrdids i esquàlids amuntegaments. I cascun dels fastigosament amuntegats, histèric per a arribar. Arribar on?
—On, dic, si tantost els veus mai fer cap a cap esglaó del confusionari ziggurat massa costós físicament de pujar, ja cauen daltabaix, en quin ridícul espetec, escruixidorament estavellats. Ascensionals tribus i tribuns sempre pagant el mateix tribut de l’excelsa trompada.
—No es pot viure en amuntegament, ni en ascensió piramidal, amb guitza constant i cop de colze; llavors, tot hi és fetor, tot hi és fetitxe, i tot hi és guerra.
—Espellifats artífexs, esllomats, mig fets malbé, oblics, tot ho veuen de biaix, un biaix que, incessant, se’ls estreteix.
—Pietat, pietat per als humans, dissortada horda qui s’autodestrueix!
—Agraïda als fats que no fos nada una d’ells.

(/=\)

—Visc al ritme natural. Les úniques restriccions són les imposades per la natura mateixa, no pas pels elements més repulsius de l’espècie.
—El cagalló més buit i virós sempre sura, i imposa el seu verí als de baix.
—Així van organitzats. Els animals més malastrucs del planeta. Condemnats tots plegats a anar infectats amb el pitjor virus, amb quelcom apellat “consciència”.
—La ressonant buidedat de la consciència engendra la superstició, i la superstició engendra la sacra violència, ço és, la violència justificada per la mateixa superstició, justificada aquesta per la buidedat de la consciència que cal omplir amb quelcom o altre, i doncs, per als ignorants humans, amb què altre que amb salvatgeries sense cap ni

centener, sense cap lògica altra que totalment corrompuda i perversa.
—La consciència és una arma suïcida; et mata ràpidament o lenta, però et mata; sempre, i molt amargament, et mata.
—Per la via ràpida, amb un cop arrauxat de cap, quan l'humà pren en mà el determini de finir-ho tot d'una puta vegada. O per la lenta, amb el rosec angoixós dels teguments.
—Car haver consciència què altre és al capdavall que ésser conscient de no ésser absolutament res, i nogensmenys no poder-s'ho amagar als instants de desesperació... I no trobar-hi mai remei, mai remei. I tant doncs si allò els rata els tels interns!
—La destrucció total sempre imminent, i res de possible a fer-hi, res de res.
—Descoratjant, depriment, horrorós, espectacle, tot plegat!
—Són de compadir, i tanmateix si hi ha una sola cosa que els és intrínsecament impossible, altre que de per riure o per auto-enganyifa, i en tot cas molt passatgerament, és això, la compassió.
—Malaguanyats!

(/=\)

—Es veu que cap dia lleganyós, en Quq, cansat de tant de fer els ulls grossos davant les indecents follies a ca seua, on nebots i mullers se'n pleveixen pler de tot el que se li apropien, especuladors qui amb allò peculat especulen públicament, sense cap por d'ésser denunciats, car en règim repressiu, rai, es veu, dic, que al capdarrer començava tímidament de plànyer's.
—*Ets tu, qui li tens el dit ficat a l'ull! Mai no l'has pogut veure, pobrissó!* — que li respon la verinosa dona.
—I tanmateix l'he sorprès xeringant àcid al meu col·liri de la vora del llit. *Què fots?* — que li dic. *Eh?* — sempre tan loquaç, diu, bo i anant-se'n amb cara d'emprenyat. I au. Fins

a la propera.
—I la propera ha estat quan, d’amagatotis al corredor fosc, el sorprenc empastifant amb qui sap quina metzina l’entrepà que de matinada m’enduc a la feina i que tinc desadet a la nevera. Murri, jo què feia? Canviava les etiquetes a les bosses: on hi havia el meu nom a la bossa de l’entrepà hi he posat el seu, i viceversa, a la seua el meu, tret que ell ja devia haver-ho fet abans, havent vigilat en acabat d’ençà del corredor fosc, on fet i fet, tanta d’angúnia, qui dorm en aqueixa diabòlica casa...?
—I tant se val, bosses, etiquetes, brocs i farfolles, tot és que caic enverinat enmig de la carretera. Em sé mort, i veig tots els camions dels companys qui eviten d’un pèl d’aixafar’m; deuria fer-hi massa fàstic aixafat; la qüestió que, tot i mort, només en sóc a mitges, car abans no s’abati la nit, en la humida solitud, m’he pogut si fa no fot aixecar.
—I ara, què? Que tinc la impressió (deu ésser un verí al·lucinatori) que he crescut una barbaritat; els qui em veuen, s’astoren d’ullar aital fenomen, gegant i boterut, com ara afligit per l’ultra-acromegàlia o com se’n digui; tret que així que m’he endinsat entre ruïnes i renovacions a ciutat vella, he anat recobrant la meua mida, escarransit, anònim, veient-ho tot alhora com era i serà, estudiant-ho doncs tot amb un cert sentit de culpabilitat, car és palès que tot ho entenc molt millor que no pas cap de cascun dels altres titelles qui, ignorants carallots, va passant per aquesta vida de merda.

(/=\)

—Aquell maleït paràsit, es veu, de més, que l’havia ja conegut abans de casar’m i tot; ara que enllà de l’horitzó de l’amnèsia el boirós vaivé em sotsvenia, de jove, ambdós a la mateixa dispesa, crec que el veig on tothom, i amb raó, el tenia per boig, i on s’hi feia dir Micky Merda, però llavors més tard la dona li’n deia de Miquetes Merda o de Merdetes

Mica. Afegia que es tractava d’un nebodet molt necessitat.
—Qui sap? Ella s’ho devia entendre. Això dels noms, ca? Potser una de les versions del nom arrencava de rels de pare i l’altra de rels de mare? Potser el nebot es canviava el nom a la Carolina Jussana, a la presó que hi fou deu o dotze anys? A dispesa, abans no es “millorés” el nom, hom el coneixia com a en Miquetes Cagat; ja llavors anava extremadament perfumat, i com tothom qui va perfumat, era perquè, sense la pudor merdosa dels perfums, fotrien encara més fortor de merda i de podrimener, ja ho he dit. El perfum que emprava feia pudor de podrit, perfum d’ambut, de mòmia, de puta morta. *Quina vergonya de carronya*, pensaves, veient-lo presumir.
—No es torcava mai el cul, i es cagava pertot; allà on cagava hi deixa la merda; tenia la caguera fluixa o malparida i, moment que creia que no el guipava ningú, es cagava a lloc, i on la seua palterada pogués fer més mal; palters seus te’ls trobaves pertot arreu, penyores d’animadversió.
—Un cop, ai, llas, hi jaqueix un palter que en el meu melangiós desesper distretament acaronava, fins que no me n’adon que estic acaronant un altre vellutat palter jaquit damunt la cadira de boga pel nebot de la dona. *I si això és un palter, on és doncs na Qadírova?*
—Heu vista la mixa enlloc? Fa tres hores que sóc cercant-la pertot arreu!
—Em contesten fotent-me la botifarra.

(/=\)

—El nebot d’en Quq, quina història.
—Sempre pretén d’arreglar-ho tot, i tot ho espatlla, la nevera, les portes, les escales. Maleïda influència que destrueix la casa i destarota en escruix la tranquil·la domesticitat que el pobre Quq es portava amb la dona; ella cardant i entretenint-se amb sos amants, en Ququet fent

sèdulament les seues feines, i amb allò hom ha pler de lleure encara, ell amb el seu bòlid vermell, guanyat amb els calers estalviats d'anar escombrant carrers i fent d'escombriaire amb els camions de les escombraries, ella amb els amants a semalades.
—I les lleterades! Les lleterades amb què l'intrús resident no li empastifa els entrepans a la nevera? Ja n'hem parlat.
—*Quq, la cagadora embussada, desembussa-la, vols?*
—I ell obeint l'ordre de la dona, quin remei, ventafocs, esdernec, escarrasset per al que calgui. —I tornem-hi, *No, però ara que et veig, Quq, la cagadora de baix em diu en Miquetes que torna a estar tota embussada, desembussa-me-la, vols?*
—Segur que l'ha tornada a embussar ell! I llavors en Quq fent la tasca adient, el braç tot enfonsat a la cagadora. I...
—*Qui em mossega! Quin llangardaix gegantí o drac queixalut, quin caiman de claveguera no se'm menjà la mà!*
—*Ai l'esglai!* I a continuació, *Ai l'angoixa, marruixa!*
—Car, efectivament, era el cadàver de l'altra seua mixa molt estimada (totes ses mixes es diuen Qadírova), la ferramenta de la qual se li cruspia mig braç. I la infecció, terrible, és clar. El nepòtic enemic a casa l'havia escanyada i negada ("la crueltat humana, quin pou merder de misèries sense fons!"). I vet ací el darrer l'embús.

(/=\)

—El paràsit i un parell de sos amigots, brètols, trinxeraires, bordellevats. S'atansen on, assegut a la poltrona, el pobre Quq, molt enfonsat en ell mateix, tractava de desxifrar uns abstrusos fulls trobats a les escombraries, o com assajava sovint, potser el trobaves entretingut a ficar tot Nietzsche en una frase, quan, tot de sobte, ai, com s'ofega, com s'ennuega, i d'allò pus estossegós!
—*En aquesta casa no es fuma!* — que cridi ell, pobrissó. —I serà com si parlava a les parets, car l'ignoren de ple,

continuen fent barrila ells amb ells.
—I en Ququet esclatant amb espinguets, *I won't have it! Out! Out!*
—Que se'l guaitin doncs molt amenaçadorament ni criminal. *Make me, creep!* — el nebot i els altres, amb ulls d'assassins.
—Un cas com un cabàs. Jovent sense pietat, vejats meravella. I en Quq qui se sent doncs ancià, massa claupassat. I que es demana, *Geperut, claudicant, i en calçotets, quin paper hi dec fotre?*
—*Galdós*.
—Per això se n'anava a plànyer, acollonidet, davant la dona, car prou és ella la qui mana.
—*No podrien fumar fora?*
—*Encara més fàcil, a fora te n'hi vas tu; tanta de por et fa el fum?*
—*Em fa vindre basca i malsdecap.*
—*Doncs apa, vés, ja ho saps; la porta*.
—Fou llavors que el prengué la rauxa. *Me n'aniré, per sempre!*
—*Hi perdràs bous i esquelles; desgraciat, i on aniràs? què menjaràs? on dormiràs?*

(/=\)

—Hi havia repenjada a la "nostra" cantonada una bicicleta, i de rauxa, doncs, què faig? La prenc (les bicicletes són per a qui les munta), hi pujava i anava a veure la qui amb, per mans dues aranyes, excel·leix en dur a bon port les meues minúcies; enfonsa la meua minúscula, mes grotescament goluda, hidra a desmesurades carlingues, on el batibull em duu, commogut, a perillosos exterminis de cascun dels senys.
—Vaig tornar en si, i als oronells se m'encomanaven sentors de fi del món. Al foscant celobert feixucs aeròstats queien atesos per molt cruels flagells, i pels carrers es

defenestraven tots sols aquells xaronots objectes que representaven molt ridículs pitis pitonets en compromesa situació de vergonyós creuclavament. Tothom es veia ja de paràsit ultraterrenal al cul d'Abraham, bo i rabejant-se en disbauxes. N'hi havia qui cridaven eurekes, estranyament vindicats.
—El cos em responia al rebombori general, organel·les de pigmentació m'inauguraven a la pell gemmes cosmètiques, i pel paltruu orgànuls rebordonits m'hi instal·laven arestuts arsenals aparentment radioactius.
—S'entenebreix el fat teatre del món i en la balba foscor només hi veig, en negatiu, ròssecs d'antics enlluernaments.
—Cada instant viscut s'escolava com ficció de somni inaprehès.
—Fules impressions, fosfens lleugerament retinguts a l'ull de vori per on passen tots els somnis mentiders.
—Puix-imatges del que mai no s'esdevingué.
—Cada puix-imatge tost fosa, episodi fugaç, ventís, d'una vida de fum; vida de fum fos dins l'inexistent, tantost imaginadament ni fictament viscuda.

(/=\)

—Qui s'estavellés de bell nou amb el seu bòlid vermell perquè tot sumés novament zero!
—Perquè tot tornés a la perenne pau.

(/=\)

—El bòlid vermell, feia dies que la dona havent-li dit que se'n podia plevir a plaer, el nebot en acabat se l'havia fet robar. Tret que segur que se l'havia a venut o l'havia regalat a algun dels seus amiguets, tots del ram.
—Vuit de març i, pel seu cap d'any, la dona li donava a en Quq un rellotge; era un rellotge d'aquells que, feia trenta quaranta efímers anys, els gitanos venien a la platja de

Cambrils; s’espatllava si te’l miraves; quan no te’l miraves, qui sap què devia fer. En Quq el llençava, renegant, entre l’espernallac.
—Li vénen a l’esment, amb la trencadissa, els cops de porta d’en Miquetes Merda. Car, quan tothom dorm, la sorollada. Altrament, sempre tan furtiu, i lladre, com fura pudent. Cap sorollet, com si no hi fos, tret que traït pel perfum de marcolfa de mal preu, pudor irrespirable, de datpelcul molt greu, sobretot quan es tanca amb sos amiguets, pels qui es fa donar tan sovint pel cul.

(/=\)

—*Marruixa, marruixa*...
—La mixa Qadírova me l’enduc a asseure’m per sempre pus amb en Mixa Kadírov, fotent-nos-en i criticant totdéu d’ençà de la cantonada, vivint com déu mana, sense fotre altre que anar clissant tranquil·lament qui ni què collons s’escola pel paisatge.
—El bon Mixa Kadírov. Me’n record perfectament, aquell dia deu fer un parell d’anys on la processó dels ressentits ridículament entestats a “millorar” un món i unes existències que no són al capdavall sinó tremolencs negatius d’enlluernaments antics de quelcom que en realitat mai no s’esdevingué, no ens fotia espetegar tant de riure.
—Ca que en sentir el seu nom havia pensat en mon padrí?
—Mon padrí, qui es va morir assegut a una cadira. I ca que havia pensat, amb tota la raó, que, *Aquest home farà com jo; es morirà assegut?*

(/=\)

—La dona per oblatiu missatger em fa dir que torni a casa, que en Merda un ós se la cruspit.
—Ah, ós salvador, seràs mon tabú, vull dir, mon tòtem

sempre colt, mai més no te’m menjaré.
—Uns llenyataires apalatxians (els fills sense altre horitzó ni cultura que la que es desprèn d’ajudar els pares per a continuar sense trenc en la mateixa feina bruta) n’han descoberts els ossos.
—Això vol dir que he sobreviscut (la gran cosa!) a un altre dels boigs nebots d’aquella maleïda família, on la bogeria com claveguera negra els recorr amb prou feines ran de pell; la follia assassina els és penjarella adscrita, com petit fanal a cantó amagat, i qui sap quan se’ls enroenteix i reviscola ni activa en virulent verí disparat.
—*Saps què? Sóc un ésser sense enyors ni falòrnies d’aqueixes. No vull tornar a casa. Casa impura i sollada, degenerada, alienada, per l’avolesa de l’intrús*.
—Que hi torni sa mare! Ja m’estic prou bé, assegut a l’altra cadira de boga tot filosofant cínicament amb en Mixa Kadírov a la cantonada dels fenòmens qui en irrisoris naufraigs malden per bracejar.
—Que es desi el seu cony i casa seua i els seus bòlids suïcides.
—*Com viuràs?* — em va dir.

(/=\)

—*Money? I never touch the stuff* — fa l’escombriaire Quq, i prou s’hi coneix. *Pitjor merda que la merda més merda*.

(/=\)

—En solaçants soliloquis, en puerils apologètiques, ens comonim a trobar tristes solucions a molt superficials inanitats. Fins que (rumfla! sac i peres! ja el tinc! el boc jau al llaç!) no trobem sinó ròssecs de somiats enlluernaments sense altra plenitud que de buidedat.
—Som dos vellets de tornada, i potser, perquè sí, enraonant de la fi esborronadora, tan divertida, d’en Merda. I potser

ara veient passar el beneit del Xumet, qui, en episodi pixanerament irrisori, voldrà ara robar el paraigua a la castanyera.
—A Aristòfanes, hi ha uns déus tan cretins com el déu dels cretins. Així doncs, de la mateixa manera que les putes monges no es renten mai, i, si mai es renten, ho fan tràgicament vestides "per a no ofendre els ulls omnituents d'aquell déu tan fastigosament marieta que tenen", i, com sempre, tanta de puresa les omplia de merda i putrefacció, així en Prometeu (ep, ell de per riure, però, car parlem del bon Aristòfanes), "*tapant-se amb un paraigua obert perquè els déus no el pesquessin fent-se l'home*".
—Així el beneit del Xumet, tràgic rai, tan tràgic que fot riure, com un condemnat, amb el ver visatge del diable, cercant encara, el carallot, per avingudes i carrerons, tot brut i sollat, sense haver-se rentat per desesperació d'ençà del benaurat dia on, perquè encara era un embacinat ressentit i perquè tampoc no em volia mullar, li prenguí el seu mesquí paraigua...
—I justificacions a posteriori, rai. Em diràs...
—Què són tots els objectes sinó d'utilitat aparent, de fungibilitat òbvia, de palesa labilitat. El paraigua per a qui es mulla. El terra per a qui la treballa. El llibre per a qui el llegeix. L'eina per a qui sap servir-se'n. Les dones (llurs conys) per a qui se les carda. Tots aqueixos objectes adients a l'ús, quin pecat que restessin inactius. Conys, llibres, terra, paraigües... Pleviu-vos-en, som-hi, au, au, prou, prou, i tant.

(/=\)

—He perdut el paraigua (un paraigua d'època!), i és com si perdia la virginitat; ai-ai-ai! aiaiaiaiaiaiai! la dona em matarà!
—La por que el ratava que si tornava a casa sense el paraigua, la seua ferotge dona no l'acabés ja de reptar a mort.

—*Dove è l’ombrello? Dove è l’ombrello? Maledetto! Voglio quel ombrello del cazzo! Mi senti?*
—Volíeu entrada d’albardà de pollós teatre més ridícula que la del beneit del Xumet ara? S’atansava com gossa fementida a la bonhomiosa castanyera de la cantonada i volia emblar-li de cap sarpada el paraigua, pobra dona, la qual, inclement, comença d’alabear’l amb nespres, i moniatos i castanyes, i cruanys i cremalls, i amb la tapa de la paella castanyera i tot, i alhora bufant com una desesperada al seu estrident xiulet, d’on que alerti amb allò la puta bòfia peonera.
—Fugia isnell el beneit del Xumet, però no pas prou perquè la bòfia, més isnella, no l’enxampés com qui diu en un no res.
—Ai com els plorava, el datpelcul! Multa grossa s’endugué, i amb les explicacions que volia donar al jutge encara el prenien per boig, i recomanaven tancar’l.
—Prou t’avisàrem; nogensmenys, persistires.
—*És ca, senyor jutja*... I afegeix que la dona se li empedreeix; indehiscent, mai més no se li obr; sense paraigua, ell és pelleringa perduda al caos de l’univers; esperant qualsevol cosa veritable, com ara que la dona es torni a tornar carn, ni qui hi és no sap. *Qui hi sóc…? Què valc a l’horitzó confús…? Res*.
—O en tot cas hi és el defecte; pensant en tot el muntatge altrament insensitiu, hi és el nyap. I, tocat de l’ala, amb pas incert, es ficà a recitar...
—*Paraigua paraigüí em casí amb un pingüí*
M’hi mullerí com se’m maridà
No s’hi mirà fort me’n mullí
Inepte inepte inepte ballarí.
—Per inescaient rebequeria, li afegeixen, de pena, uns mesets més.
—*Massa poc*, riu algú.
—Flaix de càmera, llavors. Puix-imatge per als diaris tan dolents i repel·lents que ni els escombriaires no ens vaga de

perdre-hi l’humor repassant-hi els ja prou ujats ulls.

(/=\)

—Desorbitat, féu cap l’ordinari amb tèrboles, terribles, noves —
Els pròdroms, els gnòmons, les avant-imatges, els averanys!
Diu, i ens nodreix inoportunament perdent el bleix
Amb fragments de recargolats prolegòmens.
—Així, mentre envellits, pitjor, momificats,
I horroritzats (testimoni, les capil·lars rebequeries)
Qualcuns dels pertorbats qui enfilats als rosts esglaons
Prou acollonidament no l’ouen
Cuiden perir d’estretors al pit ara mateix, a l’instant
On del perill imminent de destrucció total
Ens n’ha ja oferts mants de soporífics detalls...
—Quins esllavissalls d’hilaritat els nostres
Car davant els definitius ultimàtums
Els qui érem tastant els mateixos brins de sollat herbei
Eternament ni tan tranquil·la al peu del tremolenc ziggurat,
Què havíem a perdre altre que les sòlites individuals esvinçades,
Sempre prou divertides, cal reconèixer,
Mes no pas, ni punt de comparació, amb el què guanyàvem,
Ço és, l’irrevocable derrocament de la mateixa merdosa piràmide.

(/=\)

—La tribu dels perdents som la tòpica “tribu perduda”. No ens perdem mai; som l’única tribu qui no es perd mai.
—Car som la tribu d’enlloc. No venim d’enlloc, ni hi anem; hi som.
—No som mai perduts, perquè sempre som exactament on som. I no hi ha altre lloc on ésser, altre que al lloc on som. Som al lloc únic.

—És clar, els de debò perduts són els criminals talossos qui ens cercarien.
—Car malaguanyades les tribus “trobades”!
—Encontinent, daltabaix, i au; perdudes a l’absolut pregon pregon no res per sempre pus.

(/=\)

—El meu cos adventici, encara mig guipant, en escorços arbitraris, el confós mosaic del món qui s’estén ad infinitum en sonsa frenesia còsmica, els parla per una darrera vegada dels fruits sorprenents trobats novament a certa distància.
—Dic als companys de la tribu d’enlloc
Que ara que rac mort a l’ermot
Rac mort a l’ermot i hi esdevinc
Més que mai subjecte tàctil.
—Tàctil com la més amena clofolla.

(/=\)

—*Balanç ans del suïcidi*.
—Omnipotent en la impotència cremares les veritats
tots els escrits on descobrires que l’escuma de la present realitat
tot i tràgica
no és re comparada a l’horror de darrere el teló
que estripes amb entristida ràbia.
—I en moto encesa et llençares cap al buit
amb la seua pistola que et burxava el clatell.
—Dispararеu ensems dispararеu alhora.
—Seqüències dramàtiques ara.
—Instantànies lentes de la fi.

(/=\)

—A tot estrop

esqueixadament esventats cap al no re
mossegant foscors a queix multiplicat
el tu d’ara i el tu d’abans
closques toses o encalbides
perquè ningú no reconegués
qui fóra el ros i qui el bru
mutus en l’entesa
sengles pistoles als recíprocs clatells.

(/=\)

—Penjats acaben els embolcalls de tu
en cap penya-segat
com arnats véllors d’or
a qualque Còlquida d’oblit.

(/=\)

—Aquest és l’heroi.
—L’heroi sóc jo. Sóc l’insignificant savi a la voreta, qui ni carda ni assassina ni abassega, mes qui al moment on cal, sap resoldre el trencaclosques letal.

(/=\)

—Vora el rierol, ben amagadet a l’altra voreta, esperant la visita de les minyones qui a la gatzoneta se separaran les enlluernadores calcetes, gaiament el fabre incipient, amb el plomall del jonc que l’oreig li facilita, es fa pessigolles al nas escrivint-hi dilemes mentiders, velats, banyuts, i l’esternut esgarrifa les grives.
—Quan anava a la carretera d’Osca on vivia la padrina, si caminàvem fins al camp d’esports, jugàvem amb els cosins a la Pollancreda, on el Lleida es ficà a jugar després que jugués també als Codonyars, i, com la Pollancreda era prop ca la padrina, eren, els Codonyars, a tocar mateix de cals

meus pares; eren, de fet, el pati o prat de la fàbrica de conserves (enllaunats albercocs, préssecs, macedònies de diferents barreges en almívar o sense), fàbrica on els diumenges al matí ens feien fotre allò totalment incomprensible del catecisme dels cretins, i on els jorns de feina, als estius, les treballadores a l'hora de dinar sortien a endrapar el dinar, i alhora sovint a enjogassadament rabejar-s'hi, faldilles enlaire i blanques calces a la vista, i a fer-hi i tot la migdiada, i sobretot, com dic, a pixar-hi pels raconets del rierol de zoologia amuntegada, on, sol i malaltet, les espiava, trempant i escorrent-me a cent per hora.
—L'esca a l'osca! Els la veig, ballaruga, salivera! I em deuen eixir, instantànies, al front, les banyes de les lleterades congelades! Car, a tall de caragols i llimacs de riba de rierol, duc el sexe al cap. Tret que quin sexe més desproporcionat el llur, un sexe qui ix i ix i s'engreixa i s'allonga fins a límits monstruosos, tendrum lívid, llefiscós, ofídic, a qui la idea i la frisor del meu desig els vol segurament i imaginativa donar un rampeu.
—Praderia autògena de flors bufones — gessamins, xicoires, lletsons — tanarides, marxívols — agapants, baladres, roselles, crisantems — orquidietes, safranets, margaridoies — mes cert que flors com les que els creixien cuixes amunt a les esplèndides dones fabrils, cabells a lloure i pèls de pentenill estarrufadets, enlloc!

(/=\)

—Tant se val. Sempre he vista la pilota amb la qual jugàvem tant a la Pollancreda com als Codonyars com el cosmos autogeneratiu, cosmos disfressat de microcosmos, és clar, i les meues puntades de pària amb un carallet qui miraculosament em tornava a créixer, com cua de llangardaix, cada vegada que hom me'l tolia — com em creixia el serrell si el barber brutal, per ordres de mon pare

el dictador, me’l tallava, en la seua cambra de tortures on el fum dels cigarrets era asfixiant, i la conversa una inestroncable, forastera, feixista, torracollonada, i on amb la seua maquineta arranadora em descobria cada cop per a la meua vergonya el clatell bombat de fabre poètic, i no pas, com el que jo volia, dels imbècils herois a les pel·lícules americanes, ras i greixós, energúmens tot coll i maixelles, sense lloc al crani per al cervell d’un llimac — les puntades, dic, que etzibava al microcosmos que representava el cosmos autogeneratiu, eren les puntades que corrent cap al no res enllà dels límits de l’espai el cosmos es fotia al cul, com les puntades al cul que em fotia jo mateix quan corria cap a l’arribada per a guanyar totes les corregudes de la meua edat, amb les enormes gambades, de gran embranzida, que solia fotre, esventat, marrec massa anguniat, angoixat àdhuc, hipocondríac, sempre llençat enllà, per tal de no haver de pensar en la mort als talons, tret que, entrat encarriladament en suau zona de pregona, meditativa, calma, encantat, transportat, quimèric, místic, amb els conys de les treballadores qui vora el rierol edènic, arcàdic, bucòlic, eclogal, geòrgic, agrest, pixen. Pixen!
—Zen, oh zen! Deu vegades zen!

(/=\)

—Com consignava enjondre, com era petit, cap als sis, set, anys, vaig ensenyar d’escriure un caragol qui es deia Zeferinet. Un dia, no pas gaire abans de morir assassinat, com en Zeferinet ja n’havia après força, m’escrigué un missatge cabdal, un missatge que em deixà bledament astorat.
—Això escrigué en Zef, *Sóc l’ànima de la senyora Bepeta*.
—Com també he consignat enjondre, la senyora Bepeta fou el primer cadàver de qui mai haguí consciència que allò era efectivament persona morta. Com tothom sap, el primer mort és el que et roman més indeleblement a l’esment; com

qui diu, romans per sempre més enamorat del teu primer mort.
—La senyora Bepeta era una dona grassa, vulgar, flairosa; no crec pas que es rentés mai, ni com ploia, o potser una mica amb els escatxics com rentava el marmany, car, com he consignat (tornem-hi) enjondre, la senyora Bepeta era marmanyera, i justament el seu esponerós cadàver el guipí a la mateixa fresca quadra on, damunt la mateixa freda taula on ara jeia estesa, hi estenia ella adés tota mena de verdures i fruits per a vendre. Quantes de vegades ma mare no m'havia tramès a ca la senyora Bepeta que li comprés un enciamet o un manat de ravenets o qualsque cebetes o tomàquets. I llavors, aquella senyora era morta, encara grassa i flairosa, i rosa i florida, i toveta i colrada com dolcet pa de pessic, i heus-te tu que la seua ànima emigrava de mantinent i habitava ara el cos de l'ésser meravellós qui era mon amat caragolí.
—Com he consignat enjondre, ai, llas, poc després de l'esparveradora revelació d'en Zeferí, aquest fou vilment assassinat per ma mare, qui el cogué, i a la faisó d'un altre Ramonet de Castell-Rosselló de pa sucat amb oli, me'l presentà aquella tètrica nit cuit amb la sopa.
—Què volíeu que fotés, pobre de manguis?
—Aní a veure el capellà dels Frarets i me li confessí, de part de ma mare, l'assassinat. *Ma mare és una assassina! Anirà a l'infern, segur!* — que li dic, i el tros d'ase fotent-se'n creus, *Conta'm, conta'm!* — enllepolit d'allò pus, el malparit.
—Doncs res — que li dic. *Ma mare ha matat el caragol qui portava l'ànima de la senyora Bepeta; ha matada l'ànima, etcètera etcètera*.
—Se'n desinteressava d'espetec. De xautar-se'n com d'un altra estrafolària, dogmàtica, falòrnia del Pius Dotzè dels collons a no xautar-se'n com qui diu gens. Em féu avinent, *Home, un caragol; i al capdavall, l'ànima rai, qui no es mor mai. Només es mor el cos, com diu la santa mare.*
—Quina sort, la vostra, amb una mare santa; i la meua una

assassina.
—Sí ves!
—I l'ànima? I l'ànima doncs? Cony, on va a parar, l'ànima?
—On cony va a parar? On vols que vagi a parar? Si triava d'anar de cap al teu caragol, després, amb el caragol als llimbs, qui sap on s'ha enfilada. Ella rai, potser s'ha ficat al cor d'un elefant, ep, o d'una papallona, tu; això! Potser ja vola amb els angelets i tot. Au, bah, vés, vés, fuig, fuig, au, ja n'hi ha prou.
—Car la cua de putes velles i qualque assassí feixista amb bigotet, albirava, el pobre home, que li creixia d'allò pus darrere meu. Quin ofici més ruc!
—*I l'ànima d'en Zeferí?* — reeixia a demanar-li ara que ja m'havia desagenollat i tot.
—*Quin Zeferí?*
—El caragolet assassinat. Car ma mare, l'assassina, no assassinava solament l'ànima de la senyora Bepeta, també l'ànima del Zeferí, cavà?
—L'ànima del Zeferí, a mi que m'expliques, capdecony. Potser s'ha ficat al cul de la veïna. Fot el camp d'una puta vegada!
—Aquell confessor no era com els qui em tocaven el cul. Era un groller i un ignorant. Els qui em tocaven el cul, m'ho perdonaven gairebé tot. Eren persones molt com cal.
—La qüestió tanmateix era que, ben ensinistrat doncs per l'irritable capellà en el pietós dogma animista metempsicòtic, veiés ara ànimes pertot arreu. Abans de menjar'm un entrepà, per exemple, demanava abans si entre llesca i llesca no hi hauria també l'ànima de la senyora Bepeta, o l'ànima del savi escriptor, en Zeferinet Cargolí.
—*Senyora Bepeta?* — demanava al formatge o a la xocolata. *Zeferí?* — al tall de pernil o al bocí de tonyina.
—No fos cas que em responguessin i llavors qui se'ls menjava impunement? No pas jo, vós!
—I passejant cap a estudi o tornant-ne, als arbres, i als ocells, i als mosquits, i a les llambordes i tot, i als tolls de

pluja, i a les bicicletes, a tothom els demanava, íntimament i privada, *Zeferí? Senyora Bepeta?*
—Passava un dissabte davant les caixes amb fruits i verdures de davant una altra marmanyera, i, bo i parlant a un pebrot verós, ni verd ni vermell, que li dic, *Senyora Bepeta...?*
—*Sí? Sí?* — respon el pebrot.
—*Ah que content que us hagi tornat a trobar, senyora Bepeta!* — que responc.
—*Ah sí? Ah sí?* — tret que era la marmanyera intrusa qui responia, i no pas el pebrot.
—Així doncs que, no fent cas de la dona, ans adreçant-me més personalment al pebrot, li dic, car oi, qui sap, *Zeferí...?*
—*Amb qui parles? Amb qui parles?* — diu, un bri com qui diu emprenyada com un mussol, la marmanyera, i me n'adon llavors que és clar que és ella qui em respon cada vegada, i no pas mai el pebrot mut.
—*Volia parlar amb la senyora Bepeta.*
—*La senyora Bepeta sóc jo. Què vols? La senyora Bepeta sóc jo. Què vols? Vols comprar un pebrot? Vols comprar un pebrot?*
—Aquell ressò, aquella, com qui diu, ecolàlia, de la marmanyera, m'ha fet comprendre el fet que ni ella mateixa no comprenia. Que no solament era ella una altra marmanyera amb el nom força comú entre les marmanyeres de senyora Bepeta, ans que el fet que contestessin les dues si fa no fa alhora volia dir que era una dona que sonava a buit, com qui diu ecoica, precisament pel fet contrari, pel fet que era plena d'ànimes, i — car no em podia pas arriscar a demanar més noms, o em prendrien per boig — si doncs no plena de moltes, si més no prou plena de dues, i les dues venint de cos de Bepeta, les quals, com dic, contestaven si fa no fa ensems.
—*Ara que l'he trobada, senyora Bepeta, cercaré l'ànima d'en Zeferí i vindré a contar-li la fantàstica escaiença* — dic, fluixet, que només em senti la "meua" senyora Bepeta.

—*Aquest xiquet no hi és tot. Aquest xiquet no hi és tot* — encara sentia que deia la fula Bepeta a una clienta malcarada, suspicaç, ronyosa, mixorrera. Amb ulls d'assassina i bava verinosa semblava drac rabiüt. No em vaig dignar pas demanar-li si hi desava en Zeferinet. No era pas tan ruc, ni de petit. Car era impossible que la benaurada ànima del, segons jo mateix, premi Nobel de literatura honorari i vitalici, el caragol més docte ni més bon escriptor de tots, s'hagués volgut mai amagar en un cos tan animal.

(/=\)

—I ara els anys on era un nas. En realitat, on era un carallot. Dic carallot i no pas carall i prou, perquè s'escau que era el carall d'un jugador de bàsquet que feia vuit peus d'alt pel cap baix, i el seu carallot, és a dir, jo en el meu darrer avatar fins llavors, feia, com qui diu prou correlativament, dotze polzades pel cap baix. I dic nas perquè aquell carall, mercès a les meues experiències de vides precedents, on me n'entenia pler d'elefants i de caragols i de bestioles rai, l'havia sabut ensinistrar que es captingués com el nas d'un elefant, amb les mateixes habilitats, si doncs no millors i tot, a part, és clar, que m'agradava molt de treure el nas. Treure el nas sobretot de la bragueta del jugador i veure el món. El meu portador prou alt perquè pogués veure bon tros del que s'esdevenia arreu.
—Amb habilitats de caragol, com deia, amb cap perill que se m'atansés a l'horitzó copsat, era capaç d'amagar'm encontinent a la closca, com qui diu, a la closca del cuirassat baix ventre de l'atleta, mentre que els collons, amb els quals no m'entenia gens, es feien fotre, no trobaven lloc on encabir-se, i eren ells qui en ple joc rebien els cops de genolls i les puntades.
—Quan vam guanyar el campionat i haguérem d'anar a la casa blanca a veure el president, tant la seua filla, com la seua dona, com la seua mare, les quatre se'm van voler

cardar. Ço que fou fet per a no defraudar gent poderosa, no fotem. No en prenyava cap, car, per culpa de la contínua mala comunió amb aquells collons de collons, mai no li fou possible, a l'eximi jugador, de descarregar en cony; ara, cardar-hi, milions, això rai; tantes de dones pertot qui es deleixen per instruments descomunals, com és conegut mundialment.
—El meu nas, vull dir, el meu carall pot fer tot el que pot fer el nas d'un elefant, i força pus i tot, vós, jotfot, i tant. Pot mossegar, pessigar, escopinar. Pot descordar botons, obrir i tancar fàcilment cremalleres, fotre mastegots, manejar eines. Pot aixecar faldilles, abaixar calcetes, furgar en conys. Pot canviar l'hora del despertador; pot desabrigar l'atleta, el pot fer adormir d'un bon cop de trompa al cap. Pot guarir-lo, si cal; li pot fer veure la bona via; el pot dur pel bon camí; li pot fer prendre les medecines adients fins i tot si, pobrissó, per cap depressió o ànim suïcida, no volgués pas; li puc fer fer el que vull, és clar, i sobretot quan dorm, que és justament on esdevinc més actiu. Sóc un carallot multitasca, sóc un carallot bo per a tot.
—La meua vida de nas molt olfactiu ni ensumaire, de molt curiós ni escorniflaire carallot. I tant. Me'n record molt afeccionadament ni tendra.

(/=\)

—De ben petitet, acaronadoret molt esversat, avesat, de caps, clatells i sotabarbes de gatets, de qui els parrups i ronquets agraïts em gratificaven fins a indrets de paradís, el pas a acaronadoret de conys fins que les dones així acaronades no parrupessin ni ronquessin en acabat de boigs orgasmes, vull dir, d'extravagants escorregudes, oi, no podia, dic, el pas, la transició, ésser sinó suau.
—Un migdia al pati mateix de casa acaronava el cap d'un gateta pèrsica, me'n record, i una xicotella se'ns atansà i se'ns posà a la voreta, tota il·lusionadeta, a la gatzoneta, i

la mà qui acaronava el capet de la gateta, molt naturalment, en adonar-se'n de la freturosa, necessitosa, presència d'un altre capet mig peludet tot proper, se n'hi anà, pobrissoneta, d'ella mateixa, i la xicotella quin plaer no n'extreia, mentre la gateta del costat un pèl melangiosa, de tal manera que amb l'altra mà acaroní la gateta, i les dues femelles si les tenia contententes!
—En aquell instant, a la meua jovenesa més tendra, vaig comprendre que amb aquella enorme habilitat prou faria carrera, vós.

(/=\)

—Sortint del restaurant subterrani on faig de cambrer de bon matí fins a la nit, i avui ja érem molt tard, només enfilar'm cap al carrer, i m'acull la sorollada d'una moto monstruosa que compta arrencar; una noia, deixant anar un enfilall de renecs i sobretot salaces interjeccions, puja darrere la moto, que la seua parella se l'endugui, i humil cambrer tot batejat amb fètids estalzins del tub d'escapament, em dic privadament, *Carall si és trist això de les noies salaces, els fa perdre tot l'encant*.
—Cert que avui, de més a més, estic tot desficiós, no sé què em fa témer per la meua vida.
—Aquest matí he tornat a sorprendre l'homenot políticament molt poderós qui he sorprès més d'una vegada per la abrupta drecera que prenc per a arribar'm al restaurant. És un home qui, anònimament (vull dir, d'incògnit, com en diuen), segurament per a distendre's, per a relaxar's, fa de pagès a una clariana de la selva, entre els aladerns i les bardisses.
—Sempre he fet veure que no el conec de re. El salud tot passant i au. Cascú a la seua.
—Jo qui cambrer de restaurant, mai no he fet perdre el temps a cap "personatge", per molt que el tingués a taula demanant-me quin plat recomanava el sobrecoc, jo qui

només he delegat el missatge al sobrecoc i ell s’ha espavilat. Jo qui, fora de la feina, doncs, tampoc, encara menys, no he fet mai perdre gens de temps a cap artista de les lletres, o a cap altra persona coneguda per la seua activitat artística; mai no els demanat re, mai ni els he saludats, sempre he fet veure que ni els coneixia, tot i que s’escaigués de vegades que algun d’ells fos assegut al meu costat, com en cap avió, car sempre he pensat, i si les coses haguessin estades capgirades, si hagués estat jo l’artista reconegut...? Doncs és clar m’hauria emprenyat molt que cap persona qui no conec em comencés a demanar imbecil·litats.
—Igual. La mateixa cosa amb aquest polític tan poderós.
—Tret que aquest matí l’home poderós es veu que tenia ganes de xerrera i hem parlat una miqueta de no re; llavors, abans no pleguéssim, m’ha ofertes un parell de pomes gegantines, una de vermella, l’altra verosa.
—Li he dit que no, que mercès, vós, mes que no podia anar carregat, tret, és clar, que del poderós no en vull re; no en vull re ni saber re. Una malfiança innata envers els poderosos, sobretot els políticament poderosos, que em fa creure que només han pogut arribar on són havent fent mal, i com més amunt són, més mal.
—El meu refús he vist que l’enfellonia. Ha frunzit el front, ha arrufades les celles, i m’ha fitat molt malignament. Alenava pútridament i també la seua curta barba tota negra, serrada, semblava covar-hi guspires, semblava adquirir amb els primers raigs de Sol puntes enceses, i un xerriqueig odiós, un carrisqueig de fregit, com si electrons magnetitzats hi fluïssin amunt i avall em feia l’efecte que expel·lís una pudor de socarrimat.
—Ara, una basarda que enmig la nit, per la selva arundinàcia, no em fes doncs occir. I què duc per a salvar’m altre que aquest bastó amb virolla contra les urpes elèctriques i les ferramentes d’hermètic mossec de les salvatgines? Contra els armats assassins estiracordetes del

polític, en canvi, res a pelar-hi.
—Sé que em perdré tractant d’empescar’m una nova drecera, que eviti sobretot l’hort del polític advers. I tanmateix som-hi, enmig la nit, m’endinsava on fos, sols no fos cas que em retrobés a la fressada drecera.

(/=\)

—Érem a la manifestació contra el maleït enemic de la llibertat, i tothom o gairebé portava cartells més o menys ben confegits i barrinats, mes de sobte, entre els badocs, va eixir una bandarra d’aquelles d’església a criticar’ns ferotgement, i només havia començat a dir, com si s’escanyés i amb la seua cara de figa eixuta, *Ceci… Ceci n’est pas*… quan vaig tallar, *Une pipe…?*
—Impulsiu, endut per quina inspiració demoníaca, bo i esbraguetant-me d’espetec i trempant de valent i avançant-li el vitot, l’havia doncs tallada encontinent.
—Jo havia dit, *Une pipe…?* i ara ella, garratibada, fotia una cara d’esglai amb la boca badada com cul d’estruç quan pon, i algú prengué una instantània del precís escunç i, com dic, a la foto, més tard publicada, la meucarra eclesiàstica la veies amb la boca tota oberta i hi veies mon carall umflant, qui sap per quin biaix de perspectiva, que semblava enfilar-se-li endins, de tal faisó que la llegenda al peu de la foto, que deia, és clar, *Ceci n’est pas une pipe*, no pas que fos mentida ni ironia ni frase de viu per a fer rodar el cap, al contrari, era quelcom de ben cert, car ella ni em feia la pipa, car, dissortat de mi si la dona rabiosa hagués haguda ma xil·la al seu trau, m’hi hauria fotut mossada bestiota rai, ni, més convencionalment, allò al capdavall no era altre que la imatge d’una altra foto qualsevol.

(/=\)

—Parlant de fotos, quina benaurança aquesta darrera

empescada de les fotos en 3D! Un dels millors bons ginys profans.
—Profans, ço és, científics, ço és, com cal!
—Amb les fotos en tres dimensions, tothom és a les mans de quisvulla; democràcia de la bona, vós! Fins i tot per als drapaires com jo. Virtualment, a distància, sense fer cap mal, pots fotre el nas pertot arreu, sense cap por de les conseqüències, i sobretot sense ofendre la teua dignitat, car supracrepidari, tu, gens. Car no critiques ni comentes mai sobre allò que no n'entens molla, o el que et depassa (que és pràcticament tot el que existeix, estranya teranyina on som enxampats). No ets cap insà sandalier ficant els mocs on no et demanen.
—I, la veritat, en el que te n'entens una miqueta, tampoc no gosaries, vista la teua posició.
—Així que muts i a la gàbia, i visca els nous ginys!
—Un drapaire com jo, qui mai no s'hauria pogut atansar ni pensaments a cap dama de l'alta societat, per molt que hi perdés la bava, pobre desgraciat (i en baví, sobretot de jovenet; en baví, en baví, en bavares, en bavà, en bavàrem, en bavàreu, en bavaren, i tant), i ara...
—Ara, mercès a les fotos aqueixes, què en fas? De les altes dames. El que vols! Les despulles, els apuges les faldilles i els pots tocar i tot les calcetes, i, per torna, als marrecs llurs infants, tan educadets i mudadets, tan presumidets i mitjamerdetes, i, si vols, els baixes els pantalonets i els calçotets per a servar'ls impunement les titoletes, nyam!
—Oh, i espera't. Diuen que aviat les maquinetes que fan aqueixes fotos màgiques, endevinaran, per les fesomies i la qualitat de la pell i la fondària de les ninetes on tota malaltia ni indisposició no es traeix, i, en fi, per l'aspecte en general de les altes dames de societat, tan fora d'abast, tan lluny d'atesa que les tenies, ai llas, fins ara, i què faran, les maquinetes màgiques?
—Agafa't! T'endevinen i tot l'oloreta que fan...
—Que fan quan els aixeques les faldilles i els ensumes les

calcetes... Quines delicioses pudoretes de conyet i de merdeta!
—Paradís! Paradís de drapaire, collons, i tant, visca la ciència, ja et dic, jotfot!

(/=\)

—Sóc n’Eladi Escombriaire, el qui neteja el parc, constant en la dilecta tasca d’anar roplegant brutícies i fulles i branquillons.
—Eixon així mateix la bigarrada acolorida marqueteria de la quisca a la xisca, mentre la neu no cau o no xiula la gisca, i xiquetes poètiques em troben llavors i tothora fàcilment abordable; els responc francament amb timidesa encantadora, amb la humilitat que em correspon de modest ans molt honest neteja-papereres, i escombriaire de viaranys, i totes em romanen agraïdetes qui-sap-lo.
—Reïra de vet, vós, quin homenet més savi, diuen, sap dels pinsans i de les cantàrides, i de les marietes groguetes i vermellones, i dels ouets dels variegats xuclans i qui sap els malacopterigis als bassiols, i de granotes i gripaus, i de ballarucs i dels cecidis més espectaculars, i de trompitxols i de conteses d’infants, i dels tremolins a les goles dels diferents escamots de còrvids, i sap, i molt, dels descarats banyarriquers. Collons, collons, companyes, quin fenomen!

(/=\)

—Ara, no vull pas que us cregueu la butllofa que sóc el jueu qui cogué l’hòstia, i tots els cretins se li foteren a parir i trobaren que aquella merda d’excusa era una molt bona excusa per a exterminar tots els jueus.
—No, jo sóc l’altre jueu qui cogué l’hòstia consagrada i l’amaní amb figues verdes, d’on que em tractessin de pedòfil, tot i que era casat amb una vella de noranta.
—Em fotí a guisar l’hòstia amb figues verdes, i, ves per què

pobre de manguis, em vénen tots darrere armats i renegant i m’haurien penjat buida pelleringa si no corregués encara.

(/=\)

—Encara ple d’esperança, infant, em volia ocell qui espiés pels fumerals i les més altes finestres i descobrís de continu mons nous, i s’envolés enjondre tantost res l’empipés.
—Em volia ocell de nit enamorat dels cabells humans, no pas dels cabells dels vius ni dels morts, els cabells endreçats en artístics, fantàstics, postissos.
—Trenes i flocs, trosses i redortes, pentenills i serrells, perruques de totes faisons ni faiçons amb les quals, ben entrelligades, acoblaria arbres.
—Arbres amics per a endur-me’ls, amoladonats, en adondat ramat de cars companys qui en mutu conhort viatgen amb les meues ales, fins a alçàries i òrbites per a ells inèdites, i així albiressin çajús, també ells, tanmateix tan generosos amb tothom, els altres mons que fins ara tan injustament hom els havia prohibits.

(/=\)

—Només havia anat a l’escola a pagar la multa, però tothom, sobretot les mares, em prenen per un dels mestres. No deia pas re en resposta a llurs somriures. Eren gairebé totes prou fermes, joves i colrades, i me les imaginava cardant amb els mestres més eloqüents i atlètics qui els explicaven, i amb quina envejable facilitat, complicats fets científics o els recitaven teatre tràgic. Jo, sense saber la més mínima ratlla ranca de cap maleït poema ni conèixer ni per què hi ha al cel una lluna i no pas un pollastre, no badava boca; no he badada mai boca, altre que per a cardar esfereïts esgarips de *Mama, mama!* davant la terror de viure quan de sobte aquella estranya por no m’agafa.
—L’home qui havia de cobrar la multa pel fet d’haver jo

aparcada en propietat escolar la carraca de la distribució de cossis d’escombraries, només una estoneta de no re, perquè em volia menjar a l’ombra dels freixes un entrepà, m’havia dit que ara mateix tornava, però feia hores que havia desaparegut, i ningú no l’havia substituït a la taula al fons del corredor tan concorregut per les mares i els mestres, amb aquells grans finestrals i les entrades als canfelips mascle i femella.
—Amb vaga recança albirava al pati la llibertat (allò de llur autèntic lliure arbitri) dels incivilitzats insectes i ocells. *Qui com ells*, em deia, *qui com ells, incivilitzat, això em voldria!*
—I llavors, d’enlloc, dels aires, em sosvingué un vers, em vingué a l’esment com qui diu part de sota el clatell, un vers d’un poema que ma mare cantava tot rentant al safareig els estius on era petitet i encara em calia fer la migdiada.
—Murris moixons qui cerqueu picar cuques/ sanguinyola amb gebre als ulls com hi lluques/ Sargantilla qui amb la cua esperruques/ Sabaters rat-bufs llimacs noctiluques/ Ai quina enveja del viure salvatge/ Sense el buròcrata ni l’arrambatge/ Que sempre et desen al mateix prestatge/ Amb la marca infernal a cada natja.
—*Emporta-te’m ona d’aquesta platja/ On s’encallà per sempre el meu viatge*, aquest era el vers que recordava esperant pagar la multa nova.
—Fora, un ramat atziac de monges funeràries, de dalt a baix vestides de negre, amb grans faldillams i mostrant només l’esfereïment a les lletgíssimes carotes, s’arrupien rere la meua carraca per a cagar-hi i pixar-hi.

(/=\)

—Na Melània de pèl a pèl m’ensenyava de caminar.
—Diu *Veus? Has de bellugar les natges i les mamelles així.*
—*I els collonets?* amb un filet de veu vaig gosar dir.
—Diu *Ecs tu! tens raó! lleig contrapès!* I me’ls tolgué com si no res.

(/=\)

—*Cop d’estisores d’esporgar i au!* féu amb veu ferma.
—Arribat al nou món arraulit petonejava la sangosa terra erma.

(/=\)

—De petit se m’apareixien monstres
De gran coneguí’ls tots en carn i ossos.

(...)

—L’univers era una píndola amarga que l’apèptic “déu” es prenia de tant en tant, per a, en acabat de mal païda, cagar-la, ara feta un univers encara, és clar, molt més merda.
—Amb greus espoderaments, el ponia a qualsevol indret perdut pel buit, i una clara insinuació de col·lapsats hemorroides donava, a aquesta merda de nou univers, un aspecte encara més cru ni sanguinari.

(/=\)

—Em pensava que el món era un cagalló rodó cagat per qualque cul enjòlit misteriós gegantí celestial. Diguem-ne cap gra de xerri gros cagat per qualque “déu” cabró.
—Car pertot arreu hi ensumava merda.
—Llavors me’n recordí que feia anys que no em torcava el cul.
—Vaig dir, *Això ho explica tot. Prou m’ho deia la mama, “Frega’t bé el cul que faràs pudor.”*
—Hm hm hm! *Frega’t bé el cul que faràs pudor...?* Com s’entén?
—El meu cervell infantil, i ara que sóc vellet també, sempre ho ha comprès tot a la biorxa.

—Ves si sóc ruc! És clar que no torcant-me mai el cul, vagi on vagi, tot faci pudor de merda...
—Hm hm hm!
—Tret que tot això no trau, és clar, que encara cregui que el món és un greu gran grossa cagada.

(/=\)

—Merda rai, t'hi ofegues si no hi sures.
—T'ofegues en merda si no sures en merda.
—Car què altres hi ha enllà de merda?
—Merda.

(/=\)

—Vit al trau.
—I què trau el trau?
—El trau trau llet.

(/=\)

[—*Això de dalt extret de cap lliçó d'idiomes*.]

(/=\)

—La meua ambició havia estat d'ésser ambiciós.
—No havia comprès al començament que amb l'ambició d'ésser ambiciós no n'hi havia prou, que calia un mínim de talent.
—Sí ves!

(/=\)

—*L'ambiciós, és a dir, l'avar*, féu amb raó LaFontaine. Tret que per a ésser avar cal haver quelcom amb el qual ésser-ho.

—Rastinyac de pa sucat, arribava a tot estrebar al replanet més baix.

(/=\)

—També s’hi està bé, que no? Palplantadet al replanet de l’esglaó més baix, com ara galvanitzada pelleringa de conill clavada a la paret.
—Galvanitzat, i amb ulls com taronges, cada copet que m’és llegut de poder guipar les cames de les femelles qui potser gosessin fer grimpada.
—Ah felicitat, nues dures cames que pugen pugen pugen fins al cel.

(/=\)

—Assabentat que els conys ni es moren ni es fan vells mai, me n’adonava que els conys posseïen un embolcall carallot apellat cos, i ja mai més no en feia cas, dels cossos; només dels conys.
—Els conys, herois llegendaris que del fons de les edats ens esguarden fotre l’imbècil en aquest pudent tap de suro petat de cop i pet per cap cul gegantí enjòlit celestial i ara misteriosament perdut en la nit sense fi d’un firmament no gens ferm.
—Au a la merda, cossos astrals que no existiu sinó per a dur fins a l’eternitat triomfant els conys conqueridors; no sou, com dic, sinó folre arnat que viltinc olímpic.

(/=\)

—Sóc llarguerut, de cap força boterut; sóc com cap antropomòrfic vit. I em mantinc erecte, tot dret. Per mercats i places i botigues, on ningú no va més majestàtic ni estàtic ni enrogalladament encarcaradot, hom badoqueja en guipar’m bon tros.

—I em sallen sovint, si mai m’hi engresc gaire, calfreds i tremolins, com ara encès per hàbils fregaments de massatge fets per mans molt abrivades, d’on llavors pot escaure’s que de la boca no m’ixi un petarrellós orgasme de cabalosa ans irrefragable eloqüència. Tothom en roman astorat, meravellat, vol sentir’n més i més, de la meua efervescent i tanmateix lògicament impecable peroració.
—Les dones sobretot impressionades fins a la llàgrima, gairebé atuïdes, deliqüescents. Desfets els homes en humils elogis.
—Tothom, tothom, *Quina gloriosa exhibició, oi vós?*
—I, *Bis bis, Més més, Encara encara!*
—Heroic, ja ho sé.

(/=\)

—Tornes enrere perquè veus que t’has equivocat.
—Quan tornes a començar veus que t’has tornat equivocar, pensant-te que el cop d’abans t’havies equivocat, quan de fet l’encertaves de mig a mig.

(/=\)

—*Poema llarguet de les enamorades galàxies*.
—Hi havia una notícia ficada a la vora, com si no fos pas la més important
Tret que, és clar, havia d’atraure l’atenció dels més angoixats envers l’esdevenidor
Els qui pateixen l’angúnia del futur, el neguit del què serà.
—“*Atracció letal — el nostre món també ha caigut a la trampa anihiladora de l’amor.”*
Acompanyava el text un dibuix disfressat en foto:
Eren dues galàxies esventades l’una contra l’altra
Les dues galàxies qui s’atreien ineluctablement i esbojarrada
Tret encara que, segons el relat, i això potser era dit per a

tranquil·litzar —
Els qui més efímers no es sentien — això només al cap de mig bilió d’anys.
—Amb mig bilió d’anys més doncs la nostra galàxia i la veïna atretes a mort
S’estretirien d’amor — i en l’estreta s’anorrearan.
—Aquesta notícia atrau els ontològicament interessats cada cop més
I s’escau que tothom qui escauja la velocitat d’atracció de les dues galàxies
Amorrat al dibuix que sembla una foto anima les acceleracions.
—Com més hom les coneix més es coneixen elles i acceleren doncs llur amor.
—És ara com si la passió d’hom per a saber fins on arriba llur manera d’estimar’s
Els afegís carburant, i l’encesa passió mútua esdevingués de més en més roent.
—*Fatídica, fatídica imatge!*
—Una nova absurdament alarmista esdevé una alarma autèntica i general
La nostra galàxia i la veïna s’atansen molt més de pressa del que hom no pensava
Car el fet que tothom en mesurés l’amor n’augmentava el desig de mort.
—Amor assassí que, si al començament el moment de l’orgasme de l’estreta
Semblava absurdament llunyà, ara de més en més sembla imminent
Com qui diu per a ara mateix — desaparició instantània de mons.

(/=\)

—Com quan hom examina la curtedat de la pròpia vida
I veu la pròpia mort qui se li atansa, sempre se li atansa

I com més l’investiga, més de pressa creix l’amor de la mort
I l’atans s’accelera fins a l’extinció dels dos.
—Com més violentament l’examina, més curta esdevé la distància
L’impacte la col·lisió l’anul·lació d’ambdós s’atansa rabent
Es fa més i més curta fins que l’espetec és imminent — ara!

(/=\)

—Cal imaginar què s’esdevindria si en l’encontre fatal
Un dels dos nogensmenys sobrevisqués.
—Si fos hom ai pobrissó!
Sense la seua mort qui se li atansa en la curtedat de la vida
No moriria mai, veuria passar els temps i els universos sempre en vida
Condemnat a no morir mai — no hi ha pitjor fat per a cap hom!
—Ara, i si sobrevisqués la mort
Si fos la mort d’hom qui sobrevisqués l’encontre?
Què faria la mort, sense la seua víctima, sense el seu amor?
Vagaria pels temps cercant desesperadament per cap casualitat
Dels mons inexhauribles que el seu hom tornés a néixer
Per a llavors unir-se-li folla de foll amor i així
I així poder-lo eliminar eliminant-se.
—Car ai mesquina quina immensa dissort fins ara!
Era una mort òrfena, lamentable, nàquissa, sense objectiu.

(/=\)

—La fascinació obsessiva dels qui ens estimem
Com les galàxies veïnes, com hom i la seua mort particular
Som com ara els dos ulls d’un hom mateix qui s’esguarden passionalment
Fins que s’absorbeixen recíprocament en un esclat
En un esclat on desapareixen

Un esclat d’unió que els duu a fondre’s en un
En una estreta tan potent que esdevé foguera que tot ho consum.

(/=\)

—Car la nostra mort és la nostra parella, la nostra companya perenne
Sempre ens fem companyia; que orfes ni desemparats no fórem sense la nostra amiga!
—Quan parlem amb nosaltres mateixos parlem amb la mort
I ens li queixem del dolor i prou ho comprèn
Li ho diem tot, no li amaguem re, totalment íntims.
—És un casament únicament harmònic, ens entenem perfectament.

(/=\)

—Mai no estem sols; podem xerrar-hi fins a la fi
Quina compenetració inextricable, quina amabilitat mútua
Quina tendresa més suau!
—És clar que no és una dona com les de carn i ossos
Elles sempre amb llurs exigències apegaloses de sexe, d’objectes, de diners, d’atencions.
—No! No demana mai res. Al contrari, ens amanyaga amb el toc més fi, eteri, evanescent
Sempre a la voreta, tan amatent, tan amatent!
—I quan li demanarem l’estreta final
Per a l’alliberament del pes nauseabund de viure
Fidelment la tindrem al costat i adoradament ens petonejarem en delitosa extinció.
—Abraçada mortal, abraçada vital.

(/=\)

—Hom i la mort, com més anem, millor ens coneixem

I on la coneixença mútua augmenta, augmenta l’amor —
sempre ha anat així.

(/=\)

—Espontanis com Penèlopes, els neguitosos corcs corquen el món
I del polsim en neix el novell.

(/=\)

—“*Le futur qui fut ur”* — el futur i el passat es mosseguen els becs.
—Aprofita el teu món
I no vulguis pas fer tard en les retroballes amb la teua sola amant, la mort.

(/=\)

—Hom es perd en la fantasia fantasiejant fantàsticament.
—Hom percep llavors dues basses fonamentals
Dues basses que són (com ara invertits) els dos pits
Claferts de tèbia llit materna
On el visatge d’hom rau endormiscat.

(/=\)

—Exacte: a menys d’un segon abans de l’esclat definitiu
Les dues galàxies es transformaven en basses amniòtiques.
—Són ara les galàxies les basses de les aigües primordials
Les basses de l’origen de l’ésser.
—En la plenitud, la meua mort i jo ens hi rabegem
Hi bevem a glops pausats.
—Un fantasieig, ai, un fantasieig que en aquell darrer segon de l’atans indeturable durés
Durés eternament...

(/=\)

—A manca de parpelles un parell d’arnes ala-esteses
Se’m posaven com escates damunt els ulls
D’on els sóc d’allò més agraït, car altrament belleu en acabat ni dormia.

(/=\)

—Els pobles on la mort la representa un mascle, tots psicològicament homosexuals.
—La mort ha d’ésser (per a hom) femella.
—Com l’altra representació (molt més carrinclona) de la mort, ço és, la puta verge.

(/=\)

—N’Ost i en Sumpt, satèl·lits recíprocs, ambdós entusiasmats botzinaires en llurs hores felices.
—N’Ost i en Sumpt, els mateixos qui una vegada, en un cas divertit i ara cèlebre, s’equivocaren de vehicle, l’autobusaire per a la canalla prenent el camió de les escombraries...
—I l’escombriaire l’autobús que duia la quitxalla a escola.
—Quina barrila se’n seguí. Quin xanxejar-hi; succeït sucós d’allò pus.
—Tret que és que allò, aquell incident, on només xemicada perí una grossa o dues de ximple canalla, i les classes de les escoles com cal, plenes de brutícia rai, la societat ho comprengué. Un petit error, tothom hi cau.
—Ara, el que la societat no pot encobeir de cap manera és l’amor esbojarradeta que es porten.
—Els dos apassionats amants impedits per la societat fan doncs un pacte de suïcidi.
—Amant i amant prenen la mateixa barreja cent per cent letal.

—I tanmateix, ai.
—Al cap dels dies, un es desperta, l’altre ja fa temps que ha començat de podrir-se.
—Pobre n’Ost, doncs, diguéssim. Caldrà que un advocat, n’Èsquil Unding, demostri que allò no ha estat cap assassinat ans un suïcidi pactat.
—I en cap món paral·lel?
—Qui es despertés fos l’altre. En Sumpt, direm.
—Caldrà que el mateix advocat, n’Èsquil Unding, de qui na Bepeta Unding, la seua dona, potser n’havia perdut traça encara a quin altre món, i ara se’l retroba i potser li fot castanya pel fet molt greu de no saber a quin món para, tot i el bon advocat, caldrà que demostri que...
—I si som a un altre món, i els dos es desperten i se’n penedeixen i emigren a terres sense lleis tiràniques, i és clar no els cal cap collons d’advocat...?
—Tret que segurament el món serà sempre el mateix i et trobaràs dos morts. La història es repeteix eternament. No calen tants de mons perquè tot es desenvolupi de la mateixa manera.
—Car cert al capdavall que havia calgut esbotzar la porta i tot — se’n filtrava al replà massa de pudor.

(/=\)

—Tòfona òrfena, son sol colló.
—Santimoniós, com em colpia el sensori!
—Tu encara rai, li dic, que en aquest temps caòtic guarnit balandrim-balandram, mai no saps si amb conys o orquídies, tòfona remenes.

(/=\)

—*Sempre heroic, em coroní de glòria*.
—Ja de jovenet, s’escau, nitós, que sobtí una assassina de cantonada.

—L’assassina se m’esguardava atuïda, amb el ganivet regalimós que li penjava d’una mà, i amb el mec qui acabava d’acoltellar qui se li dessagnava als peus.
—La vanitat intrínseca de les dones les fa víctimes propícies de tota mena d’embacinada.
—*Vanta’ns i prou*, diuen, *res no ens horroritza tant com la veritat*.
—Per això cauen preses tan fàcilment en les verinoses falòrnies on les enxarxen els capellans de tota malignitat.
—Sabent això, al capdavall hom suputa…
—Suputéssim que hom suputa que suputem que suputa que tant ens fa, que hom de fet es fa força amb les putes, i amb el posat que fotem, això rai, que no és gens difícil de creure ni menys de suputar, que la nostra reacció serà sempre la bona.
—Ens hi fiquem amb la fastigosa santimònia, la repulsiva untuositat, de l’enfaldillada serp, ço és, del clergue infame?
—No; no caurem mai pas tan baix. Adoperem el paper del despreocupat bonjan, escarníssim el simpàtic malapeça, això.
—Així que ja hi som — hom es fot a passar de llarg, només impertorbablement ni desimbolta dient, *Hey, well done, I’m sure he deserved it; in spades*. La raó que teníeu, minyona, som-hi i amunt, *keep up the good work*.

(/=\)

—O a la penúltima guerra, te’n recordes?
—Patriòtic, amb el teu *platoon*, amb les *flags in your pocket*.
—Barrejat ben enrere del teu destacament, amb els pavellons dels contrincants ben embolicadets a la butxaca.
—I ara goses. Mates tothom per l’esquena, aixeques la bandera dels altres i et rets; la bandera dels “teus” la ficaves a la butxaca d’un dels teus morts. L’únic sobrevivent del teu escamot ets doncs tu; bufa, company, si en saps! Cert que el paper del supervivent és el que sempre m’ha

plagut més de fotre.

(/=\) —I si mai, de paisà, veies que violaven cap dama, o xiqueta, o dona, *joint in if and when safe, or allowed, or when they are finished; if not, just from afar, be yourself, wanking*. Te les re-cardes si pots, i, si doncs no, això rai, te la peles ben amagadet.

(/=\) —Quan érets a l'avió i terroristes ens el prenien. Oi que el duien de dret a estavellar'l a la casa blanca?
—I una de dues, o l'hi estavellaran, o abans, els "nostres" avions, amb una mica de *friendly fire*, i au, a la merda. O, encara una tercera possibilitat, els terroristes mateixos s'estimbaran, sapastres dels collons.
—Ei, en tot cas, la mort segura, i doncs l'acolloniment màxim, i doncs, tothom cagats, i doncs, per això cridaves, *shit fight, shit fight*, batalla de tiferades, *shit fight*, i en començaves amb la caguerada de por que havies acabada de fer.
—Car prou venim de mones, i hi ha re que els abelleixi pus a les mones que llençar's les merdes damunt?
—A la fi, alliberats de les nostres merdoses inhibicions d'encarcaradíssims, restretadíssims, civilitzats, merdes enjòlit, merdes arreu, merdes pels aires, que espeteguin als vults dels més mitgesmerdes, és a dir, els més tifes, vanitosos, presumits.
—Heroic, ja ho he dit. Mirònic, praxitèlic, que hom monumentament m'estàtua-transformi en l'arquetípic copròbol. I que toqui doncs a honor meua també una altra d'aquelles bajanes, esgarrifosament merdoses, marxes dels perfectament ridículs militars.
—*Tut-tut, tut-tut*, i au.

(/=\)

—Tot roda tot rodant en la roda qui roda que és l'univers.

—Tot marejat, fent tentines, ja repapiejant des l’instant on em nasqueren, on vols que faci cap sinó daltabaix de l’infinit forat?

(/=\)

—Borinot qui no em puc treure de cap manera del damunt
Borinot qui em bufa insistent irritant incessant indissociable
Cadascun dels forats del visatge — boca ulls nas orelles.
—Incapaç d’aturar l’agressió constant al capdavall me n’adon
Que potser sap més que no sé.
—Que m’ha endevinat esquelet i empeny sense impediment
Cavorques buides dels meus ulls endins.

(/=\)

—Grogues falenes qui en esplèndids conflictes
No s’afal·leren ortodròmiques a recórrer llur paradís.
—Ombres en urnes qui per llampecs aïllats
Porten mos cavorques a enlluernaments hipnòtics.
—Exuberants dipositàries dels secrets de mon crani
Arnes de la mort amb quina voluptat no s’hi esmercen garneus.
—Amb fantasmagòrica perseverança vicàriament
Muneixen impunides les bases de les transvaluacions.
—Lúgubres quimèriques es lliuren a la meditació
I llencen al·legòrics esguards que fondrien les pedres.
—Conreen ara amagant les rialles els posats estripats
Lamenten els fonaments efímers i com s’engruna l’establert
La puta volatilitat de tot — i mentrestant...
—Mentrestant ningú no trau del tron l’esquelet.

(/=\)

—Me n’aní estentori on el vent xiulava

Jugàrem a qui esgaripés amb més estridència.
—Pugí ustori fins al cràter més aspre
Qui pixaria foc amb més d’encert?
—M’enfonsí infusori a l’abís més fosc
De la virulent vermina el cuc més plàcid.
—Me la pelí compulsori a l’opalí capvespre
De bracet dues panteres hi esclafaven confrares.
—Romanguí uxori confós en la pols
La dona la mort en remenava les cendres.
—M’empeltí marmori entre esplets de cementiri
Deslllorigats a les llicorelles mamífers hi arpegen.
—Ni si et furgaven pel trau emuntori
Cercant-hi trumfes o triomfs o tòfones
Prou te’n desentendràs tot incorpori.

(/=\)

—Sóc n’Emili Cambrer qui us amenitzà tantes de vetllades amb jocs d’intel·lectualoide, sinestètics i hipnòtics. Cap metjarra llavors de cop-descuit m’encolomà cruelment cap càncer de fatal desenllaç imminent, i allò tant em destarotava que arribat a casa, baixava al taller, i amb l’escopeta em volava el cap. Havia abans passat fugaçment pel dormitori on a la tauleta del meu costat els quatre volums de la Plèiade amb la *Recerca del Temps Perdut* que m’havia promès ara que assolia el calm retir de sibaríticament paladejar, melangiosos, amb petits llampecs enllagrimats, m’acomiadaren.
—Sóc n’Emili Cambrer i sóc exactament enlloc.
—I hi he retrobats tots els temps.
—Tots els temps, tots els temps.
—Tots els temps dels temps i temps, i temps i temps, i temps.
—*Som n’Emili Cambrer* — infinits han respost en la buidor els ecos eterns.
—*Som n’Emili Cambrer. Som n’Emili Cambrer. Per a servir’l.*

Per a servir'l.

(/=\)

—Em volia morir a l'estil més elegant
No pas com cap energumen ni tervagant
Mes ensumí la Seca i acabí cagat
Tothom arrufa el nas al pas de mon comiat.

(/=\)

—Flonget caigué un coixí i m'espantí
És que sóc un acollonit, collons!
—Un jorn d'aquests em cauran els botons
I hauran fugits cigrons i cigalí.

(/=\)

—Quina comèdia que féu aquell caspós Èdip!
—Caspós (i merdós i horrorós) com tot el que s'esdevingués mai a Casp.
—*Perdona, Esfinx, volia dir que l'animalot de la ruc endevinalla és una dona, és clar! Car, un home, animal, ui, ni pensaments!* — li va dir al carrincló, pueril, oracle; li ho va dir molt penedidament, amb carota de prunes agres, i sobretot molt vaticanament i xarona, molt pare-de-l'esglesiament, molt botiflerament i trastamàrica, i molt pseudomasclament, i repel·lent, i burgesa i comcal.
—I després què fot? No res. Per equivocació pela son pare, la gran cosa! I per equivocació, encara millor, més joiós, més sucós, es carda sa mare. Sí ves, la gran cosa, també. Misèries. I llavors, com dic, quina comèdia! Beneit, allò de treure's els ulls, i les cridòries i tota la grimègia... ridícul. *Ri-dí-cul!*

(/=\)

—Sóc l’home del sac.
—Tant me’n donaren que ara en donava.
—Pel sac.

(/=\)

—Còsmics trepants em trumfen els atots
Sojorns omnívors on n’ixes tot sorn
Romanc al llit escatint funcions
D’udols idiotes que esguerren punxons.
—Plastidis de bacils cien assidus
Caimà més vell que l’hom de Talteüll
Em dic anòsmic si deu ser fragant
Mut interludi eteri i radiant.
—Roncs de tudons als ampits de solell
Miralleigs de tumbagues a l’obaga
M’urtava a murs de sorollada immensa
Costa un colló servar la captinença.
—Entren els òpals del precari hivern
Flasca agapeta em vol servir falern.

(/=\)

—Sóc n’Insigni, l’insignificant, qui almescat amb mescs mesclats de conys innombrables, es rabeja humilment i modesta en la tasca i el deure que hom li assigna, i endevina i sovint sospita que deu ésser que ara és a qualque paradís d’aquells on hom es veu transportat, de cop sobte, a esferes impensades, ultraestratosfèriques o falcades entremons, on les realitzacions dels somnis tenen lloc palpable, actual, incontrovertible.
—Hom s’hi veu totalment integrat; com qui diu, encasellat en la casella exacta de l’escaquer ideal, just on li pertoca de casar per qui sap quins mèrits acrescuts, bo i surant en l’airecel suau d’aquest paradís on les assenyades i

incessants festes, abans només imaginades per la fantasia més descordada, s’han tornades realitats.
—Sóc n’Insigni Diligent, cuquet servicial d’allò pus, qui, xino-xano, va fent escala a llivells o replans on a orgia se segueix orgia. Es tracta de cràpules no pas agressives en cap sentit. Al contrari, educades, sofisticades, sublims. Hom hi enraona molt encertadament de filosofia, i de trast en trast s’escau naturalment que qualque altra femella meravellosa se t’atansi i llavors cardeu, sense més ambages, amb tota naturalitat, i en acabat torneu a la sàvia, calma, molt penetrant, conversa, fins que sigui naturalment natural novament que de bell nou, de lluny en lluny, al cap d’eons d’amables disquisicions espurnejants, una altra sumptuosa donassa, de dimensions clàssicament monumentals, no hagi mester d’haver son cony titil·lat pel cuquet assidu.
—Hom s’hi fica, feinater, sempre agraït a la sort de trobar’s en aquest oceà de dones de formes superbes de lascives proporcions. I tant, som-hi.
—“No cal funyir, la pasta lleva sola.”
—Hom es veu benauradament somorgollat en els encantadors volums i embalums, de tasts insuperables, de la darrera molt exigent postulant, la qual, sense haver balafiades doncs estones en mefistofèliques litúrgies túrgides, se’t fot damunt, i au.
—Femelles de formes impecables, deesses imperibles, se t’atansen a doll amb ànsies de cardera, i cardeu, és clar que cardeu, i amb quina amorositat, afabilitat, dolcesa, on tots els sentits es troben perfectament coordinats i banyats en harmònic goig. I àdhuc si et banyaves en llurs copioses defecacions, no n’eixies sinó delicadament perfumat, aromatitzat amb les més fines, edèniques, sentors. Car al capdavall què hi altre hi mengen ni beuen amb marejadores boques de desig? Maduixes de l’olimp, plats ambrosíacs, conyacs nectarins.
—Aprés les esplèndides ans repetides escorregudes de suara, una altra vegada hom hi enceta amb tota naturalitat

el diàleg filosòfic. I, bo i filosofant, sovint arribes a la ventissa conclusió que ací hi deus ésser qualque escollit subaltern molt obseqüent, tot plegat un esclau sexual, és clar que tractat d'allò milloret al paradís de les magnífiques femelles, on tot ens ve donat potser per robots invisibles; invisibles, car l'única cosa tangible, a part dels tecs i mams deliciosament apropiats, i els mobles escaients, són els cossos de les innombrables benaurades, i el teu cos d'esclau sexual qui amb tota cura indefectiblement ha de perennement servir-les.
—Almescat amb mescs mesclats de conys innombrables, insignificant, en pregoneses oceàniques de carns impecables de deesses incomptables, horitzons sens fi de paradís estàtic al centre immòbil de l'univers, milions i milions de dones, muntanyes de natges conys ventres pits, cuquet emprat milers de cops cada jorn i cada nit, per replans i llivells on les blanes orgies incessants no s'escauen, tot filosofant sàviament amb les monstruosament belles mestresses de tot saber, aprenent-ne un munt, absorbint fonamentals nocions com absorbent espongeta, al capdavall com t'hi plaus, punyeteret.
—No sé pas com t'ho has merescut. Em sembla que és la teua total insignificança mateixa que t'ha dut, t'ha transportat de cop sobte, a les esferes impensades on et banyes i et rabeges, almescat de mescles de mescs de conys interminables, cuquet reixinxolat, esclau sexual, constant i incansable, en el quiet oceà de caloroses carns de totes les perfectes, modèliques, ideals, fenomenals, incomparables, dones mai nades.
—Carallet, prou pots.

(/=\)

—Clònicament, asexualment, autoesquediàstica, espontàniament parint a tort i a dret, l'univers, fecunda femella, procaç beutat, amb cara de mula, m'endreçava els

escrits.
—Axiomàtic cosmòleg, la conec íntimament, tot i que no hàgim mai cardat.
—També endrecem ensems en taules infinites els paquets, els malembolicats paquets. I les anòmales, heteròclites, amalgames de tantes de coses pertot arreu qui foten tants d'espeteguets i sorolls estranys, com si posseïen ànimes d'explicacions bàsiques, elementals, decisives, de qui els llenguatges sempre ens són, nogensmenys, inintel·ligibles.
—Com aeronàutiques dicògames llavors irrevocablement escairades, hom ens en deposita incessants de nous, paquets barrejats duts per esbufegats camàlics, amunt amunt, entravancant-se per curosament malcomptats esglaons i estimbant-se per baranes malplaçades, fins atènyer potser al capdavall replans tots torts, totjorn bascosos, sanglotant, martiritzats, inconsolables, massa treballats per la ressaca, ells qui pus tost escorxarien el gat a cap racó oblidat, sí que hom patiria per llur salut i tot, dit sense cap causticitat, si no fos per la feinada.
—Seriosos hi som, feinada sens fi, sense gens de fressa, gaudint tanmateix de l'endreça, de l'acunç mestrívol, cada estranyament remorós objecte com qui diu a pleret destil·lat si fa no fa al lloc que li pertoca, sense fer nosa mai al veí, amb modest coratge, ella i jo, la procaç beutat, fecunda femella, amb cara de mula, i l'obsequiós cuquet subaltern, eficaços rai, com dic, sense gaire por d'espatllar l'equilibri a cada novament enllestit angle, ara, per la nostra gràcia, tan ben elegantment munit.

(/=\)

—Sóc en Panku, l'excessiu.
—Tot em sobreïx. No comprenc re i tanmateix tot aquest res que no comprenc m'augmenta, m'engreixa, em dilata, fins a límits d'esclat, de tal faisó que hauré de perbocar, regurgitar, tard o d'hora tanta de ciència que no entenc

perquè re novament no sigui entès.
—Amb disfresses cerúlies, els formidables fòssils, intransigents com puces de cony d’heterogènies heteres i cortesanes, insisteixen sense inhibicions a violar cascun dels tabús que hauries dit potser abans que fóra de pronòstic violar’ls.
—Mentre a la meua pell de pop hi fluctuen els calidoscòpics hologrames, gèrmens d’irrevocable distracció, me’ls presentava, tot banyut, amb ganes boges de cardar, de cardar-me’ls, vull dir, mes eren els fòssils durs com pedres de llamp.
—Per les oceàniques fondàries de les geologies, gelosies desvetll. En aquells paratges de salubritat uliginosa, meteoròleg onerós, dinamitava pedreres, i en la dessacralitzadora operació empedreïts monòmfals els violentava a dispergir’s. Hi guspirejaven guspires, i, dispergits, de sobte com qui diu desconstipats, travessaven el llindar del llong enuig i la feixuga melangia, i ara, a tall d’hermafrodites circenses de vacances, cascú s’entremet en les seues si fa no fot laxes o barroeres endemeses, ambdós lliurant-se, descosits i pel broc gros, com dic, a ociositats insensates i a les tasques polifacètiques dels més inversemblants monstres reptilians.
—He ficats damunt encluses els ferments i les essències dels budells prims i amples pertanyents a totes les espècies, i com flictenes, maçut, bo i crebant-les, les espargia als quatre punts, que hi formessin firmaments.
—No s’hi val a burxar, imploraven alguns, com ara demanant socors, mes sóc un peixet de fusta blau clavat al mur, i qui llavors en fot cap cas.
—Em dic Panku i, amb l’aplom del més ignorant torsimany, totalment sord, sé que llurs estentoris roncs, i brams d’ase i raneres i rogalloses lamentacions, no són sinó amens aparts, gerds bleixos, i lloances a doll.

(/=\)

—Bell ballarí enllestia el seu ball tot suat
i em feia amb la mà acció que li portés... *un cogombre?*
l'hi portava ben fresc perquè es refresqués
i ell dient *no no*
car el seu signe era perquè li xuclés
el seu cogombre sucós
xucla-me'l porta'm socors
em va dir sense re dir
on l'hi xuclí bell ballarí
tan eficient com adés mateix on portí
a la bella ballarina fresc cogombrí
perquè es refresqués tret que era el seu cony sucós
que demanava socors
socors demanava sucós el seu cony
prenguí de la cuina el cogombrí més fresc
sucós a pler i amb estratègic bony
on aquiescent la viu (jo portant-li socors)
amb el cogombrí sucós
ella joiosa dient *sí sí*.

(/=\)

—Sóc en Pòstum Canclar qui visqué vuitanta-quatre mil anys i de què li serví? Què hi aprengué? Les mateixes femtes caigueren incessants com neus empastifadores. Totjorn el temps hi fou l'últim. Els guies, bruts animals de llavis caiguts, qui ens guiaven exactament enlloc. On res no s'escau que meriti crònica. Retorn llavors a l'infern de la concurrència. On has de conviure amb nicis i lleigs, i ossuts i bombats, i tota mena de malalts repulsius. Fet i fet sense remei tots plegats frèvols esquelets. Cert que tractí de mantindre mon clos durant cap estona amb pulcritud extrema perquè les colors florides emergissin. Mes totjorn t'hi cau, totjorn, tard o d'hora, la neu de femta que tot t'ho emmerda. I quan pujares amb el globus groc fins a la torre

més alta de la presó on ton pare, qui havia sobreviscudes moltes de més guerres, no raïa? Oi que hi duies a la butxaca la clau? La clau? La clau? Una clau que al capdavall no capigué a la finestra. I què diu ton pare? Tant se val. *Oblidat a l'ergàstul rac com oblidat al teu no rauràs*. Abans d'estimbar'm, esguardí llavors vers els descolorits paisatges. Coberts de femta, totjorn la mateixa neu, fúrfur corrosiu d'un univers de merda.

(/=\)

—Hostil naturalista qui lacònic i enigmàtic ens jaqueix, als més honests d'entre nosaltres, perplexs i estupefactes. Fa precipitar les mosques adés indolents en sobtats eixams qui al Sol jaqueixen anar llampecs com els que sospitaries que jaqueix anar un revòlver ben febrit. Àvids de desconegut, alguns es bleguen volenters a la poderosa influència de l'inútil acadèmic i li demanen, fort humils, que com collons s'ho fa. *Com m'embarassen per llur ignorància els de la plebs insípida, només respon, no fan cap gràcia*.
—Amb uns mots de calfred, tènues imprecacions tenebroses d'aures indesxifrables, i amb un dit com un artrític ceptre, de cap racó fosc, anàleg a l'alba, ens ix, reflectit als ulls, un enlluernament de rapinyada presa. I llavors a contracor, car tot ens pruu, com ens gratem! Car, entre els parracs, se'ns lleva tumultuós xinxam. Presos de vertigen ens esbalcem com sequoies, de qui les prehistòriques glòries ni joies de plenitud es revelen ara, l'hora de la veritat, cosmètiques i irrellevants.
—Cosmonauta volcànic, sóc en Pòstum Canclar, qui amb estratègies i logístiques no en vinc pas poc, de lluny, i per això portava de viàtic un esclatant esmorzar que em permetria d'endurar els capellans més emfàtics del ridícul titella qui tothom jaquia limfàtic i infructuós. *No em fotràs pas*, límpid em deia, mentre furtiu l'havia plenament calat, i doncs no el veia pas com a matèria tangible (i doncs

alabeable, batible a cops de rocs o de tralla), ans intempestiu simulacre electrònic d’insignificant importància, i tramès a nosaltres, carallots, per quines altres empastifadores, ensarronadores, entitats?
—Fou llavors que clarivident clissí encara millor el túrgid tergiversaire d’inversemblant aparença. Car quin esglai de botxí al qual l’èczema li sanglota en cràters de pus fastigós d’allò pus. Les celles mateixes, llurs angles se li tanquen i tot en cercles, esdevingudes llavors, en les abruptes pregoneses cranials, esferes desdenyoses al centre de les quals abissos sebolleixen vestigis d’aptitud, ombres i llampucs d’esguards terroritzats d’oprimida bèl·lua. Insidiosos símptomes arreu que tot plegat vehiculen un no re qui ens acula impiu a la irredimible novella neu de femta, d’on neixen adesiara eixamenats insectes horrorosos de l’angoixat martiri.
—Per això delicat no m’esmunyí devers els feixucs indesencastables cortinatges de l’eixida. Eixidiu embossat, tost les emanacions barbàriques del calze febrós, suós, on bullien malèfiques tores, penetrants escanyallops, com els originals que nasqueren de les caguerades d’aquell cacoètic, enderiat, gossot maligne qui braços herculis estacaren i impediren, amb raó, de mai més fugir, em duen a col·lapse.
—A frec d’obliteració, atròfic, aflicte el meu magí per estranyes intrusives processons d’escarabats indestructibles d’ultratomba, arrapant-me com puc als melòdics perpanys de l’hodiern, mals arrambatges m’envaeixen i veig, gegantina, a un primer pla molt augmentat, damunt la seua carota, orgíaca amb ponderosos hemorroides, i amb espermatoides supuracions, com hi rostollen chors de salvatge vermina, de qui les embranzides mecàniques que recorden, per llurs sobtades ondulacions impertinents, folcs de coloms seduïts pels clams foscs d’un cel on badalla la negror del darrer no re, no em distreuen fins al punt que no pugui adonar-me’n oimés que hi ha ara infeccioses cèl·lules

esqueixadament apressades qui de cap gra madur ja prenen comiat i, fixant els estreps i ferint d’esperons com qui diu, se m’atansen als ulls com verinoses erupcions de magmes d’anorreament, on les parpelles assoleixc al darrer instant de dur avall, alhora que llàgrimes com gebres pradencs i fresques rosades dels ulls hi sé estrènyer perquè m’hi netegin si us plau tanta de fatídica lletjor. I amb quin engronyament no escombr amb braços estrenus ans agressius tot aquell nociu embromallament, on l’insèctil bruixot prou roman fascinat davant la inexplicable meua nova desaprovació!
—La terrible veritat és que el culte a la mort més horrorosa per mitjà del cruspiment de viu en viu per part de bestioles incomptables de qui els aspectes són infernals, domina la nació, i ningú no em vol, per culpa d’adoració defectuosa, altre que cruspit o desaparegut.
—Tret és clar que les atrocitats d’altri només m’empenyen a la subversió. I doncs d’ací que d’amagatotis, químic, confegís a tones insecticides, que després espargiria on les concurrències més no s’espesseïssin.

(/=\)

—*No has raó, Pòstum Canclar*, denunciaven, ensems que a poc a poc s’allunyaven, les papallones màgiques, taquetes de groc al blau.
—I vidus falcons en nombres oceànics berles sinistres al cel no inauguraven. Subrogats en la revenja, convocats, somonits, a llur percaça, esguerraven, sòrdids, el paisatge, i els crits esglaiats de les papallones ocres i carbasses esdevenien lleus com bleix d’oreig, lleugers com plomissol.
—Les femelles i llurs opsígons se’ls morien, hò, falcons desconsolats, qui a encalçaments s’esmercen i a caceres s’empren, a esbarts entrecreuats en malla, l’ordit i la trama sovint col·lidint, car elles, les papallones sors, raoles i sienes al crepuscle, aitampoc no pas tan inermes, car enverinades,

vós, i ells doncs la mort sallant-los per les venes.
—*Sabes pestilents, tòxic flagell, ens flagel·len ans aritjolen els butzams*, es lamenten a pèrdua d'horitzó, on, penedit, psicòpata massivament nafrat part dedins, corria a perdre'm pel bosc dels penjats.

(/=\)

—Humilitat davant el destí irrefragable de la destrucció total i, concomitant, l'oblit etern.
—Ambtant, bo i separant, única, l'espiga, deleix-te'n; construcció admirable. I admira, sol, el bri. I, sol, el còdol banyat pel llimerol. I, única, la broma al cel. I, extraordinàriament ressaltada, la silueta única de l'arbre al foscant. I, sense parió, el rovell al ferro. I, destacat, molt a prop, l'art fantàstic de l'insecte.
—Car mentre tot no s'acabi, res no s'acaba.

(/=\)

—Ens encantàvem, àzigs, privats, amb la intel·ligència de les perfectament endreçades espigues de totes les gramínies, organitzacions mestrívoles que haurien desconfit, en escruix, amb estratosfèric escreix, en qualsevol concurs imparcial, la dels recelosos bípedes, de qui la robòtica pusil·lanimitat que aprenien de petits, guerxats irremissiblement per instructors malèfics qui els vantaven com a virtuoses la ignorància i la crueltat, els esclavitzava de per de bo a una vida brutal, quan llavors mateix, com agres borborigmes d'enverinament universal, sense fre nous escamots se'ns abatien, a tall un cop més de maleïts invasors. Mentre els més vituperadors, la fetor cadavèrica de llurs halitosis pitjor, i de molt, que no les que emanen clavegueres, gatxulls i purins, s'acarnissaven amb els qui, sotmesos d'avanç, tombats part de terra, escoltant els xiu-xius de les bressolades espigues, només fotíem

encara la viu-viu, ells, els insensats salvatges, com carrinclones mènades de qui les ombrel·les aviessin gargalls d’esclat destructor o matxuquessin com matxets, ho arranaven tot perquè no hi restés sinó erm adobat amb pinyols de càmfores i rancis resclums d’arnat enyor, l’esbotifarrat aixovar dels volcans quan en casori bord vomiten els vins eutaxítics de l’horrorós futur.

(/=\)

—Quan les carns comencen de coure a paelles i graelles i l’embalum de nova gent comença de xerrar massa i aviat no s’hi cabrà i foscament el maldecap se m’instal·la, jo, fastiguejar, amb folles idees de mai més no tornar, ja he fotut el camp a comprar’m a cap botiga cap panet i cap areng i a cercar en acabat cap font de les de més lluny, a respirar-hi arbres i sentir-hi ocells.
—Amb prou lleure llavors tot ho resols.

(/=\)

—Somni impertinent on vols guanyar, tot i que t’ho tinc prohibit, ànima merda.
—Ànima merda qui em duries a perills i a endemeses, a destrets i a competicions, només perquè hi vols rucament figurar, quan el que cal és voler-se intranscendent, i millor insignificant, i doncs a tota contesa desistir-hi, retre’s i fotre’s llavors, alleujat, al rabeig de l’oreig, lluny de tot neguit ni maleït enrenou.

(/=\)

—Com tot mite, sóc ninot de laves i neus fet a grumolls, a segments o fragments, a llivells, a pegats — afegits o sostrets — alternativament o aleatòria — a la meua figura.
—Afegits d’onsevulla, o presos d’altri a l’atzar. Sostrets,

arrabassats de força o per casualitat i oferts a altri. Ço és, dels ninots — i als ninots — de neu i lava mítics qui rauen si fa no fa a la vora meua, fins que...
—Fins que un vent de fosa no ens converteix en indistints monticles de reduïdes pols i neus, condemnats a l'aigua tèrbola que per comú eixidiu s'escola a la universal claveguera.

(/=\)

—Lligams, barreges, indestructibles, de la màfia i el govern, com els lligams i les barreges dels nocturns copagorges i malfactors més vulgars i els grans senyors de la mentida pública. Tots els he vists i sentits, xipòtol arraconat, invisible rere les escombraries, confós entre les deixalles, els diferents boldrons conspirant, ordint llurs crims.
—I et demanes, ingenu carallot, *Per què el govern, un govern qui fa guerres pertot el món, i en trau dictadors i en posa a lloure, i en rata i en reforça tants com vol, no trenca la maleïda màfia?*
—Perquè van lligats, van barrejats, la màfia dels bilionaris, el govern dels cleptòcrates, dues cares de la mateixa moneda.

(/=\)

—L'oncle Ignasi, molt creient i tot, havia avisat tota la família que, ell a les portes de la mort, sobretot que cap capellà inútil ple de falòrnies, que l'únic que li calia era una forca.
—I és clar que no dormia pas mai sense engrapar-ne una.
—Si es moria dormint, volia arribar directament a l'infern ja bo i fent-se passar per un dels qui ja hi treballaven de buròcrata empedreït.
—Per un dels infernals factòtums, vós, i no pas per cap dels innombrables desgraciats qui, gràcies al criminal invent dels

molt cristians pares de l’església, hom ha de torturar-hi molt cruelment, i per sempre, vós, per sempre, ep, i sense cap descans.

(/=\)

—Vaig arribar a l’aeroport
O era al bosc entre el troncs
Hi oïa brunzir de borinots
O em trobava prop cap colla de catalans.
—Pujava esbufegat escales de passarel·la
Encauats a baix virulents s’arraïmaven els malfactors
O vaig anar a parar vora mar entre les roques i la platgeta.
—No sabia si estendre’m pron a l’ampla barana
Ganivet safarós m’irrompria als ronyons
O veia altius castells blancs i vil·les milionàries
I tres dones a una finestra acunçades en triangle
Amb divuit burgesos granats qui ensems se les cardaven.
—Esperaria calm que tornessin els pescadors
Els turistes s’eixamenaven com borinots empapissoteïts
O hi enyorava el clar brunzir dels catalans
Ningú al món no borinoteja pas millor.
—A l’estació desdelitats ramats vers el sacrifici
Vora mar les dones llurs alens amb flaires de conys
O les aromes del mar del peix dels conys
I les reparadores zzzs a les veus dels catalans.
—O les sentors del Sol qui no es mor mai
M’havia estès retut a la barana de la passarel·la
Hi irromprien ganivets de malfactor
Nit sense trens apoteosis foses.
—Ah si hi ploguessin blaus escatxics de vora mar
O aigüetes de conys naturalment moguts!
—Ronyons atesos ales sangoses borinot qui es mor
Les zzzs les zzzs...
Fecundants nodridores
Les zzzs.

(/=\)

—Nedàvem en aigües adequadament brutes, i algú volgué salvar’ns, i ens ficà en un pou d’aigua pura, on morírem doncs cruelment enverinats.

(/=\)

—Viu encara, comptava morts i morts, fins que se m’acabaren les xifres.
—Llavors, morint-me, m’hi afegia, amb la xifra que emprava d’ençà que se m’acabaren les altres.
—Sóc també doncs el mort número vuit, el vuit buit, sense pinyol ni cacauet; el vuit jagut de costat, adormit per a l’eternitat; el vuit buit de l’infinit.

(/=\)

—Em dic Hermini Bla, però no tinc re de tou.
—Sóc un culer de les matemàtiques, sóc un vadecul per les xifres i les funcions més complicades. “*Sóc n’Euclid, l’únic a veure de la puta beutat la nuesa.”*
—I cert que els culers de les matemàtiques i els vadeculs per les fórmules més enigmàtiques hem resolts els problemes més peluts de la humanitat. No hi ha res com les matemàtiques per a descobrir les veritats, diem, mentint, car l’únic que fem és mesurar l’existent.
—Per casualitat, a recer dels eons, el caos del vivent s’endreça en consciència. Primer dilema resolt.
—Per casualitat, a recer dels eons, el caos de la matèria s’endreça en vida. Segon dilema al pot.
—Mes merda, vós, car res no es pot endreçar en quelcom. *Del zero mai no n’ix l’u*.
—Els matemàtics, dic, passerells molt presumits, i prou.
—El tercer dilema, que és el primer i més important, no som

pas els matemàtics qui el resolem. Llas! *Només som pols, i a la pols tornem*.

(/=\)

—Sóc n’Anacleta Clit, qui al vici es fa amb bicicleta.
—Sílfide sifilítica, s’hi féu; s’hi féu amb bicicleta.
—Quan el cas fou net i esclet amb esclat m’hi fiu.
—Que els cas fos lleu o greu, o fosc o clar, tostemps al clot s’enclota, n’Anacleta; n’Anacleta Clit.
—Si el clot és d’antuvi només un bassiol de merda, el bassiol bassota tot seguit esdevé, i a la bassota tot hi és merda, inescandallable merda, on també m’hi neg.
—I ara? Ara rai.
—Tots els qui ens ofegàrem en merda, ens banyem eternament al cel, en basses de maduixes, i de llet i mel.

(/=\)

—És conegut que per a tot bon catalanet, de petit, calia anar viu pel món.
—Si hom mai tenia gana, s’havia de menjar una cama.
—Si mai fred, s’havia d’embolicar a la paret.
—Set? Doncs si set, és clar, hom es pixava a la mà i beia a galet.
—Totes aquestes fórmules eren magníficament poètiques i, personalment, em feien pensar un ou — m’obrien horitzons imaginatius.
—Ara, si deia *Tinc son*, i, com és sabut, em responien *Salta barana i llença’t del pont*, aquesta darrera era la fórmula més poètica de totes.
—Així, quan anava a matar l’araig, ben acotxadet, mentalment què feia...?
—Això rai. Saltava llambresc barana i em llençava pont avall al riu dels somnis.
—Al Segre dels somnis. Riu deliciosament cabalós. Els

somnis hi eren com peixos. Uns peixos qui no n’eren. Eren fantàstiques suaus bombolles que t’amortallaven dolçament perquè a llurs entranyes hi veiessis molt meravellosos mons. Mons molt meravellosos i altrament invisibles.

(/=\)

—Temorec poeta esgarrapat
Qui mai no es guanya un cèntim rovellat
Bo i es casa amb la seua mecenes.
—Ara sap què és jeure sota teulat
I de treure el ventrell de penes.

(/=\)

—Mentre vaig vivint acollonit per la imminent extinció, ma mare i la dona se’n foten de la mort.
—Sempre ho he dit, hom, com més “heroic” més cagat.
—Els homes maten per por, per la bogeria duta per l’angoixa. Maten per a matar la mort.
—La vida és una espelma que una vegada, tot de sobte, s’encén tota sola, i que, tard o d’hora, també tot d’una, buf, s’apaga, i mai més, mai més, mai més, no s’encendrà.
—Hom fa pagar a l’invent de la mort personificada la bufada que extingeix d’empertostemps la flameta de la vida. Per això hom li vol de mal, a aqueixa carrinclona mort.
—Per a les dones, en canvi, les dones acomplertes com a femelles, les quals són de debò l’encarnació d’aquell altre invent capdecony dels capellans, allò que ells, falorniaires de merda, en diuen “déu creador”, la mort és un invent fluixet, irrisori, fantasmal.
—Les dones només maten per a defensar la vida. La vida de llurs petits, essencialment. Llur vida pòstuma els ve assegurada per llurs continuacions vivents. La por a l’extinció, l’angoixa al no ésser eternament enlloc, al no ésser i prou, i això per sempre, i per sempre i per sempre,

es veu força mitigada per aquest fet del veure’s perllongades per llurs perfectament tangibles creacions.

(/=\)

—El trempat gità i l’àgil gitana s’afegiren a la sardana
El gità es deia Casimir i la gitana Roseta Mir
En Casimir i na Roseta s’esbadiaren de bragueta
S’esplaiaren pel camí que duia a l’altre matí
Al capdavall hagueren pubill l’apellaren Carlets Conill
En Carlets anava a verema tothom en deia la crema
S’estimbava de l’escala es fotia bonyot de gala
Al crani cop de martell ipsofacte se’t gira el cervell
I esdevens de cop i volta geni sabut i poca-solta
Que fa collita automàtica de tota la matemàtica
I trau esplet a cor què vols dels àtoms i llurs pinyols
Però on és més sinestèsic és que en el més proctatrèsic
O àdhuc l’aprocte absolut sap trobar-hi l’embut
Es veu que hom com més tocat millor se n’entén del forat.
—Carlets Conill quin campió quin campió
Dels secrets de l’erecció
Dels traus de la secreció
De la manutenció de la tensió!

(/=\)

—Sóc en Carlets Conill qui sempre fuig de tot perill.
No fot mai el camp del cau no fos cas que hi hagués cacau.

(/=\)

—Car la terra cremava com paella en foc, apreníem, tots els compel·lits a raure damunt terra, de volar o, artificialment gral·latoris, de caminar amb xanques; i si això no, a morir rostits.
—Ornitòlegs i entomòlegs ens esborifàvem culminant

recerques damunt arbres carbonitzats del cims més alçurats.
—Àdhuc els nostres pipinets, més que atzebs de canalleta, atzebibs de pardalet, s’eixorivien amb la sort d’haver après a fer l’ocell o el papalló.
—De trist espantall humà amb dues potes enceses, a ocell alat o a escarabat banyut, quina promoció, quin avenç, quin progrés, en les branques del vivent!

(/=\)

—Entre qui planta arbres bo i pitjant de ferm i el qui lleuger falca espantalls hi ha una mena de pugna amiga.
—Els ocells qui viuen a les mànigues dels espantalls i els ocells qui habiten els arbres, llur baralla nogensmenys assoleix dimensions èpiques.
—Tres quarts de pixa era l’hora, i me’n record que, peó perpendicularment i perspectivament minvant dellà l’horitzó disbauxat d’aquella sangosa posta, estrenyent les òrbites, ho observava encara calmament.
—M’ho documentava, dic, mentalment, quan oïa, de més en més a prop, esgarrifoses veus d’invasor.
—Esdevenia encontinent espantall cagat de por, però els arbres corrien a emparar’m, perquè, ben camuflat, no prengués mal.
—Cap dels ocells de cap dels dos bàndols fou mai tan malparit de denunciar’m.
—En subtil violació geomètrica, al capdavall havia reeixit d’escapolir’m doncs amb el conegut estratagema de l’autoespantallament.

(/=\)

—Sempre enfilat per dreceres on sovint em faig incomprensiblement assassinar damunt saques boterudes de queviures per capsigranys sense altra il·lusió que la de

robar i occir.
—O en acabat que m’he enemistat amb tot el veïnat i només els mantinc a ratlla amb el meu esguard fosc i misteriós que tanmateix promet tota mena de caòtica dissort, et trobes que l’avesada drecera per on t’escapolies ha esdevinguda de la nit al jorn atzucac. Ara hi ha per comptes de porta intancable, alta barrera, i darrere hi ha un gos enrabiat. I encara davant la barrera i el forat de l’esbarzerar per on t’has esmunyit, hi ha aquest brau negre, lligat i esgenollat, amb els tendons de les sofrages tallats, pobra bèstia, però encara, damunt el genolls i al llarg de la corda, perillós d’allò pus; estrebant, en té prou a tindre’t atrapat. I àdhuc, mestre esbojarradament i amb totes tes forces assages de colpir-li el tos amb guitzes desesperades, prou assoleix de clavar’t al ventre letal banyada.
—I, definitivament atès, quina drecera prendràs ara que damunt el fang ubic (som en la monsònica saó) robaves un infant de pit? Te l’enduies dins una galleda com qui trasllada mesquita, i el jaqueixes prou feliç damunt el fang del pati de ca teua, i tothom, del diminut l’absent, en parla amb escarafalls i totes les policies alertades són sorollejant pertot arreu bo i cercant doncs aqueix infant raptat. Mes què fas en lloc de deseixir-te’n? Tornes a l’indret on robares el primer i, damunt el mateix fang, amb la mateixa inconspícua galleda, en raptes un altre, un altre infant de pit, qui, com qui trasllada mesquita, t’enduus pels esvalotats carrers fins que arribes a ca teua i el vesses damunt el fang del teu pati. I les alarmes al carrer s’han doblades i quina drecera doncs prens ara, si és de ca teua d’on has de fugir, i per a arribar on, a quin altre inaccessible mendraig, on de tota faisó seràs sens dubte assassinat?

(/=\)

—Els anys se’t descarreguen a l’insuls carbassot com vessats del cel per monstruosos caixots de mesquita, i al

vertigen del repel·lent recapte que doncs t’hi raja per força et perds, endut inevitablement pel nauseabund cap de fibló que ivaçós t’està transformant en afegida merda.

(/=\)

—Davallaves a les vies trencades i hi ha a l’altre costat la noia qui veies de dalt la barana; no porta calces i vinclada renta als tolls culleres.
—Quan t’hi atansaves per a millor guipar-la, tens por que cap tren no vingui barement damunt les vies tanmateix totes doblegades i arrencades, i has desviats els ulls per a encertir-te alhora si el teu got d’aigua encara és al parapet que saltares suara.
—El tren fantasma ha passat com una exhalació i la noia del cony ros ja no hi és.
—Et desorientes una mica cercant on s’hauria pogut embotir que no fos el tren fugaç i, ara que hi ets, vols assajar un nou camí d’ascens, car què altre se t’hi ha perdut ací baix amb l’absència de l’obscena beutat.
—No ets l’únic qui assaja, tu amb les teues tres culleres netes relluents que has trobades vora un toll entre vies, de pujar repenjat amb els dits de les mans i dels peus aquest mur perpendicular fet de maons i rels.
—T’has pensat d’antuvi d’haver triat el millor camí cap a la capterrera, tret que, a frec d’arribar-hi, veus que no pots.
—Encallat, amb por d’estimbar-te i trencar-te el coll, i incapaç de superar el mig metre que et cal per a atènyer la superfície, fas tracte amb d’altres qui han assajat de pujar el mur per vies diferents i es troben en situacions semblants; si t’ajudarien en ésser dalt on ja has llençades les culleres.
—Et responen en japonès, en xinès i en coreà. I en ase i en girafa i en elefant. I saps llavors que ningú ni corda ni braç ni cama ni cua no t’estendrà si mai assoleix de fer-se dalt de tot.
—Mentalment encanta’t doncs davant el mapa biològic on hi

ha ressaltada tota la topografia del món. Ficaves llavors ulls clucs un peu als Pirineus i l’altre, a pleret, a pleret, amb l’hàl·lux ben calat al capdamunt de l’Etna, encavallant la catalana mar, i així, avall avallet, per relleus recordats del mapa del xinès, el japonès, el coreà, la girafa, l’ase i l’elefant, sempre els sis o set tan cofois de llurs força acolorits mapes biològics i tanmateix alhora amatents a mostrar-te’ls perquè t’hi embadaleixis bon tros.
—Fins que cauràs sense fer-te gaire mal, escullerat, essabatat, els dits amb sang.
—Retroba’l ara i torna pel camí on has vingut. Sort que el got és encara a lloc, assenyalant-te la bona via de l’enfangat retorn.

(/=\)

—El meu periple de fosca pèrdua i esgarriament constants per atzucacs sinistres i per sòrdids carrerons de bordells i ganivets, desemboca a l’insoluble aturall de la immensa bassa que em separa de l’estació de tren i el pont que n’emana, i que reconec com el pont que em tornaria vers la bona via que em duria a casa.

(/=\)

—Tant de tragí per a sortir per l’uix
Que em meni al pont que em duria a bon port.
Al trau m’hi adreçava un petit garduix
I ara darrere una gentada prem fort.
—Tothom es vol pel forat cap amunt
Ningú com nàufrag sens recurs roman.
Recrudescents empenyen en conjunt
I doncs m’ajuden d’esqueneta em fan.
—Forat qui ens duus a la salvació
Te’ns fas estret amb vores com rascler
Ens hi obrirem genolls i mans a pler

Ara només compta l’exterior.
—Que trons i llamps no ens rebin quan som fora
Tornats al llis camí tothom l’enyora.

(/=\)

—Tothom sap com em dic — l’Home Sense Melic
Tothom sap qui sóc — sóc qui carda com el boc
Tothom sap d’on vinc — de tres quarts de tres cops cinc
Tothom sap on vaig — on prou cony franc hec i haig.
—Sempre a frec de cau — tothom sap que l’ombra em rau
Ans la flor no es clou — tothom sap que hi ponc un ou.

(/=\)

—S’han fosos en bòria — tots els meus dies de glòria
Diu tothom qui em sap viu — *Era actor o era actriu?*
Com tothom i ningú — mort i viu és tot u.
—*No crec pas que re fos* — respon el menys confós.

(/=\)

—Visquí sols d’idees — i només em cardí dees
Esclatí com tro — ningú no arrencà el plor
Ho fiu com la gla — qui no ha melic re no ha.
—Fui doncs la bombolla — qui tothom punxà amb virolla.

(/=\)

—Sabia que era ell, l’Home Sense Carn, qui havia raptada la fresca femella qui sovint veia per aquells concorregudíssims verals, molt sucoseta, bellugoseta, transitar.
—Tret que en aquell món de brutícia i de brutalitat ningú no en volia saber re.
—No trobava mai ningú altri qui s’apiadés, amb mi, de la gent moribunda abandonada pertot arreu, ni si més no qui

netegés, ni que fos una mica al seu voltant, la merda que ens ofegava a tots, maleïts festucaris de megaurbs.
—Ella, la fresca temptadriu, l'havia vista debatent-se dalt al camió de l'Home Sense Carn i esgaripant esmeperdudament d'esfereïment; entraven al magatzem molt desfermadament i a cop de clàxons cridaners. Més tard, havia sentits crits esborronadors de dona que eixien de l'alta finestra del magatzem. Ho vaig dir a molta de gent sense haver-ne cap resultat; *a mi què cony m'expliques*, musclejaven. Els deia, inventant-m'ho, que era interventor oficial de telèfons, i havia interceptats durant tres o quatre dies seguits crits desesperats de dona qui venien del magatzem. Que el seu passatge cap al reialme dels morts, pobrissona, devia ésser un continu esglai. Ningú cap cas. Tothom pròpiament cuirassat amb dura cuirassa d'insensibilitat envers l'entorn.
—La bòfia, res, és clar; encara menys. La nostra, com la de tot arreu, només hi era per a protegir els més poderosos lladres i assassins qui són els qui sempre han manat i els qui al capdavall els paguen i els afalaguen, i ells enzement creguts, ecs.
—El dia on vaig veure l'Home Sense Carn sortir a tot estrop amb el camió, quan ja s'havia cruspida del tot l'adés fresca femella, com fou provat més tard, quan alguns "valents" gosaren entrar al seu magatzem i només en trobaren els ossos tots rostats, sabia que, tan decidit, ho feia per a suïcidar's, potser enduent-se alhora part davant seu tanta de gentada com podria, i al moment on m'apartava que l'ultramagre no m'envestís, me n'adonava que ecs, la por, que era verament esquelètic, només pell i ossos, i allò era estrany, com si el fet que es mengés la fresca femella raptada, l'anés aprimant encara més; més en menjava, més s'aprimava, fins que de carn, com ara, zero de zero.
—Doncs aquell dia fou el mateix dia on vaig dir prou. Vaig dir prou, me'n vaig. A la merda la megaurbs.
—Me'n record, en acabat, que fotia el camp de la pista de glaç on anava a distreure'm bo i patinant fàcilment quan em

trobava massa angoixat, sense fer cap cas de la multitud de bestiotes i putes desvergonyides i els molt maltractats esclaus qui els serveixen, bo i fent la meua sense empipar ningú, patinant pels indrets més difícils, boteruts i allunyats, quan, finalment, recollint de part de terra, ara que me n'anava, per tal de netejar ni que fos una mica, com he dit, una llauna de sardines buida, encara tota oliosa, m'he afegit a l'atapeïda cua dels qui, com dic, volíem fotre el camp de l'indret on patinàrem.

—Un noiet molt primet, gairebé tan prim com l'Home Sense Carn, com si fos un fill seu o familiar, un esclau molt escarransit, era davant meu a la cua; darrera meu hi tenia uns homenots i unes donotes molt típics, molt grollers i cruels.

—El noiet em feia fàstic, no volia atansar-m'hi gaire, del brut que anava i de la pudor que feia, i no volia tampoc que m'encomanés cap malaltia d'aquelles que et fan aprimar ràpidament fins a la mort. Així que tot i que els de darrere empenyien, adreçava i tibava l'esquena i resistia.

—Ara, s'escaigué que, tantost el noiet primet passà a l'altra banda de la porta, va caure en rodó al carrer, i allò, el seu cos, barrà el moviment de la porta; la vaig empènyer una miqueta amb tot el compte del món, car qui volia desmanegar l'escarransidet esclau, no pas jo, i així que llavors vaig desistir-hi; no li volia fer més mal; esperaria que algú del carrer al capdavall se n'apiadés i el repengés a la paret, al costat, que es refés bo i descansant, o que amb el repòs li tornés el coneixement, o què ho sé jo, tret que, és clar, ningú, i passaven milers i milers d'indiferents transeünts, ningú no en fotia cap cas; al contrari, de cops hom el trepitjava o li fotia guitza, bé sense pensar-hi bo i xerrant i discutint amb companys, bé amb tota la mala intenció dels malparits.

—I llavors, collons, l'horror.

—Un homenot dels qui tenia darrere meu es va pensar més "valent" que els altres. Em va fotre una empenta tot

emprenyat. Em va així treure del mig i obrí la porta vulguis no vulguis, amb tota la mala llet.
—La maneta escarransideta del petit esclau desmaiat era sota la porta, i doncs llavors vaig veure horroritzat com l'homenot, empenyent la porta cap enfora, mentre la seua companya se'n reia com una boja en veure divertidament el fet que m'horroritzava, triturava la mà del noiet, la transformava en un estret farnat de venes, nervis i ossets esbarriats damunt el paviment, una mà i un puny i part d'un braç i tot fets morterol, xixines relliscoses, allí mateix, i així, amb allò, la porta es badà prou perquè l'homenot i companya i els altres sortissin rient, i després, amb les cames que em tremolaven, sortia jo, amb la meua llauna oliosa a les mans, i no és pas que volgués tocar el noiet sangós, suara esguerrat, i sé que volia vomitar, i, amb basques, orxegant, vaig tanmateix, amb les sabates, empènyer el cos del noiet, el que en romania, ben arrambadet a la paret, fora de les trepitjades dels transeünts despreocupats, i fora del pas de la porta de sortida de la pista de glaç.
—I no sabia on ficar la llauna, i anava per la vorera i no gaire lluny hi havia uns sis o set xiquets qui voltaven molt interessats una capsota, i passant pel costat me n'adonava que era mig plena i que el que hi desaven, ben acunçadament, eren precisament llaunes de totes mides per a canviar-les segurament més tard per dinerons, com fèiem de petits els xiquets del meu carrer, amb els programes del govern de llavors, i els els vaig afegir la meua i un xiquet grasset el vaig veure content i tot, ço que em va donar una certa esperança, mes, tot seguit, encara vaig tombar el cap cap al noiet primet qui amb tant de fàstic havia arrambat a la paret, i no, vaig veure que no hi havia res a fer, que davant la indiferència de tothom, calia fugir de la inhumanitat, de l'atapeïment de la megaurbs, i dic, no, fora, tu, no hi tornaré mai més.

(/=\)

—Això no té esmena. Això no ho arreglarà ningú. El món perdut.
—Només estalviant tres bombes atòmiques, potser. Llençades simultàniament a la Meca, a Jerusalem, al Vaticà, els tres nuclis malèfics d'on els malparits vomiten el verí més corrosiu. No pas que siguin allí els únics enverinadors, mes és cert que són els més malignes. Prou que n'hi ha pertot arreu, d'enverinadors, però potser que amb allò els altres rebien una lliçó, potser s'esmenaven una mica, i de moment muts i a la gàbia, parant compte a vomitar la mateixa podridora brutícia. No caldria amb ells tanta de pirotècnia ni d'escarafall perquè callessin d'una puta vegada.
—I mentrestant, el temps al costat dels qui potser encara confiaven que allò es podia arreglar.
—Car era evident que calia canviar els dogmes que sempre s'arrapen, com pagellides epilèptiques, als cervells dels imbècils del dogma. Els dogmàtics dels mons alternatius, tots miserablement tocats del bolet, creient imbecil·litats que duen l'únic mon de veritat a la puta extinció, com ara.
—Potser amb el temps guanyat, amb el buit fet pels malèfics nuclis ara amb el vòmit corrosiu momentàniament escanyat, estroncat, hom podria empeltar els imbècils del dogma amb dogmes per un cop raonables, amb veritats de persona amb dos dits de cervell sa.
—Atès que els imbècils del dogma no poden viure sense dogma encastat, hom els encastava els dogmes científics, i ara tothom amb dos dits de bon cervell podia continuar raonant sense les criminals, corrosives, interrupcions dels déu-rosegats imbècils.

(/=\)

[—*A tests texts*.

—Tot això sorprès a ostracons.]

(/=\)

—A qui al·ludeix tan al·lusiu?
—Al piu, sempre al·ludeix al piu.

(/=\)

—Puntada al cul aprenent inhàbil.
—Que se’n vagi àvol on anar vol.

(/=\)

—M’han nat tigre.
—Fora falòrnies d’hipocresies ni dissimulacions.
—Quan tinc gana, tinc gana.

(/=\)

—Li petonejava el cul.
—D’òscul obscè a cap os sa.

(/=\)

—M’han nat efeb amb prou feines apandre.
—Tothom em vol fotre pel cul.

(/=\)

—**Vel·leïtats d’escriptoret merdós**.
—Vel·leïtats d’escriptoret merdós
tothom en llegir’m tombava d’esquena
ventre en foc cervell encès cor febrós
punyalet en mà cartutxera plena.
—Tant de caire còmic com seriós

mos escrits omplirien a balquena
els alvèols d’un món tot tragitós
de goigs inoïts i idees d’estrena.
—Mes amb mà de mort truca ara l’hivern
a l’hora de guixar el darrer quadern.
—Romans rellegint-te insegur i dubtós...
què collons has anat ficant a escena?
—Tot això no val cap glapit de gos
fent restret com jo una altra tifa obscena.

(/=\)

—Hom es fa passar per més ruc que encara ja no és.
—D’on les responsabilitats escanyadores minven qui-sap-lo.
—Car prou que com més ruc, més jaquit de banda, i doncs més, molt més, tranquil.

(/=\)

—Doncs sí. S’escau que em trobava editant els gens d’uns degenerats, quan en Xeic Coques, magnífic ballarí búlgar, desencapollat, entrà al laboratori. Romangué estoneta estupefacte; romanguí serè.
—Només quan bec sóc de la conya.
—Com, per qüestions de píndoles per a la sang, ja no puc beure, mai més de conya no sóc.
—Per això no li dic que es reencapolli, que jo, això de jugar-hi, prou; d’on no n’hi ha no en raja; se n’adona sense paraules.
—*Quin paper, amb la cara pagues*, s’exclama, atxul·lat.
—Jo ni cas. Cal dir que se’n va anar de xeflis i barrila i al bar esclatà qualque baralla o altra entre brètols i embriacs, i una ampolla vingué volant i se li estavellà al clatell. De sobte, entrava en seny ell també.
—Entrades en seny, glòries cantables.

(/=\)

—Arribà al capdarrer la vellarra als noranta i em diu, *Ara que ningú ja no vol furgar'm el pou, pots furgar-me'l tu*. Li dic, *Carallot, amb què?* I abaixant-me els calçotets pot veure si vol com el meu cercapous és tan escarransit i rovellat que, comptat que pogués ficar-se-li al pou, no hi feia altre que trencar-s'hi en mil bocins. *Mai no l'emprí, com vols que comenci ara? Mai no em permeteres de cercar-t'hi, i ara s'ha fet malbé del tot. Use it or lose it. Fes-lo anar o ja el pots llençar. No em serveix de re, ni per a saber quina l'hora és, o quina calor fa; ni termòmetre ni gnòmon no se'm tornà, com sempre aspirí que se'm tornés. I tu ara voldries que et furgués, pobrissó, en pou anfractuós. Can't do. No way. Fotríem goig!* Diu, *Ni mai, merdós; sempre he sabut que no servies ni per a això. Prou trobaré quelcom o altre. Aquest cactus llarguerut que tens a la finestra de dalt?* Responc, esfereïdet, *No! Per la mort de déu, tingues compassió, pobre cactus, quin mal t'ha fet?*
—Pobre car amic, quina revenja, la malparida. Del seu pou funest no en sortia sinó migpartit i tot escarit, sense espines ni verdors; moribund, grogot. Ara sí que m'ha acabat de capar doncs! Ell qui fou mon sol carall trempat i ara com rau? Assassinat. *Amic, amic*, li dic, plorant, cactus emèrit qui tant amí, *sense tu qui sóc, ni merda!* I ella se'n riu, de lluny, rialla nazi, de qui el pou fou tètric ergàstul massa concorregut adés per molt pampanes condemnats, ara tots morts, per això volia ficar-m'hi, i quan va veure que era incapaç de fer-m'hi entrar, mon amatent substitut, el magnífic quilomètric cactus de tota una vida, molt despietada s'hi cardà.
—Injustícia, t'ho pots témer, injustícia, t'ha de tocar, com a tothom, al cap dels anys, tard o d'hora, destí inajornable, incontrovertible, més segur que figues seques, vós.

(/=\)

—En ma tronada senectut...
—Retroballes amb molts de mos molt colts entranyables atributs: caralloteria, capdeconyada, datpelculisme, i tothora…
—Tothora.
—El clatellot llanut.

(/=\)

—Sempre tan estalviador
horror al balafi.
—Ous aixafats paròdia d’home.

(/=\)

—Ou impàvid — el zero.
—Ho conté tot — re.

(/=\)

—Algú de l’Associació de Pàmfils anomenada *Adopt an Artist* es veu que em va veure pel carrer, tot esparracat i, en un paperot que m’havia tret de la butxaca, apuntant-m’hi amb un escapoló de llapis ratat i rautat uns versets qui la sobtada inspiració no em duia, angèlic i eteri entre els sorolls i els fums pudents de la ciutat, i em va convidar a pujar a un taxi. És clar que no me’n fiava gens. Tot d’una estic segur que em volen segrestar per a dur’m a cap clínica a fotre’m els ronyons i els collons i ja no sé què més que tingués si fa no fa, a les meues edats, encara ferms. Li dic que se’n vagi a pastar fang, però l’home, amb levita i barret pla de lacai de casa rica, amb aspecte sinistre, de colgamorts o de carboner, sobri, prehistòric, ple de rugues i berrugues, de fètid aflat, escardalenc i amb una crossa, s’encén ara com l’esca, i em diu malmirent...

—Sàpigues, sòmines, desagraït betzol, catiu barroer, que, sanglotant rere paravents, la madura beutat, fent-se picar sovint per verinosa serp i entrant doncs llavors en molt perllongat orgasme, idees inspirades li'n venien que haurien fetes, un cop aplicades per la plebs, si la plebs mai hagués poguda ésser mica ben intencionada, un món meravellós. La fimícola plebs, llas, de ben intencionada res. La plebs, a la qual tu, gèl·lera, atzeru, xeuba, pec ceballot, i com tu mateix prou demostres amb el teu tarannà sospitós i esquerp, tan pregonament no pertanys, encara que et pensis únic i alat, la fimícola plebs desagraïda rai.
—Zoroastrià per excel·lència, iconoclasta de referència als templets de foc que arreu hauré, prou d'estranquis, creats, on, amb les cendres dels morts, lleixiu en faig per a fer bugada i net dels pecats de l'haver mai massa volgut, dilueix-te'm, anacrònic. Confita't el regalet, i desa't, carallot, tu i la teua cara d'òsties, capdetrons. Et penses que no et conec. *Tu i la teua puta musa, com els editors de tot pèl, m'ho espatllaríeu tot*.
—Contemporanis improvisats, prodigiós tomàquet, ella i jo figurarem per sempre pus a la literatura patriòtica, ni que fos en nota a peu de full, mentre tu, què, empestiferat, pollós marginat, taujà mal encarriladet ja d'ençà de patufet, encara, tan granat, escarnint existencialment calandretes i escaterets com un ninot, enamorat de corbs, cornelles, garses i gralles, amb qui discuteixes, en buides queixalades de vent, d'ontològiques veritats i genètiques descobertes i còsmics enigmes, mentre et nodreixes de rosades i pètals caiguts, i et disfresses com les sípies, i ensumes esfínters de lúcids estellons de qui els caralls d'or, els caralls forts, et pixen xampany. Què com sé tot això? Et penses que no seguim els usatges, gamarús, tòfol, cap de tartana, minguet! T'espiàvem, amb telescopis com vagaves, vagament dialèctic, estaquirot de tu, recitatiu, no sé si dir-ne gaire eloqüent ni retòric, arengant, insípid areng, pels comellars solius. Astorat orador, creient-te qui sap si cap

hierode de pa sucat amb merda, reconeix que cap bestiola ni feristela no et fa el més mínim cas!
—Encara t’empatolles, pallús? No fa prou hores que me n’he anat!
—Sóc jo qui se t’acomiada, taül! Vés-te’n a podrir al teu cau insalubre on tost t’hem de trobar rostat pels teus amics, els rats.
—A la merda, cabàs! I li dius a la teua medusa, la teua mostassa, vull dir, com se’n diu, mecenes, la teua plepa de mecenes sense idea del que és el món ni el palès orgull del creador, li dius, li dius... Li dius que, si no puc ésser el millor, seré el pitjor, això rai, beneit. Així que...
—Tret que el lacai no em deixà acabar el discurs. Com el llimac, ell qui n’anava vestit; com el llimac, dic, qui amb els ulls ensuma, i amb les dents comet l’acte dolorós d’apofal·lació, on l’entortolligat fal·lus del seu company, amb qui cardava, li cal tallar amb les dents, em tallà la llengua, figurativament, ep, l’obscena llengua, dic, fent-me callar i amb els seus dos ulls, semblants a foscs abissos sens fi de narius de monstruós cetaci, em clavà a lloc amb mocs que li n’eixien com arpons de llefiscositats indesencastables.
—Vaig romandre plantat a lloc, només sotmès als íntims sondrolls de la impotent rancúnia. Tinc consciència que l’estirat subaltern m’ha fet un tort atramentós, i tanmateix quelcom em colla a terra — més que no pas el seu fètid salivam, la seua cara horrorosa, crec.
—Car s’havia tornat collons tan lleig! El seu odi furiós envers meu el disfressava de cagalló amb ulls de drac i goles de foc; tota la merda de dins li sortia defora per cràters irritats. Mesmeritzat, anava a engolfar-m’hi com puput qui en femer bo i fugint es cabussa, quan sonaren cap enllà les campanetes del segon acte.

(/=\)

—Abrupte com en Pirre, m’immiscí entre els entrants i em fotí d’estranquis al teatre. No pas que no em sabés els noms dels actors; l’únic que calia — que els identifiques rere llurs façanes i màsqueres, com qui teratòleg entre àncores, es fica a identificar testacis antediluvians.
—M’interessava sobretot el paper del mort.
—Coneixia l’obreta perquè l’havia llegida. Consistia en un primer acte on sols tenies coneixement d’una munió d’assistents a una festa, la qual a pleret anava esdevenint més i més descordada, degut a les begudes, les drogues, les musiques, l’ambient de pus en pus foll.
—Tot anava com anava. Converses a betzef, si fa no fa lligades, cabdell més o menys esfilagarsat. Converses incessants entre els festejadors qui es barrejaven, i en deien de totes les colors — remarques iròniques, profundes, lleugeres, veroses, fosques, sinistres, còmiques — la gamma, l’espectre.
—També, inclòs, qualque soliloqui, de tall hamletià, soliloqui al tàrtar.
—*Ragut pel càncer, romanc a l’aguait. Empíric, les xifres escauig. Quan em rondi per la neulella, remenant sos esquers com putarra qui el cul remenés, la simitarra li enfons*.
—El segon acte era el del cru desenllaç.

(/=\)

—Els seu cos vesper.
—Fiquí-li un ditet al foradet del culet, n’ix una vespa boja, i ai quin mal, car amb quina obsedida delectació la panxeta la vespa no em fibla del dit pocavergonyeta.
—No ho faré mai més.
—Tret que en acabat, mentre clapava, múrriament i secretívola, li ficava la mà al cony i, ai collons que quaranta-dues vespes n’ixen furients a fiblar’m.
—Maleït, em veus córrer encara ara!

(/=\)

—Les velles ronyoses i els pútrids carrinclons passaven rosari amb la mateixa distreta assiduïtat com jo em repassava els collons pel sòlit forat a la butxaca.

(/=\)

—A estudi passàvem el rosari
no pas amb denes
amb els collonets.
—Cada estació amb els d’un nou alumnet.
—Muntes cimbells
rosegadors espectres onanistes.
—Follies mortalles
ignomínia sínia
i que escrigui la mort la darrera línia.

(/=\)

—Menjava menstrus com els altres monstres.
—I d’amagatotis guaitava pixar milions i milions de dones i romania esglaiat per llur pobre sentit de direcció. Llurs pixarrades eixien caòtiques entre plecs i plecs, i els raigs es multiplicaven a la font i els escatxics i les regateres, i cap no sabia concentrar’s en cap únic fitó.
—I allò m’explanava millor que no cap babau professor per què les dones sempre pixen fora de test, ço és, perquè l’erren totjorn de mig a mig.

(/=\)

—Us ho dic per experiència. Mai no us caseu amb ningú de qui els germans siguin fatxendes, musculats i emprenedors, abocats al viure i a la correguda.

—De quina no me n’escapolia l’altre dia! Era a la platja del riu fort, impetuós i cabalós i com no hi trobava, a la platja, entre els escadussers xibius força concorreguts i les colles sota les ombrel·les, cap clot ni amagatall on pogués arrecerar’m per a pixar-hi, em vaig ficar al riu a fer-ho.
—Un cop dins, amb el jorn força avançat i l’aigua escalfada pel Sol, m’hi trobava tan bé que en acabat de la pixarrada, m’he ficat a nedar, directe enmig el riu, pausadament, corrent avall. De sobte un ensurt. Un cos s’eleva com si fos cap dofí d’aquells qui foten aquells bots. És un cos de dona qui, impel·lit, venç completament el cresp suau de l’aigua. Sé que és una dona perquè va completament nua i raguda. I elevant-se totalment part damunt el cresp, com dic, ja veig ara que per tal de fotre cop a cap pilota de les que li tiren els seus dos germanots tan forçuts com ella i tan raguts, sé que és una dona, dic, perquè li veig l’esquerda entre les cuixes, i no pas cap piuet ni penjoll. De fet aquells tres germans ja els havia calats abans a la platja, fent-se veure com si eren els reis del riu. Es veu que sempre hi són, o molt sovint, els tres amb llurs estrenus exercicis de musculatura. Ben cairats els tres i gairebé idèntics en llur figures hercúlies, tret que si els dos mascles, si més no avui quan els havia vist fora de l’aigua, encara portaven els calçotets, ella anava conilla; blavosa la veia, potser untada amb una pomada blava, dic jo, qui sap, si que per a protegir’s del Sol. No els admirava gens; la gent tifa i presumida sempre m’ha fotut fàstic. Tot i que cert que hi havia pler de badocs pel voltants qui seguien més o menys meravellats llurs acrobàtics moviments. —Me n’havia anat molt més amunt de la platja, a un indret més tranquil. I llavors m’havia vinguda pixera i, com dic, per això em ficava a l’aigua, per a pixar-hi (o pitjor!), com tothom.
—I ara me’ls tornava a trobar inesperadament, els tres germans excessivament demostratius. Els esquivava nedant finament, sense fer soroll, tan lluny com puc, repel·lit per les pudors gimnàstiques que exhalaven. I m’he pensat que ja

podia tornar enmig del riu, quan l’aparició torna a aparèixer’m. És ella, la blava raguda atlètica pudentota donota. Em diu, conilla, fent bots de llefiscós dofí, em diu, dic, que ha revista la meua vida i que només hi mancava ella.
—*J’ai revue ta vie et il n’y manquait que moi*.
—Dic, *Quoi?*
—I m’ho ha repetit cinquanta vegades, en melodramàtica cantilena, amb els seus dos germans sempre entrepanant-la, una a cada costat, una mica fotetes, fotent-hi de chor. *J’ai revue ta vie et il n’y manquait que moi. J’ai revue ta vie et il n’y manquait que moi*.
—Per a desviar una mica com qui diu l’accent del compromís aquell on em veia tot d’una immergit, ella dient-me que ha revisitat el meu passat i ha trobat que només hi mancava ella perquè el meu passat fos...
—Fos què? Perfecte? Impol·lut? Ni puta!
—Només per a donar’m estona de pair la cosa, de tractar de comprendre-la una mica, els faig, els dic, *Per què tan raguts? No pas que no els escaigui, eh? Però per quina raó, si no els sap greu? Coses de salut?*
—*Els raguts anem a la correguda*, em responen, amb un cert urc d’atleta superior. *Els raguts anem a la correguda*.
—*Ah*, que faig. I he pensat, *Jo, pelut, no vaig enlloc. I prou crec que només enlloc s’hi troba hom si fa no fa com cal i prou fi*.
—Mentrestant, ella qui amb empentes aparta els germans i em continua dient, confidencialment i potser seriosa, *T’hi he mancat. T’hi he mancat. Però ara ho arreglarem. Amb mi a la teua vida, tot t’hauria anat collonut*.
—Me la guaitava força impedit, enlluernat i marejat pels emmirallaments de l’aigua i les seues fetors de girafa, i doncs encara la veia més desproporcionada, massa boteruda i poderosa, gegantina, umfladota de músculs. I em deia, *No em fotràs pas, serpeta; malament rai si queia al teu bàrbar bertrol; em veig lligat a aquesta dona de per vida, i*

bora nit i bona hora, se m'ha acabada la llibertat, sobretot amb aqueixos dos germanots seus. I pensava, *No et casis mai amb cap dona qui té germans, o en tot cas, germanots tan exagerats. Et roben els llibres. T'envaeixen i vénen a "arreglar-t'ho", és a dir, a espatllar-t'ho, tot. I ja no tens estona de calma ni de reflexió*.
—I li dic, *Home, això rai, i tant, molt bé, però potser me n'aniré nedant contracorrent; així, com vós vèieu el meu passat nedant avall, jo clissaré mica del meu futur nedant amunt. No fos cas que féssim cap equivocació majúscula corrent massa, no fa? Veurem així si és bona idea això que dieu que només vós m'hi mancàveu, i molt cerimoniosament i assenyada ens unim o no; ep, no pas que no us em cregui, però per a encertir-se'n, oi? Oi? Què costa? Unes quantes braçades i tornaré. Au!*
—I feia per a anar-me'n, i em diu, escandalitzada, *Nedar contracorrent! Impossible! Al riu de la vida, hà! Ni els meus germans ni jo, tan forçuts i olímpics i poderosos, no ho hem pogut fer, i voldràs fer-ho tu, pelut i desnerit! No em facis riure!*
—I dic, *Home, ho provaré, ho provaré*...
—I sota llurs esguards he fet com si ho provés, com si nedés cap al meu esdevenidor, tothora esbiaixant-me cap a la riba platjosa, on hi hagués més concurrència, on tingués més testimonis, no fos cas que encara vinguessin a agredir'm. I quan esclataven llurs rialles, veient-me tan incapaç, m'he aixecat d'una revolada, i, pelut i tot, jotflic, com he corregut! Arribava al cotxe i fotia el camp cagant pets. Cap a caseta, al raconet tranquil, vós.
—Riu de la vida — merda! No hi tornaré mai més.

(/=\)

—Com dic, de tots els personatges, aquell en el qual em volia centrar, ran d'haver llegida l'obra, era el del mort. Volia veure com esdevenia pou de tot verí, com es podria

per a podrir-ho tot.
—El mort és un personatge qui, al començament és viu, però que mai no diu re; de sobte, no gaire en acabat d'haver començada l'acció, en la festa que dic, que s'escau de nit en un pati amb fanals, prop una piscina, hom el saluda sovint, de tal faisó que a l'espectador el nom se li clava, més que més que es diu Muça, com el moro.
—Llavors, un cop desaparegut, tothom encara xerrant i bevent i fent barrila, fent veure que s'hi xalen força, i com més anem més fort, hom, molt passatgerament, de lluny en lluny, com de casualitat, sembla trobar'l a mancar, i l'anomena.
—L'anomena sense parar-s'hi gens, sense fer-ne gaire cas, així com així.

(/=\)

—Tota la peça és la festa.
—Les converses toquen tots els caires i escaires. Hom enraona pels descosits, i en diu de bones, de dolentes, de poètiques, de salvatges.
—Xampany al teu esclop; me'l bec de glop a glop!
—Mon càncer mon cavall, no faig altre que cavalcar'l; el cavalc darrer desert endins, fins que s'exhaureixi i, exhaurit, l'espitxi, o ens exhauríssim ensems, i alhora lliuréssim el darrer ai; en tot cas, ell, sobreviure, gens; potser al capdavall no sobrevivim ni un ni l'altre, mes ell, som-hi, sens cap recurs ni un, ell condemnat segur; jo encara qui sap, oi?
—Aixeca els empesats estors, que veiéssim què hi coves. Oi que li put el cony com si s'hi afetgegava cap esquerdada llauna de bacora?
—Temprat pels llamps, per la vorera de la bordeta, exponencial escarnia l'udol dels peixos, qui al riu s'hi podrien rabents.
—S'afanyen forçuts camàlics, amb argues gegantins, a

pujar, peça a peça, la seua molt feixuga llenceria fina — peces molt fines que pesen tones — a cop de maça, cal fer més ample el finestral perquè les assimili — t'he dit que la meua dona és grasseta?

(/=\)

—Amb abominacions de gata maula
Qui pertot arreu on caga s'hi deixa la merda
M'han atipat fins que no puc dir fava.
—Mes parúlides se'm larvaven en larves
Sota el dens conopeu del repapieig.
—Respirava a pler enmig l'hivern la frescor de la lluna
Mos lleus llur joia en allunyar's de la ruïna.
—Multituds enrabiades moltonejaven pels carrers
Vora cap mort rierol vora cap molí abandonat
Relliscoses llotades em volien negre.
—Tot i que reparava a no derrapar gaire
Vaig caure a l'abís irreparable d'un cony
Tendre volcà en estètica carcassa
De pler d'impuritats no em cremes i de franc gairebé.

(/=\)

—Durant la festa, doncs, ara i adés hom anomena en Muça. Sempre faceciosament, exagerada, allevant-li els pitjors, i més obscens, pecats.
—On s'ha ficat en Muça?
—T'hi vols jugar que li ha tornada a vindre la diarrea?
—Incestuós fill de forner, qui sap si, insidiós, s'ha amagat rere cap mata, o a cap racó polsegós, a cardar's sa puta mare, com sol; saps què? Ponentins de merda; de ponent ni vent ni gent, tu.
—Aquell Muça és ui, llefiscós. Llefiscós com un llimac en vaselina. Es fot, conegut, es fut, com cap fora, vull dir, es fot, com cap fura, gens turbulent, sense cap enuig, al

foradet més estret, i t’entra o surt, sense que la teua percepció, per aguda que fos, el copsés. Quants de cops no l’han embotit, tu, al sanatori, i ni que l’embotissin al sanitari — això rai, sempre t’ix tot impecable per cap altre descomptat canonet de claveguera.

(/=\)

—La faisó com desapareix d’entre els barrilaires, car entre els espectadors sempre hi és present, al fons de la piscina, és de les més banals.
—Entre els qui festegen, n’hi ha un, anònim, qui, sense ni adonar-se’n, fot un cop de colze a en Muça, i en Muça, amb l’empenta, cau a la piscina, no pas sense abans haver’s fotut un cop a un caire de ciment, d’on que, amb el crani asclat, s’enfonsi — i au, ara roman tot al llarg de l’espectacle al fons de la piscina, il·luminada en blau al començament, mes, a poc a poc, esdevenint, mentre en Muça es dessagna, tota vermella — i ara que en Muça es podreix, de color bruna, com si hi covés una immensa merda.
—El mort, en l’acte accelerat d’anar-se podrint, s’assembla de pus en pus — com prou m’havia temut! — al lacai qui suara no em volia fitxar com si jo fos un altre artista d’aquells qui es venen a qui els compra — cal dir, de més a més, que el mort anava vestit amb levita de xofer, justament com el geperut merdacaner qui, retallat a l’horitzó sagnós, tan agressivament no m’havia volgut fatídicament adscriure a la colla traïdora dels comprats.

(/=\)

—Se’n fotien, els qui feien boja gatzara, del soldat qui, tornat de la guerra sense ous ni cigala per causa de bomba, li’n plantificaren per comptes, els esventats cirurgians militars, els d’un altre soldat qui acabava de morir intacte.

—Relativament content tornava a casa, el soldat refet. Tret que, cada cop que carda, és el mort el qui s’enduu tots els orgasmes. Del mort, els seus companys o veïns de tomba se li planyen, *Escolta, tu, que dormim el son etern, collons!*
—Només quan el mutilat apedaçat s’haurà mort, els morts vora el mort adés robat de cigala podran descansar en pau.
—Tret que no es morirà mai; tothom qui és eternament a la percaça de l’orgasme, no es moren mai. No es moren mai fins que no el troben, l’orgasme.
—L’orgasme és el sant greal.
—El sant greal, ou de vidre, on hi ha la lleterada exímia.
—Ou de vidre on rau la lleterada de tota la creació. Com diem els xinesos (fa un dels actors qui, és clar, no n’és gens), *de l’ou de vidre, l’univers!*

(/=\)

—D’en Panku mort, la seua sang foren els rius i mars; els seus cabells i pèls, boscs i prats; la suor, la pluja; l’aflat, el vent; la veu, el tro...
—Ses puces, els humans.
—Aquesta és l’única història vàlida de l’univers.
—Un ou.
—Un ou qui es romp, pel mig si fa no fot.
—La mitja closca diguem-ne del damunt, amb part de la clara, el cel; la del davall, amb part de la clara, diguem-ne la terra.
—Panku, el primer ésser es formà del rovell més rovellat.
—A mesura que en Panku cresqué, el cel anà pujant i la terra eixamplant.
—Al cap d’un colló de temps, en Panku, sí ves, l’espitxa; cau esterrossat, i així es corromp.
—L’ou del cap se li ascla; se li migparteix com adés l’ou de l’univers.
—Ara una meitat de l’ou del cap d’en Panku mort es torna el Sol, l’altra la lluna.

—Escriviu-me’n, en xinès, una molt millor, més assenyada, bíblia, on l’horror de l’ésser no sigui tan cruel com ens han volgut fer creure els malignes clergues de tota disfressa repel·lent.

(/=\)

—Piscina del mort — de la mort. A la darrera escena, esclatant, esfereïdora, tothom s’hi llençarà enjogassat, trompa, riallós.
—De totes les boques, la mateixa esborronada esborronadora veu, l’abassegador crit existencial.
—El darrer esgarip que sentirem; el darrer que sentirem; no sentirem mai més re.
—Ou pudent, ou fet malbé.
—Ou buit — ala esborrada.

(/=\)

—No volguí eixir al carrer fins que no havia vist l’actor mort. El teló havia caigut.
—Sóc el darrer espectador a existir sota la capa de la melangiosa lluna. En un triomf domèstic de la tecnologia del zero afetgegat de matèria fosca i llavors hostilitzat fins que no esclati en energia il·limitada, gloriosament i molt reeixida assolia d’enlairar-se enllà d’aquell planeta podrit.
—Profètic fuselatge qui, com capoll qui salvatgement esgaripa, s’endinsa dins el no re de l’espai negre i infinit, l’escena ara m’encaterinava.
—Penjat com muricec pels nerviüts perpanys imaginaris de la buada del firmament, en una altra de les meues sòlites implosions d’ultratjós coratge, m’arrenquí de soca-rel a l’elegíac enyor que altrament m’hauria anorreat.
—Ah melangia del viatge que mai no s’acabarà!
—Tret que tot d’una et fots a pensar — greu caguerada, llampant error! Car al capdavall la pitjor temptació és de

creure’s que hom compta — ets creus que *comptes*, et creus que *ets*.
—Et dius — al cor del zero rac secret mecanisme batzegós bategós d’intricacitat, complexitat, indesxifrable. I et descoratges, és clar.
—No en trauré pas l’entrellat, per eons que travessi, enderiat.
—Torna-te’n a l’abans on els zeros eren uns. I, sobretot, on, infant-cosa, és a dir, nombre incògnit, sense responsabilitats ni atributs, et podies amorrar impunement als culs molt peluts i doncs molt flairosos de les padrines.
—Com més peluts, més flairosos, més famosament flairosos, marejadors, astoradors... I, senyoret de la casa, minyones t’agafaven i t’estampaven la careta a llurs carranxes i pitreres suades.

(/=\)

—Ventall m’apar l’univers, qui es tanca en zero i s’obre justament només fins on els ulls m’esguarden, i si els ulls se’m tanquen, es tanca en zero el ventall de l’univers.
—I, amb gelosia d’astrònom, l’estesa equimòtica del ventall d’avui, espai espès, vull que coalescent sucumbeixi a la projecció del record que enyor. Llimerols de ficta façana qui tapeu el corrent de fons, foneu-vos-em, si us plau, que reaparegui el paisatge exactament comptat dels anys esperançats.

(/=\)

—Solcs i cavallons s’estenien arbitraris i m’entrebancaven, i es bellugaven serpentins i em canviaven de continu la perspectiva.
—La casa, doncs, on aniria sempre és tan lluny com sempre; no m’hi sé pas atansar; amples murs de temples dels anys de les picors i murs primets amb inútils anuncis carrinclons

m’oclouen l’objectiu, i m’haig de bellugar entre el bellugueig per tal de poder tornar a veure la casa sempre llunyana on tanmateix voldria fer cap fins que...
—Heus-la, vós, qui treu el nas de bell nou entre els geomètrics camps catalònics per on deu encara raure, a un lloc o altre, el bon caminet dreturer qui dreturer hi mena!
—Rere un cartell gegantí prendré nogensmenys un bri de repòs. A la runa, un pergamí mig cagadet, per l’airet pessigollejat, em fa la rialleta. Belleu m’aixecaré a rembre’l.

(/=\)

—Mes ara que m’aixecava me n’adon que la cama del camarlenc hi duu la taqueta adient. Amb això em guiaré, no em cal pas millor mapa que el de la casualitat.

(/=\)

—El pergamí parlava de nombres afetgegats en xifres, car al capdavall què altre hi hauria mai de trobar enlloc un matemàtic com ell qui els tràmpols del cel imprevist s’escaiguessin de mai dur de bòlit a la babalà...? [Ah cel inferm de sobtades atzaroses ventegueres baterolaires... (o potser *batzerolaires* si amb la benzina del zero, i com dic per baterola, atzeroles hi atzerolessis pel butzam batzoler del cel esbotzat).]
—Llegim-lo, vols?

(/=\)

—Són, els nombres fonamentals, fonamentals? Només sé que els nombres em salvaven la vida.
—Em fotia algú puntada al cul, i ara, mentre anava caminant, em vaig ensopegar amb la barraqueta de l’exèrcit. “Be a hero!” — anunciaven.
—I vaig pensar — què hi fot al món, pobre de mi? Sense

noia, sense sou, sense cap traça a fotre re (només una miqueta de poeta, però amb això la gent se’n frega el cul).
—*Si no serveixes doncs per a re, abans deien fes-te mestre o capellà, i ara diem fes-te soldat!*
—I soldat m’he fet. M’he apuntat de voluntari per a la guerra constant — sempre en tenim una o altra, la mateixa a indrets diferents, car al capdavall l’única indústria que ens rutlla sempre és la de la màquina mortífera, la de fer armes per a matar més i més gent. M’han donat un paperot que haig de fer validar a una altra oficina, on passaré el “físic” i m’avaluaran si tinc mig gram de cervell sencer, no fos cas que en acabat que m’armin no giri l’arma contra “els meus”, és a dir, contra ells mateixos, els assassins.
—Ara, doncs, mentre vaig caminant cap a l’oficina, encara al mateix indret on la barraqueta no era estratègicament ni malèficament plantada, em trobava per terra una ploma argentada, tota lluent, estil estilogràfica.
—Tot i que tenia por que no passaria les proves físiques, mercès a la meua ploma *no passava la prova mental*. Car era una ploma que no volia escriure noms (ni lletres), només volia escriure nombres!

(/=\)

—Les fórmules matemàtiques a través de les quals cada paisatge i cada plat de nodriment no es resolen, sempre mostren nombres que no quadren. Per això cada paisatge — àdhuc el més harmònic i poètic, sobretot vist a l’hora solitària on cauen les boires i les carenes esdevenen suaument purpúries — cada paisatge, dic, com cada plat (per saborós i ben distribuït que sigui pel que fa als seus ingredients doncs molt compatibles), quan els tornes a veure, a sentir, a tocar, a tastar... no casen mai amb els d’abans — on hi havia un nap, hi ha ara un all; on una poma, un cigró; i on el turó es vinclava geperudet cap a l’esquerra, amb mates de farigola i romaní, ara un penya-

segat rebec ha aparegut, torturat amb rels de roures centenaris.
—Els nombres submergits, subjacents, estructurals, els nombres qui rauen part davall de part davall, caòtics, sincopadament i sovint, t’ho alteraven tot.

(/=\)

—En acabat, merda rai. Car fer-se gran què és sinó esdevenir pols i cendra i tindre-ho tot prohibit?
—Abans tot era ou ple, ara l’ou és un zero balmat — closca buida, amb ni rovell ni clara, només amb lletja escarida pols.
—Com esborraves, doncs, en anar-te’n, sol-i-vern, el zero del món!
—Treu el cap per la finestra al firmament alternatiu; rep novell furtiu oreig qui et deixondeix, et desentenebreix, t’aclareix les idees. T’espolsa la polseguera del pes depressiu, massa feixuc, de l’eternitat. I canta’t libèl·lula (saps?) qui, per esbarzers i ortigues, silfs i silvans *esborraves amb l’ala*.

(/=\)

—The numbers don’t jell, cantava un dels actors.
—The numbers that (in secret submerged chambers) undergird the very landscapes — albeit beautiful, poetical, even and ever so harmonic in this witching hour — wherein we roam, as the numbers that undergird the nourishing and daintily prepared dishes — and all those complicated but so evenly and deliciously balanced foods — those numbers fail to tally.
—They are in no way as they probably should, mathematically speaking; in patches and snatches, they are chaotic, unsound, and thus the resultant figures must prove always uncertain, so that when one again looks at the same landscapes and at the same concoctions, the images — and

everything that the images entail — the feel, the touch, the taste — have been irretrievably altered.

(/=\)

—I un altre, per enormes remordiments entrevingut, feixuc comentava, entre els festius comentaris sense càrrega, que tot esdeveniment...
—Tot esdeveniment carregat positivament tard o d’hora s’ha descarregat totalment — on hi havia un nombre positiu qualsevol, hi ha encontinent un zero.
—Car l’univers és ou asclat, gàbia rovellada — tot s’hi escola, fa malbé — no saps ja si és rebost o podrimener.

(/=\)

—Només el viatge al somni duu cap guardó — el guardó del record durable, mai feridor.
—Em sobrevenen les mateixes imatges, els mateixos aparts, o eutrapèlics dirs, que em marcaren els tels anímics.
—Ni retinc ni em revénen, ni me’n sosvinc ni em sosvenen, ni les sostinc ni em sostenen, d’altres sosvinences mig esvaïdes.
—Tòrrid enquadrament i bla xafardeig se m’afonen sense jaquir bombolla pou de l’oblit avall. En esclat entròpic, han esdevinguts de mantinent corcaments, sotracs, afolls, eixarreïdes gelees de momificades verges, res.

(/=\)

—M’he aixecat havent somiat el lloc de ma naixença. Ara fa més de cinquanta anys que no hi sóc, i tanmateix la imatge de la casa i la de les cases veïnes, tot i que eren traslladades a l’esdevenidor, només havien canviades de forma molt subtil — tot hi era com abans del present on les abandoní, adu doncs el camp del davant, on havia ja vist (i

ho havia sentit com una gran pèrdua de llibertat: horitzó robat, plantes i vies i muntanyes volatilitzades, devorades, llas, pel ciment, el maó, el vidre i la brutícia de l'amuntegament cané i humà), hi havia ja vist, abans d'anar-me'n, amarg i desconfit, que hi construïen fort i més fort — i ara aquell camp d'eixamplament de mires i de pit, de consciència i de benanança, tornava a ésser-hi un camp llaurat de sègol on els bigarrats esbarts espigolaven i els núvols, els vents i els infants ara i adés lliuraven llurs anecdòtiques batalles — i tanmateix, com dic, encara, les cases, sobretot la caseta de l'estanc de na Pepeta Grossa (qui acabà ultracentenària, tot i que tota la vida, i sempre la coneguí de vella, semblava a les darreries, botida i nana, de mala carn i ranca, i pens ara que qui sap si encara hi és, asseguda rere el taulell ratat, llepant-se els dits barrufets i boteruts bo i escartejant segells), les cases, doncs, i sobretot la seua, hom les havia reformades de maneres que mai no havia vistes dels anys que hi vaig viure ni, per descomptat, en fotografia (car qui me la trametria si com dic fa més de mig segle que hi manc i poc hi conec prou íntimament ningú?) — parl tot plegat, doncs, d'uns canvis estructurals molt subtils soferts per un grapat d'edificis que foren el rovell de l'ou del meu món enyorat de la infantesa, hi vivien els meus amics i em coneixia cada pis on entrava amb reverència abans d'endinsar'm a la penombra i anar directe a l'indret on el company desava curosament els seus volums d'antics llibres de ninots, o més recents quaderns d'aventures, on m'enfonsava indiscriminadament a viure-hi més o aitan intensament com a fora a l'hora del joc més o menys calculat o esbojarrat; enraon, però, doncs, d'uns retocs, unes millores, unes neteges, que només puc imaginar que hom hagués volgut sotmetre aquells edificis a servar, com aquell qui diu constrènyer'ls a una rentada general de l'aspecte per tal d'adaptar'ls al pas del temps (un procés lògic de l'intel·lecte, no fa?), anava a dir adaptar'ls a l'increment del tràfec, amb aitanta de gent

nova, i, encara més, del trànsit desgastador, ara cal suposar que molt més atapeït, escolant-se per la carretera del davant, entre el camp conreat i les façanes, tret que ara me n’adon que en tota l’estona del meu somni, que em fa que s’esqueia cap al migdia, no solament no hi ha passat ningú (i potser m’hi hauria agradat veure’m passar: un altre eu possible i incanviat, dreturer, treballador, saludant la vella, constant, etern, comcal), ans no hi ha passat aitampoc ni un sol vehicle, tret d’una mena de moteta coberta amb una llauna més que no re carbassa, si fa no fa ovalada, plena de prestatges part de dins per a permetre’n qualque altra mena de transport casolà de mercaderies poc feixugues — el tricicle virolat s’ha aturat silenciosament, ullprenedorament, davant l’estanc, hi duia de bell nou qui sap si les nyèbits decoracions de nadal o els sòlits simples focs artificials per a çon Joan, piuletes, palles, trons, o les regalimoses i polsegoses llepolies per a les palmes de rams, o els sobrets d’estampetes i de sants de guerra i de romans, poca cosa sempre — capsetes de pedretes d’encenedor, tiretes d’agulles d’estendre la roba, rodets de fils de cosir, caixetes de llumins, feixets de pòlisses, estris engomats, ninots, caretes, qui sap.

—I tant se val; el cas és que, en deixondir’m, gairebé immediatament he comprès que aquella apaivagadora visió no era la realitat del món més lògic, esmorteït, rutinari i perillós de l’estat anímic que en diem vigília, o eixoriviment, fins i tot vigilància, vull dir, quan el cap o el cervell ha perduda la benaurada espectacular mortalla del son. És clar, m’hauria estranyat moltíssim (de fet n’acabaria fet bocins, sense saber ja a quin món rac) que, aitantost agafant un avió i llavors plantant-me novament a la ciutat inexistent de la meua infantesa (ara la ciutat impostora, esdevinguda espúria pel verí corruptor del temps), trobés que reconec aquells topants, o, adu bo i reconeixent-ne si més no alguns, me’ls trobés ni mica com els acabava de viure. No, de cap manera; la coincidència és de totes totes inescaient, no pot

en absolut escaure's. I prou.
—El somni t'imagina un univers paral·lel, sense altra vigència, llas, que a l'alberg meravellós part de dintre el teu crani; ah, si es pogués transcendir i fer-se sòlid, cavà, què més voldríem! La vida esdevinguda art, somni de ventafocs on la mort arriba en carbassa i et duu a l'ultramon de les delícies on tot es fon en enflongit somriure, en astruga pau... per a renéixer, estort del temps, ara diví. Tot hi és perfet: cal veure el somni com el súmmum de l'art a l'instant on s'esdevé; cada somni el millor, més animador, concert, l'exposició més cor-robadora, el tractat més il·luminador, el teatre més ben fet, cap conferenciant de seny pus esmolat, els bocins de cinema on la satisfacció del tot-hi-colla t'envaeix, epítoms filosòfics, res més esclaridor, tots els quòdlibets existencials planament ans sucosament resolts, lletradura cabdal — a quin altre llibre, il·lús, la trobaràs, clàssics instantanis ans irrepetívols, joies úniques i efímeres de l'art, eximplis definitius, paràboles de construccions, ah, inefables, paradís tot plegat subreptíciament o plenament visitat. Ausades, és al somni i prou on l'estranya matèria del temps sembla voler revelar qualsque indicis de secret.
—I això pot confondre qualsevol, jaquir'l així com aquell qui diu cap-rodós, cama ací cama allà, a frec de descoberta essencial (*Ja ho tinc, ara respir!*) o altrament si caic no caic precipici avall de la desraó (*Qui sóc; no: qui m'és?*) — l'alternativa és despodrir's o podrir's, estòrcer's del tenallament ineluctívol de la corrupció o afegir-hi a gratcient: t'angelitzes pels mitjans a l'abast, assenyaladament el somieig de l'esperit, o li fas la farina blana al temps per l'accelerament putrefactiu de la carn — la presó no és fugívola sinó per entre les brèndoles de les diferents realitats; torna't fum balsàmic i construeix sempre enllà, enjondre, on les tanques no són altre, ben remotament avall, que fusta qui ivaçosament es corca.
—Com les de tota bona història novella, les premisses, de

fet els prolegòmens, de cada somni són d’allò més atractius i enllepolidors; en acabat, és clar, justament com la vida viscuda, l’arruixat descabdellament de la resolució és catastròfic — no pas tràgic necessàriament, mes sempre catastròfic — i desil·lusionador, penjat, filós, fluix, lluny d’osques, feblet, sense embranzida, morent, abrupte, curt-tallat. A l’inici, el bell bot rabent de l’innat a la fórmula pel rost viarany de l’ascensió òrfica: màgic, vós! Adés, però, sobtadament, sense adonar-te’n, leri-leri al llos del raor fas equilibris pels meandres dels aiguamorts hipnagògics: a força de despullar’t, robes carrinclones ostades, desendoll de les passions carnals, desempallec de la brutícia, larva corporal amb fàstic lleixada enrere, esdevens filagarsa de buit, i ja aviat no-res. Per això t’arrapes al norai del somni, al món oníric de les formes plaents, de la plàstica il·lògica, del tot delitosament comcal i entès. La inaturívola ambivalència et duu al rodament de cap: a fe ni saps on pares. Hom o quelcom t’eixoriveix i un regust viscut et regala per l’ésser — ets enganxifós com una (pusil·l)ànima òrfena; entre el sofre qui s’espesseeix i l’airecel qui es fon, marejadament et debats. I, retocat, més espatllat, o ara noliejant unces nocionals inèdites, si primfilem ets nou, t’has adherit a un ésser qui no és pas del tot aquell d’anit — millor, pitjor, no ho dic.

—Això m’he ficat a pensar, encara aireferit, sota els efectes tremolencs de la visió d’un intimíssim referent refet. Hi ha, consirava, hi ha animals, és clar, però també persones poc discernidores, inclosos els de més dels infants, qui confonen sovint com van dades i llavors prenen per veres les imatges imaginades del somni, és a dir, poc distingeixen entre allò esdevingut materialment, de carn i ossos com aquell qui diu, i allò altre fet del fum fugisser del son. Llurs processos lògics es revelen nàquissos, subdesenvolupats, poc farien prou el pes, bé pel fet que llurs processadors anímics — cervell i companyia — són fets naturalment així — cas dels animals qui d’un jorn a l’endemà se’t llencen

eixelebradament a trossejar’t segurament perquè durant la darrera migdiada et somiaven no pas gens amic — bé per causa d’immaduresa — els infants — bé al capdavall per motiu de malaltia neurològica — certs adults si fa no fa llunàtics qui tothom algun camí s’ha hagut d’ensopegar, llas, i molt esglaiadorament.
—Per això de camins no saps per on esquitllar’t, et trobes que aquell gos qui fins ara et tractava d’allò milloret ara et gruny o adu t’abuixeix tantost t’ensumava i fins se t’arraparia al coll amb una darrera queixalada letal, i hi ha canalla maleïda qui sense que els hajos provocat ni pensaments de sobte malrecorden el malson on aitant de mal no els volies que ara doncs te’n fan de les més grosses, i de quines barbaritats no t’acusen — i tothom qui tingo estudiants comprendrà immediatament de què enraon.
—La gàbia, per a fugir’n cal un (sobre)salt d’allò més universal. El temps indivisívol és el parany concret i localitzat que, si doncs no vols romandre-hi empantanegat d’empertostemps, sols pots esquivar d’espetec — i únicament tot d’una, totalment i d’espetec, car com dic és un tot absolut, i d’un tot aitan malèfic, totalitari i massís només pots esmunyir-te’n amb un canvi radical: robes el cos al parany i sobtadament t’hi trobes fora; és una qüestió total: d’ésser-hi o no. T’hi has d’esconillar amb un arrencament escruixidor de l’ànima. I prou. Et vas podrint amb els anys dementre que alfarrasses l’evasió i, ensems, pels corredors laberintins i els túnels perduts, les bròfegues andròmines no van aumon; molt de xup-xup, escalfament de motors rai, mes alhora les locomotrius no es mouen, les portes prou s’obren i tanquen, la gent prou va amunt i avall, cap tren, emperò, no inicia el bellugueig que cal de debò; adu, de sobte, tot l’enrenou cessa, s’aturen totes les complicades maniobres, aitanta de fúria, aitant de soroll i d’anticipació, i de fet no res; es veu que qualque giny menor o màquina adjutora, no gens central, esdevenia massa animat, rodava i grinyolava a tot estrop, i nyec, que

accidentalment ens ha esclafats uns quants operatius, per sobre d’operaris.
—I ara…? D’aquesta estació subterrània ningú no n’ix viu. I tanmateix la gernació (no pas a boldrons si fa no fot familiars, pus tost a glops d’individu esgarriat, gros i petit) continua afluint-hi. Qui pogués ésser tornat a la superfície, instant zero, ans tota aqueixa enfangadora, enfonsadora, conjuminació no hagués començada d’engranar’s! Llas, massa tard, trencant-te el front a les rajoles esquerdades, estalzinoses, del túnel. Néixer a la mort, ans que el parany del temps no t’atrapés, esquitllant-te-li’n, pam de nas…!
—Delit de somieig, quan saps que hi ha un altre món, entrellucat pel somni: un món lliure de la corrupció i el podrimener amb què el temps aquest no infecta, irremissiblement. Voldries perdre-t’hi, elevadament, mai pus redavallar a la merda.

(/=\)

—Ahir, doncs, tornant de la universitat on imparteixc classes de grec (el grec dels grecs obsolets, i assenyaladament de llurs ridícules tragèdies i el boig jurqueig que s’hi assereix; de tot el qual faig olímpicament abstracció per a fixar’m en l’esparsa saviesa dels ostracons), cap a l’hora baixa del vespre on correm a prendre el te que ens escalfo i ens revifo el viu-viu de l’animeta, i s’esqueia, pel fred i el rúfol i la foscor incipient de l’hivern, que els carrerons fósson força deserts, justament quan tombava prop de casa (un parell de travesseretes més i ja l’hauria atesa), de trascantó surt a esverar’m el vidriaire esquerp qui he vist de cops, ell i la seua escala, amunt i avall entre les casetes atapeïdes, sovint remugant paraulotes o estossegant com un moribund, i ara què vol, molt enfellonit, fent continent de llençar-se’m damunt tantost no em veu, sort que de moment sense gaire esme, com ara si la idea d’agredir’m no l’hagués envaït sinó a contracor, tret que de seguida

l’el·lipsi se li ompl, i se li ompl pel que sembla de fel i de rancúnia, i de falsos greuges endenyats durant agres llargs malcovaments, d’on engrapant pel canó una ampolla grossa de sidra que s’ajup a rembre de part de terra, on no és pas la sola runa que hi rau, i llavors, redreçant-se amb ulls fumegosos del foc que deu treure pels queixals, l’escula d’un batzac a la cantonada i, trencada i raent, me la burxa cap als ulls, i cap al coll quan em faig arrere maldant per evitar’l, alhora que esqueixadament li deman, *Què vols? què et pruu?* — i ell esgaripant em contesta que encara li dec no sé quant del darrer lliurament de “merda” — de merda…? — deu vúlguer dir qualque mena o altra d’estupefaent fastigós, és clar.
—I ara com li expliques que ho ha somiat…? S’enfal·lereix a heure’t amb un bocinot tallant d’ampolla que de bòlit et va burxant davant els ulls, i tu voldries desencantar’l amb captinguts raonaments, potser adu primfilar-hi i febrir’ls fins que l’enlluernésson, on, finalment, ple de sàvia pietat, regirés la bròfega captinença, com qui diu dedins defora, com un mitjó, i, d’idiota i condemnat, es tornés un altre escèptic membre equilibrat de la societat, no pas un contrapès pudent i espellifat, sinó un ben untat coixinet qui també sapigués treure’n, com cal, mesurada nyapa.
—Fóra per a pixar-s’hi de riure, si doncs no fos per la poixèvola situació. Alhora, d’afegitó, em ve a l’esment el paperot que devem fotre dos sexagenaris bo i barallant-se a mort en un carreró foscant i atrotinat — repel·lents, rai. Deia ridícules tragèdies, i ja ho veus a quin altre cove no m’he fet enxampar.
—Ves, probablement durant un instant de lluc il·luminat, que pensés que jo fos “the serial killer for the neighborhood” — i allò d’heure’m i porta’m al quarter dels pudents com ara cap trofeu, devia donar-li un tast d’èxit espiritual que déu-n’hi-do el poder drogaire de la cosa.
—Era un home sempre reprimit i alhora obsedit per la carn. Netejava finestres i darrere hi havia vists molts de morents,

desfent-se en grumolls de carn podrida. Amb quina arbitrarietat de cirurgià sapastre o carnisser bavós no em ganivetejaria ara!
—Com despertar'l del malson on jo, l'assassí qui entrevé de nits barris de putes, i durant els jorns els pobres "museus" provincials amb monstres guardats en gerres per sapastres cirurgians d'antany, li faig de víctima del seu fet heroic…?
—La meua dona mateixa havia cregut si no fóra jo mateix aquell boig malparit qui esquarterava bagassetes. Cada nit me n'anava, sense donar cap explicació, fosc com la nit mateixa, silent, inconcret, sense un ral a la butxaca, vestit amb roba vella, caminant milles i milles, fins la matinada. A fer-hi què. No ho diré pas, com no li ho deia.
—En caigué malalta. Tot el neguit rosegant-la. Veient-se com les bagasses fetes xixines, ella mateixa somiant-se triturada per l'assassí nocturn, el qual sospita també que potser no sóc. Es veu teca de diariot — "she was freaking nervous about it, about the idea of becoming any forlorn dawn also herself some undistinct heap of mincemeat — grub for tabloids, a little more blasted plasted shit for next morning's bumpf".
—I llavors, de sobte, la veig somrient. Massa segura d'elleixa. Com ara si ha perduda la por, i ja no es resigna al seu paper de xagna, de víctima. Al contrari, com si es preparés a la revenja abans del fet — i doncs, planejant acuradament la meua mort per bare ganivetada…
—Fotríem goig. El neguit ara era meu. Com esperava que els pudents trobessin també l'assassí en sèrie… El netejavidres i el professor un instant durant somiàvem el mateix, portant l'assassí sangós a coll-i-be amunt, cap a la glòria de l'heroi.
—No va passar res. M'enfugia corrent, endinsant-me esbufegadament a la foscor del cansament, com en els somnis més vívids de la nit.

(/=\)

—Divendres. Matí d’escombraires. Encantat els ull des la finestrella estant. N’Ostentós i en Sumptuós aturen llurs esgarrifadors vehicles a boca de veïnat.
—*Ei, xoca-la, en Sumpt!*
—*Què fotem, doncs, n’Ost!*
—La fan petar una estoneta, bo i alhora embarrancant el fluix dels altres vehicles aventurats de bon matí. Al capdavall es fan adéu i cascú, per equivocació, puja al monstre de l’altre. N’Ost, qui era el conductor de l’autobusot que recull la canalla qui va a estudi, s’ha ficat a la cabina del camionot de les escombraries. En Sumpt, qui menava l’esborronador tarararat que amuntega i atapeeix els repugnants rebuigs jaquits per cada casa a la vorera, ara mena a la insabuda l’aparell de l’altre, groga carcaixa xucla-infantons, la qual és clar ara omple de tota l’oradura i orqueria que va trobant si fa no fot embolicada o emperada a frec d’embornal, caire de vorera, àpex d’estintol i aresta de cantonada.
—Vingo o no a tomb, ambdues ferotges baluernes amb prou expeditesa, adés pel mateix costat, ara per l’oposat — ironies complaents de la coincidència (tothom feliç, ja ho he dit) — n’Ost s’atura davant cada boldró d’infantons i arrengleradets els convida somrient que es fàçon cruspir pel cul de metàl·lica ans d’esmolada ferramenta del molt pudent camió bestial.
—Tothom content. Les escombraries descarreguen educadament a escola. La quitxalla, és a dir, l’esgarrifós aiguabarreig de cossos triturats que en roman, va a raure a la descàrrega d’immundícies. O alternativament, vós, tant se val, tant hi fot, depèn si hom se n’adona i es refà o no, l’escola rep els romanents de molts d’infants esclafats en escruix, i el bruticier de foravila rep les gairebé incòlumes brutícies.
—Ça com lla, que no fos dit, el lent podriment poc pren lleure, compassadament l’aperduament infinit poc

s’interromp. Caldria un sacseig de proporcions — no fa? — còsmiques — oh, mons altres, altres mons que hi sou! Que hi sou!
—On sou? Qui sou? I com escalar-hi, acusmàtic…?

(/=\)

—Car som encar al mateix jorn, conscient dels nimbes fosforescents de boira davant els ulls dels veïns de mendraig, la meua rialleta nerviosa els allunya malfiats devers els darrers confins de l’enclòs, fins que qui ha de fugir’n sóc man — no fos cas que encara rebés de valent — i, en acabat, m’hi trob tant a desgrat i balder.
—Doncs, de mendraig a mendraig (tret que als de més els ve gros el nom de mendraig, car prou que no són refugis ni prou consistents ni prou enfonyats i segurs, no són sisvol fets d’obra; són uns minsos, frèvols aixoplucs apedaçats amb quatre vidres precàriament estintolats, amb esquinçalls d’anuncis servant-los si fa no fot a lloc els treps i les esquerdes), per comptes d’esperar-hi l’autobús blindat sempre massa curull, amb el terra brut de qui sap quins rabiüts excrements i la fi maleïda del viatge perennement enlaire, sense pujar al capdavall a cap dels esverats vehicles, faig cap, per selves de cuirs esbotzats i ferros rovellats, als darrers i més escarransits circells de la societat, on m’embolic fins que no sé pas com sortir’n, pudor enganxifosa de carns d’egipcianes de totes les edats — i, amb visatge horrorosament esgarrifat, quin mareig, quin empegueïment, per quin desig d’elidir’m aclaparadorament sobrat!
—Vull fer’m escàs, com si ni existís, i tanmateix m’espeteguen per la patidora pell l’enveja i la malícia, l’odi virulent, i en tot cas no pas menys virulent que entre les altres lleixes de la societat. Voldria fondre’m, que la selva hi fos novament primigènia i mos infants fósson de bell nou de tendra amorfa edat on els calgués l’amorosa conducció a

través d’aitanta de fulla verinosa i de sauri gens llefec i de calàpet astorador i d’insecte espectacular.
—Tant se val, llivell vedat, a l’embús flonjo constret, camí de retorn barrat, prou feines tinc a conduir’m cap a la invisibilitat del pou sobtat; tota muntanya penosament pujada té enmig un forat d’oblit.
—Sóc rel corcada. Mai més relluc puc impel·lir. Em jaquiran no pas gens vist fins que el proper terratrèmol no esclato i el daltabaix m’exposi. Quan ja he dit prou, glaçat.

(/=\)

—Davall dels cels canviants, sondrollats de continu pel pas dels avions de guerra, em parava sovint davant les escales dels hospitals, sobtat per les disbauxes i barriles que hi tenien lloc. El que al començament em pensava que eren ampolles de llets trencades i vessades, veia en acabat que eren ampolles de licors i de sèrums i de sangs, i d’excrements i òrgans descongelats, tots fets malbé.
—De les cridòries i desendreçats alarits, i per les formes com veia a través qualsque finestres com anaven de nues les infermeres, i com fugien, mai no pas del tot hàbils, els esborronats malalts, endevinava que hom hi endegava tostemps operacions sovint innecessàries, els cirurgians mateixos sempre abillats amb les més grotesques, malèfiques, robes de bufó i albardà, de mòmia ressuscitada, de llop rabiüt, de vampir, de monstre carrincló.

(/=\)

—*We are the human bananas with the chicken lips* — canten els hospitalers, amb llavis de pollastre, dansant la raspa. I etziben a tort i a dret, i tant si ve a tomb com no, tot de comentaris vitriòlics pel que fa a la condició dels malalts, tost traslladats a cadàver — se’ls parteixen i reparteixen com qui parteix peres — de camins amicalment, de camins

enfellonits rai. Acollonits pel vent pudent de llurs bates de dervix, atrapats entre llençols ensangonats, els infants piocs s’amagarien, tot esgarrifats, desesperats pel que senten a la pell, i pel que veuen i oeixen.
—Per les finestres ragen mitjons bruts — i llavors peus maltolts, escruixits, i nervis, ossos, sangs, entranyes, molt vescosos sucs.
—Pel fet que no vull trobar-me’ls, els mesells netejadors de cambres qui llencen finestres avall tot allò per què ja no troben més utilitat, m’enfil heures amunt, sempre evitant les escales.
—*On xapesques?*
—*I què t’empesques…?* — per tota resposta, si llavors, havent penetrat per cap alta finestrota, mai deman si n’hi ha encara cap de viu entre els meus malalts del matí.
—*Què t’empatolles…?* — com si ni em coneixen, com si hi sóc de pus.
—En acabat, rodant, rondant les sales, tots els qui inerts em fiten avui, l’endemà seran morts.

(/=\)

—Tornat al carrer, hauria de ficar els punts sobre les is. Hauria d’assajar d’aturar aquest cap qui em roda indecís.
—Car tant de mort inútil. Mascles ensinistrables rai, d’aparells segurament encar competents. Tothom qui hauria pogut jeure amb la meua dona, per a apaivagar-la, en aquelles nits de neguit sens fi. La meua dona, amb el xifarot a punt.
—S’hi pas per la porta d’algú trempant, em dic, *Imatge única*. Esperançat, l’hi encabiríem.

(/=\)

—Finalment — passats els qui berenen de tranuita, els qui tenen problemes pescant, i llavors cagant, per culpa de les

arestes empassades a les fosques.
—I ara, ostat, fugint com cap ombra de les gernacions nocturnes, més i més complicades, quan els nafrats esventen llurs nafres i l’aigua manca, adu la bruta.
—Mentre allà baix, on les llums somortes de la ciutat amb prou feina arriben, minyones en traginen, galledes abonyegades curulles, i les mestresses s’ajeuen amb bosses blaves d’aigua calda per al llit erm de marit.
—Hò, ja hi sóc, a les muntanyes indecents on descarreguen els camions de les escombraries i on els bocins esbargits de la nostra filla rauen xemicats com llavors de carn qui s’eixumflen i creixen en monstres alats.

(/=\)

—Ah, les noietes boniques, negretes, cremades pels Solells més flamants de la nit, com regiren i escorcollen entre els rebuigs! Amb el que troben, es decoren allí mateix, il·luminades per les pudents fogueres; amb els cassigalls i arnats drapots que recobren es vesteixen de fantasia, rampoines llampants, i amb els metalls i les ceràmiques i els plàstics emboïgats es reconstrueixen els habitacles on viuen — tresors de pobre en capseta, i elles la perla per a netejar.
—Tot el que altri descarta, per a un hom o altre troba tanmateix finalitat. Per què són tan boniques les noietes qui recacegen entre els detritus…? Primetes, negretes, brutetes, pudents... mes, ep, boniques i xiroies rai. Em fa que per això les bandegen als suburbis infectes. Per llur joia monstruosa — tractant de sebollir-les amb les onades incessants d’escombraries — la ciutat un oceà de rebuig i els suburbis la platja on la xúrria s’estavella, inclosos els cossos dels hospitals, els cossos dels autobusos, els cossos de l’aprofitament.

(/=\)

—Per rosts relliscosos barrancs, damunt i a frec d’avencs, fraus, pregons portussos, amunt i avall, precipitós, cercant de tornar a trobar la casa on introduiríem els nous iniciats, entre els quals un fill meu és el més decidit, tot i que encoratjaria els altres, negrets i blanquets, dient-los que comprenia la dificultat de la cosa, mes que prou calia llençar-s’hi sense por, tanmateix com ell, qui, com veien, si al començament no l’acompanyava gens l’èxit, gradualment s’acostumava a les intricades complexitats de la cosa, i semblava reeixir-hi.
—*No tant per com ho dius com per com ho fas, els dic; la qüestió és ficar-s’hi, apitrant, per molt que el cor no se us vulgui en l’empresa, esbojarrat, crebar*.
—Més tard, hauríem els introductors de netejar a força de mans, agenollats damunt les fredes rajoles, amb fregalls i sabons naturals, ben a fons, tota la casa perquè els nous iniciats fossin pròpiament afegits, sang jove, nova, al nostre excels boldró d’assabentats dels fòssils ans ambrats secrets.

(/=\)

—No voldria pas fer tard, més que més que, ple de fang i greix de moto com vaig, m’hauré encara de purificar de valent abans de poder netejar re.
—I ara, tot d’una, salvat de caure daltabaix.
—Salvat de caure daltabaix, i tant. Pel soroll estrepitós de la catàstrofe al fons del precipici on m’anava a estimbar.
—Ara, indefens, espiava de no gaire lluny estant els dignitaris i els sòlits llepaculs dels mitjans com s’explicaven feixugament ells amb ells el penya-segat per on el tren havia caigut causant un pilot de víctimes, quan jo mateix, a l’altre costat de la roca penjada, havia relliscat i queia daltabaix al buit.
—Quina por, havia començat de cridar prou tímidament ajut. Moriré esclafat. Estic glaçat, no em sé apujar, em penjaven una cama i el peu de l’altra.

—Hi havia haguda bona gent qui de l’altre costat de la roca m’havien dit que l’equilibri era al meu favor, que només em calia agafar quelcom darrere a l’esquena, allargant els braços, temptejant amb les mans, mes jo n’era incapaç, incapaç de moure’m, incapaç de trobar re.
—Al capdavall, una mà grassoneta m’estirà. Era un antic atleta, ara força abandonat de cos, el qual havia tinguda la iniciativa de fer això, de voltar la immensa roca part darrere, per ço d’atènyer’m i llavors atendre’m i no pas perdre l’estona xerrotejant i donant inútils consells a algú glaçat de por, salivant, ells, els consellers, de veure al capdavall el marcat de mort relliscar daltabaix cap a l’espetec i el xemicament.
—Ara li havia donades les gràcies efusivament i li demanava tot empegueït que manés, que estaria content de correspondre’l en el que volgués.
—Li dic, *Sabeu què, esdevingueu, si voleu, un dels iniciats, sense preparacions ni re; prou sé que us ho valeu; li diré a la dona que féssim a casa una festa celebrant el rescat — i, a honor vostra, si doncs no us sap greu — d’on us preguem, sobre, que porteu, si així us lleu, tots els amics vostres que us sembli doncs bé de dur*.

(/=\)

—Va arribar amb una gernació de jovent sorollós; ballaren tot el vespre, tota la nit, tota la matinada, bona part del matí; cap al nou migdia la casa es buidava d’espectres...
—Al vespre del segon dia, retuts, la dona i jo poguérem encertir’ns dels terrabastalls causats pels gaudents i ens ficàrem les mans al cap.
—El pitjor era la sala de banys; tant la banyera com la tassa del canfelip eren totalment embussats de gegantins cagallons.
—Gens malastrucs, car al capdavall jo tenia la meua vida, i ella encara em tenia a mi, acordàrem de prendre’ns-ho amb

filosofia — amb pales i galledes, duguérem, ballant als mateixos ritmes que els cagaires ballaires d’adés, les galledes curulles de cagallons cap a l’hort de part darrere.

(/=\)

—Fou magnífic com cresqueren els bròquils en acabat; les dones que en compraren alguns saquets, després ens tornaren compliments i tot, i ens demanaven si en tindríem més. Cert que eren tan bons, els bròquils, que decidírem, aquest camí sense arriscar la vida, la primavera propvinent de tornar a convidar l’atleta grassonet i el seu nombrós seguici per ço de celebrar aquest cop el cap d’any del feliç esdeveniment, no pas el de l’accident de tren on centenars periren esclafats, ans el del meu rescat, de despenjar’m, al mateix indret, i no voler que caigués daltabaix, car, manoi, oi, de quin catacrec no m’estalviava, i car prou calia, és clar, estar’n encara agraït, i pels llargs anys que em romanguessin de bona salut.
—De fet, no sé si m’és llegut de revelar’l del tot, aquest és un dels fòssils ambrats secrets que particularment dispens als iniciats...
—*L’agraïment ha d’ésser constant, i aitan durador com la vida mateixa, i que només allò llongament primparat, roman* — roman en positiu relleu, gravat, llegible, palès.

(/=\)

—Fica en ordre el teu petit raconet — and the rest will follow.
—A pleret, tot se t’endreça al voltant.

(/=\)

—S’escolen les hores com s’escola l’escola.
I què ens diu el mestre? El mestre no ens diu re.

S’escolà com l’escolà, s’escolà en bombolles.

(/=\)

—Que lentes les hores mentre l’univers creixia
Cada hora era un segle cada segle un món
Mes ara l’univers s’escarranseix, s’escurcen les hores
Van les hores de menys en menys
Una hora és un segon, un mil·lenni un bleix.

(/=\)

—I’d like to be under the canopy
of many pussies unquenchable
in its dark garden shade
inhaling the odoriferous breeze.

(/=\)

—Què hi faig al jardí de conys sens fi?
A l’oreig nemorós entre ombres fluixes
I sentors fantàstiques sots el conopeu
De tendrums encesos i pèls que ferumegen
Delitosament perdut en un bosc de cuixes
On vaig creixent bolet arrapadet
Fal·lus impúdic d’ous diabòlics?

(/=\)

—Hi faig d’heroic grimpador de mels
Bresques altíssimes
Penya-segats precipitats
Rodaments de cap
Caigudes toves
Edèn t’hi trobes.

(/=\)

—Sóc poètic simètric ver bell
Sóc bell ver simètric poètic
La barreja es barreja poèticament simètrica vera bella
Bellament vera simètrica poètica.

(/=\)

—Finalment feia en Frasi el maligne al reial capdecony Busiri, *Si sacrificàvem a déu tots els forasters qui vénen a emprenyar, l'eixut que patim s'acabarà*.
—I ara, collons, maleïts, les pluges incessants ho colgaven tot.
—Per què, Frasi merdós, no li dius al rei que per a revertir el dictat del déu tan llépol de sang, no li sacrifiquem tots els oriünds i així ens torna a dur la puta sequedat on tanmateix només els pobres perien de set?
—Som-hi. Els oriünds sacrificats, l'eixut tornava.
—I ara que ens romania, en Frasi set-ciències?
—Doncs els aborígens, és clar. Aquest déu nostre es veu que ens vol tots morts.
—Sacrifiquem sempre per a tornar a l'abans. De la merda d'avui a la d'ahir.
—I llavors, quan només restem tu i jo, en Frasi? T'hauré de sacrificar, o em sacrificaràs?

(/=\)

—Qui se'n fia, malparits datspelcul?
—I si sacrificàvem els Frasis i els Busiris abans no començaven de fotre'ns a tots? És a dir, i si sacrificàvem tots els qui volen sacrificar re a un déu tan malèfic com l'inventat?

(/=\)

> —*Escorrialles de lleterada ínfima* (passi-ho bé de penjat pengim-penjam).

(/=\)

—De fotre de filòsof i de caminar desvagat remenant-te els collons per un forat a la butxaca, fotent-te mentalment l'erístic, l'agonístic, i no cal dir el ximplístic, i llavors plasmant en paperet la gran pensada, és activitat tot plegat que es resumeix en una sola acció palpable — *un remenament de collons*.

(/=\)

—Me la sondrollava sèdul quan
inoportuna la mort trucava
—*Qui hi ha* —que dic
diu —*obr collons la mort*
—Puta què em duus ni lluus
em prens inconcús per lluç
i a quina hora més inconvenient de pus a pus
sóc a frec d'orgasme i em véns amb l'embús
fot-li'n abús dessús dejús
si tot em pruu molt més no em pruus
—I què te'n duus
amb els teus quatre ossos sense pus
només quatre ossos de pus
i aquest vòmit inconclús
—Tot això li dic mentre no m'he escorregut
i tot el viscut ni conegut
orgasme virtut inòpia i atribut
fot el camp com fa el puput
endut pel torb d'un esternut.

(/=\)

—En aquests temps d’irracionalitat i cretinisme
silenci i com si no hi ets
caga’t a l’hort i entén-hi els bolets.

(/=\)

—Estic ple de bones intencions
que immediatament se’n van als collons.

(/=\)

—Entre els mots qui em posseïren:
eidòlon ostracó.
—Cada jorn en aixecar’m
he ratllat el meu eidòlon
a un ostracó i l’he llençat
i he continuat caminant
desesperat cap a la desaparició.
—Entenc per eidòlon
el meu jo d’ahir qui queia a lloc
com exúvia de metamorfosat insecte.
—Entenc per ostracó
un padellàs de teula o llicorella
àdhuc un palet
on he ratllat l’eidòlon:
la fragmentària representació
del que fugaçment no fui.

(/=\)

—Em guaitava el xenopod
qui sempre em trempa a deshora
i al davant del cul erroni.
—Dic: escolta carallot
si els tens els dos a la vora

el cul amb cony és l’idoni.
—No és pas si és ple o buit el got:
la dona un cul que enamora
val per quaranta d’en Johnny.

(/=\)

—Tanta de merda al món
embussats tots els forats
de tal faisó que la merda rau arreu.
—I cada cop que la terra fot un tomb
ens cau al cap als qui en som cap per avall
una insistent pluja de merda.
—Per molt que vulguis netejar re
sempre t’hi caurà la merda d’estrena
treball sisifesc que no duu enlloc.
—Decidíem molt assenyadament
de doncs mai més no netejar re
ni de cercar a cagar a cap forat inexistent.
—Cada forat tot ocupat de merda
cada forat tot ocupat cada forat
curull de merda sobreeixint merda
cada forat eclipsat cada forat ocupat
per cacatua de caca teua i meua
que embussa cada cràter de volcà de merda
qui bull i bull en ebullició sens fi perenne eterna.

(/=\)

—Emprenia fortes gambades devers l’arquetip
era l’arquetip simpàtic del trempat heresiarca
un arxiheretge xiroi com cap gínjol i menjant crancs.
—Revelava de franc als creients que el cony de l’ínia és horitzontal
i allò omplia tothom de coratge davant l’universal categòric
hom s’estarrufava de frisança davant l’esplai qui se’ns

oferia insidiós.
—A l’esglai davant el gran canyó de la mort se li esmussava el fibló
mentre vora un taüt per a goril·les escopinat per l’oceà
l’arquetip com gerd àrbitre s’atipà de nomenar’ns ectips.
—Jubilàvem ensems els ectips negres blaus verds grocs
execrated excreta of a forgettable season execrats excrements
d’una saó al foll assoc de l’orc al basar ctònic in the devil’s souk.
—Anàdroms li cantàvem a tota mànega llampants psalms de salmó
i ens penjava el moc i s’obsedí amb els qui ens mocàvem a les parets
on per als inics porta-llatzèries trenta-dues fuetades seguides no decretà.
—Amb el formidable despit de la neu m’allunyí vers els turons
en un tres i no res del desig al fastig càmfores en àmfores quin disgust
com això re altre el viure no em tol em deia mentre fugia melangiós.
—Cruel apoteosi de l’escàndol el picatatxes es desendollava la cucurulla
i místic i amb satiriasi engegava l’engranatge del destraleig
em venien darrere munió a assassinar’m monolític ramat
d’immarcescibles cadells.
—Els insurgents corcs del taüt eixien ambtant de llurs amagatalls
desendreçats putxinel·lis es deixondien de llur letargia
i ara esdevindrien amb sort el deslllorigador.
—*Som els trol·laires caos-ficaires merdafiraires!*
cridaren jocunds com qui es trencà el sec de la cama a la closca d’un cargol
ritu oníric el llur on vaporós als llunys i alts no em fonc.
—Ran cap ram de follor on aviat n’esclataria l’arquebisbe

esquerdà el simulacre
com mardà amb umflades tonsil·les o com tenrec titllat de xacrós
sotjava el vernís trompant del món i amb tremp camaleònic s’hi fongué.
—Amb quin profús sil·logisme no es trobaren de sobte
els del rabiós formiguer espantalls de zoòtrop espatllat
tomb en tomba fiu cascú mentider car com tot no-ningú són colgats en cenotafi.
—La massa de corcs corcada insolvent amb amargor ni aversió
de qui els ulls marejats estergien innombrables pèlags
es reatapeeixen a llur fúnebre bresca consirosos a opacament rostar-hi.
—Havent salvat del fel i el balafi filosòfic un altre escabiós merdhumà
qui amb encant de ministrer no gens irós the shining shores fled
tocaren comiat mesell farciment de desencantat taüt
sempre delerós d’àpat.

(/=\)

—Pengim-penjam per caminets oblics
aturat per vidres inexistents
angles constel·lats d’arbres de penjats
marmòries eixutes pelleringues
amb tasts de cotna d’enrancit pernil.
—Un altre dels ja enjovats als futurs
ous ixents de les trivials matrius
ets l’incansable virolet prenyat
com qualsevol erudit d’abortives
nocions en la fervent cerimònia
on els peons escatim si la llum
del llum la vèiem (també el mateix llum)
si ací no hi fóssim doncs per a copsar’ls.

—El colom ets qui ulls embromallats
empastifat amb femtes per la jungla
es perd i a l’entortolligament quàntic
palimpsests els estisoren cirrosis
i a pàncrees claferts de teranyines
costelles i espòndils vinclats al llum
llunyà que mig il·lumina l’indret
s’hi agenollen costellam cantellut
esglaons d’escala de pou que duu
avall al calidoscopi penúltim
on hom ensuma carn de sacrifici
de colom qui el pèrfid gegant emprà
de torcaculs ell i ses carrinclones
joguines de mort qualque sangonera
d’escanyolit gladiador qui el nas
es trau com nosa a fuetades flonges
de cua de faisà qui al darrer
sardinell davant l’abís a frec rau.
—Davall la duad riuada final
de merda que tot i tot cos s’enduu.
—Catecòntic qui li aturarà els peus
no fos cas que encara es fotés més mal?
—Raïa a caire amb esmolat raor
d’ungla d’estruç polze a la salvatel·la
al ritme del cor t’hi ragen cadàvers
hi despertaven ferro uns quants de faves
es feien dir i tot de braus almogàvers.
—Ramats de vells cap a l’escorxador
els pengen carcasses dalt el trebol
inclòs t’hi volen t’hi volen muló
abans no t’heguin ja has emprès el vol.

(/=\)

—Balandrim-balandram colom minvant
El brut gegant l’ha emprat de torcaculs

Ara fonent-se seguirà l’impuls
S’engegarà tot sol al botavant.
—Bada badoc pel bosc i amb els senys nuls
Arriba ran de cap trau esclatant
D’escales que duen al foc convuls
Calidoscòpic glot i bategant.
—Sangloten al capdavall condemnats
Tots ells enduts encesos com parracs.
—Si caic no caic víctima de sotracs
Trèmul roman amb ulls esbatanats
A caire de trau com fútils rebaves.
—“*Merda ara seca volaré sens traves*.”

(/=\)

—Lliçó de religió lògica (oxímoron).
—Si els moscs es carden les mosques, els mosqueus les mosquees.

(/=\)

—Bon tros dels objectes religiosos són transformables en godomassins.
—A la fi, una utilitat, una funció raonable!
—Un godomassí, això serveix. Car les coses prou serveixen o no.
—El raor d’Occam.
—El raor de la raó. Si serveix, envant. Si no, fora.

(/=\)

—Eufemismes de merda.
—La síndrome de les Eumènides.
—Només hi ha un déu...
—I es diu *la mort*.
—Caga’t en déu.

—Car cagar’s en déu...
—Prou és cagar’s en la mort.
—I cagar’s en la mort és el que cal.

(/=\)

—**Consolador**.
—Al seu godomassí, la meua tieta Vexil·lària li havia donat el nom de “Religió”.
—I doncs, cada cop que se la pelava i ho feia amb el seu godomassí Religió...
—Hom podia haver dit, verament, que...
—“*Trobava sempre el consol de la Religió*”.

(/=\)

—Vides alternatives?
—Per a viure-les, rai.
—Universos paral·lels?
—Per a ésser-hi, i fins a 34 ensems.
—Res. Només cal fer’s novel·lista, vós.
—Les vius, les vius. Les vius en eteri encadenament.
—I més en ragessin, ca?

(/=\)

—Els supersticiosos (ço és, els religiosos) de vegades canvien de religió (ço és, de superstició).
—*Ecs, tot aquell ridícul moneig!*
—És un procés molt carrincló que en diuen *conversió*.
—I es veu, segons diuen, que ho fan, allò de tan carrinclonament convertir’s a una altra superstició, per tal d’afinar millor llurs probabilitats de *salvació*.
—Salvació? Falòrnies, inutilitats, bestieses!
—Si voleu conversió, això rai, putes fleumes, tard o d’hora, vulguis no vulguis, també us convertireu en l’única

conversió que compta.
—Tots convertits!
—**En cadàvers**.

(/=\)

—D’emplomallat a esplomallat.
—D’anar volant a estimbar’s pla.
—Les plomes del temps. L’univers s’acabarà quan el temps haurà perduda la darrera ploma.
—Un temps esplomallat no podrà volar enlloc. S’estromparà, i au. Ni volar ni merda.

(/=\)

—(Boigs i boigs qui he vists pertot arreu...)
—Em diu l’experiència...
—Que, tantost perceps algú qui menja brutament, com un maleït golafre maldestre, ja saps que, si no és boig, prou arribarà a ésser-ho amb no gaires dies més.

(/=\)

—Les fètides palterades dels fangosos repel·lents cabalistes.
—Tan útils, llurs rucs cabòries, com catorze quinze setze... conys als sengles caps de l’hidra més ferotge.

(/=\)

—“**Intuïtiu, intuïtiu...!**” — xiulava el piupiu.
—Veig que ja prou deia, molt intuïtiu, en Poe fa un pilot d’anys (el 1848) que d’universos pot ésser — **i doncs, si pot ésser, és** (amb tota la raó diu!), car tot el que pot ésser ha d’ésser (tard o d’hora, o tothora, simultanis), ha d’ésser, i prou — pot ésser, dic, diu, que n’hi hagi (d’universos), a pèrdua d’horitzó, il·limitadament, doncs, i cascú rumbejant

el seu propi molt exclusiu “déu” — i qui diu “déu”, vol dir (és clar!) “feix de [sempre absurdes] lleis matemàtiques” que regeixen aquell altre (i cascun altre) precís univers.

(/=\)

—**De cony a cony**.
—Entrem al món pel cony de madona Vida.
—En sortim pel cony de madona Mort.
—I prou.

(/=\)

—La vida només és fàcil si te’n fots del mort i del qui el vetlla.
—Tantost com dónes cap importància al mort o a qui el vetlla cagada l’has.

(/=\)

—En què balafiaràs la vida?
—N’hi ha qui la balafien en les imbecil·litats de la religió...
—Del poder...
—De l’estratègia... i de l’homei...
—De l’avarícia...
—Faré com n’Endimió.
—La balafiaré somiant.
—Per què no? Car cal balafiar-la en quelcom o altre, millor en quelcom plaent.

(/=\)

—Aquella carallot d’Iris Murdoch diu que no pot creure en “déu” perquè és incapaç de concebre algú de qui la crueltat sigui tan desorbitada com per haver creat un món així.
—Fal·laç argument, és clar — car un déu per força ha

d’ésser maligne, malparit i sense cap respecte per allò que crea.
—Car, no fotem, tot el que hom crea prou cal que mori.
—No solament això (que “déu” sigui cruel) no és cap obstacle per a creure en “déu”, és condició sine-qua-non.
—No pots creure en “déu” si doncs no creus que és un ésser d’allò més criminal.
—Vés-te’n a la merda. Saps què? Més val no creure en cap déu. Per què podrir-te tu sol el cervell? Això fóra fer-li la farina blana, re no el satisfaria tant (si mai existís!) com veure’t torturat, a sobre del que et tortura i et torturarà...
—Veure’t torturat per la idea horrorosa de creure-hi.
—Babau!

(/=\)

—Per al paradís dels marietes moros, hom hi promet, no pas àngels si fa no fot verges, ans atzebs, vós, atzebs!
—Atzebs a betzef!
—72 atzebs rondant-te pel cap, 72 atzebs trempats rondant-te pel cap, volant-t’hi girientorn a tall d’aurèoles (*sortós sortós!*), a tall d’helicoptèriques aurèoles, aitan virtuoses sumptuoses sublims.

(/=\)

—A la pica (i hi degoten fastigosament els patògens) s’hi van senyant els datspelcul. N’hi ha de manta mena — l’insidiós, el delirós; l’assassí i el vagarós; i el qui ja és un flagell precoç...
—I el datpelcul més datpelcul de tots — el datpelcul especulador addicte al peculat — fa percolar els calers — dels butxacons d’altri degoten al seu, molt religiosament, això també — molt, molt religiosament.

(/=\)

—**Relíquies rai**, cada vegades que els santons ens aclofem rere les pedres — oferiments a balquena.
—Quan el cretí Jesús va anar a cagar rere un pilotet de pedres, de la mateixa faisó que el seu cul mirava la caguerada, la caguerada mirava el cul — *era una caguerada miraculosa*.

(/=\)

—Se'l guaitaven amb un allargavistes de pirata i es demanaven què devia fer? El veien jagut dins una barqueta, o un mig taüt, diguem-ne un taüt sense coberta, en tot cas dins una espècie d'hamaca de fusta, no pas penjada, pus tost repenjada en dos troncs, o potser equilibrada en dues soques.
—I trobaven que feia massa de dies que el taumaturg dels pigments hi era, sense haver-se mogut mica, i ningú no gosava endevinar què hi feia.
—Tot d'una es veu que els va semblar que es moria; que el mag dels blaus feia una desastrosa cara de dolor.
—Jo qui només m'esqueia d'ésser pels voltants, bo i fent la meua feina, ço és, la de netejar les latrines o llonganys de la cort de l'imperi del mig, els vaig dir, és clar que en acabat d'implorar molt abjectament permís, tant de l'emperaire com de les altres grans tifes de sènyers i dignitaris, els deia, sense atansar-me'ls gaire (sentors de mesquiter, tot i que els llepa-soles pudien pitjor), i amb veu sotmesa, dic, els dic que jo qui havia treballat a les sentines i desmenjatoris i canfelips de mants de cementiris i necròpolis, i d'osseres i d'escorxadors, i de cases de morts a la guerra, prou coneixia que quan hom es mor, és a dir, quan hom ja és mort, encara hi ha en el cos del mort certs espasmes de degeneració que el fan bellugar, com si de lluny semblés que encara és si fa no fa viu.
—I afegia que, doncs, creia que el vell egipcià, ja

normalment plumbi, cadavèric, aquest cop era, de fet, de debò mort. Que no feia gaire, o potser ja feia dies, havia abdicat de viure; abdicà espasmòdic d'entre els vius, d'entre els nombres ideals qui cascú no som mentre som tan efímerament vius: una patètica ficció, partícula esgarriada, un piuet tremolós qui s'estén a l'infinit, tant a esquerra com a dreta, tant en negatiu com en positiu, i és etern en la seu inessència, en la seua irrealitat. Etcètera. I que oi que semblava àdhuc cantar, mes que no, no pas, que eren els espetecs de la descomposició i la fermentació del cos qui es podria, i oi, hò i més, que semblava ballar, mes que no pas, que se'n decebessin, car aquell ritme no era pas ball, ans tan sols subproducte i banal conseqüència dels menuts innombrables cucs necròfags molt enfeinadets a devorar'l...

—No em van fer gaire cas, és clar, envides si em sentien, menys probable que m'escoltessin; és clar que els de més, seriosament obtusos, ni m'haurien entès; massa ben parlat, pobre de mi... I fet i fet qui s'ocupava de l'innocu mesquiter, poc se n'ha xautat gens mai ningú, de les meues ben curoses elaboracions; tothom, com si se'ls embossessin les orelles amb més merda que ja no hi portaven normalment. Quan un no ningú com jo mai badava molt humilment boca, com si cap bagant de ceruminós fibrociment els aturés ran d'antitragus el flux de cap xerrera. A part, és clar que, mai ja no gaire deixondit, poc que no dic pas mai re sinó ben fluixet. Com frèvol moixonet qui tremola quan refila, així el tit; por de dir em fa no dir, o a tots ops mai no gaire.

—Però, amb tristor immensa, que no ho digués gaire fort també era culpa de l'emoció que m'ennuegava, car s'escau que recordava...

—Recordava aquell clar jorn on l'elisi, l'empirià harúspex féu aquella demostració que el no ningú qui jo era copsí pel fet providencial que en aquell moment prou hi rondava, pels verals, basquejant-m'hi amb els caixots.

—Sortíleg dels tints inèdits i únics en el temps, irrepetibles,

irreproduïbles, inescatibles, inesbrinables, el veies en acció i en romanies fascinat. I ara... Blaves... Blaves em queien les llàgrimes; no sols jo, tothom esborneiadament desfets de tristor. Havíem perdut el mestre de les tintures i les pintures que ens definien com a existents, que ens justificaven l'existència de cara a l'inescandallable esdevenidor horrorós.

—Havia estat un home alt, estricte i gris, fet d'angles i d'ombres, com ara tallat amb rigorós raor, i sempre fosc, burell, i vestit amb una roba llarga, inconsútil, també burella, una roba claferta de tinyadures que de lluny aparentaven petits estels. Ell mateix era tot gris, plumbi, com dic; àdhuc, el que en veies, de la seua pell, la cara, el coll, les mans, era d'una color somorta, una mena de tonalitat de mort, i hauries dit que era fet de dur sabó fosc, tret quan s'excitava durant el més encès d'una investigació; llavors, qui sap per quines arcanes emanacions entre els díodes d'orella a orella, com si les il·luminades idees se li esmunyissin de la bombeta del crani, la pell esdevenia lluent, iridescent, exacta a la dels aladrocs, o belleu a la dels verats.

—El seu nas mateix semblava el tall d'una destral, d'un punyal d'escapçar peix; les seues galtes primes semblaven així mateix servar uns buits o clots allargats fets, ça enrere, qui sap quan, per la mateixa destral del nas. I l'ull; quan et clavava l'ull, et senties penetrat fins al moll.

—Era un ull que no volia mai re tret de lloc.

—"*U null degipcià terrib-le. U null terrib-le qho veu tot, tot. Jutge demolidor dànime zindignes*."

—"*I no vol mai re za tort; no vol mai re za tort*."

—Eren admonicions que jo mateix, al meu fur vellutat, lanuginós, i cert que amb certa basarda, ja no em repetia sempre que era prop d'on el màgic filosop egipcià estenia els seus aparells de severa alquímia, i d'ací que no hi toqués mai re, molt respectuós, de tots els seus aparells i potingues.

—Molt més respectuós, és clar, que no n’era mai amb les pestilents fastuositats dels ignorants cortesans, els quals, quan els veus, no pots evitar de demanar-te per què viuen, per què són encara al món, malaguanyada guillotina, o per què no es moren del més galdós flagell, la més fastigosa passa, encontinent i tots plegats.
—Ara, amb el científic, ai, quants de cops no en romania encantat, de lluny, mentre ell demostrava quelcom, qualque meravella, a l’emperaire i als seus xorcs llepa-soles. No sols romania encantat pel seu sublim experiment, encara més per l’ull fantàstic.
—I que no deia mai re, el solemne xaman, l’ombrívol arximag. Amb l’esguard pagava. Si algú l’errava, l’esguard que li atzufava el marcia, veies el dissortat com s’anava pansint, com s’arrossegava cap a cap racó, on esperaves que a pleret es tornés cendra o pols. Era un home tan avar de mots que sempre al començament em pensava que no fos mut. Fins que el vaig sentir dir: “*No!*”
—Els seus nos eren definitius. El qui el rebia, ni que fos l’emperaire mateix, era com si el llamp l’havia tocat. Romania estamordit. No es refeia sinó al cap de jorns i nits passats en una estranya badoqueria on tot hi eren sondrolls i estremiments.
—Si algú mai s’atansava gaire a cap dels seus instruments, deia “*No!*”, i l’altre, glaçat, perdia tot sentit de la realitat. No sabia on era. I si el savi et fotia un cop a la mà perquè érets prou toix o innocent de voler tocar re, la cremada no se’t guaria mai, i si s’esqueia que érets un infant o un vell, com amb qualsevol fiblada d’animaló molt verinós, al cap de pocs de dies érets al clot.
—Cap de les cròniques no deien que el mag hagués mai dit cap altre mot. El seu mot exclusiu fou sempre doncs el mateix: “*No!*”
—Vivia aïllat, a una part closa i doncs secreta del grandiós jardí del palau de l’imperi del mig on es veu que feia créixer els seus vegetals i minerals, i potser àdhuc els seus animats

homuncles de qui hom enraonava a la cort amb mormols de temença.
—Posseïa una basseta. I un bon vespre que jo era no gaire lluny, bo i netejant latrines, vaig veure'l que, a caire de basseta o estanyol, hi feia una demostració; l'emperaire i els més escollits entre els llepa-soles seus, a una respectable distància, se l'esguardaven amb palesa unció. També jo, més enrere, em ficava a llambregar-hi, molt encuriosit.
—Portava un instrument que semblava una llarga flauta, o un clarinet o àdhuc un oboè, molt lluent i negre. Un instrument nogesmenys no pas de fusta, ans potser de qui sap quin altre recentment inventat metall que donava un perfecte rampeu a la fusta.
—Tant se val, el diguem-ne fagot era oscat de dalt a baix per quatre fenelles. En una de les esquerdes s'hi bellugaven, aparentment autònoms, uns glomèruls o esfèrules o granets, o potser encara millor llavors, de color tot blanc. I no sé si aqueixos glomèruls eren minerals o vegetals o àdhuc, com dic, animals, com ara si fossin ouets d'aquells que fresen o ponen les reinetes, o els ferrerets, o qui sap quin altre lacèrtid o peixet. O que no fos xerri de cap cabreta mutant. O, com dic, espermetazous si fa no fa gegantescs i ben arrodonits de vés a saber qui o què, cap arqueòpterix reanimat.
—A la segona clivella hi raïa, pròpiament engalzada, mes sobreixent; atapeïda, mes no pas afetgegada, tota una barreja de fulles molt verdes paregudes a ales d'immens papalló.
—A la tercera i quarta llivanya hi borbollejaven lleugerament espessos líquids, diries que de molta viscositat; un dels vius xarops era d'un blau clarós, l'altre d'un groc fluix.
—I entre fesa i fesa, o potser emergent de la fesa mateixa, uns pistons o petits clauets, pujaven i davallaven aleatòriament, autoesquediàstica, com si fessin la gara-gara

al tocador, com si, amb voluntat autònoma, demanessin, seductorets, que hom els premés o acaronés. I això és el que féu el savi. Va prémer molt lleugerament, amb dits hàbils, uns quants dels pius gens renitents, qualcuns dels flagrants botons de l'instrument, i aleshores sí, aleshores, palesament, les reaccions químiques entre els elements als quatre canons s'escaigueren, més o menys espectaculars, de cooperar; veies que, de pic o de borràs, sorgien xup-xups acolorits entre els diferents productes, els quals assolien de casar-se prou melodiosament, eufònica, eixarmadora; al cap d'una emocionant estona, el mestre de les colors, màgicament, com si el seu instrument fos cinglant de saurí intermitentment il·luminat, abaixà delicadament l'oboè encantat, el cilindre fantàstic, i del broc del capdavall lleixà que se n'esllavissés una sola molt densa gota.
—En espetegar al cresp de l'estanyol, la gota en transformà l'aigua. L'estanyol sencer s'embalbí, el cresp s'allisà en una superfície gairebé blanca, amb consistència diries que de perdurable pergamí.
—La gota, tot davallant, havia esdevinguda força grossa, i en estavellar's al gruixut primer full, car després n'aparegueren, davall, d'altres, s'escampà tot al llarg i ample d'aquella enorme superfície apergaminada. S'escampà en un blau clar i llustrós, un blau que no havíem vist mai, la darrera empescada del mestre de les laques, car com ell no n'havia d'altre al món, ell donava prestigi a l'imperi del mig; per ell, vull dir, per les seues obres insuperables, érem coneguts arreu de l'univers; ningú no era capaç de pintar ni de lacar ni pensaments com fèiem a ca nostra. Nosaltres els dominants absoluts de la cosa estètica (de totes, la més fonamental). Només ell era capaç de realitzar tots aquells quadres únics que decoraven el palau i eren la glòria del món, l'enveja dels déus; i aquell blau nou, esotèric, els més entesos diran, en esdevenidors apresos, aciençats, que això, que allò, aquella tonalitat divinalment llambrejant, si mai hom pogués escapolir's de la

terra i esguardar-la des l’èter, de cap prou espès illot de forat de paella del cel estant, de lluny llunyíssim, en jorn ben clar, segur que era el secret del planeta, el blau que ens resolia el misteri, el mateix blau on còiem, vull dir, coíem, ànimes només encara a mig fer, i que les mateixes taques grogues que apareixen sòlides entre el blau simptomàtic, nosaltres hi som, nosaltres, éssers negligibles de totes totes, més petits que no pas formigues, ni nosetes a l’univers, nàquisses miasmàtiques ticòpsies, espectrals miodesòpsies, gèrmens invisibles a l’espai infinit, efímers en el temps etern...

—M’enretirí a l’obaga, embarumat en espetegosa fullaraca, i allí em fiquí a plorar, endèmic. Ara que sabia la mort del faedor qui féu factible la fenomenal singularitat de la color que tot ho resol, la color de l’oli on l’ànima se’ns cou per a atènyer la perfecció del reconeixement que tot és esclat de blau fantàstic en negre de buidor, negre golafre, de qui la goludam il·limitada es veu així prodigiosament aturada per un instant on l’anorreament indefectible rau atònitament encallat, raguí pensiu.

—El taumaturg, com se’n diu, el demiürg, el creador dels científics miracles de les colors inèdites, vivia doncs en harmonia perfecta amb mare natura, en el seu ambient per ell fet idoni. Demanava, mut, amb una reverència, sempre permís a la planta per a menjar-ne fulles, per exemple. Els pagava el favor amb l’excrement produït, que llavors les adobava i femava, d’on es tornaven més vigoroses. Puríssima femta, la seua, no pas com la molt deletèria dels infectes, llordíssims, cortesans, dels qual la merda, la cetrina, als canfelips era un escàndol de mefítica immundícia. No ho sabia pas prou jo, pobre de mi, mesquiter de marca!

—I així mateix feia l’as de les genialitats nostre amb els peixets de la basseta. Els més claupassadets li demanaven per pietat que se’ls mengés. “*Menja-te’ns, mestre, i esdevindre’m, dins teu, tu; i en tu, al mateix cos prodigiós,*

viurem una vida més inspirada i tot-sabent, penetrant i perceptiva, i coneixerem què cony hi fotérem, per quins set sous visquérem, amb consciència clara; i quan el teu cos finirà, quan dirà fava, i seràs, mestre, cadàver, el teu cadàver anirà molt equilibradament als peixos, com has decretat en el teu testament inviolable."
—I quan ens havia dit que érem més petits que formigues en un univers que era formiga entre els universos, insignificants sense remei en univers insignificant, en univers absolutament balb i insensible, sense cura ni interès per cap de les seues formigues ni ànimes en oli coent, tothom amb dos dits de senderi a la cort quina depressió, quin desconhort, quina foscor i quina tristor, àdhuc els cortesans amb un cagalló per cervell (per imitació, segurament), fins al punt que l'emperaire mateix em va demanar si podia... Si em podia acompanyar, agenollat com jo, a netejar (molt escaientment, ell, el cagalló màxim) estronts i caguerades per llonganys i latrines...
—Pobrissonet de manguis, bo i remembrant-ho ara, em rodolaven galtes avall les llàgrimes, blaves.
—I ací hi queia. Ara que, bo i barrinant en la demostració cabdal del sagacíssim savi, havia dit "peixets", els peixets qui en d'altres avinenteses li demanaven per pietat que se'ls cruspís, els albors, doncs, els albors d'escates argentades, els alborets adés per llur albet tan preuats pels artífexs, ací hi trobaríem, em deia, la bona drecera qui ens menava belleu al deslllorigador de l'entrellat. L'albet, extret de les escates perlines dels albors, era, en solidificar-se mercès a la gota màgica, el pergamí repetidament renascut on les laques i colors no es guixaven ans eixamplaven, soles i úniques, per a meravella de l'eternitat descoberta, ara mesa cul enlaire pel divinal taumaturg de les colors esclatants. Homòdroms ans harmònics, tots els alborets ens sondrollem, somorgollats a llivells exactes, en hordes còsmiques, animats intrínsecament per garguirots idonis, en llençols impol·luts, i som l'enveja dels aquàtics coterraqüis

escollits qui ens imitaven per poc que poguessin, pobrissons, bocabadadets malacopterigis i sipions, i nudibranquis, i actínies i àdhuc petxines qui s'escloscaven espasmòdiques de l'esglai de veure'ns partícips essencials del miracle, i les meduses medusades llurs fiblons i agulles epilèptiques esdevenint, pels esgarrifs de l'emoció, gèlides d'estupefacció, fèrules subreptícies, esquelets estilitzats, estilets de grafies tectòniques, heterònomes, pinzellant kakemonos amb gargots més o menys ornitològics, i extravagants, abnegats, texts.

—I ara pregava per un darrer miracle del demiürg. I m'era vijares que filustrava, entre evocatius, fantasmals, vapors de mesquites immenses de latrines interinament oblidades, avençant enjòlit, a tall de quasi lluminoses falenes, o de follets o gombutzims fugits o evaporats del virós bordell àulic, volant incertament i gens elegantment, en ebri reguitzell, els caps guillotinats dels ganyons, malignes, cortesans, de qui les cacofòniques rapsòdies de remotes calúmnies, els llunyans galimaties dels massa eloqüents, espetegats, sarcasmes, jamai pus, tan xarnegament dissonants, no em sebollirien, amb llurs pútrides oradures, les orelles. I dels cossos escapçats n'emergien llurs pregones identitats, ço és, els nítols en desordre, la xena descordada, els òrgans en orgue de gats, mentre, com dic, el mestre egipcià, per harmonies simètriques, a tall ell de talismànic oboista, tocava simfònic, veraç, sublim, ascendent...

—Tot allò m'estaborneix. I em dissipava en el neguit. Fins que, immergit en la llum saura del capvespre, corprès, ara esperava... Assegut al bagueny, confiava en la transformació no sols de la natura, ans dels mateixos cairats edificis palatins: que tot es desfermés, i es sobreeixís, i hi esdevingués diferent, nou, autèntic, revelat. Només cal invocar una petita llepada de la llengua de foc del drac al cel i au, el formiguer sencer que som eixarreït en un tres i no res, tornat carbó, desapareguts, com ara empassats del

sòl per cap colossal goluda xarrupada.
—Tret que sabia que desbarrava. Molt puntimirat, meticulós; cadàver i tot, poc que s’avindria, el magnífic gaó, a apocalipsis irrisòries. El món ja és prou merdós. Així que callarem. No voldríem pas que ni espiritualment en prengués gens de greuge ni susany; del susany al segriny, vós, i del segriny al corruix, prou coneix hom com reacciona cap creatura superior. Corruix tan perillós en aquesta avinentesa venint com vindria de part d’allò més palesament científica, màgica. Esclats d’anorreament sobtat se t’abaten i apa.
—Honorem-ne entre latrines la memòria i prou. Faquir faquí qui per atzar ens oferires l’autèntic atzur, sallat per les naus eixamenades de gas ionitzat. Oh, descoberta enlluernadora del món com fou i serà!

(/=\)

—L’altre dia que feia bo, veia també que havien envaït el jardí els intel·lectuals de la cort. No hi ha espècimens més talossos. Hi havien fet treure fora, damunt la gespa, totes les biblioteques dels palauets, confiant segurament que no plouria mai més.
—Caminant a llur estrambòtica manera, escollien llibres i s’asseien en cadires de braços a llegir’ls. N’hi havia que fumaven o bevien licors i feien veure que discutien amb cares de circumstàncies.
—Al jardí palatí de l’emperaire, cal dir llavors que tothom hi caminava a tall de cavall d’escacs. A salts. Un saltet dret i un de tort. Un de dret, un de tort. I així anar fent.
—Car havia correguda la teoria diguem-ne filosòfica que la mort era en realitat una mà invisible que eixia capriciosament de la capa del cel i pinçava amb polze i índex la víctima volguda, com qui s’esguarda un reguitzell de formigues i tria de pessigar’n cap.
—I es creien, doncs, els pallussos intel·lectuals palatins,

aquells ignars lligamosques, que caminant a tall de cavall d’escacs trompaven la mort, la qual es feia fotre i llavors irritadament anava a pescar enjondre, a cals pagesos i a ca d’altres individus sense importància, com ara entre els lacais amb empesades lliurees, els quals, ells, hom hauria trobat excessivament ruc i no gens honorable, ni digne ni elegant, i àdhuc riscós per a llur integritat personal, que mai gosessin caminar, com els rics, a tall de cavall d’escacs.
—El meu cas és molt diferent. Sé que la mort és un personatge lúgubre i anònim qui espera pacientment l’instant on t’acorarà molt barement ni traïdora.
—Me la trob cada nit. La mort és un home alt i cairat, inexpressiu, gairebé immòbil, opac i tenebrós, amb barret i gavardina d’un groc fosc, i sense cap mena de visatge, com si el dugués tapat per un vel burell. Roman sempre a l’aguait, immutable, com dic, a la fosca, al mateix indret, al fons, al capdavall de la inevitable passarel·la, davant les escales que em cal davallar abans si vull arribar a baix al carrer que em durà a casa.
—Per què us penseu que sempre vaig amb un bastó. El meu malson és que el bastó se m’escurci o s’escapci sol qualsevol nefasta nit.
—Car quan al capdavall de la passarel·la ja el veig allí plantat, el delictiu, luctuós, personatge, em fic a tremolar. La por em pot, em domina. I per això em fic a cridar de pànic, perquè la sang m’activi millor els nervis. I li dic, cridant, que no, que no em fa por. Que li tinc dèria i quimera, que li duc enrònia, que em fa fàstic, que em porta a vòmit i a repugnància, i que prou sé que el sentiment és mutu, i, brandant el bastó, sempre enfrontant-m’hi, el mantinc a distància, i, parant tot el compte, amb reguard, mig tombant el cap, sense perdre’l d’ull, no fos cas que se m’abalancés, davall fins al replà de baix de tot, i em sé sa i estalvi, de moment.

(/=\)

—*Per què l’odi indesencastable a la dona?* — ens demanàvem, en un instant de debat dogmàtic, un cercle de barbuts qui ensenyàvem la pollosa canalla a la madrassa.
—*Perquè tots som víctimes del desig de mortrir a tort i a dret (ço és, d’assassinar i d’arruïnar i de surar mori qui mori) que rosega constantment les dones, el qual verinós deler privadament ens inoculen quan més indefensos, en l’entreson, no som*.
—*Cert!* — cridàrem tots.
—*Ja l’odi dut universalment per tots els homes a la puta mare! La mare, element infernal qui pel trau fastigós ens llença sense permís a la gàbia cridanera on la realitat vera no és sinó horror incolora!*
—*Cert, cert!* — unànimes.
—*Punir les dones, diabòlics monstres, cal; i sobretot no fotre’n mai cap cas*.
—*Cap cas, cap cas! Aür, aür!*

(/=\)

—Cobejosos maleïts
Rere fòtils de renom
Per carrers atapeïts
On tothom compra quelcom;
Un conegut d’altres nits
Com qui fosc viu sota un brom
Se li van cremant els dits
A tresors de gom a gom
Que en caixes que tanca amb clau
Amuntega amb secret foll.
—Mai les obre; n’és esclau
I en pateix i en sua a doll.
—*Ferum de mort se n’enfuig:*
Tot hi és despulla i rebuig.

(/=\)

—Cada estiu la dona i jo estiuejàvem a la platja.
—Hi feia de rentaplats sempre al mateix hotel de la costa, un de tants, entre els principals per a turistes, i ella mentrestant despenia, molt bledana, els jorns a la platja, i vespres i nits s’esplaiava a les sales de conya. Sales sinistres amb sorolls oprobiosos i llums estossegosos de llums estocàstiques i d’endengades colors que emmigranyen.
—A la cuina, ambtant, era obligació del rentaplats d’esmolar ben esmolats els ganivets.
—El cuiner mestre, el sobrecoc, el “coc u”, com es feia dir amb tota la raó entre els turistes (i remarcaves que els gals sovint se’n reien, de l’apel·lació), aquell dia, qui sap per quina raó, d’una humor terrible, em vingué, com dic, emprenyat d’allò pus, traient foc pels queixals, molt més angoixat i furiós i neguitós que no pas de normal, i, davant tot el personal de cuina, tots els seus inferiors, superiors meus, la corrua de marmitons i remena-olles, tant els melòmans com els més muts, em va renyar amb àvol exuberància, i, de debò massa fort, vós, em va retreure que quina merda de ganivets, que no tallaven prou, que no tallaven gens! Que espavil, desgraciat, que què collons fotia, que si era allí a tocar’m la puta pera el dia sencer.
—Amb molta de corretja, me n’estava de respondre, tot i que em costava prou, amb el mal que em feia al cor haver de suportar la injustícia d’aquells greus retrets; tan estrepitosos, com dic, i fora de lloc; car no pas que hagués, pobre de manguis, molt cusc, mancat ni mica a cap ni una de les meues obligacions.
—Llavors, tan digne com he pogut, tremolant rabiosament de cames i braços, he arramassats tots els ganivets, me n’he anat cap a l’escudelleria, a la rerecuina, on sovint tot solet faig les feines que em toquen, pelant-hi i netejant-hi munts de patates i de bleda-raves, i rentant-hi cols i

pastanagues, i verdures rai, i gratant-hi i escurant-hi els rasclums i culs cremats, i traient els greixos i brutícies dels grans atuells; i, amb tota la traça de què soc capaç, com sempre, m’he ficat doncs a esmolar tot el ganivetam, la càrrega sencera de punxeguts objectes tallants.
—En acabat, aitan ràpid com n’enllestia un bon manadet, els n’anava portant cinc o sis de ben esmolats.
—Tots els altres cuiners, els sotacocs, pobrissons, se n’havien fotut de manguis tan grollerament com sabien, però quin cas els en fotia? Cap. Ara, bonament, xuri a xuri, els els distribuïa, com dic, amb tota humilitat.
—I me n’adonava llavors de quelcom que tots els altres sabien, i era això potser allò que adés tant no havia capficat el coc u; que d’estona que hi mancava, a la cuina, un dels cuiners inferiors més dedicats. Tanmateix, prou em feia l’efecte d’haver’l vist durant el matí. Semblava doncs haver desaparegut sense que ningú sabés ni on ni com. Quina altrament invisible ascla volcànica se’l devia haver empassat, sobtadament, sense fer fum ni soroll?
—Doncs bé. El qui hi mancava, entre els cuiners, era un xicot molt estudiós, existencialista, dispèptic, vergonyós. Mai no feia barrila (ni sisvol se’n reia de re per molt que ens fes riure als menys educats), i de cap manera s’afegia mai a gatzares ni etzigoris. Sempre duia un llibre seriós, inescrutable, a la butxaca, i se’l llegia durant les curtes estones de descans. Fora de la feina, ell sempre mudadet, de vint-i-un botons; exageradament i tot, no gens normal. Mai no anava de qualsevol manera, amb quatre cassigalls, a l’estil dels estiuejants sense manies.
—He tornat a l’escudelleria, i ara, mentre continuava esmolant de valent el romanent dels ganivets, m’ha passat pel cap d’ullar a traves d’un forat a la part baixa de la porta que duu darrere l’hotel. La part de fusta, vull dir, no pas la part alta que serva els vidres. És un forat fet per un tenell, per un grop, que ha saltat i ha degut caure a terra i s’ha degut perdre i ningú no s’ha preocupat d’ocupar-se’n més.

—Pel forat hi veia el sobrecoc, la seua figura encara més tràgica, de sobte tot pansit i geperut, anant amunt i avall, com bèstia engabiada, i me n’adonava que de trast en trast esguardava cap a la seua dreta, cap amunt. Llavors he desviat l’esguard i ho he vist. He vistes enlaire les sabates brunes tan ben enllustrades, i els mitjons blancs i negres tan primmiradament ben apujadets i escaientets, i les gires dels camals tan ben planxades dels pantalons del cos desmanegat del noi estudiós i melangiós.
—S’havia penjat, pobre.
—El sobrecoc, el coc u, vull dir, comprensiblement, no sabia com fer-s’ho. Com ens ho comunicaria. I com ho comunicaria a la direcció. I què faríem amb el sopar. I si tot no aniria de bòlit, amb la repulsiva bòfia present, els turistes esvalotats i escatainant com gallines poliglotes, i els adés infamants cuiners, ara, amb la vindicativa mort bufant-los al clatell, tan acollonits…
—Jo ni piu. He continuada la meua feina, i au. Esmolant ganivets, rentant plats, pelant nyàmeres i cassaves, maniocs i trumfes...
—Mes, ai, és cert que la tristor, aquella punyent rara recança que em rosegava els nítols, se’m calava buidor endins. La resta del dia, com en un funeral, hom servia un sopar d’allò més fat, i jo, en acabat de rentar-ho tot ben net, el darrer de tots, i apa, cap a casa.
—Cap jup he entrat a casa, caiguda la nit, i m’amania a contar-li fil per randa tots aquells extraordinaris esdeveniments a la dona, però és clar, en aquell moment ella era en plena feina al llit amb un dels seus amants. En pesca als xibius de la platja o als antres nocturns gairebé cada dia un de nou, de ventís amant, vull dir.
—Sí ves. I què volíeu que fes? Callar i no emprenyar gaire. És clar que no la destorbaria mai per re. No rebria pas prou en acabat, si l’emprenyava en moments com aquell, de modest delit, pobrissona.
—Tractant doncs de no fer gens de soroll, m’he amagat al

meu petit estudi, un recambró de no re, i he tret el llibre que estic estudiant aquests dies, sobre aquella contrada exòtica que es diu Turquia, i sobre la seua economia si fa no fa present, conseqüència, diu l'assabentat autor, de la seua dilatada i moguda història. Un llibre molt interessant, on hom estableix que la civilització turca, també, oi, déu-n'hi-doneret.

(/=\)

—No gens amic de bullangues ni festeigs
fuetejat per cicles de basca i depressió
que el jaquien baldat i inhàbil
escrivia en un qüern els seus pensaments.
—No comprenia com podia la gent riure-se'n
ni com ni per què cardaven pels descosits
i es barallaven per carallades.
—Esguardava ocells i onades
caçava fòssils i escatia noms de plantes
en dibuixava contorns i detalls
perquè se'n distragués la mort qui l'ofegava.
—Per què lluitar-hi? Tard o d'hora tot valia què?
Desesme el posseïa sencer
Se n'anà enjondre no gaire lluny privadament
Perí perdut penjat del braç d'un arbre bru.
—Omès colofó: quatre bastonets
D'un dibuixet qui altri dibuixà
Sense gaire traça només per memòria
D'un jorn llunyà on la recança se n'emparés.
—Era primet i sovint llagrimejava
Urpeix beis i vinces anant a caçar fòssils
—Qui sap si volia retrobar-s'hi?
Car qui som sinó qui fórem?
Embalums de substància que es fonen
Al llarg dels temps en foses i refoses
De formes dures toves sempre làbils.

—Quatre bastonets lletjament penjats: inhàbils.

(/=\)

—“*Algú s’ha cregut que era quelcom més que cap amalgama de cèl·lules qui (engabiades per casualitat als límits d’un mateix cos, cos horrorosament fungible, i ben tost de fet defungit) treballen si fa no fa ensems a sobreviure’s, i això per cap mena de raó, només per a fer-ho, així dictades per llur evolució, ço és, perquè vénen de més antigues cèl·lules qui per casualitat posseïen la tendència a sobreviure’s fins al cansament*.
—“*Ningú és altre que ningú, ço és, no res altre que una amalgama de cèl·lules qui, amalgama desfeta, tornaran al no res. Per què escarrassar’s a fotre re si en l’eternitat de l’amalgamatge i la destrucció interminables no haurem sinó estat una amalgama de cèl·lules qui s’ha cregut molt estúpidament ésser quelcom més?*
—“*Tothom re altre que això*.
—“*Nat a l’infern per a morir tard o d’hora a l’infern, fent ambtant a l’infern petites construccions d’infern amb els elements a l’abast*.”

(/=\)

—El nyicris pansit marmitó de dinou anys qui es penjà a un om, al pati de darrere d’un hotel de la costa, també (recitant d’un escrit seu a l’atenció de dos noiets de catorze anys qui tornaven de cardar amb turistes) això l’havia sentit revelar, revelació que si a ell l’angoixava fins a no lleixar-lo viure, a mi, estranyament, m’alliberava de tota cabòria, m’apaivagava, em desangoixava, collonudament.
—Car què millor que saber-se a l’infern i prou. Un indret on hom molt humilment només hi és per a construir amb materials infernals petites construccions d’infern?
—“*Petites construccions d’infern!*” — revelació perfecta.

—I què millor que deseixir-se de tota merda d’esperança de re, car, de la mateixa manera espontània que naixíem en infern, hi moríem, i au, prou, no cal capficar-s’hi més!
—Al capdarrer, d’una puta vegada, després d’haver passats part dels divuit en una casa d’orats, la meua filosofia era certa, la meua vida marcada, el meu futur assegurat, als beneïts dinou anys.
—Perennitat del fet no fet: *Només el que no fas dura per sempre; allò fet es fon ipsofacte en podrimener d’infern*.
—Les meues construccions d’infern amb els elements infernals a l’abast foren, com la vida mateixa, d’allò més negligibles. Negligibles. I què!
—Tret, és clar, que no pas menys negligibles que les piràmides i els gratacels, i els carnatges i els flagells, i tots els altres “grans miracles” dels patètics “humans” qui s’han cregut que eren quelcom més que cap amalgama de cèl·lules que la casualitat molt efímerament no engabiava en els límits horrorosos d’un cos destinat a la destrucció infernal i prou.
—Car l’únic que hi ha, l’únic que hi pot haver mai, és infern. Car l’univers és infern, i cadascuna de les partícules que l’integren és partícula infernal. I prou. I prou. Tot altre concepte és falòrnia i estrafolleria i decepció d’ignorant o de malparit. D’ignorant d’infern. De malparit d’infern.
—I prou. Punt final.
—Que l’infern continuï de fer’s i desfer’s sense “tu”, capdecony!

(/=\)

—Continuarà existint indefinidament tot aqueix univers d’enfollit infern sense el testimoni de la “meua” presència?
—*La teua...? La nostra!!* — diuen, sense poder dir re, les furioses (ridículament sulfurades) cèl·lules infernals qui “soc”.
—Existència indefinida d’infern sense “jo”!

—No hi ha crueltat pitjor.
—Cos esclatat, planyem’ns-en.
—Cos esclatat qui no veurà mai més com ni quantes de vegades no esclata aquest infern on ell i tot altra cosa no xauxinava, impotent.
—Univers esclatat qui esclata i torna a esclatar indefinidament sense que aquest cos infernal meu no ho sàpiga, no ho sàpiga, no ho sàpiga — horror que esclata al meu cervell que esclata!

(/=\)

—Havent pujat de categoria, esdevingut cambrer, em sembla que n’he contades sovint d’apujadetes colors. Ara, part darrere del meu posat tostemps impertorbable, prou que de cops un petit dubte desdentegadament rai em ratava els arnats fustanys del diguem-ne intel·lecte.
—I era aquest: *Arribaré mai a coc u? L’esperança (prou ho diuen), una de les darreres il·lusions que es perden. Potser, amb ajuda de la dona, tan deseixida, i trempada i despecega, i amb tantes d’iniciatives com se sap trobar per tots els cantons, amb druts a doll, bo i aprenent-ne, festejant i al llit, idiomes rai, coc u, qui sap, i emigrant a París i tot, cordó blau, no dic pas, mes groc safrà si més no... Ca...?*
—Ca?

(/=\)

—Sempre he portades les banyes amb dignitat.
—Llavors, algú m’ha demanat si la dona em fa mai el salt.
—*Babau* (he pensat). *Galdosa qüestió!*
—Si em fa el salt, diu! Ningú més sovint ni més alt ni nombrós, dia rere dia.
—El salt? Jotfot! No hi ha acròbata més superlativa. Uns bots hiperbòlics, prodigiosos, obpiramidals.

—Com si juguéssim al cavall fort, i jo parant per a l’eternitat, de quatre grapes al fang, i ella divina, entre les més impecables constel·lacions.
—Salts quotidians, els seus, de campionat. D’olímpica coronada, si més no.
—I ep, que com més me’n fa, més em creixen les banyes. Cap de cornell, cornell com cap altre. Ep, i que com més anem, més amunt ni alta que no li cal doncs saltar!
—Imagineu-vos-em haver de saltar’m les banyes. Cada dia, com és sabut, prou de pus esponeroses ni desenvolupades per força no n’hec.
—Atanseu-vos-l’en quan és en plena ustió, i n’acabareu ben boterut, dels cops que no fot a tort i a dret, bo i saltant.
—*Diu si salta? Gamarús!*

(/=\)

—Les seues embranzides m’empenyen.
—*Car som, som-hi! Car hi som, fem-hi!* — diu, botent-me part damunt.
—I amb cada batzegada, part dessota, poc o molt, va relliscant-me el fang.

(/=\)

—Aquest cos meu
Mai no em feia prou el pes
Mai m’hi trobava prou de grat
Com si ni fos meu del tot
Com si m’anés naquis
Com si el meu esperit no hi cabés
Cabàs traucat
Cabàs esvellegat
Canemàs pollós
Varengatge espatllat
On tot es perd s’escola… fuig… fon…

—Sempre he volgut un cos on càpiguer
Un cos que aprengués i ho comprengués tot
Sense les dolors cròniques
Les llacunes els oblits
Els nyaps de comprensió... de judici... enteniment...

—Un cos adaptat a les meues necessitats
De tot copsar-ho d'una puta vegada
I treure'n llavors les adequades conseqüències.

(/=\)

—Soc molt superficial, m'atur al límit mateix de la pell de les coses; sota no hi ha re. Re altre que l'esbojarrada confusió de les cèl·lules per casualitat amalgamades a llur gàbia d'horror. Enllà (o millor, endins) del cresp de les coses no hi sé veure doncs re. No em parleu de sentiments ni d'emocions ni de glioblastomes, no em parleu d'estètica. Tot el que diríeu no fora altre que inútil, enverinada, merda.

(/=\)

—Cony impenetrable per la ferotge
Bèstia del seu mal gènit guardat
Tots aquests anys eixorcs que me n'he estat
Ert davant la porta amb el mort rellotge
Fins que els budells com mina on porc hi fotja
Rebenten d'angúnia prenys amb esclat
I l'impassible ull qui sempre em sotja
Bocins del meu cos arreu l'han tacat.
Cony impenetrable — ull impassible
Triangle diví d'aranya letal
Carn encesa de centre inassequible
Porta esbotzada — forat infernal.
Cràter irritat dels estranys rebuigs

T’hi llences de cap — la fi dels enuigs.

(/=\)

—Tot inici és fi, mes cap fi inici; tot roda cap a un cantó i prou.
—Tots naixem morts, uns instantàniament, els altres en molt efímeres llesquetes de temps indiferent, millor: inexistent.

(/=\)

—Viure no és al capdarrer sinó uns pocs somieigs si fa no fa consecutius, sempre inconclusius, fins que...
—Fins que la mort, d’una clatellotada, no clou el darrer.

(/=\)

—Tanc els ulls i veig que se m’atansa, certa, la simitarra que en cap prèvia vida em tallà el coll.

(/=\)

—Érem en família, era de nit, i la xiroia i bruna joveneta, vestideta amb ampla faldilleta d’estiu i tot, se’m ficà al costadet, sota les flassades, al llit. *Ara diran que jec amb la petita*, m’he temut.
—Ja s’arreglaran, però. La veritat és molt menys escabrosa que no malpensen els malpensats. A part que sé del cert que aquesta petita ja és la mare de tres.
—I s’escolen les hores, i ara s’aixeca que té set.
—I la veig beure un gotet d’aigua. I aquell gotet d’aigua l’escanya. I li agafen unes basques molt fortes. I comença de tragitar terriblement. I quina por que no hec doncs de veure com, amb les esfereïdores arcades, es va escarransint; com esdevé, de nàquissa i arronyacadeta que ja no era, encara més menuda, petita com un dels meus

polzes.
—I així, com me n’adonava que maldava, pobrissona, per a aviar la gitarada, l’atansava a l’escopidora, al gibrellet per a escopinar-hi, que hi havia al costat de l’altre llit, on hi dormia mon pare i un germanet, tret que tant d’orxegar-hi, i minúscula com és, relliscava de la vora relliscosa del gibrellet o esputatori, i hi queia enmig i, ai, amb quines tres o quatre reguitnades de malson, no s’hi ofegava!
—Veia esgarrifat, esborronat, paralitzat de por, com llavors romania quieta i morta al fons de tot.
—Què volies que fes? Amb molt de fàstic l’he treta ràpidament d’aquella brutícia i, tota regalimoseta de gargalls i de mocs, l’he duta a la cuina i he vist que a l’aigüera sota l’aixeta que gotejava lleugerament s’hi estovava un perol d’aigua majorment neta, només amb qualsque taques de greix blanc al fons.
—L’hi he ficada que s’hi netegés i me n’he adonat que no era la sola animeta que hi rondava. També hi eren, mortes, dues altres animetes, tret que eren mascles.
—I hi he pensat.
—Si la meua animeta, essent tan pusil·lànime com soc, és per definició tota petiteta i escarransideta, de qui són aqueixes altres dues animetes, molt més grossetes i mascles? Pertanyien les animetes mascles a dones? Com als homes els pertoquen les femelles? O només era jo qui en duia una de femella i, damunt, de tan insignificant?
—I quines animetes deu haver-hi per a les lesbianes? I per als homes homosexuals?
—Això consirava bo i esguardant-me els lívids ninotets gairebé inerts entre dues aigües al perol de l’aigüera, només lleugerament bellugats pel feble goteig de l’aixeta. I em demanava: Com han anades a parar també a l’aigüera aqueixes altres dues ànimes? Són ànimes oblidades? A algú, massa pet amb la festa d’anit, se li deseixien i també se li ofegaven, tret que no pas amb l’esgarrifosa i sinistra enormitat de la meua, negada en lletges repulsives

llefiscositats en la semifoscor?
—I ara que dic “oblidades”, veig que algú se n’oblidava, abans d’anar-se’n a clapar, de buidar el cabàs amb la roba llavors acabada de rentar, i ara encara somalla, i que calia doncs estendre-la ben estesa perquè s’eixugués.
—Bon vigilant de nit, sempre assenyat, encara útil al món, aqueixes petites feines, qui les faria millor? A poc a poc, he davallat al soterrani i, és clar que tot trist i enyorós, àdhuc trobant una miqueta a mancar la meua diminuta animeta tan recentment i tràgicament desapareguda, he anat penjant als fils d’estendre-hi la roba estrebats de paret a paret, peça rere peça, tota aquella roba neta.

(/=\)

—Em creia haver tocat lleugerament el colze de l’infantó, mes me n’adonava llavors que era el genoll de la donassa. Me n’excusí, i ella respongué que ho comprenia.
—N’érem perfectament assabentats. Que el futur i el passat coexisteixen. Demà i ahir. Coexisteixen. Cada instant efímer, ambdós (el qui ve i el qui fuig), els aplega en un vaivé incessant d’influències.
—I al mirall, la dona, l’infant, el vell, i jo, els quatre alhora, prop i lluny, hi som i hi manquem. Llur futur el meu passat; el meu el llur. Vaivé d’influències.
—Part de terra, vora la maleta oberta, les verdures adés dutes es mantenien en suspens — alhora mig fresques i mig pansides, mes sempre prou eduls, car cert que no s’acabaven de passar mai, d’on és clar que, del fet constant, tots plegats moderadament contents rai.
—Al mirall, estocàstics, esquediàstics, hi convivim i ens hi esguardem, a mercè dels esdeveniments que recíprocament es reenvien.
—Juntament amb el que s’esdevendria, l’esdevingut s’esdevenia. Per a ells i per a mi, per a tothom, el que s’esdevingué s’esdevindrà, i allò ja vingut aviat iniciarà el

camí; comences per la fi, com acabes al començament. Tot es passeja alhora devers cadascun dels becs oposats.
—Mirall silent i opac on esguardes les flonges percussions esdevenir-s'hi. Món tancat on se succeeixen amunt i avall, en harmònic atzar, per l'escala del temps, les, nogensmenys sempre congruents, blanes (agraïdament alentides) escenes.
—Tot vol dir el mateix. Magmàtica excrescència qui creix i decreix.
—Dubtoses escales del temps, aberració dels ulls i de la llum, il·lusió intermitent.
—Quantes de vegades no m'hi han mort ni nat, escales dels accidents? Tantes de vegades? O mai no cap? —Mirall encallat. Vidre balb, moll, moix, tou, esponjós, estantís i lloca, on re de debò no circula mai gens.
—*Comprenc, comprenc* — féu ella.
—I jo, *Perdó, sabeu què? M'havia cregut que*...

(/=\)

—Amb identificació d'altri (trobada no dic si per mètodes clandestins o casuals), m'havia pogut infiltrar a la biblioteca secreta de l'imperi.
—Entre tots aquells volums prohibits, com hi xalava, vós. M'hi rabejava, com aquell qui diu, sempre, és clar, amb el mateix posat d'enterramorts que duia tothom qui s'aventurava per aquells mòrbids corredors, conservant incòlume doncs la disfressa del malparit cagot, d'espectre episcopal, fent hipòcritament l'indiferent i el qui ja en torna, amb carota de tres jutges i ganyota de tètric i molt cruel disgustat de tot. Ja us ho diré, em cal anar amb ull viu; prou em tenen ja fitxat per innombrables "crims" dels llurs; només caldria ara que hi afegissin els d'usurpar el cos de qualcú d'aital qualitat eclesiàstica i de ficar'm d'estranquis en terreny tabú d'allò pus.
—Ara, de sobte, què hi trobava? Un exemplar de la primera

edició del llibre del metge imperial. La primera edició de debò; la que en acabat fou totalment destruïda. No pas totalment, és clar. Car aquest llibre el lleixaven de mostra.
—I el metge imperial mateix, direu? Naturalment, va desaparèixer en allò que en diuen circumstàncies misterioses poc després que l'"altra", la falsa, primera edició no fos impresa. Ço és, l'edició on ara mancava la frase clau.
—La frase clau de debò que, ves per on, estic retrobant en aquest inconspicu exemplar interdit. On el metge deia, literalment, que havia descobert que: —*L'emperadriu no cagava pel bon forat*.
—Aquella petita frase que al començament havia passada per alt als distrets censors (els quals per llur terrible badada foren molt legalment assassinats tantost descoberta), aquella escandalosa frase, dic, no havia pas fet rumiar prou els caps grossos de la societat!
—Que per on devia doncs defecar la sublim, celestial, regina, es deien, en composicions molt mesurades, puritanes, repel·lents.
—I el públic, molt més deseixidament ni eixorellada. Tothom hi fiquen cullerada. Considerant cada erroni forat, per petitons que no fossin, tret que llavors monstruosament estireganyats per mètodes tan repulsius, gairebé impensables, com ara les pobres uretres, o pitjor, les minúscules aixetetes secretòries de part la vora. O els més erudits especulant sobre opcions més adients. Que per on collons cagava doncs la puta fava coronada? Doncs per la boca? Segurament! Ep, o pel cony? És clar! O el melic, vós? Doncs potser, potser; potser potseret. I les orelles? I els oronells? Eh? Oi? Què? On? Com? Quan? Qualque foradot nou? Teratoide? Sens dubte! Qui hi fica la mà al foc?
—....
—I llavors, llavors... Devia portar tres dies seguits perdut pels corredors malsans i repulsius d'aquella maleïda biblioteca on els sinistres dogmàtics desaven llurs

vergonyes. I tot d’una, heus-lo, un llibret de no res, negre, primet, escrit en sang. Quinze fulls, trenta pàgines. Del mateix autor. El metge imperial.
—Enigma resolt. Hi diu, de bell nou, com abans, literalment:
—*Avui reconec la meua greu equivocació. En examinar el cos de sa majestat aquell jorn infaust, es veu que la truja acabava de saltar del llit nupcial on havia llavors mateix rebuda la visita d’un dels seus innombrables amants. Tothom sap que el rei és una mena de cagalló ambulant, tou de pixa i de cervell, pudent i ultratjosament fastigós. I doncs que d’aixecar-la, gens. No pas que, aixecant-la, la reina en fotés tampoc cap cas. Massa repel·lent, com dic. Li fotria les mateixes banyes que li fot ara. I bé, tant se val. En aquell moment on l’examiní tot això ho ignorava. Només havia esdevingut metge imperial feia quatre dies, com aquell qui diu, el meu predecessor havent desaparegut en allò que hom en diu circumstàncies misterioses. El cas, és clar, és doncs que, en examinar-la i veure que el sifó del cony, allò que els savis en diem vagina, era ple de merda, en deduïa naturalment que cagava pel mal forat, ço que, en nom de la veritat, vaig remarcar en el meu llibre. Una frase, ai, que ara volen que desdigui, ço que faig amb la millor voluntat, i sense gens d’esperança que em serveixi de res, car prou coneixem com són de podrits aquests borbons de merda. Per què la truja imperial no em deia que tornava llavors mateix de fer-se cardar per cap amant qui, si d’antuvi la donava pel cul, tot seguit li servia la lleterada (plena doncs de merda del cagalló que a la merdosa li havia penjat al recte) cony endins? Si m’ho hagués dit, és clar que no m’hauria errat tan vastament, pobre de mi; poc revelava, en nom de la ciència, que la canfelipútrida meuca cagava pel mal forat! Sí ves! No es pot ésser com cal; en aquest món les veritats maten. Saps què? Ja us ho fotreu, desgraciats. I que, aquestes revelacions pòstumes, quan els maleïts qui ara les rebran les cremin, espurnes sobtades els torrin els ulls; au bah, al carall, al canyet tot plegat; aquest món*

condemnat a fotre un com qui diu d'ací quatre dies de no res un espetec definitiu; massa fems acumulats, la fermentació a frec de darrer pet.
—Borbons de merda. Malaguanyada guillotina, ja et dic! Execució sistemàtica (d'un a un, a ben agullats garguirots, vós) dels paràsits a la pell paquisàuria d'aquesta soferta, al capdavall ben fràgil, bombolleta esgarriada per l'espai impertorbable, trist vehicle rodó predestinat a rodar fins a fondre's fulgurant a la boca golafre de cap cràter incendiat amb metans i sofres.
—Instant cabdal, anagnòrisi, enlluernat amb la nua veritat suara percebuda, amb ulls esfereïdament pecadors, esguardant secretament girientorn, car si llavors m'enxampaven, esdevenia instantània pell!
—Xst, estrany, mes de cop i volta se'm posen en joc certs ocults enzims íntims qui catalitzen com cal pler de processos evocatius i memorístics rai. Em sosvé ara mateix el record dolç de certs molt celebrats dies d'adés (en temps, ai, reculats!), on els meus braços fortíssims eren la glòria del veïnat; eren tan forts o més com les mateixes cames de cap lluitador campió, i això de tant haver recollides al vol perruques de guillotinats — perruques blaves, verdes, enfarinades, amb cintes i llacets, amb joiells i tot, diademes, teixells, pedreria de vidre, i això bo i superant la dura competició, de dones atlètiques sobretot, gimnastes, acròbates, qui tanmateix romanien gairebé sempre darrere meu, car era el saltador més acurat.
—Mes ara no val a badar. Avui és avui, i tot va pitjor, molt pitjor.
—Idò, havent llegit tot allò, com he desfilat! Com qui s'esmuny pels intersticis, mel·liflu com lleterada de drac, lleterada coent, pruriginosa, urticant i tot.
—Som-hi. Silent i relliscós, com serpeta, millor, cuquet, qui s'esmunyís per l'esquerdeta més estreta… —I callaré, vós; callaré, fins que aquest escrit no sigui al seu torn descobert per cap altre sortós especialista agosarat. El qual també

callarà; callarà i farà l’orni pel món, fins que cap altre especialista clandestí no endevini on trobar la veritat; car els qui sabem la veritat, poc podem mai dir-la; mai en vida mentre manin els podrits. Només la pots dir pòstumament, com féu el metge, i faig, i farà qui em succeirà, i farà en acabat el qui el succeirà, en la cusca, honesta, recerca d’allò ja no dic versemblant, ans fantàsticament veraç i àdhuc del tot cert; ep, i això si hi ha sort, que no és gens segur. Car el més segur és que el món, com deia l’altre amb tota la raó, amb tant de podrit al capdamunt, no es podreixi ell mateix al seu torn, de tal faisó que tot no sigui força tost sinó irrespirable podrimener, fètida esfera totalment corrupta rodant inútilment en el no re.
—Efectivament, fins que aquell femer esgarriat no foti el darrer pet.
—I llavors, millor, vós. Ja era hora, ca? Quin descans.

(/=\)

—Per invisibles, secrets, subterranis, agònic per rònegues, gairebé impassables, galeries hipogees, cuquet rosegador, rellotge de la mort, petit corc qui sense fer gens de soroll dolés avall, pel foradet més impensable, potser de tant en tant esmant-se mig invicte i tot, quasi invulnerable, si fa no fa intangible, prou catafracte contra tot, sense por dels més o menys consagrats manes merders, estercoraris, sarcòfags, detritívors, dujats com llençols corcats i esvellegats pels racons, o pallats i enteranyinats, confosos entre floridures i antics estalzins, com ara momificats escarabatets sense suc, oblidats per les molt equànimes ni sincrítiques aranyes qui, un pèl ampul·loses, sense brutalitzar’ls, els xuclaren fins només deixar’n trista buida polsegosa carcasseta no gens coriàcia, fàcilment negligible, passada per alt, trepitjada sense que ni te n’adonessis, de cop i volta, un mareig nou, el cor que et falleix, el cervell qui renega. És com ara si lluquessis noctiluques i d’altres

pampallugues de nerviós enlluernament en la foscor.
—Car et sembla que els ensumes. Que perceps flaires ennuegadores d’emètics inquisidors encaputxats qui puden, com sempre, a vertiginós xarneguisme.
—I et dius que massa fi t’escapolies. Que són tan bordellevats i voltorenys que belleu fan veure que no et veuen bellugar-te com sargantaneta indiscernible en la foscor, bo i infiltrant-te per les ascles més inconspícues... Per a, en acabat, *zap!*
—Quan més esperança no servaves, quan ja tastaves la joiosa, exhilarant, llibertat, quan ja et veies al carrer, ja lluny de la repulsiva, asfixiant, ferum de bòfies i capellans, molt esglaiadores veus d’odi et diran *on vas?*
—On vas, altre que a llurs antres, ergàstuls i pous oblidats, llurs irrespirables pregones sitges d’ignomínia contínua, de lenta tortura, d’inacabable agonia de la més ultratjosa, dogmàtica, eclesiàstica, mort...
—Amb quin orb, il·lús, acetàbul de tentacle de cefalòpode massa endinsat a llocs prohibits no te n’adones que has tocada la càustica realitat que tot ho ret inconsolable? Sents que et crema sense remei quelcom roent i enverinat, quelcom que t’encomana el flagell d’on no en surts mai, i saps encontinent que el teu fat es tanca. *Crac!* Un cop sec i prou.
—Irrecuperablement catamarg, tan lluny d’osques que no hi ha retorn; que enrere no t’és permès ja ni fer-hi un cop d’ull, d’ull buidat. Que has caigut als orcs que tot ho clouen, enxampat per llurs molt legals garfis que la carn esqueixen cruament.
—Llençat molt més tard, fet pelleringa indesxifrable, a quina pira de teix i saüc, i sals i sofres de pirotècnies deplorables?
—Els volia fer avinent, molt anguniadament mut, que, de més en més enderiadament, em feien feredat, passadís de negrors indesxifrables, que s’estretia ineluctablement. Mes a qui? A qui?

(/=\)

—Fi de viatge.
[Fi de *darrer* viatge. — Tantost arribats, separats indiscriminadament. I llavors separacions més acurades, clíniques. L’angoixa insofrible quan ens prenen els infants. — En acabat, individualment, sotmesos a tortura per saigs sense consciència mentre els bisbes polítics qui ens examinen insisteixen a allevar-nos qui sap quants de quins crims imaginats. — Ordinadors confiscats; ara ells, buròcrates cruels, són en poder dels nostres més íntims secrets. — N’hi ha entre els viatgers qui surten de tortura amb el cervell totalment malmès. Paralítics, perduda l’habilitat de veure-hi, d’enraonar, de sentir re. Un home jove és capaç tanmateix de moure gairebé imperceptiblement un dit. Hom escateix a la fi que el dos petits signes que assoleix de dibuixar volen afirmar i negar. Si li demaneu si us sent, fa un petit u amb el dit. Si li demaneu si vol beure, fa una petita xeix. *Vols menjar re?* Xeix. *Vols beure?* Xeix. — Hom l’abassega a qüestions, i ell petits uns, petites xeixs. I prou. A ningú no li passa pel cap demanar-li la qüestió que deu esperar que hom li demani: *Vols que et matem? Vols que et matem?* — No puc pas posar-li la qüestió jo mateix. Adés, massa brusc en el respondre, els bisbes m’arrencaven la llengua. No li puc demanar: *Vols que et matem? Vols que et matem?* Quin emfàtic u no ens hauria fet, pobre home! — Algun ximple li diu si té família. U. Un u segurament desolat. *On la tens?* Xeix. Una xeix segurament enfurida en la seua desesperació. — Car les famílies les separaven; ningú de la mateixa família amb mateix compartiment tancat. Plors esborronadors d’infants; de pares, mares. — Compartiments (ens n’assabentarem tot d’una més tard) que poden ésser hermèticament tancats. I tothom dintre mort al cap d’agònics minuts per gasos càustics. — Crec que els infants se salvaran, però de quina manera horrorosa. Adoctrinats

pels bisbes i llurs saigs. Tan inhumanament. Escruixidorament robats de tota llur història. Que no sàpiguen mai qui són ni d’on vénen ni qui els amà. — I els qui encara som ací amuntegats, què altre podem fer que no esperar? Què esperem? Que es decideixin a implementar la matança, a enllestir el genocidi. Darrer viatge. Maleïts malparits.]
—La fi, la fi.

(/=\)

—A través dels vidres negres, am esguardar defora, on els somnis s’esdevenen. Cau la nit, i sense el Sol emprenyador qui sempre els ulls nafra, tot és més viu — colors, fesomies, sentors, actes.
—M’he comprat davant el supermercat, el diari sèpia. Ensuma’n encantat la tinta fresca. I ara fes la teua, murriet, furtiu, serpeta.
—Atansa’t com qui no ho vol, fent el passant fort distret, al reguitzell de llemosines que hi ha per a llogar. Pertanyen al supermercat i són aparcades no gaire lluny de la porta principal, a un pàrquing especial que hi ha a la dreta. Són automòbils negres i lluents, perfectament nets i apariats per al magnífic maneig.
—Al darrer de la filera, el més allunyat de la porta, ara que sembla que ningú no et guipa, sinuós infiltra-t’hi. Encén a un racó dels seients del darrere el petit llum, a la tènue mes suficient claror del qual, ben instal·lat, amb quina satisfacció no estens el delitós diari sèpia. Quin home més fantàsticament sortós. Això és vida. Ets de debò al teu terreny, amo del món, gaudint de la lectura i de les esplèndides fotografies sèpia al teu diari meravellós. Arrepapa-t’hi, ca? Car això rai; els vidres negres de la llemosina tampoc no en trairan la presència, del feliç homenic qui no ets.
—Mes, ep, que ara, rabejant-te en benaurança, potser t’has

i tot una micoia ensopit. Car obres els ulls i hi ha, d'esquena teu, a un dels seients del davant, una parella qui s'estimen. Una dona de cabell llarg i ros, un home gris de mans molt potents. Ets tu mateix qui vols ara, no fos cas que la cosa empitjorés, denunciar la teua humil presència. Rebregues lleugerament el diari perquè el sorollet no els alarmi.
—Car allò no sembla rutllar, goses encendre un segon llumet al sostre. No. Tampoc te'n fan cas, massa ocupats en llur es veu que prou agradosa tasca.
—I ara els tusts al vidre de la teua banda. És el nen del carrer, el mocós de davant la porta del supermercat. Li obres la porta i et fa amb el dit que hom ordena que surtis. Prou et coneixen. Novament enxampat. No és pas el primer cop que els del supermercat te n'expulsen, i com més anem més comminatoris.
—Amb mandra i resignació, cama a cama, vas eixint del sumptuós vehicle. Alhora que, pel costat oposat, per la porta del davant, silent i veloç, l'home gris s'esmuny nit endins. La rossa tot seguit, darrere seu, s'hi escola, fulgurant visió filustrada d'esquitllentes i just, amb prou feines, de gairell.
—Ara, darrere el marrec dels encàrrecs, fa cap l'home granat, alt, elegant, important, tot vestit de negre. És ell mateix, el propietari de tot això.
—*Aquest cop ja has begut oli. T'he denunciat. Ara vénen a prendre't. Hom t'encolomarà tots els càrrecs acumulats. Tret que*...
—*Tret que...? Vós direu, mestre*.
—*Que em diguis qui era la rossa qui acaba de fugir*.
—*La rossa? Només l'he vista de part darrere, patró. I a les fosques, com qui diu. Ja em perdonareu, senyor. Mes, i si, de rossa, re? Si fos que portés una perruca rossa; de disfressa, compreneu? Què em sé jo*.
—*Acompanya'm a l'establiment. Ja ho veig que amb tu cal ésser sever. Que no s'hi valen compliments*.
—Em fa prendre pel guardià de torn el nom i l'adreça, i, de

cara i de perfil, la foto i tot. Fitxat.
—*I ara al carrer, on et correspon. La justícia ja et convocarà; ull viu amb el comunicat del comoniment propvenidor. No val a badar*.
—*No, senyor; moltes gràcies, senyor. Puc comprar els queviures abans d'anar-me'n, oi, atès que hi soc?*
—Mentre soc omplint el cistellet, una dona rossa, alta, magnífica, flairosa, m'hi fica un iogurt.
—*Compra això* — m'ordena, sense obrir la boca, passant ivaçosa de llarg.
—A la caixa, no en tinc prou per a pagar. Cal que en descarti quelcom. Qualque trumfa, o taronja, o ceba. Anava a descartar el iogurt, mes els ulls penetrants de la rossa m'acoren de lluny, em cremen certs teguments de part dedins. Uns tremolins em solquen l'espinada — de por? d'excitació? Em diuen que ni pensar-hi.
—L'endemà o l'altre ja rebia al piset la citació perquè em fes davant el jutge qui em pertoqués. Potser dos dies després, l'endemà de l'endemà, el jutge em diu que haig de complir quinze dies de presó. Al cap d'aquesta quinzena, tornant al cau, passant davant el supermercat, he pensat que les provisions a la nevereta potser n'hi hauria que s'haurien fetes malbé, i doncs potser que m'arribés a les lleixes i guaités què em convenia.
—Abans d'entrar-hi, el marrec dels encàrrecs, en reconèixer'm, se n'ha rigut. Entredents, ha dit, *Hà! El reincident! El malaurat comparsa! El deficient mental!*
—Deambulant pels corredors, de sobte una veu autoritària, dominatriu, peremptòria, que m'engalta, *On érets? On t'havies ficat?*
—És la rossa. *Perdó, a la presó, quinze dies*.
—*Ja has obert el iogurt?*
—*Quin iogurt? Ah, el iogurt. No, no en prenc mai. Potser s'ha fet malbé*.
—L'home alt, elegant, de negre, el propietari, apareix, ominós, al bec del corredor. Tothom com corr!

—Què et deia la meua dona?
—La vostra dona?
—La rossa. Era aquesta la rossa qui porquejava a la llemosina?
—Ja em perdonareu, em sap greu; us haig de repetir que mai no la vaig veure sinó de darrere, a tot estrebar d'un mal biaix.
—I l'home gris?
—L'home gris? No pas millor que l'home ombra. Ombrívol, una foscor qui es mou isnellament, escolteu; vist i no vist. Ara, mascle a collons, vós. No pas cap impotent dinguilleta com jo.
—Para compte, desgraciat. Et tinc el dit ficat a l'ull.
—Arribat al piset, tot remenant per la nevereta, he vist el iogurt. L'he obert. Sota la tapa hi havia una noteta, *Truca'm a aquest número privat*.
—M'he ficat a tremolar. Què em vol la totpoderosa rossota? Vol que li assassini l'home? Tot això no em fa cap gràcia. A part que hauré de canviar de supermercat. Potser d'emigrar a un altre barri i tot. Pitjor, de desallotjar d'indret somiat de lectura.
—De què em tractava el marrec? *De reincident!*
—Ja m'està tornant a passar! Per culpa d'una dona, destinat a morir a la cangrí. O ja ajusticiat, justament per reincident! Jo qui més aviat soc d'aquells qui apostarien a la vida per a anar fent i prou, per a anar dolçament "empenyent l'any", dedicat amb prou lleure a la lectura nocturna. A la màgica lectura, diari sèpia rere diari sèpia, lluent, llampant, amb encisadores sentors de tinta fresca, i això tants d'anys com càlgon, a la dula, sense responsabilitats, deliciosament somiós...
—Xut, xut, xut! Malament rai, malament rai. Tornant a caure al bertrol, tornant a fotre-m'hi de morros; irresistibles rosses, no hi ha remei. Condemnat, no hi ha remei.

(/=\)

—Soc passejant pausadament i alhora llegint ben estès el diari d’ara mateix, quan, no sé pas per quin gest, els fulls del diari de cap a la dreta veig que se m’han encallats, enganxats qui sap com a cap fina escletxa d’aquelles que hi ha entre el seient i el tub que baixa cap a la roda del darrere d’una bicicleta repenjada a la paret.
—Jo qui era llegint l’article tan interessat que es deia *Chiusa! Chiusa!*, ara prou em sabria greu haver d’estripar el diari, no fos cas que la continuació de l’article encara fos a les pàgines finals, i així, doncs, fent-me el geperut, amb l’abric ben aixecat fins més amunt del clatell, amb tot el compte del món, assajaré de treure els fulls sense que es trèncon mica.
—Prou que tinc por que no es pensi cap dels passants que vull pispar-la, la bicicleta, i tinc àdhuc por de rebre cap carxot o empenta, o pitjor, amb la criminal intromissió de la bòfia, oi?
—Em crec qualsevol rucada; abans no me’n creia cap, i em pensava que, sense creure-me’n cap, era doncs menys ruc, i, sabent-me’n menys, em trobava millor; mes més tard me n’adonava que com més ruc, més feliç, i ara les rucades als diaris me les crec totes, passatgerament, ventissa, efímera, fins l’endemà, on segurament les rucades del dia abans, per massa velles, qui en fa cap cas? N’hi ha de noves a caramull.
—Aquesta del *Chiusa! Chiusa!* deia que entre dues famílies polítiques, l’una, la bona, bo i revenjant-se com qui diu mafiosament de l’altra, la dolenta, la convidava benèvolament a un xeflis camperol, i llavors, que, abans de l’opípar dinar, convidava tothom a estrenar la meravellosa piscina. Que aleshores, ep, els vint-i-cinc integrants de la família convidada s’esqueia que durant un instant hi eren els vint-i-cinc banyant-s’hi, i que de cop i volta, com qui diu màgicament o per voluntat de qui sap quin altre déu, es tornava la piscina olla. I olla en ebullició. En un tres i no res,

els vint-i-cinc caps eren magníficament transformats en pilotes de carn d’olla, i els vint-i-cinc cossos en vint-i-cinc trossos de bacallà bullit. *Visto et non visto*.
—*E poi, ecco, que si chiuda la parentesi. Il regolamento di conti tra amici è concluso. È chiusa la peripezia. Chiusa, chiusa. La chiesa non ha niente da dire (e nemmeno la giustizia)*.
—Tot s’acaba bé. La revenja acomplida, tothom de bell nou contents rai. Els guanyadors fent elis, elis; els perdedors al pot. Conclòs el reglament de comptes. Com calia. L’església còmplice no en vol saber re, la justícia tampoc. Parèntesi clos. Situació closa. Vel·leïtats banals de la política.
—Taütets ben sumptuosos per a poncelles i poncells; i per a les odalisques i els voltors de les grans fortunes, taütots encara més grotescs. Per comptes de corones i creuclavats espantalls, de part dels més barrilaires orgies de clemàstecs, atiadors, forques satàniques, i d’altres heteròclites dosis d’objectes si fa no fa relacionats amb la combustió diguem-ne infernal.
—Formidable article, *inqüestionablement, jotflic!*

(/=\)

—I això em duu a l’esment (deia el mateix articulista al peu de la mateixa pàgina), un episodi de la meua vida de província.
—Érem doncs una russa i un català i vivíem ensems a Alemanya. Naturalment, enraonàvem en anglès. Succints, i suculents nogensmenys.
—Un vespre, mentre jo feia el sopar, bo i tornant ella del seu gimnàs, em diu que la piscina era plena de...
—De què? *The pool was full of*... (què ha dit?) (*ice?*) (*eyes?*) (*I’s?*). En romanc a les escapces. Ho ha dit bé? Ho he sentit bé? Plena de glaç? D’ulls? De jos?
—De jos? Ço és, d’ella en sèrie, en repetició? De moltes de rèpliques d’ella mateixa? No sabia pas que s’havia feta

clonar tantes de vegades que pogués omplir una piscina. Una piscina plena de cossos seus! Quin enfit de dona! Home, et dius, una encara rai; a tot estrebar, es pot suportar. I per què no? Una doble, i tant, de reserva, fa? Una doble d'ella qui puguis desar fins que calgui, això també fora diguem-ne prou bo. Així, quan ella és de viatge, i prou viatja sovint, i s'escau, damunt, que som a l'hivern, doncs amb l'altra, rai, les nits fredes tinc companyia al llit. Mes per què tantes? Quantes eren a la piscina? Cinquanta? Cent? Uf.
—O potser (em dic) només és que s'ha banyat entre ulls. Ha pres com qui diu un bany d'ulls. Llefiscós, monitori, basardós i tot. Poc sabia que fos (oi ca?) emperadriu de cap imperi, ni que pogués doncs permetre's d'envair cap contrada fàcil de fer malbé, d'espletar, d'esclavitzar. Quants d'exemples recents! L'Iraq? Líbia? Tunísia? El Líban? Hom s'hi fica, a robar-ho tot; hom hi assassina de més a més milions d'individus. Hom els arrenca els ulls. Hom en fa el que vol; n'ompl una piscina, per exemple. Ara, quin fàstic, manoi, de nedar-hi com si no res, ella també, tanmateix!
—Tret que encara... I si em deia sols que hi havia pler de glaç a la piscina, i que així i tot s'hi aventurava, coratjosa com és? Sens dubte aquesta és la més possible de les contestes. Mes per què agafar-me a la probabilitat més trivial? Tan cagadet, soc? Prou m'estim molt més trobar-me ajuntat amb qualque meravellosa heroïna, vós, *no fotem!*
—*No fotem*.

(/=\)

—Cosmonautes sense engrony
Cada planeta és un cony.
—Exploradors del cony Ethos
Entrant-hi hi esdevens fetus.
—Fatus fetus cap no calla
Despertaran la canalla.
—*Cada cony és un planeta*.

—Un pinzell i una paleta
A la porta el porter hi porta:
—La natura hi pinta morta.
—D’embrionari talent:
Un natalici latent.
—Hi fa de pintor nefari
Inconclusiu de cercar-hi:
—Un dibuix d’un verd absurd
Tothom s’hi perd i no en surt.
—Dins un fosc dèdal d’escales
Qui saps si descens o escales
Cap a cims o cap a abissos
O per mòrbids passadissos
Investigues cap carronya.
—I et cau el cap de vergonya:
No ets cap bròfec cosmonauta.
—Ets larva qui poc se’n xauta
Car en podrit univers
Fins al coll en merda immers
Tot això no és cap misteri:
—*Què altre podries fer-hi?*

(/=\)

—Mon blau nas fent-li de godomassí clitorial...
—Mecànicament i distreta, conyllepant-la.
—*Suis en train de lui pourlècher le con*, i el molt evocatiu tren de mon magí em duu per paisatges prodigiosos de glòries incomparables on els meus equips sovint tan perdedors, llavors...
—Hò, conyllepant-la soc; conyllepant-la, doncs, sèdul, assidu i sedós gamaüixaire, mes mecànicament i distreta, massa avesat a fer-ho, i per tant amb prou lleure per a especular alhora sobre les dubtoses proeses imminents dels “meus” equips d’esport (els Lluerts i els Llamàntols, els Lletugues i els Llamprees, i els Llunàtics i els Llunyans, i el

Llagostera, i el Lleida, i el Llucmajor, i el Llevant), quan la paia foté un crit de por, un esgarip terrorífic que, a part que cuidava crebar tots els vidres dels voltants i occir'm d'esglai els cucs de les orelles, fotia anar mon cor de bòlit, i la freixura (la freixura, crec) em fotia un bot que gairebé que no m'ix i tot pels oronells, vós.
—*El suc! Suc! Se t'ascla! Ascla! El suc se t'ascla!*
—Es veu que se m'asclava el suc, ço és, el terrat del crani, i ho feia perpendicularment, de dalt a baix, de front a coroneta, diguem-ne, de pol a pol, i si hagués plogut altre que mastegots d'esbojarrat nerviosisme, se m'hi haurien fetes goteres.
—Encuriosit i doncs catòptric, veig al mirall que va debò debò, que, enantiomorf i tot, la paia raó rai; si fa no fa simètric, el meu crani tot al capdamunt mostra una ratlla que el migparteix, i sembla badar-se, esbadellar's, com ara si és un ou, l'ou cagat per la gallina primigènia. Un ou de més a més que, prou madur, doncs, volgués obrir's i vessar de viu en viu un cervell tot rovellat...
—*Se t'ascla per la part de dalt, i és... És a frec de descloure's, espelleix, espetega, rebenta! Ai quina por! Com si fos a mig parir qualque bestiola amb poders infernals! Un àvol follet, tot encès... Amb els trets d'un rat endimoniat; amb orelles d'afamegada pantera negra; amb urpes de garfis que són... són potes peludes d'enverinada aranya! I amb una gola de gàrgola horrorosa, de llop rabiós; amb ales...! Amb ales de pota d'ànec! És un... És un muricec! Un muricec bru, llor, baig, cremat!*
—I fot el camp corrents. Li dic que on cony va de pèl a pèl, que torni, que agafarà fred.
—*Vaig a cercar l'escombra! A cops d'escombra és com hom desconfeix tradicionalment aqueixos condemnats petits diables fets putrefacta carn, aqueixos maleïts eixees, o propis, o farauts, vinguts directament de l'infern, aqueixos malignes manefles i posseïdors d'ànimes, i així és com hom els estamordeix i com hom els pren amb pinces o amb molls*

i, perquè es cremin del tot, hom els llença als fogons o al foc de la llar, o els penja als clemàstecs per a sentir'ls renegar contra tots els sants i beats protectors.
—Li faig tanmateix avinent que de dimonis, les pobres bestioles, re; que no és pas que facin cara de dimoni, ans al contrari, que, per la poca imaginació dels ximplets caricaturistes de la irrisòria pseudohistòria suposadament sacra del dogma cretí, els dimonis dibuixats fan cara de muricec, i (sobretot!) que no pot anar més lluny d'osques, que els muricecs, essent mamífers, no ixen pas d'ous, com els voltors o les serps...
—*Serps, serps! També! Tot d'onírics enemics, d'esborronadors escarabats gegantins, de fastigosos gombutzins i cossatges, de cuques i cucs de màgic malson, d'ogrins punxeguts qui se t'arrapen a la carn i ja no cessen d'esgarrapar-hi, de furgar-hi, de rostar-hi, de corrompre-hi; i de petits simulacres esfingins presos en un entortolligament esbojarrat de satàniques fornicacions! Només me n'adonava ara mateix! Sabia que érets un monstre, però no pas fins a aquest punt tan esfereïdor! El teu crani, quin esgarrifós esglai! Una enorme closca d'ou. Fins ara esquerdada, fins ara a frec d'esclat. Tu i el teu maleït capteniment, el teu tarannà criminal. I ara al capdavall alliberant d'una condemnada vegada tots els alats repel·lents insectes qui hi covaves tots aquests anys de martiri i suplici a mans teues, podrit! Voraços i ferotges paràsits malignes i lletgíssims qui creixen i creixen acceleradament, i com presumeixen i amenacen, fent la roda com rèprobes paons malèfics expulsats dels cràters roents dels orcs anorreadors. Oh estupor! Em moriré, ja et ben dic, del mateix màxim ensurt!*
—Per tal de treure-li la cabòria, d'alleujar-li el cobermòrum, afluixar-li l'enrònia que aitan histèricament no la rosegava, li dic, per facècia, que el meu crani no és ou, que en realitat és crisàlide, crisàlide empedreïdeta.
—I que això de les pors, rai. Com la por que tenia de minyó davant aquell altre conte molt cruel que em contava ma

mare. Conte carallot i al·legòric del criminal entomòleg lepidopteròleg i les seues tres “taronges encantades”, ço és, les tres crisàlides i la maleïda, proditòria, agulla amb la qual llavors malignament no clavava (ai, malparit) al suro impassible els tres tot just nats, molt càndids, espècimens.
—Que demà de matí tot serà nou. Ni ou ni collons en vinagre.
—*Totes les teues àvols, assassines, idees personificades! Sempre he sospitat una miqueta que em volies malparada, desfeta, esguerrada, anorreada. Ridiculitzada públicament. Penjada als merlets en gàbia de brèndoles primes i estretes, contra els ocellots qui altrament se’m menjarien massa aviat el cadàver qui se’m podreix lentament. Ara veig que tot anava debò debò! El teu cervell envaït per neguitosos aliens de mons enfonsats, simiots despullats i enfollits, i amb deler de fer molt de mal!*
—Li dic que al contrari, que ara li surt el fel amagat, que tot ho diu per corruix, que rancuniosa ella rai, que em deu portar algun odi fins ara mig sebollit i doncs mal fermentat, florit, fet malbé, ara tot de sobte esbadellant-se en flor de pandemònium... O que simplement deu haver mal dormit, que l’orgasme d’ara mateix li era eixarm desafortunat, i que les al·lucinacions... I que potser al cervell seu alguna veneta ha petat... I que tot deu ésser fosfè qui, fosforejant, li diableja pels rostolls dels ulls, com qualque ninot espigolaire qui tot d’una s’armés, embogit, amb un bastó esmolat i burxés a tort i a dret, saurí tràgic i banyut qui, violent i brontòfil, invoqués i comonís tots els mals esperits del grop acollonidor.
—“*Mentre amb la llambresca llengua et barrinava la vagina, i tu érets imperiosament aclofada i gerda, i vivèrrida, car les sentors de la teua roseta em duien a reialmes prodigiosos on prou escrivia mentalment el meu còdex molt coherent d’equànime cosmòleg, on, transformat en garrinet qui, entre els lligaboscs, rosegués, enyorós i prehistòric, floemes i xilemes qui el nodrien nemorosament, i ara es prenia,*

remugant, remugant, un descans i què fa? Pobrissó, re. Aguaita el cel per les clarianes, i no el cohibeix cap tempesta, ans sospira i bleixa i es deleix per l'aparició del signe que, amb la secretòria pluja que caurà, voldrà dir que tot ha estat perfectament escaujat ni calculat i doncs que el món és matemàtic i la divinitat qui n'escrigué les fórmules, d'un colló de cop satisfeta, s'adormirà entre llorers i romanins, i podré, vull dir, podrà, el garrinet dedicar's a quelcom de més profit que anar remugant restes de cony encès.
—"Tant se val, tant se val.
—"Soc un fracàs d'homenet de no re. Nat per a fracassar, tant se val. Com més fracassaré, més triomfaré en el paper que em pertocava.
—"I al capdavall, què?
—"Espurneta somorteta en la foscor infinita de la terror eterna.
—"I al món, què? Cada fragmentari "individu", què fos?
—"No som, cascú, sinó escalabornat bocinet de xerri perdut en els vents oratjosos de la ciutat, ço és, en el ventre del monstre immens qui, per cada tètric atzucac ni llord tentacle, caga i caga, i no fot altre que eternament cagar.
—"Saps què? Cal assassinar les ciutats, immensos monstres productors de merda contínua, angoixosa, anguniosa, asfixiant..."
—Què continuava d'empatollar'm, però? Car, a hores d'ara, prou els meus paràsits se l'havien cruspida gairebé del tot.
—Pel meu costat, cal dir que trobava el menjar que tanmateix anava remugant, el trobava, dic, un pèl massa avinagrat.

(/=\)

—Ja de petitet era molt sanguinari.
—Patètic, proclamí, a la cuina, certa altra nit on apariaven truites, tant davant la padrina, qui féu, al primer toc,

aparentment no gaire segura que hi fos tot, una cara mig esfereïda de desconfitura, com ma mare, ara rient part dessota el seu nas de ratolinet, —*Lo millor... Lo millor de l'ou... Lo millor de l'ou és lo grell!*
—A casa encara se'n fotrien ara si no fossin tots morts.

(/=\)

—Els paravents amagaven la runa
Taules cadires sofàs i estatgers
Oferts raïen al vent i a la lluna.

—No volem res — ens volem forasters
A ca nostra mateixa d'on llencem cadascuna
De les pedres i engrunes rosts avall dels carrers.

—La llum dels llums i els miralls ens aduna
I ens n'adonem que enllà dels espiralls només
Hi suren al mal temps els fills de la infortuna.

—Dins casa buida els jocs dels paravents
Sense cendres ni pols noves estances
Ens creen impol·lutes i ens tornem adients
Adeptes nous a les nues gaubances.

(/=\)

—I per què s'escau ara que sigui tan bo i dilecte l'hostaler?
—Per què em diu que aquest bitllet, que sé que gairebé no val re, és de col·lecció, i que és per això que, en retorn, i de canvi, em lliuri tota aquesta quantitat de bons bitllets?
—Per què m'enganya al favor meu, i tan desmesuradament?
—I ara que ens diem prou afectuosament adeu-siau, per què, quan ja soc a baix a la carretera, i el veig cridant-me com davalla pel talús, i doncs ja em fic les mans a les butxaques per a tornar-li la pasta, car prou se n'ha degut

adonar al capdavall del seu error... Per què, dic, tot al contrari... Per què, per comptes de demanar-me que l'hi torni, em diu que el perdoni, que s'ho ha mirat millor i ha vist que encara em deu això i això, i que llavors em lliuri, de més a més, dues bossetes plenetes de monedes d'or, abans d'acomiadar-se tan agradablement com sempre?
—Per què?
—Ho escatiràs demà. Avui et crida el llamp a l'altre cantonet de carena on són degudes de raure les coindetes serenes qui et menaran a benaurat naufraig. I l'or de l'hostaler què altre vols que sigui que l'òbol per al barquer?

(/=\)

—Feliç aquell qui com n'Ulís
Es disfressa de pescador Lluís
I torna a aquell cony d'illa
On fa vint anys que no hi fot forquilla
I tantost surt del mar (a la platja)
Guipa damunt la sorra que s'hi engatja
(Cardant de valent) una parella:
Ni ell no és vell ni vella ella
La dama d'antuvi desconeguda
Carda molt fort i molt moguda
I ara se n'adona qui és:
Na Penelop qui (múltiple) el fa nogués.

—Mentre es va guaitant la dona cardant
(I és clar que molt règeament trempant)
Se li atansa el gossot qui es diu Arg
I li ha de fotre guitza als collons (carallarg)
Car per comptes d'abuixir'l
Se li ficava delator a ensumar-li el pistil
I ara veu que altri també els espia:
És en Telemac un jove molt maria
Qui no hi és tot i és quec i piula com psítac

I sobre es pretén vanament príncep d’Ítac.

—I ara veu la cua dels altres pretendents
Uns vint qui fan cua esmolant-se els instruments
I sap que na Penelop se’ls carda tots
(Cada migdia a la platja) bèsties com ostrogots
I sent enraonar les enjogassades minyones
Qui diuen rient quines banyes més bufones
I com més anem més poblades no deu portar n’Ulís
El qual aprèn amb molt d’encís
Que es veu que el cony tan botxinejat
De la mestressa cada nit tot sol s’ha reparat
Com qui digués que fos (ben esfilagarsat) un tapís
Que de nit fil per fil s’apariés enfiladís.

—I que content tenim doncs el pescador Lluís
Sabent que la dona es fa seu el compromís
De portar la masia i guanyar els calers
I que ell d’incògnit pot vagar pels carrers
Sense perill ni treballar gaire
Ni pels déus de merda rebre bitzac per l’escaire
Car per quatre àvols dies que hi som
Més val estalviar’s de vinclar el llom
I per comptes (gens vist) xalar-se-la com cap gnom
Pels vasts enllocs d’ontocom.

(/=\)

—Enllocs d’ontocom d’aquell merdós illot d’Ítac
On si mai et trobes (anant a pas d’oc com el drac Dídac)
Aquell nacional-socialista més gras que un epuló
De fill “teu” (així crebés com infectat flegmó!)
Ara tot sull privat del seu bon oncle Feneló
I qui amb esclops tots bruts de fems pudents
Va trepitjant els drets dels habitants
Tu qui ja només et baralles amb els elements

Amb llamps i ventades i grops semblants
I per tota teca enxampes llísseres i bacallans
I per tot mam beus pluges i sucs de raïms
I somies truites reveient cuixes i conys als balcons dels Balcans
I clapes en nius d'àligues al capdamunt dels cims
I rellisques pels tarters com en grataculs opims
Escriu...
Escriu i prou...
Escriu a la sorra... la gruixària dels seus crims.

(/=\)

—Fora vila, la brutícia anava creixent, inaturable.
—A qualsevol indret, hi obres un hortet. Sense gaires esperances, és clar. Potser l'endemà mateix ja te n'hauries trobat sense. El discret hortet s'haurà vist sebollit per tones i tones de fems dels dolents (plàstics, i verins llefiscosos, i calçobres tòxics, i metalls feixucs) descarregats per fúnebres corrues de camions de la brossa.
—I llavors què fas? N'encetes un altre a un indret més allunyat. Un altre hortet amb tanques improvisades que l'huracà s'endurà cap als hortets dels invasors veïns, alhora que en reps, tan arranadores, destructives, les llurs.
—I potser als teus molt dubtosos, potencials, hereus, així i tot, l'hortet els farà dentetes. I quantes de vegades no t'han volgut occir?
—I com rèiem llavors! Car cada cop que volien occir'm sense reeixir-hi, n'acabàvem rient desesperadament tots plegats. Tan ablastèmics, quimèrics, llurs ridículs, molt sanguinaris, intents! Quant d'atzimbori, quant de sapastret entre els parents! Nyap rere nyap. Tan caquergues i barroers, pobrissons, atabalats i malfeiners; ineptes, matussers. Sempre cagant-la estrepitosament. No diguis, n'hi havia per a esclafir's!
—*La meua impura sang hauria abeurats llurs solcs?*

Patriòtics, lligats a la terra mare, serfs de la gleva heroica! Devots legionaris matamoros. Inquisidors troglodítics amb no pas ni un dit de front.
—Perquè no en portàvem, de calçotets, que, si no, ens hi pixàvem.

(/=\)

—Ara ve l’heroi del ramat
Recollint tot el que hem cagat.

(/=\)

—Li diré a l’escombriaire que se m’endugui el cap.
Un cap on tot hi cap. Mes en acabat res no hi roman.
Cossi d’escombraries traucat part de baix.
—Durant el jorn pots omplir’l tant com vulguis.
Es buida solet de nit.

(/=\)

—Avui, per exemple, acompanyaré un home malalt qui em trobava caminant per les fondàries dels purins i les volcàniques deixalles, un home tot vestit de verd; es veu que era a l’abocador bo i ensumant no sé pas què, i de sobte s’havia trobat tan malament; les cames no li rutllaven, tot l’esperit li havia fotut el camp. Per sort era un home petit i escarransit com jo. Car una vegada havia volgut ajudar en condicions similars un homenot i era totalment impossible de portar. Se’m repenjava, però només vam fer dues passes; veia que si em queia damunt, el monstre m’esclafava. Només li vaig dir que s’esperés que passés qualcú amb més de braó, qualcú de més fortet, perquè jo... Segur que no volia pas ell cometre cap homei gratuït i per aixafament en escruix i justament per a pitjor pecat de qui es feia voluntari a suportar’l.

—Sempre he pensat que només els homenics petits i escarransits som de debò humans, que els homenots grossos, grassos i immensos, per definició no són sinó animalots, i que segurament al món hi són de massa, avariciosos de merda, ocupant massa de lloc, deglutint més que no els toca, excessivament cars de mantindre per a la resta, ço és, els per ells doncs espletats, i en conseqüència, què de més lògic? Cal molt misericordiosament anihiliar'ls. I s'ha acabat.
—Per tal de tornar a l'homenet de verd, amb l'atac de quelcom o altre que el jaquia tot fet un ninotet sense forces, bo i indicant-me llavors el camí amb un ditet balbet, m'ha fet arribar, tot arrossegant-lo repenjat damunt meu, fins on viu, sota un canyís vora una séquia amb rats rai. Sa família (una branca dels Tafoi i Tant vinguda lleugerament a menys) consisteix en una germana i en la nombrosa canalla d'aquesta (tot de femelletes molt putetes).
—(La canalla, com dic, fan totes de meucarretes pseudoverges a les portes de les esglésies on merdegen els polítics i a les llotges de maçons i als edificis diguem-ne congressuals. Quan els en rapten cap, o quan per qualsevol altre motiu, alguna no els torna a aquella soll on tots plegats no viuen, és conegut: llavors tothom contents, quina festeta, vós, una boca menys!)
—La germana del verd escotiflat l'ha acotxat a un llit fet de fulles de col i pler de pellucalles, i m'ha contat que el verd (el vírid? l'enverinat?) és un gran científic ignorat pel gros de la comunitat, que és ("agafa't!") en TxaikovsQuiEts Tafoi. Que a l'abocador, en T. T. hi ensopega de trast en trast les transformacions naturals per què abans tant no s'havien esdernegats els "tocats" (els "insans", "dements", ara no caic en quin mot injuriós no els bescantava la bleda) alquimistes. I que del que n'ensuma en trau sons. Sons que tramet a l'espai on col·lideixen amb certs minerals que esdevenen, per l'impacte, a llur torn transformats en focs, que després hom pot detectar com esclaten en astrolabis i

d’altres andròmines per a ullar el firmament nocturn, on, segons les lleis ineluctables de la mecànica quàntica, tot hi rau en suspens. Sap en TxaikovsQuiEts que amb les mateixes tècniques de la putrefacció reconstruïda, cada cos i cada llibre cremat pels esclats atòmics, i no cal dir àdhuc els fruits desencapsulats i els, què ho sé jo (diu ella, qui prou sembla saber massa), els zelosos atlètics individus singulars, aquells bàrbars i matalots qui adés a les edats sense fal·laciosa història es cruspiren cada nit de cacera sengles senglars sencers, i després en pira cremaren, cuits sense remei, només recollint-ne, per mètodes de so ensumat, o de sentor harmoniosament tocada, cada piu de llum ni de cendra qui mai eixí del foc pot ésser reprès, com cada full de llibre ardent, i pot ésser reconstruït mot per mot, i full per full, i àtom per àtom, i cos per cos, de senglar, de matalot, del que fos, vós, del que fos, i, collons, em roda el cap, i li diré llavors que ep, que l’olla em deu bullir, i que sobretot el cap em bull, i au, passi-ho bé, au.
—No pas abans, però, ai, que aquell sant home, amb un filet de veu, no em reveli, grandiós i magnífic en la seua petitesa constitucional i l’ara afegida feblesa preagonal ni preagònica, justament quan, com dic, me li acomiadava, parant debades la mà per al ràpid, trivial, encaix, no em reveli, oi, que, de més a més, amb productes de fermentació de selectes rebuigs, fems i brutícies, és tanmateix així mateix ell mateix molt savi... Molt savi faedor de bombes.
—Molt, molt, expert faedor de bombes, i, essent savi, i diguem-ne distret, és clar que mai no he mirat gens prim qui me les encomanava. Per a tothom n’hec prou. Per a qualsevol en tinc d’amanosetes rai. I entre tots, som-hi, ca? Car prou hem d’exterminar d’una vegada aqueixos grotescs sacs de merda, aqueixos animalots, els homes. De tanta de viral malignitat, cal estòrcer’n (no fa?) el pobre món.
—El pobre món, vull dir, aquesta microscòpica esfèrula perduda com plàncton copèpode entre els pànics omnímodes dels infinits espais qui, per si el desastre

general no fos prou dissortat, s’estavellen ells amb ells incessantment.
—Tan diminut, el migrat datpelculet, i tan macromegàlic en sa opsimàtica nequícia. Empassant-me bèquic gargall, bo i vaporosament si fa no fa penedint-me alhora per les pròpies somiades idees d’exterminis assortits, que a ulls d’altri haurien de semblar aitan toixes i gamarusses com veig les seues, li dic que entesos, vós. Que quina gran missió, la seua, molt recomanable. Si en sabia prou com es feien els trucats, venuts i fraudulents procediments de demanar’ls i obtenir’ls, el postulava ipsofacte per a un d’aquells collons de prèmits irrisoris, els Nobel, que no? cavà? i tant!
—Afegeixc, tot i que l’odiós ancià és ara mut i segurament, després de l’esforç de dir’m re, ha entrat en coma i ni em sent, que belleu l’atacaven per a obtenir’n la fórmula malignes espies dels estats criminals i feixistes del món, i que per això, providencial de manguis, me’l trobava pasmuló, tot fet malbé. Que aqueixa caldera d’orats anant de dret al naufraig definitiu que és el món, vull dir, aqueix xerri perdut per l’espai infinit, l’esfèrica terra, prou és mereix l’espurna més robusta de totes, la que ho tramet tot al darrer esclat. I bona nit t’empari. Que potser, àdhuc, no fotem, qui sap, els més desgraciats, acostumats a totes les putades, sobreviurem, engolits per l’oceà incendiat, resistents, pell dura havent viscut com un bocí més d’escombraries centúries rai, fins que, les turmes turmentades per holotúries (pixotes, espardenyes i trepangs) un bon dia, oidà, com qualssevol peladures eixutes qui tanmateix reviuen i es desenvolupen, per transformacions prou arcanes ni necrobiòtiques, en fruit si fa no fa factible, ho endreçarem tot, de tal faisó que viure-hi ara faci un cert goig.
—Tant especular a lloure, esperant potser ara que encara em caigués qualque mena de guardó, m’he vist tornant a casa amb qualque força didàctic doloret al cul, com si la germana m’hi hagués fotuda, massa cansada de les meues

especioses projeccions, cap expulsiva puntada. Sí ves.
—No pas que no me n’adonés prou que la vessava mentre cometia el pecat de vessar-la i tot. Horòleg asfixiant, balbuç i gatgejós horoscopista balb, harúspex embalat qui tirant capellans es menjaria el nas de qui se l’escoltés. La pobra dona, la pudor meua (els queixals corcats, l’aflat podrit) afegida a la de l’ambient, i la por que, tan animat, no me li cruspís el ulls i tot, d’alguna manera s’ha degut defensar.
—Enraonant massa i de massa prop, de bestieses rai, de com s’assegura hom el futur incert, què és el més convenient i el més inconvenient; quan a fi de comptes tant se val tot, una rucada equivalent la contrària. I, fent-ho, per què? No em faig mai cas jo mateix. Quantes de vegades no m’ho he manat: no diguis mai re, carallot; mitja rialleta a tot estrebar, i au.
—Sempre que enraon, sempre que dic re, n’acab tot buit, angoixadament buidat de tota substància, sense raó de continuar vivint. Només havent parlat per parlar. I ara els meus mots on són? Enlloc, fosos i difuminats com pets entre els fumets dels femers.
—Discriminar entre el convenient i l’inconvenient? Es pot ésser més sòmines que això. Que importa que re sigui més llarg ni curt, el nas, el braç, la cigala? Al capdavall, cap d’aqueixes eines no et serveixen gens ni mica per a treure’t del fangar engolidor on t’enfonses irremissiblement. El fangar on et continues de podrir, com més anem més enfonsat entre cadàvers, car què altre és aqueixa gàbia que un vast cementiri? Què, aqueixa bombolla destinada al pet, aqueixa butllofa a frec d’esclat final, que un abocador de vida morta?

(/=\)

—**Poeta dels Grans Magatzems**

—Esguarda si et plau les carns exposades i els molt variats

formatges
I les mitges i els mitjons
I els minyons qui llurs mares han tramesos que comprin escarits queviures.

—Com van pobrissons sovint perdudets
I que difícil que hom se’ls escolti ni en faci gaire cas
Tanta gentada elegant i els dependents tan curosament enfeinats.

—I què hi volem? Només belleu mitja dotzena d’ous
Mitja lliura de tomàquets
Una ampolleta de suc de llimona
Senyor, senyor?

—N’hi ha qui confessen que collons tu que allò els descoratja
Tan complicat de fer-se entendre per la gent gran.

—Tret que tost la jovenívola energia reprèn espai a llur esperit
Reïx a reeixorivir-los sobretot quan com ara van acompanyadets
Quan són dos amics qui poden comentar a lloure la jugada.

—Com a mi personalment (poeta del dibuix) em reeixoriveix l’espectacle gloriós
Que hom si aixeca els ulls albira
A través dels vidres molt nets dels alts finestrals
Les bellament arrodonides muntanyes catalanes
Els millors petris caralls trempats del món.

—I ara tombéssim si et plau devers l’esquerra al fons
On rauen estesos en tota llur majestat
Els mecànics aparells ni els molt avençats instruments
Andròmines de totes mides i faisons

Aitant les diminutes com les gegantesques
Que serveixen per a fer de tot (qui sap si gaire o gens) una mica
Tot atiant mentrestant els desigs
I les admiracions dels qui se n’entenen (anava a dir ens n’entenem)
O els qui pretenem d’entendre-nos-en
I àdhuc dels qui encara no prou esversats en la matèria potser voldríem fer-ho
Ah i adona-te’n (estrany!) que només mascles de totes les edats ens hi belluguéssim.

—Xiquetes i femelles on sou?
Qui sap si només hi vénen disfressadetes
Car per què no haurien d’interessar-los igualment
Les excel·lències d’aitals meravelles electròniques
Ni els subtils petits elements
De circuits confits amb vits i fits
Qui en acabat fan anar tan suaument les enormes miraculoses màquines?

—Quin bededeu nogensmenys de material idoni!
Quina perfecció arreu de llum ambient
I d’objectes i persones exactament delimitades!

—Em trac el paper rebregat de la butxaca
I el llapis? (També
També el llapis
Trobat amb un bleix agraït a un raconet entre la borra.)

—Som-hi doncs i en faig ràpidament dissenys adients
Car això...

—Això ja no ho tornaré a viure mai més
Irrepetible vós tota aqueixa sumptuositat de coses i de gents

En aqueixa extrema puritat (no fa?) de llum i d’aire.

(/=\)

—**Deessa al cel en cel·la alpina**

—Mentre tes pàgines pagina
Dolça es va gratant la vagina.

—Té al cel cel·la hi viu a dispesa
Tos mots la deessa hi sospesa.

—Es diu Minerva o es diu Isis?
Crisis que et crea cal que allisis.

—Els seus mots et pugen al coll
Esdevens (si els dius) pollet moll.

—No ets rei de re ni del teu cap
Els mots qui hi cous sols ella els sap.

—Seua és la teua voluntat
Passa que fots... caus pel forat.

—Pensa que et surt... caus pel forat.

—I amb quin esglai...
Cosa que dius...
Res que pretens...
Mai que et creus viu...
Il·lús cabàs... caus pel forat... caus pel forat.

Somnis si jaus...
Hi trobes claus...
De cels molt blaus...
Hi sallen naus...

Orfes d’esclaus...

—S’obren afraus... caus pel forat...
S’obren afraus...
S’obren afraus... pel forat caus.

(/=\)

—Baixàvem les escales i deixava caure uns quants de fulls on havia fetes notes sobre el tarannà d’una cosina de la dona, una cosineta força jove encara i de vegades massa eixerida i tot. Eren fulls descriptius per a una possible petitona narració amb ella de mig protagonista.
—Els fulls que deixava caure eren només els que contenien notes si fa no fa favorables pel que feia al seu capteniment i a la seua figura.
—Els fulls més crítics me’ls havia amagats.
—És que dalt de tot, al darrer replà, una finestra, amb una cortina que es bellugava amb l’aire que pujava de l’escala, tenia el vidre apujat.
—La cosina s’havia repenjat a la finestra. Havia vist el pati interior, l’abís quadriculat que terminava amb un desordre fastigós a baix de tot.
—*Sempre és bo tindre prou a l’abast una finestra al suïcidi*, havia ella comentat.
—Un comentari que no podia ara decidir si era dit faceciosament o no; per això els fulls que em queien perquè ella els plegués darrere meu eren només els “bons”.

(/=\)

—Un fantasmal energumen, sortit d’enlloc, enmig la nit, cridant de porta en porta que va obrint amb brutals empentes, alhora doncs esglaiant i omplint de basarda tothom qui desperta amb tan palesa bestialitat.
—I ara els sorprenc, homenots o autòmats vestits de blau

cel qui, armats i orbs, controlen tota la realitat on blanament i disgustada no xauxinem.
—Encalçant l’energumen, em ficava a cap forat tot negre i dins la negror absoluta el perdia. No en sentia cap petjada ni n’ensumava cap catipèn. Fins que a la fi una sospita de llum somorta no apareixia al lluny.
—L’eixida del túnel era guardada per un monstruós home de blau cel i pel seu gos i el seu gat. L’esfereïment de tots tres quan em veuen! Més que més quan he aixecat el bastó que duc sempre contra víbries i bèl·lues i d’altra canalla si fa no fot casolana.
—Gos, gat i drac esborrifats i golagrunyents, amb ferramentes i urpes i escates i punxes i esmolades defenses que, tremolant, vibràtils, eren preses, plegades, d’un deler esbojarrat de fondre-se’m a la nua pell.
—*Turiri-turiri, la la la*, els vaig dient, *la la la, turiri, turiri*.
—I els tres s’amanseixen i esdevenen pràcticament no res. Misèries. Un pobre vellard amb una canya espuntada, un gos arnat i sarnós, un gat afamegat i mig pelat.
—Enllà de la potinera realitat on ens condemnaven els autòmats de blau cel, una realitat encara més angoixosament tètrica no se’m revelava.
—Fotrem goig, vós.
—Tothom raem a lloc, embruixats, i ens creiem que la realitat que, abusats i decebuts pels sentits, percebem, és més real i tot que no la més vera realitat que a dret ignorem.
—Prou que la vida és roïna i menyspreable, amb els ubics brians i rènecs i els verms aritjolaires qui ens assetgen arreu, i els fiblons de verins, i les pells d’amfibis tòxics, i els personatges caducs i emètics pertot arreu.
—I de cops àdhuc veiem, de brusc esquitllèbit, els malignes guardians qui desen darrere les pantalles mentideres dels sentits equivocats la realitat encara més greu, i no volem creure’ns que existeixen altre que en figuracions fantasmals, i creiem que llur pugnacitat, rai, que s’esvaeix

com en un somni, i, eixits de les brases de la por al desconegut, caiem al foc de la violència del conegut, i ens armem, no pas contra ells, els qui no ens permeten veure'ns com som i on som, ans contra nosaltres mateixos, bo i pensant, *Si arribem a demà, ja farem prou*.
—Quan demà què portarà sinó la continuació de la mateixa merda?
—A lloc, rodéssim sense arrest, i castiguéssim a incessants cops de miraculós tirs les sobtades aparicions qui, intruses, ens envairien l'enteniment. Un enteniment (ja prou naquis, ai, llas) amb què voldríem si ens fos mica llegut mai comprendre re.
—No pas que servirà de gaire, ep. Mes si més no, crèduls pallussos, no fotrem pas tant el ruc com ara mateix, desbocats cap a l'abís de l'anorreament general.

(/=\)

—Caminàvem moribunds mon fill i eu pel camí de sirga que fou adés clarós i sa, un camí abans tan conegut per a mi, i ara tan desconegut. Tot de màcules viciat, podrit al toc, i a la vista esborronador.
—Li anava dient com era abans, amb l'aigua neta, i l'espai clar i lògic, assenyat. I li enraonava de la solitud damunt les alzinades roques perquè, guaitant el riu, a pleret se t'esvaís la depressió que de vegades t'esgarrapava els nítols mentre anaves creixent, esdevenint si fa no fa "algú".
—Ai, i com ara no hi havia res a fer. Com havien reeixit els malparits a tot malmetre-ho. Sense remei.
—*Els desastres del progrés, ho veus? Ho veus?*
—Maleït moviment esbojarradament accelerat devers la destrucció total de la gàbia cridanera on tots som molt malestatgerament aglutinats. L'irritadíssim formiguer sencer esventats devers l'horrorosa fi.
—Arreu girientorn, paisatge d'angoixós malson. Les epidèmies. La marcialitat i la militarització. Els covards

assassins a distància. Amb armes de merdós menjamerda: metàl·lics borinots teledirigits cap a quin altre genocidi.
—Gasos, plàstics, empastifaments, passes, flagells, pol·lucions, degeneracions, extincions de les espècies. Irrecobrables. Electrocucions i cocoliztlis. I l'absolut enverinament de les aigües i de l'aire, i de la terra. La benaurada multilàtera terra. Terra polifònica, altruista, omnífera.
—Podies acaçar-hi bolets de qualitat.
—I ara tota roman enverinada. Xorca, xereca, borrera, invàlida.
—La irrespirabilitat. L'adotzenament i l'eixamenament. El ritme estroncat, l'harmonia anihilada.
—El desequilibri institucionalitzat. I la ciborgatització, i l'esclavatge, generalitzats.
—I li deia, tossint, com tots els feixismes han estat molt barroerament exhumats.
—*Casernes on hi havia boscs; no hi ha pitjor desastre. Escoles d'assassins, de destructors, d'anorreadors totals*.
—Tot el que féu un devessall natural de generacions amants de la terra ho desféu una sola generació de folls abocats a dur-nos, en nom d'un progrés regressiu, a l'infern irremissible.
—Tots asfixiadament aglomerats en un verinós vòrtex bèl·lic on hom només podrà sobreviure transformat en qualque cuc repulsiu i subterrani, fet essencialment de circuits si fa no fot electromagnètics, o pitjor, nuclears (vull dir, radioactius), o pitjor encara, vés a saber la merdegada monstruosament mecànica.
—Camí gloriós amb ocells i llangardaixos, i serps i arbres, esdevingut erm desolat, horrorós botifarró de ciment on la uniformada marabunta, la inepta voluda, la bertrolada invasora, s'afetgega.
—Progrés únicament devers el suïcidi absolut; l'esclat en mil bocins de la umfladota gàbia enverinada fins a les embussades ganyes.

—Només morint en fugirem. Sort que tost hi som, sort que potser haurem batut amb el nostre imminent egrés l’asfíxia definitiva del pet sense retorn.

(/=\)

—Esdevinc elegíac parlant-li de les dríades
Qui adés fermes corrien per les pures forests.
—Rajaven els braçals prístins entre els ferests
Ramats de dures bèsties qui veies a miríades
Pugnar pel tron del món en rudes olimpíades
On el paisatge creix com munts de palimpsests
De caire sempre agrest amb racons policrests
I clots i turonades on hi han tantes ilíades.
—Herois tràgics i còmics se succeïen flòrids
Ofidis i quadrúpedes esciúrids i lepòrids.
—Tothom se sap on s’escau la natura els empara
L’infecciós maligne monstre no és encara
A fotre-ho tot de creus amb la seua presència
En nom del poruc vici ni l’absurda ciència.

(/=\)

—El mestre, un nan savi, degenerat, simiesc, tot mànigues, em convidà a dir, entre mòrbides crisàlides en formol, i les insípides púgils cariàtides a les parets, als altres membres carallots de l’aula, el meu parer sobre les perversions.
—Acromàtic, dibuixí a l’aire espès un arc aproximadament geomètric que abracés, ignominiós i tràgic, la totalitat de l’aula.
—Les galtes execrables de gripau sibarita i desembarassat de cadascun dels meus corruptes condeixebles s’omplí de mudes vituperacions, com si endevinessin que el meu parer els furgaria al viu, i més directament a l’infecte cul de mandril febril de llurs repel·lents famílies.
—*Cada perversió és “per-” i “-versió”, és la “perfecció de la*

versió” d’un hom mateix — que els revelí, i que:
—*Allò que les classes criminals, addictes a llurs monstruoses màquines (monstruoses màquines masturbatòries dels instints més pútrids, ço és, el bèl·lic, el religiós, el tecnològic i l’industrial) anomenen “perversions”, són en realitat les millors versions d’un mateix a les quals ningú podria, si fos de debò lliure, mai atènyer*.
—Se’n reia rabejant-s’hi el simi nan, mentre als seus alumnes, estranyament boteruts, rebordonits, i llors i cagots, els creixien pàpules descomunals, eriçats tendrums, fiblons d’àcids i fumosos regalims, i urpes i ullals, i escates de drac, i corrípies els electrocutaven. Lletjots fins a la darrera lletjor, em volien fer besar llur bandera nacional, que era feta de pus i de podrida merda, però els deia que molt agraït, vós, mes que prou me n’estava, car aquell matí ja m’hi havia torcat el cul, amb llur bandera nacional i amb les ensopidores cròniques de llurs peristàltics, fecals, moviments borsaris, amb tant de llefiscosos esplets i profits, i d’altres romanents immunds que els penjaven, sense oblidar les avaluacions dels productes bruts concomitants, ni tot allò altre que escopinadorament incumbeix o no amb el manteniment de la ficta feble aberrant façana rere la qual assajarien molt infructuosament d’amagar llur molt repel·lent deformitat.

(/=\)

—Hi havia, garlant pels descosits, com totjorn, en Clep.
—Aquell ninotet xerraire, eloqüent, tothosaus, i feridor, no s’estava pas de fotre’s amb tothom, ni de fotre-se’n; fotre-se’n molt finament, pensava ell (ep, molt erròniament).
—Sovint, els qualssevol qui agredeix verbalment, bo i prenent-se ells llavors de mal caire les maleïdes mofes del titella, sovint, dic, en Clep, rep prou de valent.
—Aquell migdia hi soc i veig que el qualsevol de torn no sols l’atupava, el despullava.

—Ai, ridícul ninotet massa fictament savi!
—*La paraula nua*, rapsoditzí, sense immutar'm, el vult il·legible. I allò...
—I allò encara (em sembla; potser no) va fer riure una mica més la gent.
—Al món força de la bona gent qui no diem gran cosa, quines ganes de revenja envers els bisbètics albardans de rel eclesiàstica! Tota la purrialla capellanufística qui, parapetats rere el brutal feixisme militar, es veuen amb prou poder per a irrompre en el teu pensament.
—Els infectes militars et castiguen el cos; bavosos bisbes i capellanufes et castigarien la ment. Envien tothom prou pobre i privat de cap poder devers la foguera encesa contra els qui ells alleven d'incrèduls, i d'heretgets i de bruixes, i a tota esdevinença s'empesquen del no res un infern i t'hi trameten, perquè així els rics i poderosos (exempts a la bestreta de tot càrrec ni pena, promesos gratuïtament a uns cels inefables, on, ai, re, sinó merdes molt carrinclones rai assoleixen nogensmenys d'oferir'ls, i això darrer, és clar, petit escreix d'allò molt millor d'allerar'ls arpa franca damunt totes les glòries que duu a la terra el crim enriquidor) puguin agrair-los-ho amb armes davant i darrere, i amb pler de calerons sobrancers al comptat, ni cal dir.

(/=\)

—S'esqueia que l'ardit plebeu qui el despullà decidís de llençar, en despullar'l, les infames despulles de l'aixarnegat (ço és, buidament xerraire) arlot ridícul al carro de la brossa, carro el qual s'esqueia que menés part d'allà aleshores, d'on amb mans prou llordes les entomí per a embotir-les al flairós forat perquè s'afegissin al gruix de l'altrament prou ben emmagatzemada mesquita.
[—Més precisament: **esqueie** llençar-les i **esqueia** entomar-les; *esqueie* haver llençades, *esqueia* haver entomades. (Amb *esqueie* i *esqueia*, als doctes vulgars

franjolins ens sobren certs pronoms.)]

(/=\)

—Qui reconeix l’escombriaire sota la disfressa de la roba cara?
—Hi havia entrat amb tots els drets per la porta de servei. Hi era l’encarregat de netejar les comunes. I en un dels compartiments d’una de les comunes m’hi trobava, oblidat amb les empentes, el vestit complet d’un dels rics convidats. Rics o qui se’n deien. El vestit d’algú dels llurs qui tot d’una, com s’escau sovint, se’ls havia tornat boig, i els bestials infermers cridats d’urgència l’havien despullat ben d’amagat a un dels caus de la cagadora per a cardar-li damunt la camisa de força.
—El boig es veu que, en un atac de bogeria, s’havia treta la pistola i havia començat de disparar alhora que vomitava glop rere glop de fel negre i espès, paquicòlic, litofèl·lic, i que allò, aquell molt dens aixarop porraci, embossava la pistola, i el canó de la pistola rajava llavors el mateix fel, i allò, que una sagrada pistola defensora de les vàlues i honors de la nació es captingués tan vulgarment, ja ultrapassava la paciència dels pares de la pàtria allí congregats, parròquia psitacòtica, *On anirem a parar? On aniríem a parar? On a parar? On a parar?*
—Tant se val. La roba robassa doncs romasa enrere, ningú no hi havent al voltant, per baterola me l’enfilava. El boig i jo, la mateixa mida. La mateixa follia segur que no pas. Ara, el complet, ni bogal ni estret. M’esguardava doncs al mirall, i hi feia una certa modesta patxoqueta. M’he saludat amb una petita reverència, i he reconegut que el vestit m’ha transformat en home honest, ço és, hipòcrita.
—Eixia del canfelip tot desimbolt i em barrejava amb els autodeclarats sublims i importants; cap dels sinistres morbers a l’imponent recinte saben clissar-me. Potser si vas vestit segons com, la pudor que fas cap nas prou adoctrinat

com cal no sap ni pot copsar-la. No caldria ni que es perfumessin tant ni de faisó tan asfixiant potser doncs totes aqueixes meucarres qui assisteixen a la funció acompanyant, vils accessoris, els envanits corruptes.
—La funció era d'aquelles que en diuen de benefici. És a dir, el públic selecte paga una mica més perquè cap amic de cap altre club d'amics, el qual s'escau de veure's amb problemes econòmics o d'imatge, o només perquè aquest cop li deu tocar a ell, s'embutxaqui alhora calers i fama de bona persona de cara a la massa estulta, la bacanarda voluda orba.
—De benefici doncs per a qualsevol causa ficta, cap façana més o menys innòcua de cara a la badoqueria dictada urbi et orbi pels mitjans de comunicació oficials (molt desdentegats, mes amb furioses, molt fèrries, falses ferramentes).
—A l'escenari hom hi muntarà sense gaires garanties una obreta de teatre (que en diran còmica, però segur que com sempre tota mena de gràcia absent serà-hi), amb presentacions i homenatges addicionals, i algunes varietats amb mocosets artistes del règim. Amb, d'afegitó "sensacional", el (no gens) sorprenent esdeveniment sobtat de la molt ordinària "extraordinària aparició" del no res (de fet, de l'infern a les taules de l'escenari) d'una puta verge o altra, on tothom ensems hauran de tombar de jonollons, i els més espectaculars, o escotiflats, amb l'esglai, de cul.
—Entre els qui hi som, ramats de lladres, assassins i fraudulents intitulats de fraudulenta titola, i ni cal dir, com dic, títol, i els molt bonament estigmatitzats models de pietats putrefactes, ah, i les altrament molt mixorreres vellarres ara mig sebollides en joiells i embolicades amb enormes abrics de pells; de pells d'animals ara tots per la protèrvia i bafaneria d'aquelles inútils infectes cony-podrides ara mateix ja exterminats. I els ubics gàngsters amb massa amples abrics. I els perillosos fanàtics de la merdosa llei llur, amb els jutges, els capellans i els polítics

de la mateixa capelleta, o llotja, o església, o màfia, amb, encara servant-los servils les cues i faldilletes de fracs i uniformes de molt xarona fantasia, tota l'opaca purrialla datpelcul annexa, els merdacaners armats, estintols infames de la soi-disant aristocràcia, els degenerats més repulsius, i tothom els veies delitosament arreplagadets en grupuscles de molta de fula amistat i de molta ximpleria, fent societat, ço és, empastifant amb nimietats l'aire, o furtivament, de sotamà, tractant de tractes foscs, on tot és suborn i peculat, i jo avui un més, fent-hi tan goig, amb un botó de puny i tot encara a lloc, i vestigis o pessics de velles orquídies volent encara treure mig el nas per cada trau, quina benedicció papal, vós, quina aprovació més deliciosa, que bé hi estic entre els meus, car m'hi podia mesclar sense desentonar molla, ningú ensumant-se que soc l'humil gens humil escombriaire del sector.

—L'únic que faig diferent dels altres, els meus companys, epítoms universals d'exemplaritat i santedat, era de pujar i baixar com un ebri simi per l'amfiteatre, no pas doncs com tothom, mig esllomadament, molt dignament, damunt la catifa que encatifa les diferents escales, amb lentitud palatina i xerrant pels descosits, o contràriament, vinclant l'espinada, o assentint molt tibadament, ans a botets, a botets, jo, amunt i avall, com si de res no fos; àgil per força, en gran forma, vós, la gimnàstica quotidiana d'aixecar i traginar caixots de mesquita i de netejar forats de latrines a cops d'estríjols i raspallots, d'escombretes i pales i burxotes; botets molt àgils i tant, els meus, damunt les rengleres de seients; per a servar millor l'equilibri, de trast en trast em repenjava als prims pilons que a tall d'antigues torxes o atxes "romanes" que duien fanals, en forma de flames, encesos al capdamunt hi havia esbarriats estratègicament pel sumptuosíssim fòrum, i vet ací que un d'aqueixos pilons o mànecs portadors de flames falses em roman als dits; s'ha descargolat tan fàcilment; ara sí que puc dir que duc una torxa morta a la mà, com si soc l'inepte portafocs de cap

centúria romana, o millor bàrbara; s’ha descargolat, doncs, pam de nas; molt d’ohs i ahs entre el distingit públic de la vora; àdhuc, dos o tres dels assistents qui es pensen erròniament més traçuts se m’atansen més o menys sol·lícits a opinar sobre com recollar la cosa; plouen les recomanacions, pitjor, les instruccions; si tant en sabien potser que ho fessin ells, i els anava a passar el testimoni, i cap no vol agafar la batuta borda, no fos cas que s’embrutés els guants...
—Les mans rai, sempre brutes de sang, com sabem.
—Així que prou els haig de desenganyar de mantinent, els els mostr: claupassat, el tub de base i l’alzinat no concorden, no acaben de collar, molt precària la cosa...
—Impossible, els dic, car la cosa no casa, els anfractes no cooperen, l’esquerpa femella no s’embolica com caldria al voltant del mascle, algú ha sabotejat l’aparell, el llum està com un llum, i si se n’adonen, el mànec és buit, potser quelcom s’hi ha ficat que desguitarrava, com dic, els anfractes o filets dels cargols...
—La gentota del voltant, per comptes de fer cas de l’introductor de la peça a l’escenari, escolta les meues molt empíriques explicacions, i l’introductor s’inquieta i s’engargussa i quequeja i quin desastre, vós, la peça, abans de començar i tot, amb els actors qui ja han eixit a taules, quatre o cinc esgarrapats carallots, vestits amb bates de pseudo-seda decorada amb motius pseudo-orientals, i unes perruques rucs, de xinès o de japonès, glabres part de dalt, part de suc, el crani nu, i molt peludes, molt, part d’arrere, al clatell, segurament que preparen quelcom molt grotesc i ridícul, injuriós per a certes ètnies adés colonitzades, per a plaure els moribunds militars, tots emmerdissats de medalles, i tant, els molt medallats, medallits, medalluts, torturaires invasors, i els altres cosons ans cruels aristòcrates ara tornats xerecs, roïns, buròcrates, pobrissons, i els antics inquisidors ara fets bòfia, la mateixa feina al llarg dels segles, i aitan decorats, decorits, decoruts,

així mateix, contemptibles, insolents, carrinclons, la riota, els més pudents disfressats de cagalló enllustrat i amb llustrins, tifes amb quepis, plomalls, xarreteres, galons...
—No he parlat mai en públic, massa vergonyós ni no ningú, mes si hagués gosat aquell vespre gloriós on anava mudat, i quan hom va mudat hom esdevé un altre, i l'avinentesa hagués sorgida, com ara, que a botets hagués pogut arribar'm a l'escenari, què els hauria dit? Qualsevol intimitat molt ventissa. Em venia a l'esment llavors mateix, en aquell moment. Els deia...
—"El meu tòtem és el puput. El puput, la puput, tant se val, fa niu al femer, mes de cops la dèria poètica se l'enduu i s'envola, s'envola alt alt alt, cel amunt, i estratosfèric esguarda avall, tots els edificis magnífics, eloqüents testimonis de l'enginy dels bons humans, i ah, les meravelles naturals, les valls i les muntanyes, i les badies, i toca els límits de la fantàstica bombolla i els blaus del cel i els dels oceans se li barregen en harmonies simètriques perfectes, i tot ho veu com cal i comprèn que el món no pot ésser millor de com és, i els qui hi viuen i no viuen no poden fer llurs papers amb millor traça ni mònita, i, així, al cap de la benaurada estona alzinat als límits més amables del possible, amb l'esperit renovellat, torna plàcidament avall, als seus adorats fems, i hi jeu, i s'hi adorm feliç, i s'hi somia còdol, un còdol petit, petit com una llentia, una llentieta de còdol qui rau entre milions i milions i milions d'altres còdols no gaire lluny de la voreta d'un riu tot blau, fresc, net, cabalós, remorós, i tots els còdols, molta de vida interior, els còdols, estàtics, passius, sense cap pressa, al nostre paradís etern, i esguardem perennement el cel, i hi veiem volar el puput, en qui, amb ell identificats, sovint somiem, i escoltem, escoltem el riu, el vent entre els joncs, les canyes, les bogues bugonants, llurs apirrossades espigues, i apercebem de cua d'ull i a cau d'orella les colors dels papallons, els vaivens dels espiadimonis, i el feinejar dels ocells pescadors, i com serpentegen les serps melodioses

com sinuosos violins tocats pels ergòdics elements, i el brunzir dels tàvecs i les vespes xanes, i la xerrera dels pardalets, els pardalets qui xafardegen tant o més com les bugaderes i les rentadores, i d'ells i elles ho sabem tot (i més!) del que s'esdevé enjondre, fins que no arriba la beneïda nit i els xuts i les òlibes, severs, no ens omplen, molt mandrosament, lentament triades, de greus i breus filosofies, i esdevenim passatgerament també savis, i potser cap migdia venturós cap infant ha vingut en bicicleta al riu, amb son pare, a pescar-hi, i l'infant em pren i em llença ran d'aigua, i, vejats miracle! Quins botets no faig ran d'aigüeta, com si vaig botant, d'allò pus llambresc ni lliscós, damunt rengleres interminables de seients al teatre...
—"Teatre, tots en fem. Tothom fem teatre i pretenem no fer-ne, d'això se'n diu viure en societat. Tothom sabem que tot és mentida, mes que prou més val fer d'actor en la mentida qui ens permet si fa no fa conviure, que no pas morir'ns de fàstic.
—"Mentre que els qui fan teatre pretenen no fer-ne i per això ho fan sempre tan malament; nàquissos, escassans; se'ls veu massa el tombac, el llautó; gens reeixits en llur falses falsies; n'eixim disgustats. Car anar al teatre o al cinema és com anar al carrer o a qualsevol lloc amb gent, i veure tanmateix com ells l'espifien, com els actors ni pensament com la vera gent, si en van, ells, lluny d'osques, bo i volent estrafer els naturals, és a dir, com dic, la gent "normal" de pertot arreu, per això doncs, som-hi, fet: els actors no són mai molla creïbles, tret quan fan pallassades, quan demostren que el que fan verament és l'idiota, el ximplet, i prou.
—"Insípids mims en sínia tota espatllada, per a quan el desnuament de tanta de sapastrada?"
—I ja veia al meu magí els pobres actors, i els artistes de rere escena, i l'introductor de la peça i tot, tots avergonyits, pansidets, penedits, amb les cues entre cuixes, quan me n'adonava que mostrava a tothom la buidor del tub que

servava el pàmpol en forma de flama, flama apagada per qualque defecte de funcionament, i un dels entesos qui se m’havia atansat a donar’m lliçons de com recargolar el fòtil, ara va dir, És buit, potser hi ha bomba amagada...
—Tantost el capsigrany aquell havia dit “bomba”, la bomba del seu haver-ho dit s’expandí com foc de palla...
—*Bomba! Bomba! Bomba del Liceu!*
—Tothom cridant (molt entre la busnada de vells amb sordària, és clar), tothom acollonit, i escanyant-se, esgargamellant-se, esvalotant; tothom foll orat; tothom empentes recíproques, ulls de vellut, gandalles estripades, gambuixos urpits, enderrocats; carúncules arrencades d’arrel; diademes, corones, usurpades, trameses al carall; els estigmes molt gloriosos dels divinament escollits ara esborrats a cops de garrotades; i esgarrapades rai, i esguerros, escapçaments, mutilacions; els més febles i ancians trepitjats a tesa; els més forçuts matant a dojo, fent foc, obrint foc, obrint camí, fent camí; tantes de pistoles disparant alhora fel, i follia, i bales. Calamarsades roents de bales explosives. Bales, vós, per a donar i vendre. Molsuts mastodonts traucats com paelles de torrar castanyes. Pler de plutòcrates escorxats pacientment i penosa per perseverants obsequiosos ancil·laris nous afeccionats als serveis auxiliars de guerra, sobretot senyoretes de rància nèxies qui descobreixen, en els aquelles orgies de gadolla i paltruu, de farnat i carnús, de sangs i tendrums, enfonyades vocacions de boquera, maellera, peixatera, enterramorts. I els actors, fellons vassalls, ara amb les perruques flamejants, quin paperot, quin paperot ablamat, tot encès: torxes vivents, atxes errants; la disbauxa, l’anarquia, les esplèndides tenebres de la fi del món; l’hecatombe, l’holocaust, la foguera, la festa!
—Me n’he tornat al canfelip, he obert amb la claueta el lúgubre, resclosit, entaforall del més baix factòtum de la casa (c’est à dire, moi), el recambró privat on el custodi, el pare Verulami del convent, encofurna els seus instruments

de fer neteja, i m’hi he desdisfressat, per a tornar’m a disfressar amb la disfressa de sempre, d’escombriaire de barri, i així he tornat a trobar-me, i he pogut bleixar, quin descans.
—Vestit de jo mateix, ací soc. Qui? On?
—Qui, diu? Tan inferior, tan a baix de tot de l’escaleta al fons de la piràmide que esdevinc invisible fins per al mirall i tot. Massa lleig. A tots ops tant se val. Essencialment un de més, anònim.
—On, diu? Justament enlloc, netejant obstinada merda, i eixint, feina feta, equànime d’allò pus, per la porteta de servei; millor, esmunyint-me fora, ben frescal, pel forat de les rates. Ja s’ho fotran.

(/=\)

—Avui, fent cua a correus, una cua horitzontal, que corr no pas cap a la porta ans de costat, repenjats els cuaires doncs al taulell on només una finestreta és oberta, la dona de darrere meu, com qui diu distretament, em toca la mà amb la seua, i em somriu, i tot i que vull treure-la gentilment tan aviat com puc, ella me la pren i me la prem, i començ de trempar; m’havia treta la cartera anticipant de furgar-hi tantost per tal de pagar els segells per a la lletra que duc, i la magnífica femella, la bella madona, bo i dient-me molt a prop paraules simpàtiques amb cald alè deliciós, ara que alhora se’m refrega els pits al braç i, rere la faldilla roent, el cony a la cuixa, no hi veig de cap ull, i així no és fins que és el meu torn de demanar els segells al sorrut capdecony de la finestreta que me n’adon que la cartera m’ha desapareguda del costat; la magnífica donassa fa cara de tristor, —*Oh, pobrissó, li han robada la cartera*; l’home ruc del taulell de correus em diu que desempallegui el lloc del davant si no hi vull re, i ja crida el següent, on la dona se li presenta fent-li un somriure angèlic; la lletra sense segells me l’haig d’embotir a la butxaca, vencent alhora l’impuls de

ficar-me-la a la carranxa, part davant la corretja, sota els pantalons, per a eixugar-m'hi la lleterada; tret que per a això, és clar, hi ha el mocador que duc a la butxaca; un home ben plantat se me'n riu, quan he sortit de correus torcant-me dissimuladament el baix ventre; és un home qui sembla saber-la llarga, i què he dit passant-li pel costat...? Doncs re, no re; balb i balbuç (amb una llengua ara frustrada i pansida, ella, la llengua, qui suara s'havia amanida, disposada, a llepar esquenes i geps de segells), només li he relliscat pel costat com si no hi soc, com ara submergit en capes insondables de riu fangós; amb ulls embromallats, un instant després, m'he vist al vidre de l'aparador de la botiga del costat; hi era jo, pintat dolorosament en tota la meua desastrosa desconfita; —*Aquest soc jo*, em dic, sobtat per la claredat de la imatge; un conillet menyspreable, tímid, somicaire, necessitós, efeminat, amb els ulls molls, epifòric, llàgrima fàcil, i escarransidot, i tan malfet, a frec totjorn de desfer'm, un altre comptagotes del príncep Rupert, en fi, un espècimen de debò espatllat, amb les orelles que em creixien part davall el cap, com si em naixien a les articulacions posteriors de les maixelles; —*Conillets a amagar*, he dit, accelerant el pas; les aigües fangoses s'anaven aclarint, aviat veuria el cel; de moment ja veia les capses de sabates que s'amuntegaven pels prestatges de cal sabater; em feia l'efecte que només calia que algú badés una miqueta perquè totes aquelles precàries torres babèliques se'ls esbalcessin damunt; —*Quin daltabaix sabatós*, em dic, i em consol tot sol, i me'n desentenc, com d'habitud, —*Ara que... Ja s'ho faran*, mes soc tornant a la feina un pèl malfiat, com si, confusament, damunt davall, balandrim-balandram, totes aquelles sabates em vinguessin darrere, deleroses de fotre'm puntades al cul, quan què faig amb la lletra...? Doncs ja ho veus; me la vaig menjant (sort que no l'amania de lleterada, vós), penant-hi ans rosegant-la assíduament, com cap xiclet enverinat, —*For it was a letter of resignation*

addressed to my boss, and in the lost wallet I'd had all my savings and my spanking new passport and my one-way ticket to the Amazonian jungle, and... tots mos estalvis que duia a la cartera i el passaport nou de trinca, i el bitllet de tren per a l'Amazones, on pretenia fer-hi de conill assassí, un altre "Perla de la Vall", aquell pou de saviesa transformat en Rabid Avenger, el meu heroi, a assassinar-hi panteres i d'altres bestiotes repulsives abillades horrorosament a tall de bòfia canfelipútrida, i la lletra, és clar, anava adreçada al meu groller talòs de cap d'empresa, presentant-li sinuosament la meua dimissió, ço és, enviant-lo a cagar, car, com qui, finalment i molt dolçament, sucumbeix al seu pregon deler de llunyàries, me n'anava enjondre, estort, alliberat, joiós, gens elegíac, directe devers el mai més, aventurer sense manies, el qual, com més amunt, millor, enfilat, sempre enfilat, tantost te l'ensopegues cardant concoidal damunt les neus del cims més elevats, com entre els pàmpols més celestials de les palmeres, a escorcollar-hi tresors entre els nius dels psítacs gegantins o les joques dels simis aücadors més lladres ni miners, i als cloquers, sord com cloc o seny o esquellot o gong o campana, aprenent jocs de cigonyes, o dient —*Desperta ferro!* al capdamunt de cap sínia per sempre pus estancada, i d'oci, de tendre oci arreu on s'escaigui que hom s'esllangoreix sense dols ni cabòries, jagut, gomboldat ans bressolat en hamaques si fa no fot estratosfèriques, i bé... I ara...? Doncs sí ves, què vols...? Em caldrà esperar fins a la mort perquè el meu one-way ticket no em dugui de debò a la darrera aventura, on ja no imaginaré sinó merda.

(/=\)

—El carter, al qual vull lliurar-li la lletra, quan el veig passar per la vorera davant ca meua, és japonès i marieta, i, molt bellugós de cul, i molt despitat, sense cap raó que jo sàpiga, m'arrenca els segells del sobre de la lletra, i alhora em diu,

presumptuós, que haig de tornar a fer-la, la lletra, i que l’haig d’embolicar en el bon sobre, és a dir, “en un sobre dels bons”, i ficar-hi els bons segells, és a dir, “els segells jurídicament adients”.
—Esper que afegeixi llavors quin sobre, doncs, ni quins segells, mes no em diu re més; només s’inflama pel fet que encara li so davant.
—Venta la mà amb fatuïtat per a assenyalar que és hora que foti el camp, i li dic, —*What? What?*
—Car, de fet, encara no he acabat de capir’l; no sé pas que l’hagi entès gaire; la seua pronúncia és agudament defectuosa, empitjorada per l’accent exageradament efeminat, amb repel·lent afectació, diguem-ne carrinclonament líric, com qui, itinerant i culbellugaire, com dic, juga a aquell joc irrisori del bastonet i la piloteta que cal ficar al foradet.
—I aleshores, estrident, respon, —*You think that because I’m a girl you can bully me!*
—Ara me n’adon de mon error; no és el japonès, és la japonesa, la seua filla, i on ell serva l’aparença i les maneres del bardaix, ella és fet i fet un cavallot, —*I apologize, but wouldn’t you be so kind as to tell me, now that you’ve told me I’ve done wrong, how to amend my blunder, I mean, in relation to stamps and envelope?*
—Who am I, your mother? — això m’ho diu, tota refistolada, bo i traient-se’m de sobre.
—He romàs a les escapces. Tant pare com filla, quin parell! Amb prou feines els capeixes, i a sobre insultants.
—No els conec pas d’ahir. Un cald principis de vespre tardoral em passejava pel camp no pas gaire lluny de la caseta on faig vida d’ermità, i pres de sobte d’un paroxisme peristàltic m’he ficat a cagar rere uns arbres mig despulladets, al peu d’un terraplè molt habitat de flairosa vegetació, i al capdamunt del qual hi devia raure una piscina camperola, car fantasmals en descendien les joioses cridòries de noietes (potser de cap internat?) qui s’hi

rabejaven.
—Era cagant-hi idíl·licament o potser vull dir, pastoral, bucòlica, umbràtica, geòrgica, nemoral, quan un ocellàs immens semblava voler's abatre-se'm damunt. Quin esglai, vós; si no fos que ja era cagant, potser m'hauria cagat i tot.
—Tret que no era cap ocell gegantí i ganut, era una mena d'estel de volar immens, gairebé tan gros, em feia l'efecte, per l'ombra amenaçadora que projectava, com cap zepelí d'aquells qui suren de cops damunt els estadis per a portar-hi propaganda comercial, i periodistes i fotògrafs i càmeres per a la retransmissió televisada d'allò que s'hi juga.
—Tant se val, la qüestió que ara aquell estel massiu cuidava estavellar-se'm damunt, d'on que m'arrupís tan arrupit com sabia. El catacrac s'esdevingué nogensmenys a mig talús, i jo, com dic, que m'hi trobava com qui diu gairebé a baix de tot, il·lès, vaig poder veure com es desenvolupava el romanent de l'episodi, sense que ningú (mai millor dit) m'ensumés.
—Nausíquees de pa sucat amb oli, en haver sentit l'espetec, les noietes de l'internat qui es remullaven a la piscina de dalt, davallaren, nuetes, a veure què collons.
—El japonès, car d'ell es tractava, només s'havia gratat el cul en aterrar magistralment de costat, sota el seu virolat giny si fa no fot aeronàutic. Les cruels noietes se li'n fotien com si fos un estaquirot tombat del cel, un titella tramès per cap canó de circ, una marioneta amb els fils tallats, ja em faig entendre, un ninot desmanegat.
—I ara aparegué, vestida d'aviador, no pas ara de carter, d'ací que al començament no la reconegués, la filla. La filla, enraonant i ganyolant i gemint mig en japonès i esgaripant alhora qui sap en quina barreja de dialectes vernacles, va començar a ventar mastegots i les nausíquees s'escarotaren i partiren escatainant com gallines davant els urticants exabruptes i el devessall d'esgarrapades. Així aüixades, encara amb quins escarafalls, s'allunyaren fins al relleix de dalt d'on tanmateix encara (com jo, de part de davall),

pogueren esguardar què s’esdevenia a l’indret pelat on l’avionet aürtava i on s’estrompava doncs l’acròbata dissortat.
—La filla despullà parcialment el pare, li abaixà els pantalons espentolats i els calçotets ridículs, i, sota els aplaudiments i les burles de les noietes de dalt, es pixà al seu cul; era el mètode més segur de calmar ans probablement de desinfectar l’indret tot cru on l’ensopegada havia fet més mal.
—Arrossegant-me de panxa, com cap caimà a frec de queixalada, m’atansí a l’artefacte, o diguem-ne l’aparell volador, o la maquinota qui, tot i son considerable volum i son aspecte groller, lliscava, surava i se servava enjòlit, planant entre les cumulatives capes del cel com el més elegant ni lletjot dels carronyaires voltors encaperullats. En realitat, vist de prop, era revera com ara un avionet, tret que molt panxut, amb ales curtes com aletes de tauró, i pintat de vermell, amb pler de taques blaves i blanques rodones i romboidals, i era evidentment fet de plàstic, un plàstic lleuger i nogensmenys resistent, car tot i l’aparatós de l’ensopegada no semblava pas haver rebut ni bony ni osca.
—Així mateix te n’adonaves que portava cua, una cua llarguíssima, quilomètrica, vós. Una cua primeta i durable. Una cua que de fet era un cable o coble afaiçonat amb l’addició i trenat de qualsque fibres d’aquelles que no es trenquen mai. I ara, curós, reculí, encara bocaterrós, fins que a caire de camí, sense l’entrebanc de la vegetació, poguí ullar a lloure devers el camp que s’obria en la distància. I allà, tanmateix diminut, hi copsaves l’origen. L’argue d’on la cua, pròpiament encapellada, no naixia ni es cargolava i descargolava a tall d’elàstic allí molt estretament dujat o molat qui, lleixat anar, eixelebradament es desfà en esventadot molinet.
—Era un argue automàtic, mecànic, energitzat per qualque font generadora d’electricitat autònoma, el qual, amb una

gran força centrífuga, com dic, rodava de més a més poderosament, i així trametia lluny, a tall de fona, com un fuet accelerat, allò que duia al capdavall, és a dir, l'avionet de l'extremadet, molt culejaire, japonès.
—Fuet... Xurriaques, deixuplines, vits de bou...
—Com més constret a torsió, més gros el moment de força; a pitjor coerció rotatòria, més esbojarrat ni vàgil a l'instant on hom no l'estorç, no el manumet, macip sense lligams i amb quatre rals i un condó a la butxaca...
—Et somiaves entre la xurma flingada pels assots del sotscòmit, atordit pels hegemònics brams del barroer mestre de galiots, i tu un altre cagot sortosament sense més feines ni cabòries, i el cervell amb aquelles melopees se t'adormia bo i remant entre melses i letargies, i utòpiques calmes i invents meravellosos, esplèndids, fantàstics, a molt científics ni perfectes paradisos venusians...
—I estic doncs mentalment tan embegut, amarat, emmarat, mammotrepteficat, en l'estudi psicològic de la matriarcal màquina miraculosa que no he sentit, llas, que se m'atansessin part darrere aquell parell d'esparracats kamikazes de nyigui-nyogui.
—I quin salt no em fa el cor, pobrissó! I escaientment afegeix (el meu cor), prou formulista, i no pas poc exclamatori, "*i kokoromotxi!*"
—Imperials, amb veu de samurai ell, i amb veu d'onna-bugeixa ella, o a l'inrevés, és clar, car macari bujarró l'un i gallimarsot l'altra rai, tots dos m'aporrinen prenent reves.
—*Wrong stamps!*
—*Wrong address!*
—*Wrong wrap!*
—*Wrong wrap, wrong wrap!*
—Llurs visatges molt greus ruixen capellans; els mig entenc, xafallosos, i tanmateix semblen tindre tota la raó del món. I ara, l'ària final amb ascles de mots molt acerats, càustics, qui esclaten de llurs glotis enferritjades, rogalloses, roents.
—*Rewrite!*

—*Rewrite!*
—*Rewrite!*
—Els veig allunyant-se amb la màquina a coll, i a les orelles em ressonen reguitzells estridents de —*Rewrites!* als quals automàticament, tot perdut, què altre responc mudament que amb un altre reguitzell de —*Banzais!*
—Dalt de tot, dominants, ran de lleixa sense barana, el conyets... Els conyets encara desdentegats de les xiquetes... Com se me'n reien, com se me'n fotien, sense defectes de fonètica, els conyets, altament vituperatius, ignominiosos, humiliants; anorreadors.
—Malaguanyat xi, dic... Malaguanyat xifarot que no duc enlloc, o, tan despagat, ja em feia ací mateix el seppuku que em pertocava.
—Destralada al ventre i au, vós; honor reguanyada en pòstum enlloc.

(/=\)

[—I ara que deies "ermità", ermità terminal ermat per tèrmits ventruts i d'altres vermitxols voraços... Què me'n dius de les temptacions típiques del sant? Totes aqueixes minyonetes amb el conyet a la intempèrie? Et deuen fer trempar bon tros!
—Gens! Prou soc prou gran per haver-me'n adonat del detall anatòmic al capdavall sense gaire significat (res de prodigiós, vós) que un cony i un parell de collons són imatges intercanviables; belleu l'única petita discrepància fos que a la diguem-ne divisòria collonera un forat de qui sap quina fondària sembla raure-hi, havent-hi sovint aparegut de forma natural, si allò... Vull dir, si aquell cos qui porta el cony... és si fa no fa quelcom com ara allò que en diuen femella.]

(/=\)

[—Ara que hi som, enraonant d’aqueixes matèries...
—Al llong d’una llonga vida, per merdeta que siguis, deunhidoneret el nombre de femelles que se’t llencen damunt. Les lletges, les grasses, les pobres d’esperit. Perquè te les cardos, perquè els faços gracietes, perquè els remogos els plecs.
—Maleïdes! Sempre agredint! Com si s’ensumessin que mai no gosaré descordar’m. Que la vergonya que endurava llongs i llongs anys de la meua més indefensa infantesa i primera joventut em vedava tota iniciativa. Ahontat dissortat malaurat... Totes les parentes qui se’n fotien desesperadament, fins a pixar’s a les cuixes, en veure’m que la llongària que faig és tan irrisòriament negligible. I ara aqueixes lleones disfressades de monstruosos anyells qui voldrien que em descordi perquè les riotes i els vituperis m’empegueèixon a mort.
—No, no! Els meus dos centímetres de miserable vitet no són per a ensenyar a la primera rabiüda truja qui llavors s’esclafirà caient de cul i cama-bicicletejant com si li pruen les puces i paparres a la hirsuta esquena.
—A la merda, vós!]

(/=\)

—Sacs de merda amb potes, els humans, de tram a tram cansats d’un viatge que no mena enlloc, a aquest esglaó o a aqueix replà, diem prou, i ens anem morint, ens anem suicidant, ens anem recíprocament destruint.
—Quan el darrer sac de merda es veurà anorreat, el bleix que fotrà la terra mateixa serà com l’acumulació de tots els bleixos que, bleix a bleix, i de pregon alleujament, avien els sacs de merda, un per un, quan el cansat viatge que no mena enlloc se’ls estronca. Serà, vós, un bleix d’allò que no n’hi ha; un bleix astronòmic que estranyarà, que farà àdhuc llevar les celles, a d’altres cossos còsmics si fa no fa esfèrics, també perduts pels vastíssims enllocs del no re.

(/=\)

—Soc tan capdecony. M’he ficat a remenar la cassola damunt els fogons, i oblidós, pensant en altri i altre, he continuat remenant la barreja, una d’aquelles barreges que tant no m’abellia de fer’m durant les nits de fred, assenyaladament, aqueixa s’esqueia llavors que feta de faves, carxofes, arròs i civada, amb all i herbes i curri i gingebre i pebre i pàprika i...
—I, ben distretament, anava remenant, remenant, i alhora em rodava el cap, i la barreja rodava, rodava, rodava...
—Fins que no me n’adon que, remenant remenant, remenava el món; i el món remenat, per quins coixinets ni engranatges que mai no endevinaràs, remenava l’univers; i l’univers remenat, remenava el romanent; i el romanent què era sinó buidedat, on el caos, ço és, el remenament indeturable, esbojarrat, sens fi i esberla-ho tot, absolutament triomfant..., definitivament no imperava.
—L’univers i allò que deu penjar-hi, quina entitat més mocosa, quin vailet més eixelebradotet, quin belluguet, quin cul de mal seure...

(/=\)

—Cada mes hom el dedica a un sol favorit compositor, i només doncs hom de continu n’escolta pels aires eteris misteriosament menades les seues musiques.
—I aquell doncs esdevé el mes d’en Wagner, o el d’en Debussy, o el d’en Berlioz, vós...
—O el de n’Eixnitke, o el d’en Txaikovskiï, o el d’en Prokòfiev, el d’en Martinů, el d’en... pler, pler de bons i de molt bons. —Hom fou nat esclau i esclau morirà, mes això no m’impedeix d’amarar’m de musiques sublims.
—Àdhuc a la cuina em moc amb la sensacional vigoria que els acords dels genis no m’encomanen, demiürgs qui a

través dels espais concatenats el miracle no reïxen a fer avinent, com ara si em prenyessin amb llurs insidiosos invisibles llamps carregats de les serioses estructures de so que l'ànima t'eleva com torre amb què conquereixes les harmonies secretes de les esferes astronòmiques.
—Cànticles a l'humil potatge et brollen com arpegiades fonts que només s'estroncaven si t'escanyaves, ficant-te re (un tastet) pel mal canó.
—Simetries i asimetries ecoiques, orquestrals, t'infonen a l'esperit forces crípticament derivades de les energies universals; les arestes de l'espinada, de sobte no gens decrèpites, et crepiten com enceses en focs embruixats, i, remenant pots als fogons, et bellugues com ara esporgat de tota rampoina, i et veus alhora transportat, en nits màgiques, Tigris avall en coracles o cuirasses que, com el teu cos mateix, que salla pels quimèrics espais, àncores de feltre els ancoren en feltres del fons joiós d'un riu argentat.

(/=\)

—Tot aquell reguitzell de donotes, deu o dotze, em constrenyeren, eixarrancades, que, molt assíduament ni sèdula, els popés ans xarrupés, un per un, el mugró del cony, ço que fiu, com si soc oc qui hom engavatxa ni engargulla, les orelles esclafades per molt durs músculs de cuixes, i amb allò escanyant-me sovint i pler, tot i que dissimulant-ho a contracorrent, ço és, ficant-hi encara més unció ni agre, com si el tragit o l'arcada o l'intent d'orxegar mateix fos fet i fet devoció.
—I així les hores. Som-hi amb la feina. Mugró de cony rere mugró de cony; dotze o tretze, o més.
—Quan totes, les quinze o setze, n'estigueren tipetes, quan cascuna s'havia ficada la mà davant el cony perquè me n'estigués d'una vegada, les divuit o dinou romangueren amatents i expectants, amb cares somrients.
—Allí enmig, part de terra, tot arrupidet, no sé pas què

esperaven ni què volien, pobrissó de manguis, que fes ara.
Què deuen voler que faci? No manen pas res!
—I llavors, molt trempada, la idea em penetrà l'esperit:
Volen que etzibis el rotet, carallot!
—I doncs això és el que fiu. Fiu, molt cusquet i colltortet, el rotet. Ah, i llavors quin esclat de satisfacció general. Que contentes totes les donotes, les vint o trenta; ai, sí, que esvalotadetes, bo i fent mamballetes, i ganyotetes molt manyagues, i exclamant-se si en soc, si en soc, si en soc, de precioset i de bufó, i que quin minyó més comcaleret, collons, redeu, i que quina coseta més simpàtica i més adorable, i que ai, no sé pas què em fas dir, però em sembla que te'm menjaré tot senceret i tot!
—Allò fou bany. Amb aquell copiós bany de dona, del qual no assoliré de reeixir a rentar-me'n anc pas prou, fui batejat com a terraqüi amb totes les de la llei, ver assabentat habitant de l'esfèrula. Un bateig que em féu de la confraria dels entesos de debò. Allò era el que hi havia; i enllà d'allò, re.

(/=\)

—Llimac ran d'abís
Com cap altre ardit Empèdocles ran de cràter
Ran de bàratre
Ran d'olla bullent
Agulla-t'hi bé!
—Aqueixa era la por
T'hi havies atendat i ara et tocava
Som-hi valent.
—Tesat tibat tendint atent devers el foc
Com si esdevenies atiadoret per a remoure-hi les brases
Ara se't panseix ara et ressuscita
Vareta de saurí de qui la mal magnetitzada virolla es confon
Li roda constant la closca
Esglaiada davant l'aterridora infinitud

Del flamejant pou sens fons inexhaurible.
—Por de caure-hi i bleir-t’hi de per vida
Aboca-hi encontinent la lleteradeta ínfima:
L’escreix de baveta
De bromereta
I potser tost trauràs bleixant d’alleujament faves d’olla!

(/=\)

—Por de caure-hi por de caure-hi
I tanmateix només hi ets a un metre de distància
I d’alt ni pregon no crec que pas gaire
A despit de les esfereïdores aparences
—I tanmateix i tanmateix...

(/=\)

—Deler d’anomenada pòstuma
Herostratisme
M’he cregut durant un episodi somiat president.
—Hi era el mesquiter Heròstrat
I hom m’havia robada la roba
Tota la meua roba s’esqueia que duia darrere l’etiqueta adient
Una etiqueta que hi deia *president*.
—Només pot haver-me-la robada qui tot ho roba
Qualsevol avariciós cagalló surant
D’aquells qui es foten dir de president.
—Hi era el president
Contrada contrafeta
Només (feliços) hi vivim els contrafets.

(/=\)

—Uf!
Al benguistanó esbufegós

Traguérem faves de nauseabunda caldera.
—Enorme fantàstic formidable fenomenal poder de succió d’aquells conys
Potser els hauries de llogar per a xuclar-t’hi amb maquineta xucladora
Quisques de mosquees de temples d’esglésies de sinagogues...
De tots els indrets on els cagats “fidels” no aturen de cagar-hi veta.
—Les molt repugnants latrines llurs
De quisca curulles
Quisques putrefactes fràcides lloques sabateres
Quisques jotfot infernals.

(/=\)

—Vídua compulsiva una altra Medea ma mare
En epopeies trivials se m’enduia lluny
On amb baves d’aspecte loquial
Truculents aücaven els adips.
—Romàs poncell tanmateix temptatriu
Amb àvols arts de bare actriu
Irrompent rere els ventalls
Em portava a veure els animals.
—Esmunyit en gàbies
Prest per a la deglutició
M’encoratjava que les muntés
Que hi muntés l’estranya fauna pestilent.
—Romàs poncell no pas no cap muntar-ne
Per molt moguda que anés
Ans perquè llur ferotgia llur hermeticisme esfinterial
Llurs deletèries armadures
Les fa immuntables incavalcables.
—“*Si no la pots enfilar fes-te irrumar!*”
A recer rere les planxes on l’acció s’acompleix
Insisteix xisclant la temptadriu

Perquè se’m cruspissin de viu en viu...
—Les osses i lleones
Les cocodriles i rinoceronts
Les hipopòtames les serps
Les lleopardes les llangardaixes...
—Romàs poncell ara conec perfectament
Tot allò que fa a les femelles
Llurs conys i mamelles
Mes sobretot conec llurs ferramentes
Llurs urpes i carúncules i verins
Llurs fiblons i esperons
Belonòfob llurs espines
Blennòfob llurs mucositats.
—Romàs poncell romàs poncell
Llurs exhalacions
Llurs corrosius suquets
Mefítiques secrecions
Petrificants esguards
Narcòtics mots escopinats
Que nuen i estellen llengües
Llurs fàl·lics dards
Llurs astoradors osteoderms
Llurs closques berrugues tubercles carnots
Pinces cotnes escates corns
I llurs virulents embrions.

(/=\)

—Li he dit a la dona que si us plau no em doni mai més cap bitllet més gros d’un dòlar. Car sempre, àdhuc els de cinc, els haig de fer canviar per màquina, car ningú no es creu, vist el meu aspecte, que pugui ésser capaç de posseir cap bitllet mig gros que no sigui fals. I no me’l volen canviar mai, ni vendre’m la poqueta cosa que em caldria. *I encara m’amenacen de cridar la bòfia*.

(/=\)

—Que tot el que diuen els metges és engany ho sabia perquè me n’adonava que metge on anés, ell i la infermera sempre se’n fotien, més o menys subtilment o barroerament, de mi.
—Exactament com sempre feien la dona i el seu amant de torn, els quals, segons l’humor del moment, se’n fotien de mi, adés finament, adés grollera.

(/=\)

—Soc de curtes vacances al Riu de Gener, justament dalt de tot del Meridià, davant la platjota, i esguardava amb astorament tota la badiota, i m’anava nogensmenys mentalment orientant.
—Demà, mentre la dona, com si no fos solament de vacances, ans, esversada mènada o bacant, de bacanal, i de festa major i de firetes ensems, romania ella al Meridià amb els seus dos druts, els quals es “feia” cada nit, car s’esqueia que havien ells sengles cambres a bec i bec del mateix corredor, i a ella doncs només li calia esperar que un dels amants, escruixit de la feina de cardar-se-la, s’adormís, per a fotre-li literalment el salt i ficar’s al llit de l’altre, doncs bé, l’endemà, dic, salparia cap a l’espectacle per al qual m’havien dit que valia prou la pena de lleixar-s’hi mig caure, que no?
—En acabat, l’endemà, doncs, a l’illa de Pler de Paques, així mateix anomenada de Paques Rai, on hom, segons el meu comunicant, d’allò pus habitualment, parelles, instantment enamorades, màgicament, com ara per fades tocades, copulaven en conseqüència allí mateix, en públic, i en excitant espectacle sovint doncs es veia que la meua dona i tot, em parlaren del poblet del Malarmat de les Bústies, crec, i del miratge casolà qui hi covava, ço és, l’enlluernadora estàtua de na Mrigitte.

—Na Mrigitte, la nova Isis dels temps presents, deessa incessant, com és palès.
—M’hi fiu en barqueta de rems, i en arribar-hi, i veure-la, reconeguí que aquella presència de la gran personalitat (qui tant, i tan delitosament, no em féu somiar durant la vida sencera) hauria estada, com cap altra imatge de n’Isis en estratègic templet de l’antigor, testimoni de mant de bon esdeveniment.
—I, en contrasemble, què (de meravellós) no ha degut atalaiar l’estàtua de na Mrigitte durant tots els anys de la seua vida, d’ençà de concebuda fins a la seua instal·lació, i llavors durant la seua fidel permanència! — em diguí, crec, força enraonadament.

(/=\)

—Lliçó inoblidable n’extraus com n’extrau el cosmos mateix.
—Tornem-hi.
—Esguardava l’estàtua de la meravellosa Mrigitte Mardot, deessa homenatjada; i li deia, *L’odi que sents, deessa, et vivifica, et fa tan perfecta de cos, i doncs d’esperit, car l’odi, efectivament, què faries sense el miracle de l’odi?*
—Ni què faria sense l’odi? Sense l’odi no fora sinó un estront amb potes.
—Tota la meua vida la meua passió ha estat l’odi. I com més visc, més odii.
—L’odi, font de vida! L’odi, res no t’energitza tant.
—Odi inexhaurible, vós!
—Tants de borbons encara per guillotinar! Tant d’enemic a anihilar!
—Tant de goig a sentir en veure’ls esborrats!
—Tantes d’injustícies a venjar; tants de repulsius bípedes a escombrar!
—Tanta de terra, tant d’aire, tanta d’aigua, a netejar; tant de foc a calar!
—Tanta de bòfia i de botifler a esbotifarrar; tanta

d’exterminació a acomplir!
—Tant de capellanufa a infernar; tant de jutgerri a ajusticiar!
—Tants i tants i tants de monuments a dinamitar!
—I encara millor dit, Mrigitte. El peà a l’odi d’en Hazlitt.
—*Ah the pleasure of hating, hating is utterly enjoyable*, féu en Hazlitt, i tota la raó és seua. *Without something to hate, we should lose the very spring of thought and action*.
—Odiéssim doncs, i a betzef; l’enemic, anorreéssim-lo; no descanséssim mai fins que no l’hàgim totalment destrossat. Car fet i fet només una glòria existeix: la que neix amb la total destrucció de l’odiat.
—I encara allò més collonut és que, per regla natural absoluta, la destrucció total és l’únic que espera els mitgesmerda de tota estofa, ço és, els odiats. Els veuràs sebollits tard o d’hora. I en xales allerat.
—Prou que aquest mateix univers de merda se sap condemnat. *Quia chaos es et in chaos reverteris, car ets caos i al caos tornes*.

(/=\)

[—Escaient ací aquest mot d’en Ducasse, en subtítol: *Aux Prêtres, aux Soldats, aux Juges, aux Hommes, qui éduquent, dirigent, gouvernent les hommes, ces pages de Meurtre et de Sang*.]

—I, essencialment, això: https://granota.blogspot.com/2009/02/un-altre-assaig-den-hazlitt.html

(/=\)

—Cada matí ens llevàvem i vèiem que els enderrocs se’ns atansaven ineluctablement. Fins que aquell matí la casa del veí també era un munt de runa i calçobre.
—La llum de fora entrava, novella, per les jubilants finestres,

els mainells semblaven ballar de contents, i els miralls doncs com es xalaven, vós, tanta de llum els feia batre el cor de tal mou que la pell els refulgia.
—Apolàustics, els bells elements arquitectònics del nostre habitacle qui sobrevivent endurà tantes d'incrustacions malignes girientorn, semblaven abandonar's, amples i a lloure, m'ho imagín, als festeigs i als balls de xaranga més amens ni afranquits.
—Tret que, colagog, tot d'una vaig sentir un fort soroll de cop de porta. La porta del darrere, que ara, al capdavall, sense entrebancs d'altres monstruoses construccions veïnes, s'obria gairebé sola.
—Quin esglai, però. Car, carallot, ja redubtava, tan acostumat a les sovintejades atzagaiades de les avaricioses hordes assassines de bòfies canfelipútrids, que no ens envaïssin encara aquells deplorables subhumans. Brutals enemics qui a casa t'entraven en orrupte, per a treure-te'n amb llur ferum de corrupte.
—Vaig esgaripar, *Papa!*
—Mon pare havia pogut tornar a accedir l'indret en acabat de tants d'anys barrat.
—Sense adonar-me'n, un glop de fel em pujava, pudent, verd, i, bo i servant-lo al cau de la mà, vaig córrer cap a la font qui havia brollada entre les runes, a beure-hi i a rentar-m'hi.
—Com m'abellia d'abeurar-m'hi de bell nou, deu de la Deessa, deu d'aigua novament pura, te'n recordes, papa? Ben a prop d'on abans de les construccions extemporànies, ara benauradament ensorrades, no exhumàvem tartranys abans no anéssim a pescar al riu qui ara tornaria, sense els odiats invasors, a davallar net.
—La república ens renovellava. Exultàvem cada matí en veure el progrés de la destrucció que ens tornava la dignitat adés perduda.
—I avui, amb la nostra casa qui es tornava a aixecar, única, el deler de continuar vivint ens omplia el cor.

—Anorreats els intrusius escamots bàrbars del covard enemic, llurs repulsives barracotes ara romanien esborrades per sempre més, i amb allò ens dèiem, *Prou rebre, vós!*
—Car ara tocava fotre garrotada, aquest cop definitivament, car la llibertat i la llum sense entrebancs, poc hi havia re més joiós ni preciós.

(/=\)

—Sota els fulls blaus de pluja els gats:
L'un amb paraigua l'altre sense.
A l'ampit el gerro i els plats
Amb flors ocres a la boira densa.
—El vidre té els ulls irritats
Rere hi ha l'hom sorrut qui es pensa
Que presenten realitats
Façana de falsa aparença
—Que tot és sinistre i secret
Que cal trencar cada paret
I veure si rere hi rau re
Car no creu en tints ni colors.
—Només en un desert sencer
Petjat per ell: ferm com colós.

(/=\)

—Tots plegats som naips.
—Som naips i les pintes als vèrtexs ens plouen del cel cada vegada que el joc és barrejat.
—*L'atzar i la necessitat*. L'atzar de les pintes que ens toquen cada cop, la necessitat d'haver'n per tal de poder seguir essent naips.
—Fins que el naip no es trenca o és trencat. O àdhuc el joc mateix no és anorreat. Cremat. Evaporat.

(/=\)

—Tots acabem amb el mateix premi. Els bons i els dolents, els pobres i els rics, els rucs i els vius.
—Els estrafolles i els qui juguem net i dret. I els ben i mal triats. I els sans i els malats. I els qui anem amb pler de gràcia i gens. I amb pler de traça i gens. I amb gens de beutat i pler.
—I els qui amb raó i sense, si fa no fa maldem.
—Tots…
—Tots acabem amb el petó al front i el julivert a l’orella, bo i dient adeu-siau damunt rodes.
—Trets als darrers instants encara uns pocs negligibles obstacles qui ens barraven de recular, rodem.
—Rodem, rodem, vehicle blanc, i amb el premi, ep, amb el premi.
—El premi de la mort.
—El premi de la mort, triomf palès i tanmateix sense que calgui fer-ne un cas gens sorollós — tot plegat un trofeu força conspicu, nogensmenys descurosament lleixat al seient del costat.
—La mà al volant, l’altra voleiant finament i lenta en dolç comiat.

(/=\)

—Veus que so ara tot carallotament passant davant un banc i que hi veig, part de terra, davant mateix la porta esplèndida d’aquest banc, una cartera de cuir claferta de bitllets grossos; d’esme, la prenc i la duc a l’interior, i m’enfil devers una de les finestretes, i s’escau que no hi ha ningú rere la finestreta, i doncs, què faig, re, enfons la cartera curulla de pèmpins, un bilió pel cap baix de dòlars, i gir cua i me’n torn cap a fora, tret que m’he degut errar de corredor, car aquest sembla d’aquells d’anc no acabar’s, tot enllustradet i relluent, això sí, amb marbres i ambres per trespols i parets, fins que no ensopec amb cap succint

enlloc, ço és, amb cap uix clos, amb cap mariot, o budell nuat, o culdesac, cavà que m’entens, cap atzucac, on hi sorprenc tres noietes d’uns onze o dotze anys, les quals ja em diràs tu què s’hi manegaven, coses habitualment sospitoses, de pocavergonyetes, i ara què faig, doncs tampoc re, vull excusar’m i anar enrere, mes com les noietes se n’adonen de qui so, el ruc del poble, codonys com se n’aprofiten, les putetes; en un tres i no res m’han abaixats els calçotets i me les haig de cardar una darrere l’altra; i en acabat com se’n van rient, havent-se abans eixugades les lleterades de llurs sengles molt llefiscosos conyets a la meua pobra barbota, com si és peludeta tovallola; i ara em vull llevar i fotre el camp, car segurament hi ha càmeres pertot arreu, mes el cansament de tres cardades seguides amb aquelles mocosetes, allò em té tot retut, vós, i, bocaterrosa, em dic faré una migdiadeta, i no sé pas quantes d’hores duc clapant que tot de sobte una gentada tota mudada se m’enduu, segur que a la cangrí, mes nyiclis, vós, no, no, no pas, que em duen al bell centre del banc, on es desfan d’algun discurs o altre i exclamen que quin guardó pus merescut, codonys, i al capdavall, carrinclones autoritats, em claven al pit una xarona medalla de cartró, en honor, crec que xafallegen, a l’honorabilitat, i a la subnormalitat, la sordiditat, i, no cal dir, la fidelitat, la fiabilitat, l’honestedat, la castedat, la servilitat, i qui sap encar les foteses ni estupiditats que incumbeixen ni doncs escauen i pertanyen al necessari cabal moral d’un ciutadà d’allò pus alloret, ni comcaleret, ni amb careta de ximplet; així que ara, llavors, una puntadeta al cul, i au, tothom content.

(/=\)

—Escric *Imperi de l’Amor*, una altra cagarrina semblant al *Finnegans Wake*, i aquell foraster, veí meu de cambra, ho llegeix a la japonesa, i ho trastoca tot, cada línia llegida a

l’inrevés, començant amb el títol, que en fa *Amor a l’Imperi*, i, és clar, amb aquell títol i les imperials i fanàtiques rucades concomitants, ha guanyats tots els premis.
—I jo què he guanyat? Què voleu que guanyi? Ni molla. El buit merdós de sempre.

(/=\)

—Sentors de parrufs embaumen l’empiri on el paradís per força no rau. Hi rac, nu d’idees, foscant ludió, marejadot tossut, i mon pletge, mon pliu, com mon fat i ma planeta, és de fer-m’hi enxampar com naïf (vull dir, il·lús) borinot en paper engomat. Ah fascinació! Re, cap voluntat, m’hi adargarà.
—Hipnòtics clotets i tollets qui bo i fent la viu-viu espontanis em picaven l’ullet. Esguarda’n extasiat els ambres liquats, els loquis ambregrisats, els opobàlsams prismàtics, envidrats.
—Atret com il·lús borinot a les flairosíssimes mels dels parrufs, cada cop, bo i fatalment voltant-hi amb gros zel ni neguit, prou em feia electrocutar pels sobtats voltatges que se’n deseixien.
—Rebutjat i estabornit, lluny dels voltatges dels elèctrics parrufs, prou et cal reorbitar, la situació alfarrassar, cap deslllorigador potser assestar.
—Mesmeritzat, a mig pair, t’enfonses, il·limitat, en benaurança, en encantada galvana.
—Galvanitzat, engoleixes glops electrificats, àcids, aspres, acres. Et perds pels núvols, cendrot esventat.
—I hi tornes, damnat, paralític.
—Força repel·lent insuperable de negre forat qui, cop aprés cop, et demoleix. Fins que, ja tost, fet pols de vidre, aquell altre cop, ja no et degluteix, tip.

(/=\)

[—**Proteïnes per al mort**.]

—Homenic sense encants ni recursos, tot ho haig de fer d’amagat; tot el que menj sembla que ho hagi robat, haig d’anar-me’n a mastegar la cosa a un raconet ben solitari ni fosc; només allò trobat part de terra, sobretot allò llençat per altri, allò sense propietari, em sembla que n’hec mica de dret.
—Remenant rebuigs, tresors pler, mes, ai, a quin preu, car així mateix malalties rai, nervioses, cerebrals, infeccioses, degut als verins i corrosius, l’argent viu, i els altres gasos i feixucs metalls ratadors dels teixits; eretisme, mercurialisme... i flogosis, flagel·losis, shigel·losis, aspergil·losis... i lepres, gangrenes, i *tak dàlie*, vós; si hom hagués accés al dimercaprol i d’altres injeccions d’ajut encara com aquell, mes hom és què? No re, màxim un molt dedicat ni qui sap si de debò útil mesquiter.
—Mesquiter. Inexorable com el destí, a quin altre ofici no m’estavellava mai sinó? Funcionari altament especialitzat, recullc només merda; prou hi diu darrere meu, a l’esquena de la meua granota caqui, cosit en lletres escaientment d’or —*Sewage Only*.
—Escarser, enigmàtic, esdevingut oceà, per ariditats de pòrfir, l’ombra qui soc, mòrbid, sinistre, ominós geperut amb l’àmnic caixot, inescrutable em duc devers on tot, extàtica visió, no és sinó aixarop magmàtic, germinal, procreatiu, tectogenètic.
—D’on tornareu a néixer, desgraciats.

(/=\)

—Prou la conec.
—La ciclòpia dona torna de la biblioteca amb un volum enorme, el qual, davall el bec d’una seua mà, sacsat, es buida en pols, en tota la pols del temps.
—I ara fa el mateix amb cada altre llibrot. Cada exemplar

que extreu del prestatge, només cal que el posi de costat i el bellugui gens, i de mantinent s’ha liquat en fi polsim de sorra, en l’infinit desert dels dies escolats. Cada història, doncs, ni, encara pitjor, cada tom d’Història, tornat encontinent en polsim cendrós, en cendra delicada, en la cendra segurament de tant de “protagonista heroic” mort sense lleixar d’altra traça que aqueixa pols que el vent de les èpoques, l’huracà dels caos galàctics (quin cagat experiment sense cap mestre ni pla directiu) no s’enduu definitivament vers enllocs totalment inensumables.

(/=\)

—Mancança i provisionalitat, això essencialment és un hom.
—Només això? Què altre, què altre?
—Tot plegat això és tot, això i prou, no cal que t’enganyis; mai complert, mai sencer, sempre primparat, sempre ran trompada, a caire d’abís, a frec de pou sens fons, mai gens estable. Com ara tantost nat mès en oró al fi flum de l’oblit. Per a mai tocar vora.
—Només la generosa mort...
—Si estrebem el fil conductor d’allò més planament lògic, al capdavall només la generosa mort t’ofereix alhora plenitud i permanència.
—A la fi, satisfet.
—De cop quiti de tot això, tanta de feixuguesa ni de malastrugança; prou de viure angoixosament en la imminència de la destralada; tota amenaça estroncada d’espetec.
—Sents el bleix d’alleujament...? *El millor el lleixàvem per a la fi*.

(/=\)

—Quan el meu padrí es moria (sobretot de fàstic, com ens morim tots), hom el ficà a una petita clínica llunyana, on les

meselles pseudo-infermeres eren quatre cruels beates pudents qui, en xarnec, per a més martiri, li deien, putament insistents, que es confessés, que es confessés, ai, que es confessés, que les portes de l'infern, amb totes aquelles collonades de turments que no aturaven mai d'empescar's els criminals de la religió, se li obrien de bat a bat per a tancar'l dins hermèticament i no jaquir-l'en sortir mai pus.

—S'escau que, com no es fiava gens dels remeis que tan poc fiable rampoina fanoca i mixorrera li haurien embotit tretze són tretze, així com pel fet que se n'adonessin les cruels rosegaaltars que encar trempava i que encar els dits se li n'anaven sovint d'esme a pessigar culs, ni que fossin de dones tan fastigoses com elles, la brillant idea els vingué de ficar's endins el cony els aixarops i comprimits que mon padrí s'havia d'empassar, i on ell es negava en rodó a donar'ls aquell podrit plaer, i llavors, doncs, què foteren? Doncs, amb ficta subrepció, ço és, molt misteriosament ni niga ni ombrívola, presentant-se-li una paia sola, sota capa de nit, com dic, i amb tot el secret del món, ara l'una ara l'altra, se li aixecaven llavors de faldilles, se li eixarrancaven al cap, i es lleixaven llepar i xarrupar i àdhuc fotjar el trau molt crestat del cony, on, és clar, mon padrí, molt agraït, trempant magníficament, sense adonar-se'n, s'enduia els maleïts letals pretesos remeis gola avall.

—Per llur enginy es feren felicitar molt efusivament, les repugnants pseudo-infermeres, pel capellà qui no havia pogut ni entrar a la cambra de mon padrí, el qual capellà que veiés l'hauria escorxat.

—El capellà digué llavors que si elles sabien donar-li la medecina, potser ell sabria donar-li l'hòstia reconsagrada; ficant-se-la al cul ben afetgegada, llavors també aixecant-se les faldilles, eixarrancant-se damunt el pacient, i quan li llepés el cagat esfínter culà, ell, amb un pet beneït, li enfilés l'hòstia aitambé de trascantó.

—Les pseudo-infermeres protestaren molt respectuosament

davant el mossèn qui tothom prou veia que pel fet que fos (el capellà) un pedòfil marieta, com era normal, no pas que el padrí fos aitampoc tan ruc de jaquir's ensarronar, i que vigilés que la seua molt santa vida de servidor del senyor llavors perillava a collons, car el padrí forceta encar als dits, rai. I li digueren que allò de l'hòstia només rutllaria pel que fa a mon padrí si cap d'elles no se la ficava al cony, amb permís molt especial de l'església papal i bisbal, és clar, que altrament la idea d'ell de protagonista només rutllava amb els moribunds marietes reconsagradament ateus.
—Al capdavall no sé pas quantes d'hòsties no li feren empassar a mon padrí abans no és morí de fàstic.
—Mes què és, vós, què és, una merdeta d'hòstia ara i adés, comparat al plaer de llepar llongament i pausada un cony delitós, ni que fos subreptíciament ni putament empastillat amb aquells trists verins? Sobretot quan com ara tots plegats prou no som (ca?) a les últimes.

(/=\)

—Deia que es deia Felip; Felip Femta, el capellà qui me'l volia assassinar a darrera hora.
—El mateix esfereïdor capellà qui quan l'altra padrina em portava a missa els amollava, pobres bledes, aquelles blefarostàtiques carallotades; que "la" verge era tota bona com el porc; res a llençar'n; tot a aprofitar-hi, car llur déu els havia (garrins i verges) fets perfectes, i que tot, tant en el puríssim bacó com en la puríssima i prou, servia per al seu (llur "déu") enaltiment molt agraït.
[—I jo qui em deia: —*I el cony? per què fotre-li un cony tan perfecte si la puta verge no se'n serveix mai? i si no se'n serveix, per què cony serveix?*]
—I passava (ell) a la perfecció en general del cos humà, sempre que sigui incorrupte per culpa del pecat. Per exemple, deia en Femta, el nas! Com portaríem ulleres, pobrets de nosaltres, si el bonjan del nostre molt

imperfectible déu no ens hagués volgut plantificar aquest magnífic apendicle al bell mig del visatge, perquè s'hi servessin sense caure, és clar, les banyes i els pontets de les ulleres?
[—I jo pensant: —*Si tant en sap, llur merdós déu dels collons, per què en comptes de plantificar'ls aquella tarota no els donava uns ulls amb prou bona visió que no els calguessin mai ulleres, dissortats*.]
—Ja el calava de ben menut. Palès, palès, cada dia pus. *Et pour cause*. Malfeiner d'allò pitjor, vós, el déu dels cretins.

(/=\)

—La nit on partia per a anar-me'n a Europa i no tornar-me'n mai més, mon pare, admonitori, —*Et passarà com al Tirant, moltes de batalletes i merdetes, i al capdavall, sobtadament malalt, et demanes: —I tot això, per què? Sense ni com va ni com ve, sense solta ni volta, l'espitxes d'un cadarn, i au, qüestió resolta, qüestió tolta*.

(/=\)

[—**Reguitzell de malsons policarps**.]

—Amb pretensioses banalitats
Multituds enverinades per l'avarícia.
—Nusos i més nusos els era la vida
I s'ensumaven que mai no en desnuaven ni un
Fins que cap salaç pare pedaç
No aparia a apariar'ls-ho tot.

(/=\)

—Qui amolla la garrofa enfilat al capdamunt d'on pot?
A caire de balcó amb barana escotiflada com ferroviari estossegós

O dalt cap caixa mig asclada a cap cantonada d’atzucac fosc
O encar pensant-se amb pus prosàpia molt circumspecte dalt cap cadafal davant la cobla
O dalt un talaiot ratat
O escenari atziac
O ran de seix relliscós si caic no caic a mitjan d’eternitat
A mig pujar o baixar del ziggurat o cingle i insistint-hi foll
O a frec de cap encimbellat corriol que dominés la boirosa vall
Qui sap si al capdavall farcida de badocs o amb ningú gens amatent...
—La qüestió tant se val: *Què ens serveix?*
—Abjecte guisofi d’agra boca
Invariablement manta trivialitat que enfita.
—Hom se’n paira i au.

(/=\)

—De conflictives bertranades el cap un bací
I em calia coratge per als nocius veïns
Amb llurs xerreres buides
Llurs doxàstiques barbaritats
Del badaluc estant eruptiu no abocar’ls
Cap anorreador molt higiènic.

(/=\)

—Què hi fot tant d’imbècil pel món? Milionzimilionzimilions. Repetits.
—Per què cony hi són?
—Només per a enganyar’m ni enruquir’m amb llurs repel·lents ni estupefaents moròlegs.
—Només al cap i a la fi per a veure si m’empassaré cap de llurs inengolibles merdegadetes: creences, passions, fanatismes, fites. Ètiques, honors, morals, deures. Tanta de

ridícula brutícia: déus, miracles, patriotismes, heroismes, corretges...
—Energies, indústries, riqueses.
—Progrés, finalitat, senderi.
—Esperances. Genialitats. Meravelles.
—Només per a enganyar'm, malparits!
—Tret que qui en fot cap cas?
—*Ecs*.

(/=\)

—Tota conversa que no vagi immediatament al viu
I sigui doncs curta
És estèril i atuïdora
És la mort de l'esperit.
—Quan l'altre (l'altra sobretot) parla
Només pots pensar:
—*Quan callaràs? Quan callaràs?*
—*Fot el camp! Fot el camp!*

(/=\)

—Més que casar's, hom sovint el que fot, ai dissortat, és kamikazar's.
—Guaitava ahir per la finestra i vaig veure la dona embogidament ataconant un arbre. Pel que deia devia tractar's d'un roure.
—*Je suis vierge! Je suis vierge! Je veux dire je l'étais, vierge, je l'étais! Vilain vicieux! Violeur vipérin! Vide voleur de voiles de veuve! V... v...!*
—Veia la folla batent l'arbre i, quan la sentia, creia comprendre-ho. L'arbre li havia deixat caure al cap una gla, i, a tall gairebé d'en Chicken Little, l'esfereïment la prenia.
—El seu cervell mig tocat confonia gla i gland, i es creia, d'una manera o altra, finalment penetrada.
—M'hauríeu vist desencantadament brandar el cap dalt la

finestra.
—D’incredulitat.

(/=\)

—Un home és un home. Una dona és un home.
—Una dona és un home amb cony.
—Un home amb cony és una dona.
—Una dona és un home qui per comptes de cap moixó hi duu una cuca.
—Man is man. Woman is man. No difference. Save for the paltry one of the fucking implement.
—Instead of the rickety poke, an enormous gash — a splashy enough and ajar door to a deep deep unfathomable (hellish?) hole.

(/=\)

—Què fora, et dius, dona? What else do you imagine that women be?
—Voltat de carn i ossos, una foradot on metre-hi la cigala. Surrounded by flesh and bones, a garish cynosure wherein to plant for a while that whimsical eager blundering flimsy sapling of yours.

(/=\)

—Què és cony sinó boca de serp verinosa
Esfereïdora boca de bat a bat badada
Amb ullals i verins i llengües bífides?
—Àvol serp de cos llarguíssim amplíssim
On tota desferra hi cap i hi desfila
S’hi insereix a (rostat!) tost perir-hi.

(/=\)

[—**Que t’ensaquin, Marie, a qualque part de prou a prop i som-hi**.]

—Cos mort; somni esvaït.
Fum emboirat; font aturada.
Odi despès; deler aturat.
Esborrat neguit; grua esguerrada.
—Tolta la tria, re l’apedaça.
S’escarrassa hom i passa.
D’enlloc a enlloc i apa.
Romasa carcassa.
—*In sàcculo, in sàcculo!*
—In sècula seculòrum!
Consciència, insaculada.

(/=\)

—That’s my lap
A lap alas brimming with seed
Seed, or what you might call chickenfeed.
—Why should I go to the insufferable bother
Of feeding any cunt with it?
—A cunt, what the fellow
Who had once also “a lap full of seed”
Dubbed just “some stinking weed”?

(/=\)

—Me la pelava
I fructificava la sorra
Amb les perles esclatants
De la meua llavor.
—Lluny rere meu
La pudent mala herba
Del seu cony assedegat
Maleïa abassegadorament la mala saó.

(/=\)

—Transformat en torsimany
La palterada damunt la neu
Havies d’escatir a qui pertangués.
—L’aire hi era rar i encar filtrable
Per caretes que t’havies d’engiponar
Amb els mitjans trobats a lloc
Car tot i escàs pol·luït rai.
—Laberint amb per tota teulada
Un cel sempre embromat
Qui fos tanmateix qui es cagà
A la sacra gairebé introbable cambra secreta
Aquell devia ésser qui calia
Entronitzar com pinyol en préssec.
—Entre diamants i orquídies
I paons i òpals i verins i ambrosies
Per necròlatra de nauseabunds sepulcres
Ni a frec de cap altre bàratre
Que no es trobés el seu esguerrat ambulacre.
—Ni que els seus instints reptilians
No ens el presentessin sota el formulari enigmàtic
De cap escarabat panxa enlaire
O àdhuc aferrissadament cardant damunt els femers.
—Eclèctics en claques sens cleques
N’acceptaríem aquiescents
Les dimensions que ens fornís.
—Fos qui fos li assignàvem el tron
Fos com fos era el triat.
—Per escanyolit ni llagrimós
Ni gambirot ni amb fimosi
Entronitzar’l calia i prou
Com pinyol en préssec corcat
Damunt la neu tan groga.
—I imprès amb àcid l’impressionant

Ceptre o arjau maragde
Miracle metal·lúrgic
D’escòries aparionat i d’efervescències vàries
Li plantificàvem en mà
Perquè durant l’enfervorit sojorn
Com a zelós monarca
En fes d’apanatge potser un ús condigne
A tall doncs de zing-zing segurament
O millor de carrau
I ens fos per tant al capdavall polida nosa
Com mòmia en sarcòfag
D’on un pic de la ujant carcassa
Adientment alliberats
En desxifraves els colgats gravats
Que et descobrissin els drets i torts del simulacre.
—Ara les incertes formes
De tots sos vans projectes d’abans
Ferrenyament ni cruament esborrades
Si jeu oblidós ni dicòtic en la reial civera
Hom li administra ensopidorament litúrgic
Qualque ruà en lluent cibori
Res prou catàrtic o exipòtic
Oli de càdec i cagaferro
Que l’empetiteix cifòtic
Fins a límits de nimietat elidible.
—Somiant en lentes copulacions
De mol·luscs de qui els vits tendeixen
Vers les depravacions dels vímets indòmits
O vers les arrencades protèrvies
Dels ariets gitats
Amb embranzides de viratons indeflectibles
Rei antitètic surava.
—De palterada cònica damunt la neu
Pel bateig de la meua pixarada
Transfigurada en l’icònic cap de l’escollit
Com ara el Sol qui a l’horitzó tot blanc

El monstre de l’aiguamort infecte
Vençut i esventrat no regurgita
El rei enemic és malson qui el malson agita.
—Ell qui fou nat de pudent palter anònim
Qui llavors bategí sagaç
Amb pletòrica pixarada lútia
Perquè d’on ragués la merda hi nasqués el cap
El cap de l’escollit!
—Íncube feixuc ans asfixiant
Tan feixuc ni asfixiant íncube
Qui tantost com s’asseu al tron
Tron i íncube s’enfonsen
Com s’enfonsà adés l’astre de la llum
Qui s’embarumà en les ogresques
Nuvolades negres
Perquè se’l cruspissin com cucs de cadàver
Els dracs qui s’hi amaguen.
—Somia en cambres de laberint nevat
On feres s’amanseixen quan se li han atansades
Com ara dones i poncelles de cony inflamat
I de nuvolades negres
Pixats l’hi plouen.
—Pixats i reneix
Cap coronat que la falç arrana.
—Bon segador d’hivern
Qui el ver escatires
I l’enigma resolgueres
Del palter horrorós qui s’empitjora ans corromp
En esdevindre capot
D’escapçat monarca.

(/=\)

—De la closca del cos qui es podreix
I en podrir’s s’esbadella
L’ànima en sura

Com pollet groc i frèvol
Perquè la serp de la mort
Se l’empassi d’un glop.

(/=\)

—Jardiner japonès
Excel·lent cantaire d’úniques melodies
Pastor ans duler ans ramader excels
Hagué un fill peix
Amb una hamadríada de l’estany on abeurava querrines i ovelles.
—Una vaca negra li feia de gos molt fidel
I brau qui atalaiava (jardiner japonès molt eficaç)
Brau qui amb un tall precís amb el falçó que duia a la faixa
Tornava (instantani) bou.
—I el fillet peix se li morí als braços ofegat d’aire
I molt angoixat i sanglotant aparatosament
A cap replà d’anguniosa serralada
Pretengué penjar-s’hi
Fins que fou tancat en manicomi
On ara cantussejant meravellosament
L’enganya (la mort) l’enganya.
—Fotent-se el foll l’enganya
Enganya la mort cantant per a elleix
Úniques melodies a l’instant creades i destruïdes.
—Negra vaca fidel se’n tornà al ramat
On els bous qui havien estats braus
L’hostilitzaren durant quatre dies
Fins que amb les seus banyes
Estergides del falçó d’adés son mestre
Hi ficà pau duradora.

(/=\)

—Esquiar rai

Amb una facilitat sublim
Pels lleus blaus de les zones prohibides
A les neus dels cims.
—Ara, davallar pels ocres sorrals ran de precipici
Allò molt més pelut
Calia cercar cap depressió oscada a la roca sots les sorres
I amorrar-hi el cul a terra esquiant doncs de cul
Amb els braços per bastons i els glutis per esquís.
—Altrament, només estalvi a l’arribada
Esguardaràs les vives esparpellades colors.
—Ah les colors dels cossos esclafats
Els ventres espetegats
Els cadàvers mòlts.
—Les colors essencials
Al rampeu dels cingles on l’herbei verd fosc
No és més suau
En què han reduïts els cossos els fauvistes.
—Puritat de les colors
Envernissades pel fi glaç
On molta de canalla mòlta
Estàtica no rau.

(/=\)

—De bon matí havent-te aixecat
Fotent cap cop d’ull des la finestra de dalt
Te n’adonaves que encastat al mur interior del jardí
Hi havia un cotxet blau cel.
—El cotxet blau cel que durant la nit
T’envaïa el jardí per a encastar’s al muret
Te’l trobaves ple de sabates
I d’ampolles de vi negre.
—També hi veies un home mort.
—Cony quin mareig vares pensar
I amb el càvec i ple de paciència començares
De fer-hi ben a la voreta

Un forat ben gros.
—Que més tard només et calgués (oi?)
Empènyer una miqueta
Perquè tot no s’hi esbalcés
Per a després encar no sebollir-ho ben sebollit.
—I tot plegat perquè (fantasiejares)
Al cap de les centúries
Cap nova espècie de diguem-ne íncola de l’indret
Amb prou delits de paleontòleg
(Mig admirat?) no ho descolgués.
—O (qui sap) ja no fos la terra mateixa
Qui com un ou podrit no esclatés
I tot no sortís
A fer-hi (què?) de bell nou un ben fútil paperet.

(/=\)

—Al plec intercrural
Hi veníem a morir totes les mosques.
—Fètida ascla on la mort s’aposta.

(/=\)

—Agh, vós! Tots els canfelips ocupats.
—Ocupats, ocupats! Ocupats!!
—I arribarà un dia que ja no podrem més, i llavors...
—I llavors, ui, llavors...!
—Llavors...
—Llavors, no res; llavors la caguerada que ens fotrem als calçotets serà abassegadora d’allò més, i monstruosa, i ultramesura, i monumental d’allò pus, ai, i gargantuesca, i patumesca rai, i del tot bestial, i de riure i plorar. Serà... Serà...
—Serà una tiferada per a la història, vós, i tant, per a la història.
—I tant, i tant. Agh!

(/=\)

—En acabat del meu atac de feridura, quan al cap dels dos mesos vaig tornar a la feina, i hom em felicitava pel meu recobrament i per la meua tenacitat i m’encoratjava gentilment a mantindre’m fort, aquell malparit, en veure’m la boca torta i com ara enraonava xafallós, car el restabliment havia estat naturalment parcial i és clar que mai més no guanyaria de bell nou les habilitats d’abans, em va dir que, a part de la boca i el demble, si també la tita la duia torta, i que ja demanaria a la meua dona si li feia gaire goig que molt de lluny en lluny l’hi endinyés de gairell.
—El malparit se’n va anar de la botiga rient escandalosament.
—Magre ninot qui rep retrets, romanc impàvid, tiqui lleig, qui ofès ja es quitarà quan voldran les circumstàncies. Abstinent, ni amorronir no pot.
—Que em dic, *A cada porc son sant Martí. Tu impassible, i prou. Que la processó sempre vagi part de dins*. Una processó tota torta, cert; guerxa, en biaix, obliqua, un bri embriaga, mes què hi fotrem. Tu rai; ets gàrgola faitissa qui els grotescs monstres de baix impertorbablement s’esguarda com ridículament ni faduga no van desfilant cap a la destral i la pastera; això ets, això et vols, gàrgola qui observa.
—I ara? Ara això: ni ric ni no ric; mai. I el que hom em veu al visatge (allò dubtós) és just una ganyota. Involuntària.
—Pel que fa a la dona, així mateix, rai; no en fa pas pocs, d’anys, que de burxar-hi, gens. Car de què serveix? Condemnada lubricitat, bromeres viscerals entre els sollats parracs. La basca.
—Així que au, res, endavant. Continuaré arrengant les cols, les bledes-rave, els carbassons, les pastanagues... als prestatges de la botiga, i si algú em diu que em vol de bé, faré una capcinada i engegaré un mormol que hom

fàcilment confondrà amb cap ordinari agraïment.
—I així fins que la torta del tot no s’haurà romput.

(/=\)

—Havia decidit de pelar-me-la sense remissió. La meua dona m’havia dit “use it or loose it”, i allò m’havia fet pensar. Havia vist que la feia tan minúscula, i allò d’usar-la o perdre-la, com qualsevol traça o do o cervell o llengua o qualsevol altra qualitat, la qual si no la conrees es torna xorca, l’oblides, s’oblida, s’atrofia, es panseix, potser el contrari, o sense potser, segurament, conreant-la s’enforteix, com quan et muscules, o creix i tot, com quan gomboldes l’hortalissa, i per això ara me la pelava sense remissió, ço és, sense parar.
—Sense remei.

(/=\) —L’enorme estadi, lleugerament oval, era voltat per unes vies per on transitava, molt lentament i durant tot el partit de futbol, el nostre tren de privilegiats espectadors.
—El tren, cada vagó del qual acollia, com dic, els ben triats espectadors d’acord a llurs mèrits, era continu i tan llarg que gairebé es mossegava la cua. El cantó de dins, ço és, el cantó de cada vagó i àdhuc del tren en general, car la connexió entre vagons no permetia cap mena de trencament, altrament que quan havies de passar de porta a porta, i el passatge entre portes era hermèticament clos a banda i banda, de tal faisó que no poguessis mai caure daltabaix, el cantó de dins, el que s’enfrontava al camp de futbol, doncs, era tot de vidre sempre límpid, un vidre intrencable, d’ací que per molt que caminessis dins el teu vagó, com quan passessis (si mai et vagués) a un vagó veí, la teua visió de l’acció al camp mai no es veiés interrompuda. Quant al cantó de fora, el cantó exterior a l’acció, era totalment opac, de tal faisó que ningú no es distreia mai esguardant cap al cantó equivocat. Els seients,

individualitzats i tots molt còmodes, s’adreçaven tots davant, vull dir, de cara al camp, amb el respatller donant l’esquena al cantó opac, per on ronsejaven monitors, credences, llibreries i armariets de licors.
—Els allerats espectadors anàvem veient el partit instal·lats d’allò milloret. Hom esguardava el partit amb més o menys interès alhora que enraonava discretament o més apassionada, i, en tot cas, endrapava ostres i formatges blaus de la millor qualitat, i fumava haixix i bevia tes asiàtics preparats amb perícia extrema. Hom llescava pans de pagès a cops de sabre i en sucava les llesques als celestials suquets.
—Hom animava l’equip de casa amb més o menys escalf, segons els tarannàs i l’humor del dia de cascú, és clar. Ara, quan el nostre equip marcava i els jugadors ho celebraven fent una volta a l’estadi, com obríem les finestres tallades al vidre altrament inconsútil i els llençàvem les deliciosament acolorides flors que en poms magnífics decoraven les nostres taules: jacints, gessamins, genivells, lliris de neu, camèlies...
—Si mai marqués l’equip enemic i, llonzes, brètols, bajans, volguessin borinotejar mica celebrant re, rebien closques d’ostres, i nous del Brasil sense trencar; i porrons i setrills i ascs simiescs; i volutes de violes i arquets de violí; i julls i acònits; i urticàries rai, veròniques, santetes, formigueres... Bombes de mà.
—Expectàvem que s’atansessin, i llavors, esparverada esbandida, larves larvàtiques per lavatives lavatíviques levíticament pel cul donades, com somatitzaven llurs angoixes! Se’ls embogien les cèl·lules; en galdós piloteig, ganglionars, bategoses, autòfagues, fotien goig: es feien autogols incessantment, cos qui es desfà, cada tret per la culata.
—Pedant i pretensiós, com sempre, soc avui, mig pet, dels qui més fort no se’n riu. De l’aixopluc estant, implosiu, expansiu, espletant, els endollava un reguitzell espetegós

d’expletives anadiplosis. Ara esgarip, —*Se us infiltren com clostridis! Estralls de la lloca, sema, simmàquia qui sola se us guerxa, al·lucinat cautxú!*

(/=\)

—De nit soc tornant al cau amb la meua pala d’escombriaire, i me n’adon que, perquè vinc, obligat, d’ajudar d’altres escombriaires com jo a sebollir tota aquella gernació d’ínfims nocturnament assassinada per la bòfia de la raça òptima, me n’adon, dic, que romanen encastades al ferro de la pala pelleringues i ossets i ulls i brutícies, i doncs, alhora vaig fent espetegar el ferro de la pala a llambordes, voreres i cantonades que s’escantellen al contacte, tan furiosa és la meua embranzida i tan impactants els estavellaments.
—Havia caiguda ahir la neu, mes durant la nit un front tebi l’ha endolcida. Per tal d’acabar de netejar el ferro, el vaig banyant ara doncs a la capa de neu, fins que hi caic que més que netejar’l, l’embrut. L’embrut de merda de gos. La capa de neu, havent-se parcialment fos, jaqueix al descobert les innombrables cagades dels gossos òptims esteses arreu i sobretot als marges de l’avinguda.
—Al capdavall he trobat un clot prop un mur, on, havent-hi llevada la capa prima de neu mig glaçada, hi ha aigua més clara. Hi soc banyant el ferro de la pala, quan un parell d’adolescents de la raça òptima passen corrent, desultoris, si fa no fot atlètics, engegant guitzetes a tort i a dret, i un d’ells, el més groller, s’atura en veure’m i diu (a l’altre), *Aigua neta i clara com la de la font, tu!*
—I es vincla cap on soc netejant la pala, i comença a xarrupar-hi l’aigua. Horroritzat, coralment, vull dir, humana, xautant-me’n pler, l’he reptat. *Que ho no veus que beus aigua barrejada amb cagades de gos?*
—És clar que quin cas farà ningú com ell d’algú d’una raça ínfima? Ha continuat xarrupant encara més adeleradament.

—En aixecar’s, ha fet continent de ventar’m un mastegot. I, com m’he arrupit, desjecte titella espatllat qui cuida trencar’s amb l’airet del gest, s’ha esclafit i, sense aturar de fer els seus saltets, amb un altre gest encar més despectiu, sense tanmateix ni veure’m, ja se n’ha desentès. Se n’anaven tots dos, puntejant de ferradures com si re.
—Ara, cap al cau, tot i que la pala era força neta, continuava escantellant llambordes, cantonades, voreres.

(/=\)

—Tantost veus que ells s’enfilen decidits cap a un cantó, tu, qui ambtant t’has ressagat com qui badés, enfiles ara, i d’allò més esventadament ni esbufegada, devers un altre cantó; com qui diu, t’esbiaixes (prens un biaix, ca?), enfiles drecera, talles el formatge, t’esmunys de gairell per cap altra via, esperitat, rabent.
—La teua tan sovintejada condició de perdut — tostemps doncs més o menys volguda — car, un cop perdut, ho veus tot nou — sotges més acuradament cada detall del paisatge urbà, marí, muntanyenc o camperol. I no hi ha re més vivificant.
—Ep. Sense perdre’t, sovint, per massa de vist, re no veus.
—Les colors, oi? Les colors sobretot. Molt més vives, molt. Les colors de la roba estesa als balcons, les pells als tampanys, les figues i els tomàquets als arns; i les colors llavors dels anuncis a les marquesines, les dels barrets de les dames, les de les faldilles de les suculentes noietes repenjades a les cantonades.
—I quan t’afegires a la colla de tiradors? Prou anaves vestit tot de blau, com ells. I tiràveu de tot. Tot endavant, tot amunt, tot enllà, ben lluny. Tant hi feia que fos a sests i a espirals, o de bolla, a l’atzar, on toqués. Botxes bitlles viratons. Discs llances martells. Ep, i semences i tot a les dones qui es llencen al verd. Apassionades femelles sense calces i amb les faldilles arregussades qui envaeixen els

estadis totes il·lusionadetes i tòrrides a felicitar’ns. Qui sinó el perdut pot fruir impecablement i impunement de llurs tan saborosos fruits?
—I aquella vegada on prengueres la barqueta i t’endinsares a l’oceà fins que érets enmig d’enlloc? Només desert aquós als quatre punts. I et temies que qualsevol vaixell enorme, o balena, o cap cap de fibló no et dugués al mai més. I tanmateix, per sort, la sort dels perduts, els corrents et duien a cap costa on ara, llas, tampoc no saps què hi fots. No saps ni si sabràs entendre’ls (què es xamullen, pobrissons).
—I quan hom et confon per altri? I hom ara mateix i per menys de no res ja et linxava? O, al contrari, hom celebrava el teu molt astruc adveniment? I tu començaves a voler demostrar que no, que tu, que es tractava d’un altre...
—I millor, molt millor, quan, de lluny en lluny, caus, benaurat, en alguna d’aquelles tendres aventures amb càlides i tan acollidores, caritatives i caldes, mestresses?
—Car, com dic, perdut, ets lliure. No hi ha més alta llibertat que la d’anar perdut. De ningú no depens ni a cap deure et deus. Cap altre neguit ni compromís ni obligació que el de trobar’t. Per això que ho esguardis i ho vegis tot amb tant de deteniment i amb tanta de claredat.
—Perdut, soc de debò, sense adulteracions, ja t’ho diré, jo mateix.

(/=\)

—Cel groc, només ataronjat a l’horitzó. Em descargolava l’orella dreta i l’abandonava al capdavall de cap estarloc perquè em sentís, quan jo ja no era sinó ben calentet clapant a casa, els sorolls, les cançons, els eixarms i les angúnies de la nit a la jungla. L’endemà la plegaria, me la cargolaria i amb ella en sentiria els enyorats crits del meu origen arborícola. Ara, si llavors s’esqueia com s’escaigué, que un os golafre se me la mengés, millor, l’atiava bo i

mostrant-li l’altra, l’esquerra.
—*Ossot golut, guaita, capgròs! Elis, elis! Prou en tinc una altra. You galoot, come and get it!*
—On, si ve embalat, afal·lerat, enderiat, boig, com malastruc marraco o patum catastròfica, us dic que rai, que no em bellugaré pas de lloc. Fins que ben a prop el feixuc animalot gormand no trepitjarà el parany i caurà al pou, al fons del qual les punxes dretes l’acoraran ben acorat.
—I ara què en faré? El faré a bons bocins i els ficaré al rebost, no pas sense abans haver-li descargolades ambdues orelles, la dreta de les quals em cargolaré a manca de la que se’m menjà, i l’altra la netejaré i la desaré banyada en mel, per al dia on em calgui.
—*I ara què sents?* — em dic.
—Ara... Ah, delitosament! El bosc, la jungla, les muntanyes, els ganyols i els grunys i el rebombori i la bonior, i els brogits i els terrabastalls salvatges d’on no vinc i on en somnis encara no visc... I on pel que em roman no viuré, car on altre he viscut ni viuria més intensament ni perspícua, ni entenedorament ni prístina?

(/=\)

—Soc el malparit datpelcul qui es cregué necessari, mes ara que a la fi amb tota la raó em crec superflu, la duad se m’enduu, i panxa amunt m’hi rabeig, banyat, al·lubescent, i amb letícia, en delitós blau infinit de cel.
—Valetudinari, amb les alcandores esvellegades, m’acomiadava del món. Tret que de debò, vós, mai ningú...
—*Ningú no endevinava que arribava tan lluny*.

(/=\)

—Ara que m’estic morint, els meus somnis fan tots referència a la merda. La duad és la riuada darrera, la definitiva, la que s’enduu el món finalment a la merda; la

veus (hom l’ha vista d’ençà de mil·lennis i mil·lennis) que s’enduu d’antuvi tots els cadàvers (ínfims i òptims) mai existits, i això fins que només en roman la merda, la merda, les tones incommensurables, infinites, que tots aqueixos cadàvers no han produïda durant llurs vides. I quan hom es mor (i això que dic és quelcom així mateix vist sovint pels psicòlegs), hom passa de somiar-se mort i de somiar en morts, a somiar en merdes i a somiar-se merda.
—Aquesta darrera nit, m’he vist en presó, entre homes brutals, i quan els dic que he decidit passar a l’altre costat de la presó, on els homes són encara molt més brutals, són tots boigs i assassins, els “meus” homes brutals s’han mostrats força benèvols i alhora se n’han adonat qui era de debò. Era el mesquiter guanyador de vuit Orlovs en nou anys. L’Orlov és el premi que la sagrada confraria, el gremi de mesquiters, ofereix cada any al millor mesquiter.
—I tanmateix hom m’han ficat a la presó. Per què? Els ho dic: *Per causa de no haver sabut entomar la merda esbarriada de la fecal batllessa*.
—Car en somnis m’he vist transportat als anys antics on els mesquiters anàvem pels carrers amb el caixot a l’esquena, i de cops gent diguem-ne amb ganes de gresca o per a fer gràcia, et deien —*Entoma, mesquiter!*
—I havies de maniobrar, bon jan, per a entomar la cagada. De vegades et cau al cap, la cagada; d’altres vegades no ets prou destre per a entomar-la; mes quan l’entomes, tothom t’aplaudeix — cert que d’una manera prou vexatòria, d’una manera que alhora et ridiculitza, mes què hi farem.
—El segon somni em troba al jardí on soc amb una pala fent clots per als arbrets, i un conegut alt i fort arriba corrents amb ganes de cagar, i em diu que no pot més, i se’m fica a la barraqueta i se’n va a la comuna; al cap d’una estona surt i em vol prendre la pala; li dic que se n’agafi una altra, i que per què la deu voler? Diu que per a desencastar els cagallons a la comuna, i efectivament hi faig un cop d’ull i hi

ha dos cagallons entravessats a la boca de la cagadora i ho embussen tot. Són dos cagallons gegantins, són cagallons d'ogre, de colós, de deu déus. I no me'n puc estar: he d'admirar-li els estronts. Me'n record que el felicit per la salut que deu traginar, car amb aquells estronts cal pair d'allò més collonut. La qüestió, però, també, que aquella comuna l'haurem de condemnar. Els estronts hi esdevindran petris. Hom els trobarà fossilitzats. Copròlits per a l'esdevenidor inimaginable. Diran que efectivament el passat era habitat per titans, grossos com els dinosaures més grossos.

—I ara vivim, jo i els companys, en casa sense aigua, i tots doncs caguem finestra avall. Molta de merda roman naturalment a ampits i façana. La casa put execrablement. Així mateix, la condemnaran.

—I llavors hi faig de pintor, i la merda a la finestra és una merda blava, d'un blau somort, i per això em ve a l'esment de pintar-la de verd, d'un verd molt viu; aquelles merdes verdes són molt més presentables, com ara lacades, envernissades, menys pudents. Potser guanyaré, no pas un Orlov, ans un com se'n diu? Un o més Othons i tot, ço és, premis de pintura a betzef, vós.

—I ara novament el darrer somni, on estranyament he tornat als anys antics, on els meus avantpassats anaven pel carrer recollint les merdes. I tothom traient el cul per la finestra. I els mesquiters no ens estranyem mai de res; res no ens ve de nou; sabem la veritat última de tot, i aquesta veritat és cul i és merda, i prou. No hi ha res més. Hem vists massa de culs en finestra. Culs de filòsof, de dictador, de general, de bisbe, de jutge i botxí, de batllessa. Només els ingenus i els pobres tòtils i cretins s'esparveren o cauen de cul d'admiració davant coses ben banals, i hom els ha dit, arrucant-los, i de temps immemorial, —*Babau, que no has vist mai cul en finestra!*

—I hom m'ha tancat a la garjola. De fet, a l'ergàstul més tètric, on, cacoquímics, a les últimes, ja fem prou mig

sobrevivint, prou som a frec de no espitxar-la, d’inanició i d’infecció, i de fred i de por; *qui? qui cony!*; els destarotats, els destarotadament imputats, els inapel·lablement condemnats a la bestreta. Condemnats a tortura i mort. I que de què t’acusa l’inquisidor en cap? Collons, del crim més greu. D’haver fatalment ofesa la fecal dona del batlle.
—Es veu que, a banda de no haver sabut encertar-la, no he sabut aitampoc, encara menys, llepar, part de terra, ni prou adeleradament ni perfecta, la sobreeixida merda molt colta de la santíssima batllessa.
—I ara, mentre em destrenyen a la roda, m’increpa, cruel, dient-me de gos, de moro i d’esclau. I de… I aquest és un tort encara potser més gros — em diu que soc fora de lloc: molt pretensiós i pedant, tornem-hi, àdhuc gosant emprar mots rars, com si fos un miserable criminal advocat pro bono qualsevol, quan l’únic que em toca és callar. Callar i llepar, i portar, cada cop més geperudet, la incalculable mesquita a la immensa fàbrica, temple fastuós que pertany als purs de puta sang, als prohoms, als batlles, als torturadors, ço és, als molt seriosos ni flairosos inquisidors, els molt seriosament cagaires, els molt flairosament infectes de putrefacta merda, els inics únics, els inquisidors; els inquisidors sempre tan ben triats per llur molt diarreic déu.

(/=\)

—Merdeta miraculosa, tantost l’ejaculí es ficà, autònoma, a caminar.
—*On vas?*
—Angèlic, el prim estront qui em donava un rampeu, tocà l’ase, raucà com granota; estraféu el degoteig de l’aixeta del safareig; amollà uns quants seguits *xut, xut, xut* de mestre-tites desaprovador; llavors giravoltà entre l’esbart, no gens sorollós, d’ocells mitjanament exòtics, belleu com cerimoniós pica-soques cresta-vermell qui llagotegés, o millor, fotés la cort en comú a d’altres de sa elegant

nissaga; i encar romancejà una miqueta bo i fent veure que emprava d’ulleres les volutes de cap trempat ocell-lira qui pel mig s’envania tot sol, i es ficà a mimar les tricotaires, qui, xafogoses al xaloc, al rampeu elles de cap sangonós cadafal, exprimien vanament llurs delers il·lusoris; i ara, després, es veu que una pregona recança l’envaïa, el filustraves entristit, retret, a un raconet, pensiu davant la lluita entre bòfies disfressats de lladres, i de lladres disfressats de bòfies, qui, silents i forçuts, a tall de bells estronts ells, com cogombres de bona mida, davallant les escalinates, s’imposaven ara els uns, adés els altres, fins que, tots plegats, sobtadament, i responent qui sap a quina muda indicació, en estripats calçotets i en balderotes jaquetes de pijama, ja es començaren ara no sabria dir si a polir’s ells amb ells, o (pitjor?) a cardar’s...
—I altrament, re.
—L’estront qui fui, pansidot, pansidot, se n’estigué, de tot altre sorollet. I, sense acomiadar-se ni amb cap perfuntori arreveure, tocà el dos, amb en Coriolis mateix, sí ves, sense respondre tampoc a cap de les meues mudes carregades qüestions.

(/=\)

—Per pont impassable damunt riu brogidor, haig tanmateix de jurcar a travessar-hi, tot i el trànsit atapeïdíssim que em ve, massiu, davant, contrari al meu pas. Són camions, autobusos i àdhuc vasts carretons arrossegats per lleigs elefants d’un blau viu esclatant.

(/=\)

—Prop els pous infernals on els peixos radioactius s’encenen i s’apaguen com esclatants bombetes de llum infecta i glauca, com ara si cridaven a tot vent la mort roent al mer toc, hi ha les platges. Les platges sempre fosques. I en les

més fosques, hi rau sovint el xiquet qui s’hi passeja; s’hi passeja bo i cantant les seues operístiques àries com ningú (de tan perfectes) no les ha mai sentides cantar.
—Era palès que en feien una de por. Hipopòtam de pell ambre, el director del film decreta que tallin. I que els actors descansin. Que no racionalitzin gaire el desastrós escenari. Que encara que al món tot té explicació, vol que el dubte romangui, no sols als caps dels artistes, també als dels espectadors.
—I ara assenyala l’ambrat hipopòtam qui potser té una estoneta per a fer’m mig cas.
—Tots els papers m’escauen, tant el de fràgil senyoreta molt espaviladeta com el de l’atleta vigorós, baronívol, mascle.
—Aquesta és l’acció. El riu s’ha sobreeixit, ha inundada tota la plana, l’aigua s’atansa i tot a la casa. Soc la mare heroica a qui àdhuc costa un colló descollar del fangot la sabata, mentre va cercant, per l’estesa toixa i xorca d’aquella desolació redundant de tolls interminables, el petit de la família. I ara veu darrere seu el desconegut qui camina vers la casa, i es tem desesperadament que hi entrarà, car és oberta, i s’endurà el que voldrà, i quin mal no farà a la canalleta? Per això veieu-me tornant tan de pressa, xipollejant, relliscant, llençant-me, ínclita, projectada, bocaterrosa damunt el fang. I com he guanyat el malvat, i com l’infant l’he trobat prop de casa, i com ha entrat de seguida, i s’ha ficat a jugar xiroi amb joguines adients prop la xemeneia on els tions flamegen.
—Soc un artista, i puc fer perfectament el paper de mare jove.
—El director, diversos agents representatius amb els cartipassos plens de paperam, i certs tècnics de quelcom o altre, tots plegats atents a la decisió dels director. Tothom certament força tocats, neurastènics, com pertany a gent del gènere cinematogràfic, i en general al món de l’espectacle, on tot és alhora ficte i pres com si no ho fos pas. L’espectacle, una religió com les altres, tot el que hom

hi fa, pensa i diu és de mentides, és per tal de fer veure i prou; qui s’ho cregués de debò, mereixedor de manicomi, vós.
—Acollonits davant la meua avidesa que m’oferissin el rol; convençuts que podia fer-ho magníficament, tret que calia discutir-ho, i alguns, els més elevats, s’han apartat una miqueta, i ara el director se n’ha anat sol a ca seua, que rau justament davant els estudis mateixos, que són un magatzems mastodòntics, amb petites finestres, i un aspecte trist de derelicte part de fora; part de dins, tot hi és decorats, i Sols artificials, i paisatges i palaus fets de façanes i cambres ambientades per a com qui diu totes les ocasions.
—I ara, atenció, car un dels tècnics qui són fora veu que surt fum d’una de les petites altes finestres rodones, —*Foc, foc! Ai, collons!*
—Tothom doncs prou esfereït, i ningú no sap què fotre. Prenc doncs la iniciativa d’anar a cridar el director; vaig a ca seua, allí mateix. He anat pujant les escales, tot sentint moltes de veus, però no veient ningú enlloc, fins que no soc al mateix dormitori i tot, i el director el sentia enraonar amb la seua dona rere uns cortinatges basts que tapaven llur llit. L’he cridat, —*Ep, director, ep!* L’he fet sortir, li he dit del foc. Al mot “foc”, tota la seua canalla quina festa llavors, que esvalotats!
—*Foc, foc!*
—Molt dotats artísticament, aquella canalla, saben fer de tot; ja he parlat del xiquet operístic davant el pou infernal, però les noietes també, hò i tant, saben tocar el violí, dansar meravellosament, fer de pallassetes excel·lents, de malabaristes, de contorsionistes, del que vulguis.
—Davallem les escales plegats, unes escales amples i plenes de flors pertot arreu, poms i poms esbarriats, sense gaires forats on ficar-hi el peu.
—Les xicotetes, com dic, molt contentes de tenir un home a casa, car elles se n’adonen perfectament que d’estrènua

femella alhora agradable i simpàtica, re; que soc un mascle jove i fort i puc cardar-me-les totes en cadena sens fi, i allò encara les eixoriveix més, i així, per tal d'evitar les apegalosetes xiquetes ni de relliscar amb les flors, he fotut un bot d'allò més acrobàtic, he saltada la barana i he anat a espetegar a baix de tot, plegat de cames, sense fer'm gens de mal, i tota la canalla, xiquets i xiquetes, han vist si puc fer papers ni paperets ni paperots; el pare no ho sé si s'ha adonat de re, va molt lent, com si sabés que al capdavall el foc, i doncs l'assegurança que se'n seguirà, li resolen d'espetec tots els maldecaps. De primer, tots els escenaris cremats; llavors cap film a fotre, quin descans, vós; i tercer, amb prou calers, hom pot començar de bell nou, amb millors idees i millors actors.
—I aquest al capdavall era el meu rol, per a això m'havien volgut, i per a res més. Tot era de per riure, com sempre. Hi soc, només, segurament, per a certificar que, quan el foc ha començat, el director era a ca seua, i els altres directius eren fora esperant la seua decisió. D'on que el foc a l'interior dels monumentals magatzems fos iniciat per gent sense interessos, o s'iniciés, encara millor, tot sol. No pas provocat per ningú, ep. Amb els bombers cridats, i tard que arriben, i ningú no prenent cap mal gaire greu, tot collonut, ves.

(/=\)

—Quin bell tarannà i quina pronúncia meravellosa i quin lèxic exacte, i sobretot tot plegat quina parla inoblidable, del tot tan òptimament emprada, tan eufònicament mesurada, ai, i tan ultratjosament diferent de la dels de més habitants (carrinclons mesells bordadors pel que fa a llur abandonat, pobríssim, garlar) d'aquella capital botiflera, els del poeta nonagenari qui (beneït jo, pobre de mi, per quina delitosa fantasia hipnopòmpica feta realitat) em convidava a dinar al restaurant vora ca seua, pujant la dolça carena arbrada

guaitant l’ampla badia.
—Em deia, en aquella somiada avinentesa, que certs diumenges li feia patxoca de poder enraonar una miqueta amb poetes joves, de qui els tènues prometedors assaigs ell copsava que podien contenir petites fulgències.
—Crec que hi he anat amb un mainatge fort penetrant (se li veu als ulls intel·ligents), el qual, probablement (no dic pas que ho fos segur segur, dic només que m’ho semblava), és fill meu, car el duc al costat tota l’estona, tant quan som asseguts a taula com bo i sortint del tranquil restaurant.
—Així, en acabat d’haver despeses un parell d’horetes (per a mi) històriques, bo i escoltant el molt deny poeta, qui a les portes molt imminents de la mort encara servava l’esperança de fer, per a la superlativa causa nostra, diguem-ne una aproximació de deixeble no pas completament bord i gord (xorc), i qui, per la seua generositat, àdhuc em permetia sense reptar’m que amollés qui sap si gaire escaientment qualque parer meu en la conversa, com ara si érem col·legues ambdós molt capaços, en esguard al diguem-ne cabal cultural universal, me n’estava (molt a desgrat íntim) d’assenyalar a mon fill certes eufòrbies qui creixien, segurament a propòsit, com a decoració campestre, gairebé a la porta del restaurant del qual eixíem, ço és, les lleterasses, les més benignes lleteroles, i, fora de categoria, i enyorant els conills albins de la meua infantesa, els lletsons, sense, com dic, gosar tanmateix dir re de tan presumit ni tifeta, no fos cas que el geni present hagués oblidades o desades al mal calaix les fineses de les classificacions botàniques, i es cregués, com m’havia cregut jo fins ahir mateix, que eufòrbies i el·lèbors anessin en tàndem, de bracet, i fou aleshores, ai, que el gloriós aede, volent, vinclant-se, també mostrar-li (a l’estudiós vailet) unes fulles molt flairoses de menta, ja no es pogué aixecar. S’havia enfonsat, repenjat d’esquena al mur, i no el vaig poder ajudar a llevar-se; el seu braç era molt més poderós que no el meu, i tanmateix, tot i la vigoria

servada fins a edat tan provecta, la senectut, millor, la senescència, ara finalment l'ensorrava, el desconfia, l'anorreava (desesperadament, per a mi) allí mateix on érem.
—Em tombí per a fer avinent al mainatge que entrés a demanar ajut i vaig veure que qui m'esguardava, no sé pas del cert si gaire compadidament, eren els ulls vermells d'un majestuós conill albí, gros com un os polar, ciclopi, impàvid, paorós, i amb les altes orelles totes alertades de qui vol copsar al vol els darrers agònics prenyadíssims mots mormolats per cap figura verament cabdal, cap semideu magistral, cap etern molt gruat ans colt miratge que se t'imprimeix inesborrable, de per de bo, a la consciència, com s'imprimeix, retroactivament avial, a la consciència de tot poble qui renaix com alat angèlic llanut dinosaure qui retornés, triomfant, a l'agre immemorial...
—De fet, crec que, tant sorrat d'emocions, així mateix jo queia en pregona defallior. No sé pas llavors qui, ni si ningú, ens plegava, tant a ell com a mi.

(/=\)

—I ara, qui ho hauria dit, segon jorn seguit de ressonàncies immarcescibles...
—L'endemà, com dic, en canvi, ací so, vivint l'instant, i davallant, i esdevenint alegrement hipogeu, i ara agafant el metro, el qual és d'una certa bona qualitat i on em puc asseure en lloc ben triat (un seient separat on, com en balancí, hom es pot suaument gronxar), so encontinent i benauradament de camí. De camí cap on? Cap on dec anar; ara me'n recordaré, segurament.
—Mentrestant, gentades pugen i baixen a estacions intermèdies i diferents entretocs i interrelacions s'estableixen entre els viatgers, inclòs per a mi el petó vora la boca d'una bonhomiosa negra carregada d'infants i molt popuda i falaguera, i de més a més, per una d'aquelles

bondats de la casualitat, tot i les munions qui s’intercanvien, he pogut conservar el meu seient preferent sense que em calgués lliurar’l a ningú amb més drets o necessitats.
—Tret que és clar no sembli pas que arribi mai a la meua estació, car de fet encara no he sabut esbrinar a quina haig de davallar. No sé per què, però com més anem més em fa l’efecte que no m’haig d’aturar fins a la fi.
—És una mica estrany, nogensmenys, d’adonar’s que amb la multiplicació de les estacions jaquides enrere, el vagó on so es vagi fent malbé notòriament. I el públic mateix ha baixat gradualment de categoria; ara només hi pugen i romanen, escadussers, entre d’altres totalment acabats, de físics abatuts, rosegats terminalment per malalties i vicis, homes forts i amenaçadors; tots plegats, fluixos i forts, foscs i toscs, bruns i bruts, llors i llords.
—Tant se val. Un dels homes forts i foscs m’ha desallotjat ben fàcilment del balancí, i ara he romàs dret i sense saber on ficar’m. I me n’he adonat alhora que al vagó, que tampoc no sembla anar enlloc, pler de portes laterals hi han aparegudes; segur que hi eren abans, tret que, per causa del fet que esguardés preferentment la gentada, i l’obstacle mateix de la gentada, no les hagués vistes o no les hagués pogudes veure fins ara.
—Són portes, quan esbrinant-me de més a més lleixat de banda, he gosat al capdavall d’anar obrint-ne, que només duen a indrets profligats, arruïnats; són petites cambres on cada instrument i moble i objecte s’ha vist qui sap de quants d’anys agredit i trencat.
—Tornant finalment a l’espai principal del vagó, em veig aquest cop l’únic passatger. He esguardat, dret i sull i sense moure’m, cap a totes bandes... I ningú no m’acompanya. No.
—Tot sol i pelat, doncs, i entre les portes amb els continguts xemicats i mig podrits, i tampoc tot plegat no anant enlloc, tot i que de cops notis (tret que no sigui la imaginació) com si la cosa es bellugués sobre vies potser irregulars.

—I llavors potser has pesades figues, mes ara com ara et desvetlles tot d’una, i sents veus llunyanes, i obres els ulls, i veus eixir de rere i de sota els mobles desfets que vessen de qualcunes de les portes mig badades uns quants de soldats blancs vestits de camuflatge i força armats. I sents que diuen, raucs, declarar’s atrapats. On provaries de demanar’ls que et donessin si us plau referències sobre el lloc i l’instant, mes no sembla que ni et vegin, car per molt que estosseguis ni facis cap signe tampoc no et fan cap cas. I ara recacegen entorn i obren capsetes encastades a les parets on deu haver-hi interruptors i circuits cabdals i hi monegen amb dits espantats...
—I de tant en tant, de sobte semblen atacar amb porres negres voltants de cos, propi o aliè. I ara un dels soldats se m’ha llençat amb la porra i me l’enfonsa a l’engonal. I allò fa força mal. I ara em sembla que comprenc què s’empatollen quan grunyen entre dents. Diuen lluitar contra invasors invisibles, eteris, quelcom que anomenen “gars”, gars grocs; i “gars” comprenc al cap d’estona que deu anar per *garfis-arxi-ruptors*, i que la coloració d’allò invisible deu veure-la només la porra. Els ulls de les porres se n’adonen de la multiplicació dels invasors. Ben tost els cossos de tothom envaïts pels gars grocs, i d’ací els cops de porra, no solament contra el meu cos envaït, també, ells amb ells, contra els cossos dels companys, porres sàvies que acabaran jaquint’ns-e ben baldats.
—I no sé pas si ni gens vius a la dubtosa arribada.

(/=\)

—No conec altre fat que el de sempre perdre, i llavors, beatíficament i benaurada, perdre’m.
—Havent, bravament i nogensmenys molt cusca, reconegut la formidable desconfita suara soferta, me n’haig d’anar a esgarriar’m, i com més lluny millor.
—Tothora, en tota discussió, i com més ridícula amb més

esclat, indiscutiblement posat en vergonyosa vençó, romanc en acabat eixorellat.
—Car dialècticament absolutament batut, i amb totes les de la carrinclona llei, com dic. Ficat en evidència, alhora que estrepitosament desfet per les molt poderoses raons de la dogmàtica autoritat. Hà!
—Fotent llavors doncs cada vegada el camp, i au, som-hi, xiquet, amunt, camp enllà, on l'aire (respira'n!) és net i fresc.
—Haig d'anar-me'n a escampar la boira, uf, i això rai, alleujat, allerat, llambresc, si fa no fa ivaçós, isnell; això sí, ai, fent-me el geperudet, l'abatudet, recós i contorbat.
—No m'haig de plànyer pas. Prou hom, el vencedor (els vencedors), m'ha (m'han) demostrat a bastament i palesament, carallot, que no en sé gens, i de re.
—Ara, per tant, endavant, toca perdre's. Vés-te'n a plorar (riallós) la molt greu desfeta.
—Com el meu secret heroi, l'estrenu Marieta Culcagat, com ens xalem llavors amb la benastruga avinentesa que ens toqui girar cua, i amb la cua entre les cames, sempre deixat amb el cul pudent enlaire, hàgim de desfilar, hàgim sortosament, extàtica, de tocar el dos...
—Hò i tant, fora, tu, fora! Tresca, tira! Via, via! Aquí què se'ns perdia?
—Re de bo.

(/=\)

—Vida invivible de qui viu als aiguamorts
Sense cels ni vols d'ocs
A cient de la futilitat de cap llambrec enlloc
Que no sigui l'entorn immediat:
Massius gossos negres i ossos blancs
Mòrbida futilitat
Flagells de serps incomptables
Qui com gruixudes sogues blanques

Se t’emboliquessin i no et lleixessin bellugar
Altrament que a còmiques estrebades
I el tigre tigrat de la ferramenta sempre sangosa
I tu i la teua escombra traient
Fútilment i perpetu traient la pols
La pols a l’entrada del cau
I els cucs i cuques qui se t’amunteguen a la boca
A xarrupar-hi a abeurar-s’hi
A tastar-t’hi premonitòriament
I els robusts rats negres i els monstres sobtats
Damunt llacors i bromeres
O mig aflorats ençà d’embromats atapeïments
Boques enormes xup-xups de xarops
Xauxineigs de cues arestades
Ah i els ulls vermells estacats a durs visatges criminals
Dels llunyans ominosos humans
Tots de negre i amb llur instint salvatge esmolat
Com si encar trepitgessin quitrans a llur percaça
A la percaça dels escapats.

(/=\)

—Avui res de ras. Al contrari, havent trobat cap recer prou escalfadet, i doncs adormint-m’hi angèlic, sense saber-ho, ai, indret privat, ni haver’n abans escatida, per obstaculitzacions naturals, com ara eren la foscor absoluta de la nit i la densa pluja mentre caminava per enlloc, la prohibició expressa de raure-hi, llavors, en matinar, tanmateix, amb les clarors i clarícies filtrant-se per les clarianes, i doncs llevar’m i veure’m davant els quatre o cinc seriosos buròcrates rere un taulell, prou que em temés que em cauria allò pitjor, quan, tot d’una, *pum*, de sobte enjogassats, llencen amunt la paperassa, els patracols que espapissaven, els fal·laços formularis, les preteses pòlisses, els tufejants baldufaris, i qui-sap-les les perjures imputacions, i em diuen, riallers, que escampi, que foti el

camp, au, que no ha estat re, cap plat trencat.
—Tothom s’asseu a taula i rep un bon tall de pastís de mel.
—*Cascú son destí*, fem plegats, si fa no fa musclejant.
—Saps què et dic? Fou llavors, bonhomiosament esguardant enrere de cua d’ull, que m’absentí definitivament del cald indret, l’ideal mendraig al cementiri on hom es veu que havia col·locat el forn on els jovials (*encara se me’n deuen riure ara!*), els trempats funcionaris, no cremaven cada jorn de bon matí bells assortiments de ben descansats cadàvers.

(/=\)

—Me n’adon que tan vellard so ara com ho fou l’amable prostituta qui em desminyonà.
—Per què doncs, en harmònica simetria potser deguda, cap gerda verge de cap als vint anyets no se m’atansa també tímidament que la desminyoni?
—Món injust, vós.
—Les dones sempre guanyen.

(/=\)

—So qui infant li corria darrere
Demanant-li un autògraf.

—De sobte girà cua
M’entaferrava un mastegot sonor.

—Queia desconfit damunt la sorra
Als divins peus nus de la deessa.

—Havia menjat mon visatge platja.

—Mastegot m’acaroní de palmària
Umflària i correguí a admirar-me’l.

—Amb il·lusió pugí les escales.

—M’esguardí a cap mirallot del carrer
I albíxeres car duia un ull vellutat.

—Allò era prou millor que no cap autògraf!

—Com l’hi faries signar l’obra d’art…?

—Decep-te’n gamarús! Qui sap qui la resguarda.
Tant a l’abast mai més no l’has.

—Penyora de deessa com el conservaràs?

—No me’n trauré mai més l’entec
Mai més deixaré d’estar’n fascinat
Astruc ull gloriosament embruixat
De qui les astronòmiques visions són impúdiques
Divinament impúdiques.

—Cada matí en aixecar’m m’endiny
Subrogatori a l’ull un mastegot.

—I hi veig de bell nou l’avial paradís
Enmig de cels ara albs ara falbs
I festius estels i peus gegantins
D’ungles fosforescents
Que amb el meu cap com amb pilota juguen.

(/=\)

—He despeses hom diria que hores, dies, mesos, en aquest vàter públic, fosc i gairebé vast, on hi ha un safareig, una cagadora, i una galleda d’aquelles que permeten que hom hi emboteixi una baieta al capdavall d’un pal i hi suqui i l’hi escorri.

—Ara que, havent crec que acabat, em disposava a sortir, he oberta la porta i m’hi he trobada una dona molt ben feta, una miqueta grassoneta, completament despullada, delerosa de ficar’s al vàter a cagar-hi, i en aquell mateix instant me n’he adonat que oblidava desempallegar’m del que cagava. *Quina vergonya que ho descobrís aquella magnífica femella!*
—Per això immediatament, *Entschuldigung!* que dic, i he tancada la porta i m’he tornat a endinsar al vàter ombrívol i he començat a esguardar-hi el trist, enigmàtic, complicat, panorama.
—Car veiéssim on som. Què cagava i on? Cagava dos palters enormes i, segurament per les meues molt lògiques raons, no els cagava pas a la tassa ni al safareig; els cagava a la galleda.
—I ara com dic me’ls esguard amb atenció, el palterot a l’esquerra, el palteràs a la dreta. Són verament majúsculs, densos, piramidals. Estronts formidables, amuntegats meravellosament. Babels de màxima categoria, sensacionals. I veig que, si de càpiguer hi cabran, amb prou feines, mes els hi encabiré, això no obstant, en acabat, tant la bunera del safareig, com així mateix el forat serpentí de la tassa faran fatxida, seran incapaços, impotents…
—No, no els veig pas amb prou gola ni amplada ni goludam per a poder-se’ls empassar.
—I ací és on m’haig de capficar esfereïdorament.
—**Com fer-la passar? Com fer passar tota aqueixa doble monstruosa merda?** La merda de tots aquests anys que despenia cagant?
—Aquest és el maleït dilema. Que només em resoldrà la mort.
—Un dia d’aquests hauran d’enfonsar la porta i què s’hi trobaran? Només de pensar-hi em voldria morir.
—Encar un cop ha romàs ben palesat que no puc viure amb el comú. Ara que ben mirat mai de fet no vivia de debò al món dels altres, només a les desfiles, on llur món molt més

sòlid i doncs mentider no començava d’esfilagarsar’s, de desfer’s, de desnuar’s, i es tornava tènue, s’extenuava, esdevenia nu, tan nu, s’evaporava, com invisible mefítica fetor, com polsim de fugitiu angelet, adés, en somnis, tan petoner ni petaner.
—Prou, resolt; no n’hi ha d’altra. Em cal anar, quiti i esclet, per cabal, ben lluny, em cal ésser enjondre, enjondre. Massa repugnant, som-hi, a muntanya, entre eternes soledats. Egregi, com totjorn.
—A fer-hi què?
—Què altre? Cagar-hi a lloure, amb els altres simples ínfims animals de bé?
—Pobre d’idees... Epilític, monòton mol·lusc, amb goig tenaç, lentament terebrant, arrapat al lacòlit, al gep molsut de qualque fiter amb una berla fonda, un bon bei amb un niu d’abelles dintre; amorrat a la bresca, llavicollat al cony del rusc, veient passar de biaix els núvols i els ocells. Res, res.
—Bah, i ni això. Al capdavall massa pusil·lànime. Gens àfob, no. Miserable natura de merda. Imprans, nudibranqui, escarot, mútic, afracte, estacat, hi despendria l’estona cagat de por. Car l’horrible basarda que et deuen fotre a l’atzereta, com qui diu al costell, i entre llaus i tempestes, i en les bares nits fantàstiques, i cuit pel Sol, les ombres angunioses dels afamegats voltors, els becs de les àligues, les urpes dels úrsids, els ullals dels llops, les serps de l’abominable Abraxes, els trets dels lleganyosos caçadors, tanta de maligna bestiota qui t’ulla i ronda, per a heure’t, i tu exposat, exhibit, a l’estiribel, a cop de queix de qualssevol, no pas com ara, confós en la ronyosa voluda ciutadana, la boja busnada gregària, tothora tan infantilment afal·lerada amb rucades, a betzef enfonsada en falòrnies, aqueferada rere buidors i fal·lècies (posicions, possessions, nissagues, triomfs), enfaristolada per nefandes beceroles que la volen estretament i perenne vigilada per estratosfèriques babarotes i d’altres birimboies de

carrinclonet esglai, on, aprofita-te’n, tu, un carallot més, t’hi pots fondre impunement en el sacre anonimat, si fa no fa segur sinuós i poc pudent entre l’inútil formigueig.
—El millor gest és sempre estar-se’n, la millor acció pedratornar-te. No em bellugaré. Se n’anirà encendrada la beutat nua. Aquesta porta esdevindrà tard o d’hora marbre. Dins, jo i la merda ens compenetrarem. Perfectament.
—O trobaré un forat de rata, cap finestrella o regató on regalimar-m’hi…? Tant se val. Tot es resol no fent-hi re. Adiàfor. Els misteris, llurs diferents llivells de durabilitat, això rai, amb el temps prou es deslllorigaran (com aquell qui diu) sols.

(/=\)

—Era sol a casa i he aprofitat per a ficar’m a la comuna. Era doncs tranquil·lament assegut a la tassa del vàter, quan he sentit amb esgarrifaó que hom obria la porta. Veus nombroses envaeixen l’espai. Llavors me n’he recordat. La dona m’havia dit que es proposava de fer una festa de bateig. Volia batejar la nova tassa del vàter, reemplaçada ahir, i que m’havia expressament interdit d’emprar fins l’hora del bateig. No me’n recordava fins ara, massa tard. Només he tingut temps de descollar la bombeta perquè hom no em descobrís a plena llum en aquella posició tan compromesa. I ara algú entra a reculons dins la comuna. És una dona qui duu un vestit molt lleuger, grogós, estampat amb tombes i magnòlies. Continua xerrant molt enjogassadament tot i reculant cap on so. Vol encendre el llum, però no se li encén i es caga en remuc en mant de déu, alhora que per la llum que entra de la sala, veig que el vestit se li colla al cos esvelt, àgil, meravellós, i que sense tancar la porta ja s’aixeca les faldilles; sota el vestit lleuger no hi duu cap mena de roba. Ara que s’asseia a batejar la tassa entra en contacte amb mi i fa un ai, un petit panteix d’esglai, i abans no comenci de cridar el personal em

reconeix.
—*Ni et mogos ni et remogos ni remugos!* — amenaça. I se m’asseu damunt i comença de defecar amb expressions (vull dir, exclamacions) molt joioses de bateig acomplert. La gent de la sala aplaudeix rudement, barroera. Ara que ha acabat no li cal torcar’s, és clar, atansa el cul a la meua llengua i prou sé el meu deure. Ix i la sents enraonar amb els convidats. Me n’adon que amb les parts pudendes ara clafertes de la seua femta, nogensmenys estic furiosament trempant. Potser m’escorreria i tot, si no fos que quelcom de mantinent em destremparà completament.
—Què ha degut dir’ls perquè ara, un darrere l’altre, els personatges qui són amb ella (qui crec que en conec més d’un, homes forçuts, pels braçots dels quals no hi ha deguda passar la (meua) dona pas poques de vegades, i les gegantesques pintes de cap a llurs engonals no han degudes pas poc tampoc de pentinar-li el pentenill amb brillantines de denses lleterades) no entrin ara doncs a la comuna i se’m pixin damunt, i amb l’excusa d’abaixar en acabat la tapa, no m’entaferrin cascun un majúscul cop de barra al cap?
—Els ha dit una mica cacofònica i redundant que so negligible, que so espectral, que hi so sempre absent per molt present que il·lusament em pensi, i que fessin doncs com si no hi fos, i que al capdavall pensi el que pensi qui se’n curaria un all? —No m’estranyaria gens, car prou la conec, ella també.
—He romàs el romanent de la festa del bateig sol i pudent, i molt adoloridament abonyegat per les robustes barrades, i, no cal dir, múltiplement, excessivament, batejat. I allò, pansidament, m’ha dut a l’esment l’altre bateig reculat immensament en la distància d’un temps esclafat irremissiblement sota capes i capes d’erosions massives, de duads sens fi que el sebolliren rere no res acumulats, davall taules rases apilades a l’atzar, com si entre l’existent i l’inexistent, cap diferència: frèvoles memòries esborrades

pels continus atacs. Palimpsests reduïts repetidament a cendres de volcans nats de sobte i sense cap altra raó que la de néixer per l'espetec de químiques tòrpidament contràries, inconscientment rivals.
—(...)

—*A l'hora atziaga del bateig/*
Amb els trets del dimoni nat tan lleig/
El capellanufota mateix/
Entre llatinòrums que buixeix/
Flatulent i amb bleix de clavegueram/
Prou assajava vilment d'escanyar'm.

(/=\)

—**Encar una darrera impotència**.
—Ans de sebollir'm de qualsevol manera, amb un drapot brut mig embolicat al cos nu, i au, so conscient que en això i tot faré fallida. Per això em volia aixecar i corregir'ls els paperots.
—Els oblics enterramorts no miraven prim, tantost foradaven el terra dur com em clavaven (per sapastreria?) qualque cop de pala, i els paperots marejats pel vent a la mà del balb parrot del cementiri semblaven allunyar's del meu abast, i com més anàvem, pitjor.
—Els volia assolir en un darrer esforç. En volia, com dic, esmenar les dades i la data de la meua defunció. Tants d'errors finals, quin nyap definitiu!
—Car tot als papers hi era fals. No n'endevinaven cap. *No n'encerteu ni una!* (que dic, mut).
—L'indret de la meua mort (un sobtat atzucac entre hermètiques portes blanques), l'objecte que em travessava el cor (un tornavís d'assassí en sèrie a l'aguait dels qui solen badoquejar i perdre's), i, no cal dir, el meu nom, la meua edat, el meu gènere... Aquells paperots, entapissats rigorosament d'abstruses bestiades.

—Quan la terra ha començada de caure’m damunt, ho he jaquit anar. Per què matar-s’hi?
—Ja s’ho fotran, matussers.

(/=\)

—Amb el sexe ambigu i gentils maneres
Em ficaren a un internat per a nenes.
—Hi entrí al curs més baix i ai vós les grans com les admirava.
—Aviat endeviní on eren els amagatalls
On desaven els paperets de llurs missatges clandestins.
Eren dibuixets obscens que mai gosí trastocar
Mes que tantost els llençaven estripats i rebregats en lloc dissimulat
Desplegava i reunia per a assabentar’m de l’única realitat.
—Els miralls de l’internat eren estranys
En el sentit que no ens tornaven mai les nostres imatges
Ho mostraven tot tret la persona
Com si allò fos una lliçó d’humilitat:
De la pregona irrealitat de la nostra existència.
—També més endavant vaig descobrir el secret essencial
D’alguna de les més grandetes qui pobretes
Volien fer desaparèixer desesperadament
Els drapets ensangonats de llurs primeres menstruacions.
—(Les noies essent encontinent expulsades
Al primer senyal astorador de menstru
D’aquell paradís on les il·lusions ens servaven vives.)
—Els els pispava perquè ningú els els descobrís
I els els rentava assidu perquè misteriosament
Poguessin recobrar’ls tots nets l’endemà
No fos cas que mai llavors les eixutes inspectores no els els exigissin.
—Així retardí el traïdor abocament al fred de l’infern
De les admirables condeixebles
Qui si un jorn en l’escalforeta curullaven d’il·lusions

A manès la nit horrorosa del món despullat se’ls llençava damunt.
—(Ai ploroses cert que si tot el que apreneu al viu de la vida
Què n’heu de fotre en acabat
Si més no mentre innocentment anàveu fent oi que us divertíreu?
Quins maleïts els qui us empenyien a la tortura del defora!)
(...)
—Quant a jo mateix pel fet que sense taca de menstru
Mai no m’expulsaven les seques inquisidores
Encara hi fora al dolç internat per a nenes
Si no fos que prou assabentat i ja un pèl ujat
Nit de tempesta (ala-estès com aquell qui diu)
Finestra avall no m’envolés decidit a res.

(/=\)

—Regirant en casa aliena
M’he trobat dins una capsa
Un rat molt gros i gras
Qui em pensava que no fos i tot de goma
Mes era de fet viu i maligne
I em somreia queixalut amb menyspreu i amenaça.
—D’on que d’espetec no tanqués la capsa
Abans el malparit no em saltés al nas.
—La capsa que tancava era una vulgar capsa de sabates
No pas cap caixa de fusta ni forta
D’on que la por no m’agafés que (ell volent-ho)
El rat no en sortís tot d’una disparat
D’on és clar que esperitat fotés jo el camp
Ara això també discorrent tot fonent-me
Sobre l’enigmàtica color de lluent carbassa
Que a tall de pollastre rostit
De la carn blanca del qual hom sovint no veus fer entrepans
No lluïa doncs aquell rat gegantí destrament encapsulat
I qui verinós m’havia llençats com dic

Estranys esguards jotfot d’esquírria enorme.

(/=\)

—**La seua cara esdevé sobtat volcà**.
—La destrempadota pistola, fins ara mateix romasa frustrat ostatge de la dona toixa, és trobada, sota el matalàs de la mare ruca, per l’infant mocós i verinós.
—La pistola tot d’una com trempa! Oi que li manca estona per a descarregar letal lleterada?
—Prem el gallet l’infant ximplet a un pam de distància de sa fava de mare qui se n’adona massa tard de la joguina a les mans del pudent marrec.
—Ix el tret i espetega a la cara de l’eruptiva dona. Volcà rabiós.

(/=\)

—Veus els braços d’aquell bon pagès qui al tros planta plançons?
No són dos braços; són dues serps, i es nodreixen de llets.
Si se li esguerrés un braç, ço és, si una serp se li espatllés
Expedita l’altra la mossegava i masegava fins que no la guarís.
—Quin espectacle llavors més amorós, gens despitós!
—I quan ambdues xuclen al vit les llets de la guarició?
Ara sí que el cor se’t fon! Quina meravellosa devoció!
Quina simbiosi més superba ni doblement bífida, vós!

(/=\)

—**A l’armariet del rovellats**.
—En aquell gamadiu convent o residència on m’havien tramès de jovenet abans no m’admetessin a l’estudi de les matèries, hi havia aquella uixera qui fa anar tothom de cul, tothora dominant i imperant, i de qui la voluntat doncs

sempre s’imposa sense discussions. Et vol idíl·lic, idòlatra, acollonit, arrossegat, apotropaic, supersticiós, i intimidat de totes totes.
—La veus? Te la imagines? La deessa indiscutible. Una d’aquelles repel·lents, autoritàries, dictatorials, maelleres, militaroides, tiràniques, mares superiors, repetides infinitament per tants d’asfixiants locals closos, on llur aberrant deler de domini i de control no rep cap mena de rebuig de part de ningú, massa enjovats i ataconats tothom, massa esporuguits, com dic, de les catastròfiques conseqüències que cap intent de rebel·lió per ínfim que fos no comportaria.
—I llavors hi hagué aquell jorn benaurat on, la carallot havent sentit un sorollet i esmant-se enxampar-hi algú en flagrant delicte, volgué obrir d’una revolada la porta de l’armariet dels mals endreços, i representeu-vos-em la seua corglaçadora perplexitat quan s’hi va guipar copiada manta de vegada, i en un amuntegament horriblement desordenat!
—Ara queia del ruc, ara copsava qui era de debò, i copsava així mateix on anaven a parar totes les uixeres anteriors, de les quals ella era la vera clavada, replicada, imatge.
—Damunt davall, tots els seus jo-mateix hi romanien en diferents estadis de rovell i de deterioració. I capia (hò i més) que ella mateixa no fora doncs prou aviat sinó una altra de tantes de les seues rèpliques, esdevinguda obsoleta; un titella pastat als altres, un de més, idèntic a ella mateixa, ara espatllat i desmanegat, descartat per sempre pus, i el qual, inútilment i lenta, i a l’ombra, en la foscor i en la pudor de resclum de l’armariet, no es va polsegosament rovellant, ferralla infecta.
—No era allò doncs cap amuntegament d’alter-egos; eren ipse-egos; eren de fet facsímils seus; eren màquines com dic idèntiques, copiades, replicades, sortides eternament de la mateixa fàbrica, amb tots els mateixos brutals detalls físics i el mateix caràcter sempre d’uixera imperiosa i abjecta, d’ésser aberrant i corromput; un combinat mecànic

estàndard, doncs, amb un tarannà típic de bòfia maligna, assassina, cruel, sense cor ni coratge...
—I què féu la uixera llavors? Tancà la porta d'una espetegada, i sense veure-hi de cap ull, començà a manar i a dictaminar.
—És a dir, no féu altre que esdevenir encara més malparidament agressiva, punitiva, esbojarrada en la seua crueltat, just exacte com quan cap bòfia se n'adona, traucat part de dins, se n'adona, dic, de la seua esborronadora buidedat, de l'embalbiment, vacuïtat, absència, d'esperit, i creu llavors, encara més rancuniós, que tanta de buidor no la pot omplir sinó amb més i més sang d'altri, sobretot d'innocent, i de distret i d'inofensiu passavolant.

(/=\)

—A uix clos, en règim absolutista, la uixera uixeressa despòtica regna. I de sobte, ella sense ni assabentar-se'n, comença de fer figa, el seu mecanisme periclita, s'esguerra, es gangrena, toca el dos, acceleradament. Com més anem més remor no fa de trencat, de cosa que no rutlla, pregonament esbordellat, xorca oradura, rellotgeria caiguda en desori, desús i deshora.
—I sents alhora un altre sorollet, molt més lleu i fi, harmònic, prosòdic, de màquina ben reeixida que parrupa feliçment. Deu ésser que l'autòmat següent, la rèplica seua copiada en tot a ella mateixa i a totes les qui la precediren, deu trobar's com qui diu rere la porta, mossegant i mastegant nerviosament el mos, xautant-se'n de valent per a aparèixer a escena, amanida a entrar en acció de mantinent, presta a aprofitar l'avinentesa. Triomfant i aplaudida tantost la claupassadota vellarda no es vegi irremissiblement llençada, i per sempre pus, a l'armariet dels rovellats.
—Ens n'adonàrem, els deixebles més botxinejats i àdhuc els més fluixets d'eixos i tot, que la paia malament rai,

organisme desorganitzat, carranquejant carraca de forrellats i engranatges enferritjats, batibull tecnològic per llei interna metòdicament mes en oblit, i que no, que enlloc no apareixeria cap pare pedaç qui allò mai ho apariés.
—Carrincle derelicte, nau com qui diu ja feta amb fusta fesa i corcada perquè el naufraig prou s'escaigui amb l'onzena onada, la uixera la filustraves palesament flaquejar, repapiejar, mancar-li un bull pel cap baix, que no hi era ben bé tota, i això sobretot quan va començar de transposar les inicials de cada mot.
—Es veu que a la maquinària més íntima qualque piu o altre li relliscava lleugerament, i es descomptava de trau al carruatge del coixinet adient, i així doncs cada començament de mot la seua ànima mecànica triava automàticament la mala lletra; per comptes de la lletra bona, hi ficava la que venia en acabat, la propera tirant cap avall.
—El gallet, o el senyal electrònic, o qui sap què, havent fet un primer fatídic saltiró; i au, ara trametent-ho tot a fer la mà; tot de bòlit, interiorment, tot en doina, de mal borràs, a la biorxa, vós. Els cubs de les beceroles desrengats, els tipus d'impremta amb l'empremta ranca, sempre maliciosament empesos pels de darrere, mancant l'osca; i tot plegat doncs damunt davall, davant darrere, l'inici d'un caos generalitzat.
—Així, ja ho explicaré, si el mot calia que comencés amb una "a", ella el canviava sense poder-hi fer altre, sense ni heure-hi esment, per una "b".
—"Anéssim a aixecar alguns arguments" es tornava "Bnéssim b bixecar blguns brguments". O "Ximples xurimangaires xumen xarops" "Aimples aurimangaires aumen aarops". Irrisori.
—Parlant de "bledes", ens deia de "cledes". I volia, tretze són tretze, sota pena major ni tortura intricadota, que de les bledes en diguéssim cledes. I, és clar, de les cledes dledes; i així anar fent; mes tant se val, lleixem-ho córrer, prou se'ns

entén.
—(...)
[—Faré un incís, car, amb allò de les bledes, em deia personalment que era com si tornàvem (com de fet ens hi fan tornar cíclicament) als anys on els escarransits i repulsius mestres castrenses canfelipútrids volien que de les pobres bledes en diguéssim quelcom de massa impossiblement bàrbar, monstruós, com ara, ecs, vós, “aferga”.
—*Aferga!*
—És clar que ens hi engargusséssim, i llavors, de càstig, més d’un havíem de tornar a rebre de valent, amb mètodes salvatges, de feixista, de xarnec; jo mateix, infantó de cinc anys, un cigarret encès que el fètid malparit m’apagava al bell mig de la llengua. (Maleïdes bledes, ja us dic, qui en menjarà mai pus! No pas! Abstén-te’n de per vida, ca?)]
—(...)
—I llavors, tornant amb la mare superiora, en acabat de cap neguitosa, angoixadora, silent, trigança, de tal faisó que prostètics panys inguinals ens haguéssim mentalment de plantificar els qui ens pixàvem o cagàvem a les calces per manca de poder distreure-la, on la terror sobtadament s’instal·lava, ella, dic, es fotia potser a parlar de qualque puta “verge” màgicament prenys, i si volia dir que resplendia com si fos plena d’electrons, i en lloava la lluïssor o la lluor...
—Tret que, per comptes d’electrons, en digués *flectrons*, que podria ésser quelcom o altre si fa no fa venidor de *flectre* (on flectre fora potser un plectre que es flectís massa?), i de lluor en deia muó, i muó sí que no podia pas venir d’enlloc, tret que vingués de vaca... Sobretot que, ep, per casualitat, aquells electrons escaientment obesos i àdhuc ells sí prenyats (els muons), carall sí en mancaven encara, d’anys, que hom no se’ls empesqués.
—(...)
—*Sa santedat, què vol dir muó?*

—Rè wol eí nuó? Ouó wol eí puó!
—Puó?
—Tí! Quó! Ruó wol eí suor!
—Suor! Uf! Gràcies, sa santedat!

(/=\)

—Guaitàvem l’heroi qui, bo i de tornada d’Antares, havia caigut com un plom; el seu vaixell interestel·lar durant milles i milles de buit espai estimbant-se com blau lluent afuat roc balç avall. Tots els qui esguardàvem les pantalles, el món sencer, servàvem el bleix, amb el cor a la gola. I començàvem àdhuc de llagrimejar. Car l’ensulsiada fora la fi d’un mite colt per tothom. Un heroi tan admirable, tan atlètic, impecable mentalment i física, qualcú fet i fet totalment imperfectible; codonys, vós, el més admirat de tots, robust i llambresc, com dic, de figura adorable, i d’intel·ligència única, tan viu d’idees; jove, vell, i savi, incomparable, i justament...
—Sanglotàvem, justament en haver enllestida aital inimaginablement reeixida proesa, ara, oh, no, ja ho veieu, destí amarguíssim, anant-se a estavellar irremissiblement en qualque malastruc racó de món; quin batzac estratosfèric, vós, quin estrall més dolorós, de retrunys planetaris, segurament perennes.
—I llavors quin prodigi de canvi sobtat, quin alleujament universal; la nau, tot just travessada l’atmosfera, s’estabilitza i pren l’horitzontal, i ara entra al món, i com jubilem, món afortunat, i què fa...?
—Meravellós pilot, es fica enjòlit, angèlica, a rodar al voltant del capitoli, les sempre serioses columnes del qual semblen tot d’una miraculosament enriolades, i ara se sent la seua veu per tots els altaveus de tots els aparells de l’esfera, i què ens diu...?
—Ens tramet un missatge cabdal, per a tots, diu, per a tothom sense excepció, car prou tots som fills del mateix

Sol, i tots som prou a la mateixa gàbia, i que tots plegats no fem sinó una sola nació, i doncs que poséssim, codonys, companys, seny, i que estiguéssim disposats d'una vegada per totes a mai més matar'ns els uns als altres, sobretot per tota mena d'irrisòries falòrnies, de vacus catralls, ja em perdonareu, d'abjectes datpelculades, com fins ara, car calia romandre poble únic, sols contra els enemics, fossin gegantins o d'allò més nans, eixits per nefasta casualitat de les forces aleatòries de l'univers i de les malignes matèries allí incloses, qui mai ens volguessin, a dretes o per defecte, anorreats, quan llavors escollí justament l'insolent atzar que ella, la meua parella, amb qui romaníem de bracet, tan emocionats com la resta, es planyés desesperadament que una abella es despenjava del tell on ens ombràvem i l'havia fiblada al cap.

—On (atès que tampoc, tota la vida, jo també no n'havia sofertes pas poques, de xeringades, per part d'esfexos, i vespes i abelles, eixams sencers, i què, re; allò pruu i s'umfla una miqueta, i au), tant se val, per això, davant la seua desesperació eixelebrada i els seus escarafalls, que em fiqués a riure com un ninot.

—*Per què te'n rius?* — que, ronca, em reprenia ella, amb vult tràgic, un instant ans d'espitxar-la, car de mantinent molt angoixadament s'ofegava, pobrissona, i s'esbaldregava, com bou acorat, allí mateix, d'una maleïda, letal, reacció anafilàctica.

—On que de celebrar la màgica tornada del meu admiradíssim heroi llavors ja no pas gaire. Amb cara de pallassot, retirava, i me n'adonava, trist, que hi havia gent del voltant qui m'ullava un pèl desconfiada, com si ja hi trobaven un primer traïdor contra la finalment establerta total solidaritat terrícola.

—*Veiéssiu, per què aquell infame carallot arraconat rere l'arbre llampat es fotria ara a voler deslluir l'esclat de la triomfant, clamorosa, unanimitat humana? Descregut de merda! Què subverteix? Esclafem-lo!*

(/=\)

—Esllomat se m’enduia l’ambulància. Sempre he volgut descansar en hospital. Hom et porta aquells menjars tan ben escollits, i les infermeres et tracten amb tant d’afecte. L’hospital per a mi és el paradís.
—És que la dona m’havia donat vint-i-cinc cèntims per al metro i m’havia enviat a l’altra banda de vila a recollir-hi el pianet.
—El pianet que es veu que havia comprat als encants, ço és, de subhastes, dient una mica més que no el veí, era de fet un pianot. Un pianot tot pintat de blanc, molt antic, d’aquells plantats a terra, armats de ferro. Una feixuguíssima andròmina d’aquelles que costa tant de desempallegar-se’n.
—Com se’n fotia tothom pel carrer mentre l’arrossegava. Un altre damnat de l’avern tot vestit de plom. Qui sap les tones, pobrissó de manguis. No hi arribaré mai.
—Al capdavall, entrant al metro, la dona dels bitllets fa barrila amb el meu “paquetet” i em dona àdhuc qualsque preses de la seua xocolata per a apujar’m les forces, diu, car prou que em veu per a aital desferra desneridot rai.
—Ens en riem no pas poc, jo amb careta de ruc, és clar. I efectivament, és la seua amabilitat més que no pas la seua xocolata, la que em dona de debò forces, d’aital faisó que ara empenyc el pianot amb més animació, sense comptar, ai, amb les escales. Per dissort, el penós trastot se m’escapa i quin terrabastall, quin xurriburri, esglaiador d’allò pus, vós!
—I les cridòries dels envestits. Horrífiques. Atapeïts de gent que anaven els ardus esglaons de les escales cap a l’infern de les vies, el pianot-panjandrum, el mamotrecte, com juggernaut, o papu, o tarasca, o butoni, o mucamuc, pitjor, com marraco desbocat, avall avall, com qui diu, pel carrer Cavallers, i tot ho trepitja, arreu s’estavella, els morts un pilot: pel cap baix vint o trenta.

—Engreixat de greix i sang dels recents cadàvers, ara, el malparit aparell es bellugava amb més alegria. I jo duent-lo, calvari endavant.
—Tret que, carallot, en acabat hi caic, fer'l entrar al vagó serà un suplici, a part que tot d'una sé que els ronyons fa estona que m'havien petat i fins ara, amb el fort de l'acció, no me n'adonava. El mal a la ronyonada és insostenible.
—I en arribar, si mai arribés (a l'estació nostra, vull dir), com en pujaria les escales? Quants de morts més no es cobrava aquell fòtil tràgic, aquella maquinota infernal?
—D'on, llampat pels déus de la inspiració, quina empescada, vós. Ara mateix que veia davallar les botes dels bombers, els apotecaris, els pseudometges, la bòfia... I tot ple de sangota que ja vaig, i que amb prou feines si em puc moure, de mal a pelvis, a malucs i a espinada, aprofitant doncs la confusió, m'he afegit als morts i moribunds, m'hi he barrejat, un més entre les víctimes de l'esbojarrada esfinx.
—No pas que cacés bolets, senyoreta, ni era cercant part de terra apotropaics ous (o ossos) d'en Xiva, com certs devots qui al cel sien (vull dir, que al cel són, segurament); era només bonament tractant d'arribar a la feina a l'hora, i de sobte el càstig dels olímpics se m'abat, i encara sort de sorts que so mig viu, com veieu. Quina deessa m'hi vol de bé? A l'olimp, vull dir. On no em sorprendria gens que algun llunyà jorn vós mateix, senyoreta, no féssiu cap, atesa la vostra bondat i aquest ou ferrat amb pastanagues i aquest bocí de torronet de mel ambrada que no em porteu, sense oblidar l'essencial got de lleteta, mercès!
—Això, ja us ho ben dic, és el paradís. Un dels millors paradisos inventats, jotflic, ni pels trilobits. Qui hi pogués restar el romanent i tot!

(/=\)

—El tercer o quart dia que romanc al paradís, i la senyoreta

em diu que han identificat “l’homenot del genocida pianot blanc, el catafracte embalum qui teclejà prematur tantes d’absoltes”.
—Ah sí? Qui? Qui?
—Un pobre desgraciat, és clar! I que segurament, de tan desgraciat, “es suïcidava en un atac sobtat de pietat pròpia”, amb “l’estúpida malaptesa de fer-ho entre la pàmfila gentada”.
—Amb allò, em faig amb les notícies que puc. Girant full o ullant imatges, me n’assabentí, del cas, de bon tros, o en tot cas de tot això...
—Que el dissortat criminal havia estat un molt mal pagat treballador d’un immens negoci monopolista, l’edifici del qual era tan portentós que comptava amb trenta mil tres centes vuitanta-cinc finestres. (No ho sé, potser com solen fer els indigents periodistes, per a vendre més torcaculs, exageraven.) Tant se val, a tota esdevinença el treballador aqueix només servia per a netejar-les, les finestres, sense descans, cada jorn i nit de l’any, car tantost acabava de netejar la trenta mil tres centes vuitanta-cinquena prou li tocava recomençar amb la primera, tret que...
—La nit d’un cap d’any fatídic, pitjor, faduc, en descobrí, en un racó de l’edifici monstruós, dues de “noves”, ço és, de més velles, d’antigues, perdudes en l’antigor, les quals semblava, de tan polsegoses, que feia anys i panys, centúries, que hom no n’havia rentat ni un bocinet. Potser provenien dels temps prehistòrics, on hom no coneixia pas ni l’art de rentar-ne, ni qui sap si l’art de fer vidres i tot. A tots ops eren unes finestres més petites i més estretes que no pas totes les altres, i els barroers vidres en duien no pas solament un pam de brutícia, ço és, pols, estalzí, cagades d’ocells, teranyines, nius de muricecs, i així anar fent, ans no permetien, es veu, que les travessés pràcticament mica de claror.
—Què féu el bon neteja-vidres? Intrigat, emportat per una misteriosa fal·lera, es ficà a netejar com un desesperat. A

pleret li fou donat de mig filustrar endins. Ragut per la curiositat, estampà l'ull a un indret del vidre on havia treballat hores i hores maldant per a toldre-hi el rebec engrut. Allò que hi veié no fou sinó escalaborns molt primitius del quadre. Decretà que es tractava d'una finestra perifèrica, i es ficà amb tota l'embranzida a llaurar l'altra. La segona li aportà el premi. Ja érem ben bé endinsats a l'endemà i la claror s'havia feta. I ara la imatge es dibuixava a l'interior glaçat. Al·lucinava el bon operador?

—Qui érem en aquella cambra oblidada? Hi érem jo i les dues cosinetes. Les nostres sengles padrines havien mortes no feia tampoc gaire l'una un dia de reis i l'altra un de nadal, i els presents se'ns donaven com ara estrenes de cap d'any. I aquell cap d'any tan llunyà on obrírem els paquets i ens retiràrem a gaudir'n la novetat a aquella cambra dels mals endreços, i ens hi tancàrem, es veu, es deia el neteja-vidres, que ja no n'eixírem mai més.

—Que què hi feien, ell de petitet, i les dues petites mòmies, fruint de valent de l'any nou i de les bones coses que els portava, mentre la totalitat del món dormien pregonament, escorxant el gat, en acabat de la llarga revetlla...?

—Els tres cosins s'havien aixecat duran la nit i s'amagaven amb els paquetets al lloc més inaccessible, a aquell sostremort on ningú mai no es perdia. Ai, i com jugaven, com jugaven! Jugaven llavors i jugaven l'eternitat sencera. Tret que...

—L'eternitat, l'eternitat... Això t'eixuga, això t'eixuga completament... Les dues jovenetes eren mortes i fetes carronya, fetes immòbil apergaminat esquelet, i jo... I jo...?

—Fou llavors que el dissortat neteja-vidres, massa esglaiat de gairebé veure-s'hi també en aquell tragitiu estat, perdé l'equilibri i s'estimbà. S'estimbà aproximadament cent cinquanta pisos avall. Es va trencar pertot arreu. Cap os sa. Potser només el crani, que romangué quasi intacte. Hom el menava al paradís on l'arraconen mesos i mesos a l'enfonyall dels impossibles, i on intermitents les angelicals

infermeres el refonen, el refan, i l’empresa, els farts i goluts propietaris del monolític palau administratiu, massa esplèndids, no fotem, li confereixen molt esbombadament una mísera pensió amb la qual malviure pel que li romangui, que tothom suputa que tot plegat serà no re.
—Per les imatges que en veig, cal reconèixer que se m’assemblava a bastança, com si som idèntics, ambdós el mateix aspecte típic de perenne perdedor marginal, pitjor, abissal; cascú un altre norris, desrengat, capat i tristot. Dos caps del mateix bestiar dut resignadament a estossinar.
—Com més me l’esguard, més m’hi reconec, més reconec que devem ésser el mateix. M’hi identific, com tothom l’ha identificat, sobretot la dona dels bitllets a la porta del metro, qui hi puja de peus, que aquell és el malastruc de l’aparell obscenament grotesc i imbellugable, l’arrossegador estrenu d’aquella mena de submarí fora d’element, sense potes ni rodes, segur, vós, per aquestes! I ho pot garantir, autenticar, sense cap mena de dubte, no solament pel posat inconfusible de desconfit que tragina, mort i tot, el mesquí difunt, o per les ungles amb les restes de pintura blanca que se li veuen d’una hora lluny, ans, sobretot, amb la prova que a la butxaca del malaguanyat assassí generalitzat hi ragui encara una de les tres o quatre preses de la xocolata que li donava, i recacegin-li la ferramenta, volen? Oi que hi romanen residus a la ferramenta de la presa o les preses que s’ha cruspides...?
—Àdhuc la senyoreta ho remarca, L’home mort del pianot blanc i vós, com bessons, i que veig que es moren, punyeterets gormands, per la mateixa xocolata.

(/=\)

—Rere rauran cosines
Amblès cuixes gens primes.
—De batabà tesbrines
Llurs conyets fet zestrall

For thibat ton batall.
—Oin tel zoboès
Totsè nanae norris.
—Pels quiet volen confès
Icà linfer net torris
Enlloc permolt cacorris
Novàs perdut brivall:
Cau zescale zavall
Al zous thifot zun tall
Iet romp zosso za pler.
—Cendra et zal cendrer.

(/=\)

—De totes les fins romàntiques de dos amants ensems, la fi més romàntica que he coneguda és la següent. Així és com periren ells dos, en Josuè Sabatella i en Grac Llimerols, sense cap dolor ni angoixa, al bell mig, al sancta sanctòrum com qui diu, de la descàrrega d'escombraries. Es veu que un capvespre fosc de cruel hivern, enfredorits, trobaren un femer fumoset; s'hi enfilaren i s'hi abrigaren, i amb l'escalforeta i abraçadets, àdhuc tremparen i cardaren, i cardant, a pleret anaren enfonsant-se al clot, i el sulfuret d'hidrogen, és clar, els embolicava com caritatiu piadós embolicament de mòmia, com mortalla amable, d'on que hom no els trobés morts fins al cap d'uns dies.

(/=\)

—Ara es pot dir. Aqueix Sabatella havia estat, de més jove, abans doncs no esdevingués un altre pòtol esparracadet com tots nosaltres, un bon i ben nodrit atleta. Havia conegut al seu ambient d'inútils i esforçats paladins un tal Aristarc Verdura, qui s'esqueia d'ésser majordom dels halters del rei. Pretengué en Sabatella fer-se amic d'en Verdura. Àdhuc arribaren a intimar sexualment. Llavors, a poc a poc, en

Sabatella, confidències de coixí, anà pouant i extraient els secrets del seu amant. Aprengué d’ensabonar i de fer reverències com els altres desgraciats cortesans. També es féu convidar d’estranquis al gimnàs del rei. Estudià i es desà ben desades a la closca les consignes per a les diverses avinenteses fins passant part davant les diferents guàrdies de palau ja no li eixien d’esme, i observà acuradament on amagaven les claus. Un bon dia en Josuè drogà n’Aristarc, i el deixà que dormís la droga al llit. Es disfressà de majordom d’halters i entrà al gimnàs amb tota familiaritat com si ell no fos ell, com si fos l’altre. Arribà el rei al gimnàs; un rei repugnant, presumit i pudent, com tots els reis, i de més a més molt merdetes i escanyolit, borbònic, degenerat, i en demanar els halters amb rotllanes de ferro prim, de quatre quilets pel cap alt a cada bec de barra, en Sabatella li encolomava sengles rotllanes de cent i mig. Llavors en Sabatella apujà ell com si fos un escuradents la feixuga barra i l’oferí al rei tot estiradot part de terra. El rei, amb un feble bleix d’esglai, encontinent deixà caure la barra, la qual, molt escaientment, el guillotinà de mig a mig. En Sabatella fugí del gimnàs com si li calgués anar a la comuna, i fet i fet, giravoltant per cantonades de palau, ja en foté el camp. Mentrestant, el pobre Aristarc, llepabaves professional, en despertar’s tot sol, tornà a casa seua, on àvols inspectors de la bòfia l’esperaven entre les ombres bo i disfressats de gossos rabiüts. En acabat de fer’l patir de valent, sense dir-li ni les raons, el pelaren allí mateix per tal d’estalviar’s ulteriorment cap pantomima judiciària.

(/=\)

—Quant a en Grac Llimerols crec que posseïa, entre d’altres atributs brillants d’allò pus, la, la com se’n diu, la facultat que caracteritza els ubics. Vull dir, te’l trobaves al lloc més impensat. Fossis on fossis sovint hi era. El cop més sonat fou quan jo tornava d’un centre d’estudis privat, molt llunyà,

diguem cap a migdia, amb un Sol que espetegava, i duia a l’esquena el caixot tot carregat de les molt serioses i prosopopeiques merdes acadèmiques, de tal manera que les merdes gairebé sobreeixien del caixot i àdhuc en rebia els escatxics al clatell, i tot d’una com n’anava, d’ujat, tractant de pujar amb la bicicleta una pujada abrupta d’allò pus, i fou aleshores que un camionàs esbufegós em féu perdre l’equilibri i au, cau el caixot, cau la bicicleta i caic.
—I caic tan malastrugament, vós, que ara em veig penjant a frec de fotre-me-la avall, i de prou lluny, tentinejant a caire de frau, i els blocs de marbre mal destralejats que eren arrenglerats ran de carretera, els grenys irregulars on pensava arrapar’m per a no relliscar cap al forat immens de baix, no eren sinó soques d’arbres arrencades i pintades de blanc, i si t’hi agafaves, ai malaurat, es bellugaven perillosament i s’haurien despreses i se t’haurien afegides de llast, avall, com un plom, devers aquell avern de frau ja prou enlluernadora de blanc i de ciment mig pres. S’esqueia (hò i més) que el camió gegantesc que apuntava el seu canó enorme vers el fons de la fondalada per a omplir’l encara més de ciment fresc ofegava, amb la seua sorollada, els meus crits de socors. Tanta de blancor, pensava, potser hi construiran qui sap si un altre Taj Mahal i tot. Mentrestant me n’adonava que per comptes d’arrapar-m’hi, em calia empènyer fort i devers la carretera qualsque de les soques blanques, o ja queia (o què iem), i el ciment em sebollia i m’esborrava definitivament.
—Fou aleshores, ep, on un braç prim, tot de tendons, em salvà de l’esfereïdor daltabaix.
—D’on surts (li dic a en Grac Llimerol), caigueres de cap aeroplà?
—En caiguí (fa), però no pas avui.
—Doncs de la lluna. De campar-te-la pels alous selènics on els selenites molt epicaricacs els panxots qui es deuen fotre, veient com en som, de barroers i matricides, els diguem-ne terrícoles. Cagaires i pitjor, destructors generalitzats, del niu

on covem, pouataires de verins, cleptòcrates de la mare, qui ja grinyola apocalípticament d’agonia. Addictes al fútil consum ostentós, només per a provocar infamement l’enveja d’altri. Astoradora nul·litat, fètid ramat de fats i fatus, sense cap gràcia i tan buidament tifes, oi cavà?
—No és pas ell qualcú qui faci gaire cas a rucs exabruptes d’aquella mena. M’assenyala per comptes aquell cotxet verd (no pas verd ampolla, verd paraigua, molt més claret) d’on ara emergien, ells també prou xiroiets, els infants adés hipotèticament segrestats.
—Segrestats segons perjuraven els risibles i carrinclons babuïns qui amb llurs xarons jutipiris titellencs de banals putxinel·lis i sanguinaris guinyols empastifaven, a través finestres de carrers per on, carregat amb el caixot o no, de cops tampoc no passes, les pantalles enceses dels ignorants qui les guipaven embadalits.
—Et convidava molt cusquet, prístin i a ca meua, a te i galetes; i a la canalleta a galetes i llet —li deia ara—, si no fos que, com em veus, no em trob sinó enlloc i prou brut de merda. D’acadèmic. La catipèn, cavà? No pas tanta com en fot la dels de la bòfia, és clar. Mes deunhidoneret. Els de la bòfia, ja ho saps, excrements que surten sempre carbassa; virulents a collons, ni per a femar gens no serveixen...
—Mes ara, com adés ell, tu callaves, i a mitja explicació, car, sorprès bon tros, adonant-te com te n’adonaves que, segurament més fascinador que mai no et creies, oidà!
—Ensems et venien damunt les catàrtiques minyonetes, les sis amb cabellets blaus i vestidets blancs, i, tira peixet, mills encar, veies que totes flairosetes i afectuosetes se t’encastaven a les cuixes, en acabat que, només percebre-les, tot d’una, tu tan íntimament satisfet...
—Car els sis sonets que maldaves per enllestir, màgicament, per concatenació afortunada d’acunços cerebrals, elles lligaven a la perfecció!
—Els sis sonets penjats, irresolts, mancant-los als sis un o dos versos finals, molt estratègics, doncs, cabdals. Els sis

sonets que confegies mentalment mentre pujaves l’espadada pujada amb la malaguanyada bicicleta de l’aparatós accident, au, ep, doncs com dic, les fetilleretes quatre o cinc o sis o set suposadament segrestades, d’espetec, què feien? Astrals, sílfides d’inspiració, te’ls afixaven benauradament a l’esment.
—*Els triatletes llurs jupetins grocs!*
—(Cridava una, i les altres en cridaven d’altres de perfectament escaients, i això aparentment a la babalà.)
—*Pigmeu safrà opalitzat pel Sol!*
—*Latrines de valkíries llurs peristàltics hímens!*
—*Muó a l’ozó pontífexs al sabó!*
—(Com el gran heroi en Carallot d’Antares, creies tot d’una comprendre-ho tot. Que tot lligava. Observaves al descobert l’univers merdós. Ai, de debò: xicotelles màgiques!)
—*Embrió fòssil monòton es dissol!*
—(Justa la fusta, famosa; el vers m’hi va d’allò milloret.)
—(...)
—I et somiaves sobrevivent d’innombrables retorns. I et deies, a cua de cervell, som-hi, doncs, que tot torni a començar, i tants de milions de cops com no calgui. Això rai. No em mouré pas, amb candeletes esperant... Que qui ens guarirà dels fil·lidis i flagels d’adelerat arqueà? Co zautònom, vull dir, cos autònom, afligit de cenestèsies contradictòries, sovint prou en simbiosi còsmica, allerat per l’amabilitat de l’animalitat, trobant entre els bambús d’aquell altre conglomerat planetari cornucòpies diverses, prou suraré. Com en aquest trobes astruc entre els panicals múrgoles, en aquell, l’exacte, l’adequat, millor, l’idoni, no pas miscel·lanis sofres càustics, ans l’anagnòrisi erògena que et vol emmirallat en sublim estany de fidedigne paradís.
—Cagadubtes! Que quan vindrà el bo a tomb? Que no n’hi haurà cap de debò convenient que et permetés aqueixa petita llibertat, vull dir, disbauxa? Mai?
—Que a quin altre univers adient no s’escaurà perfectament que, nacrat, anacrònic, embriac de goig, tricrom i sense

geps, cada sibil·la no et pots fotre amb rude rebel·lia? Despulla qui oscil·la i vacil·la repetidament planxada pel teu ferret molt roent. Sempre la mateixa fava als vòlvuls de cascun dels sis tortells. I elles llurs fruïcions agraïdes transformades en amusadors mussitats gens esmussats entretocs de muses?
—Cert que, com papallones entre assolellades flors, les noietes qui, adés entotsolades ens esguardàvem al mirall, ens hi xalàvem solcats els maginets per totes les ximpleries del món, i no ens adonàvem ni a quin univers no havíem anades a raure suara.
—(No els ho diguis. Adoneu-vos-en: —*Si l'infern és repetició infinita, l'univers mateix és sempre l'infern*.)
—(Qui so encar? Què hi diu, llosa asclada? —*Naix pet i peix, i mor poètic, de joia curull, cardant-se les sis muses ni de bon tros encar mica núbils*.)
—En l'endemig, quanta de naixença contundent no atapeeixes sorneguer a la lleixa dels cossos no gens volguts? Culs de babuïns, nassos de mandrils, vasts masseters que masteguen durs tendrums mentre voltors dimorfs alhora clericals i carronyaires sens vergonya bramen carrinclons himnes esportius en gespes xaronament verdes?
—*Què hi feia a Mònegue àgraf granot?*
—(Aviava llavors la darrera.)
—Sac i peres, noia sisena! Que content no em fas! Els sis sonets resolts!

(/=\)

—(…)
—Grac! Grac Llimerols! I les xicoies, i les xicoies?
—Quines xicoies…?

(/=\)

—Havia estat construint un poema que em semblava immens, cabdal, collonut. Tret que, desesperat, m’hi mancava el darrer vers. Havia romàs el dia sencer al llit, enfredorit, sense haver tastat re, i ara s’atansava la puta nit i encar romania dejú, d’idees sobretot. El vers, el vers, se m’esquitllava sempre dels dits, relliscós com cagalló de follet ventís. Al cap d’estona, ens colgava, plena de fel, la nit. Panxuda, la dona vingué a gitar’s. Se’m llençà nua al costat. Havia vinguda satisfeta, tipa, i somreia, potser una mica trompa i tot. Li vaig ullar aquell ventre tot blanc. Platxeriós, començí amb el llapis a dibuixar-hi lleument, com qui assaja d’escriure-hi el darrer vers maleït. A la seua pell, que el traç del llapis solcava en rosa, s’hi aixecaven cuscs tremolins. El cresp oceànic de la seua panxa de trast en trast un oneig el sacsava. Es veu que li feia pessigolles amb el carbonet de la punta del llapis. I de sobte, ai, un espasme letal. Letal per a ella. Al seu ventre blanc on hi escrivia de per riure el vers mancant, el llapis s’hi havia enfonsat gairebé sencer. Brollador vermell. Sangada al llit.
—“M’has mort, m’has mort,” amb un fil de veu, dona qui es rebrega com paper cremat. “No, no, em pensava que només et feia pessigolles,” esverat. “Pessigolles mortals,” el darrer que digué.
—*You’ve killed me.*
—*But I was only tickling you.*
—*Tickled to death. Ha ha*.
—Quelcom o qualcú trucava a la porta. Trucs ominosos que em maten d’esglai.
—*Mà morta mà morta truca a la porta*.
—Em suavitzen tentacles innocus... qui em neixen com pensaments de carícies. Brises de bes de flor.
—*Cos assassí presenta-te’m ací!*
—Congriat en l’ambre de quallada sang, al sostre creia veure-hi, reflectit de quin toll roent de fresca lava, ara que çassús el Sol esclatava, el vers: el vers!
—La nua beutat qui potser encar romania plantada fora, ara

fora tota arronyacada, cor-rosegada pels aspres elements suscitats per tantes de malaguanyades revolucions al voltant d'astres qui amb els eons s'esmorteïen com flames d'espelmes sense prou ble.
—Ara que l'espitxava, ullava avall. Çajús els arbres rebrollaven en la viva vermellor. Se m'encenia alhora el ble amb el foc conyal de l'ecplèctica meravellosa morta.
—*Somiós Dionís, que l'araig perduri!*

(/=\)

—Segons sents dir de trast en trast en Colom era tan tanoca que, nat només amb un sol ou, se l'acabà trencant, fent malbé completament. Desgraciat. És cosa coneguda arreu: una altra rucada de les que t'ensenyaven, em sembla, que de ben marrec i tot.
—Que com se'l va aixafar i destrossar d'aquella manera tan definitiva...?
—Doncs de vegades hi he pensat. Potser se la pelava massa bàrbarament, i *crec!*. I *plaf!*. L'ou a parir parteres, fa?
—Doncs no; era massa betzol per a que li passés pel caparró de pelar-se-la. Més imbècil que cap dels tres mil bilions d'organismes qui em rauen de gatzara pels budells. Almenys ells saben què hi han vingut a fotre, al món.
—Tant se val. Després, últimament, s'ha anat sabent. Els investigadors, els tècnics en la qüestió, s'hi ficaven de ferm i... —Es veu que és que volia canviar-se'l de lloc. Volia, capdecony datpelcul, posar-se'l "*en ariet*", com diuen els historiadors especialistes qui com dic escatien la veritat, ço és, el volia que li apuntés cap endavant, no pas cap avall; el volia que li fes com si li trempés, car amb la seua pobra xil·la ni a trempar com els altres noiets, el tros d'ase, no havia encara après.
—Bestieta, com tot bon cretí, tant monejar-hi, se l'esclafà.
—Doncs bé.
—Com un altre Colom històric, i sobretot histèric, hi havia

també el merdissaire Ferran Monacal qui es veu que havia sentida l’expressió “tread on eggs” (feta servir per a dir “potser que vagis amb peus de plom” o “belleu que paressis ara compte a fer com cal”, com un qui “caminés damunt ous”, “per por de fer cap error potser fatal”), i, fatalment equivocat, ell es cregué, estaquirot, que no es tractés pas de qualque bona figura de ioga, i atès que no podia, per manca de pèmpins, llogar cap dona primeta que li ho fes, provà de fer-s’ho ell mateix, trepitjar’s els ous, amb la malastrugança concomitant que acabà esguerrat i amb l’escrot regalimant-li lletja truita.

(/=\)

—A cap festa on m’hi han dut per força, a contracor, car tota festa, fonofòbic com soc, em duu a pànic intens, si mai qualcuna emboirada bleda no em demana per què, de ballar, gens, li responc (si hi gos, car els de més de cops no gos trencar la quelònica closca hipòcrita i a tot estirar només sé aixecar un pelet i molt vergonyosament les meues polsegoses espatlles d’espatllat), li responc, dic, i sense ja amagar’m els badalls, ni anar-hi amb indistints mormols, amb una d’aquelles espontànies rauxes baladreres de tímid empoixevolit, com de vegades se t’empoixevoleix tota sola la xil·la i et fots a trempar sense ni com ve ni com va, li responc, doncs, si fa no fa, *Ja ballaré, recony! Som-hi, saps què? Ja ballaré prou quan, cadàver, els cucs carnívors, en llur voraç orgia, no em faran l’encara més botxinejat cos ballar per força; i a tots ops, tant se val, això rai; ja no trigarà gaire d’esdevenir’s, la cosa, poc cal que te’n xautis gens; ja no trigaran gaire més a veure’m, els irreverents dimonis subterranis, com la despulla horrorosa de valent no em balla; car al capdavall (no pas?), tot cos prou és destinat, vulgui no vulgui, pelleringa espantosa, a ballar una darrera dansa macabra*.
—A aquella casa de fat i encarcarat i ficte xivarri, per

fortuna, en el futur, no m’hi voldran veure ficar mai pus les peülles de ruc orc i matusser. Quina necròfoba esgarrifaó (no fa?) que haguessin de tornar a suportar els brams que embrutaven i embromallaven l’erònia, irracional, escarransida, somorta, sinistra, xera llur, ni llurs insípids marruqueigs parroquials, amb cap altra pueril rebequeria de ramalada que ho escombra tot cap als només mig ajustats sarcòfags que, afamegats, de tota manera sempre romanien prests a endrapar-se’ls, firaires del no res.

(/=\)

—(*Violador excels de dietaris de femelles*.)

—Guaitajorns (dietari) de dona que sé que existeix
Guaitajorns que (fi com l’inexistent) sempre he estat capaç
Tard o d’hora de violar.
—Res tan divertit llavors com de llegir’ls
(Els dietaris de les amigues i parentes de la dona.)
—Vós, la joia de trobar-hi de cops un esment fugisser
I el fàstic llavors que indefectiblement hi diuen que els faig
Com hi exprimeixen llur avorrició
I com em tracten (a baqueta!)
Tantost se n’adonen (immediatament) del sotmès i cagat...
Del faldilletes i el desnerit ninotet tremolós com rat neulit i enfredorit...
Del menyspreable i abjecte com cuquet merdós
Que palesament no so.
—I els panxots aleshores que m’hi faig
I sovint de benaurat afegitó trempant-hi de valent!
—Car sí ves, què hi farem!
D’ésser insultat per les dones
Sempre m’ha fet (sortós!) el mateix màgic efecte.

(/=\)

—**Darrers tasts de runa**.

—Comprenc que hom estigui fastiguejat pels conys — qui sap, potser, tip, adés, no gaire fa, n’ha haguts massa, per exemple — (o potser s’estima més diguem-ne d’altres llepolies) — (com ara posem que és molt llefec de pixotes i espardenyes) — o pel que sigui, què hi farem, allò l’embafa, el disgusta.
—Ara, aquest només és un mal seu, una mancança, una defallença de gust, un tastar xaró o xerec, un fàstic seu que l’afligeix, pobrissó, com n’hi ha qui es troben que els foten basques la carn de cavall, o el cap de bé rostit, o els caragols, o el bròquil...
—El que no serà mai és culpa diguem-ne intrínseca dels conys mateixos; dels conys com a conys, ca? Els conys (en el fàstic que fòtiguen o no fòtiguen al fastijós) són sempre innocents.
—I això em duu a l’esment aquell jorn on de jovenet feia de cambrer a la costa, en un hotel d’estiu, d’aquells que s’omplien d’anglesos i d’alemanys qui hi venien eixamenats, menats per ximples espletadors de llanuts, i hom (de peles famèlic) els duia a veure petites datpelculades, carrinclonades de xarnec (una correguda de vedells, una ballada d’andalús pollós), i llavors hom els lleixava anar, que es rostissin a la platja, i les nits que cardessin tant com els fos llegut i la pell cremada els ho allerés, i llavors res, tornem-hi a casa, tots ensems, en ramat, a pencar-hi desesperadament una anyet més.
—Doncs un migdia avançat on tothom (gairebé) era a la platja (els de més, amb escreix) o clapant bo i fent la migdiada (quatre gats extenuats), una dona de les qui s’estaven a l’hotel, lletjota, grassa, granada, tornà de fora i digué a la dona del bar que el cambrer li pugés una d’aquelles menes de bunyols en forma de tor, llefiscosos, repugnants, fastigosament ensucrats, embafadors només d’ensumar’ls, que després, massa de xafogor per a ella

avui, se n’anava a descansar una miqueta per a estar fresqueta per a la nit.
—La dona (una pobletana casolana, sense gaire idea de l’anglès ni de l’alemany, llengües que prou xampurreig millor que no pas ella), la dona de la barra del bar de baix, dic, on feia doncs de cambrer em va manar llavors que agafés un plateret lluent com un soleret i que hi empastifés un dònut i que tot plegat ho pugés a la cambra aquella que li havia indicada la donota forastera. Ço que fiu, tustant, i llavors entrant, tantost la veu m’ho va permetre, i esperant que la clienta, la qual era estirada al llit es veu que nua, amb una tovallola mig embolicada al cos, m’assenyalés què fer. Em féu ficar el plateret, ara sollat amb el bunyol, damunt la tauleta i en aquell moment, per tal només suposadament d’anar a prendre amb dos dits de cosó aviciat aquell petit fètid pneumàtic, i ensems ella fotent cara d’inepta seductriu molt puta, fent veure amb dentetes de rat que el tastava, i a l’encop, amb un garguirotet amb l’ungla de l’esquerrà auricular, pretenent fent-me arribar una molleta del nefast tragitívol producte (molleta altament repel·lent, ja a mig camí alhora esmicolant-se en múltiples esclats, mantes irritacions entòptiques causant-m’hi, de fosfens que em repeteixen al monitor asclat de l’ànima, i infinitament, i en totes les giracions imaginables, les imatges de l’oliós bunyol odiat, l’abjecta coca o pastís; fatal molleta, doncs, que em fa cap i em fa cap, i que, irremissiblement, implacablement, se m’estavellarà damunt com la fi del món), enretirà, oblidosament com qui diu, ella, la tovallola, i s’eixarrancà, cony mocós badat.
—Ausades, yes, ma’am, yes. Pluja de pampallugues veig, pres de vertigen, pensant, *Bunyol safarós, apostematós: d’un tast al vòmit*. Mes, entre les impressions feridores del mareig, boirosament hi veig també el vult horroritzat de la donota, potser llavors (ella) pensant, *Mon cony: d’un tast al vòmit*.
—I tot allò que ara albir més clar, adés carregat alhora amb

els coneixements banals d’aquells anys. Car ben segur que no ignorava pas la brama, i segurament el fet, que els cambrers a la costa cardar amb turistes rai. El meu predecessor de cambrer al bar de baix (el qual segons la dona del bar, una vella de quaranta o cinquanta anys, indígena del poble mateix i qui feia aquella feina feia ja unes quantes temporades, m’havia dit que era, *Alt i meravellosament plantat, amb uns ulls negres i ardorosos, encantador com un artista de cine, no pas com tu, molt més home que no tu, i tant, i tant, on va a parar?*) rebia constantment, tot i qui sap el bell minyó aquell anys on parava, cartes postals d’il·lusionades angleses i alemanyes qui deien de tindre’l al cor, es confessaven corcrebades d’enyor, tot plegat una pila excrementícia de texts adotzenats enllardonats amb paleses insinuacions sexuals.
—Tret que jo re.
—*Em demaneu doncs si mai xinguí gaire?*
—*Gens, mai no xinguí gens*. (Me’n record que els deia molt seriosament als dos ridículs germans companys de feina, molt més joves que no jo, catorze, quinze anys, quan jo ja n’havia fets divuit, i qui treballaven a la cuina de rentaplats i de trivials remena-cassoles, i que pujaven els estius de qualque poblet perdut a l’àrida geografia africana de part de per allà baix, i aquell dia m’havien vist escriure densos pensaments a una llibreta on anotava idees de pes, les meus molt astoradorament heroiques aventures intel·lectuals, i, en prendre-me-la i si fa no fa llegir-hi mica, i entendre no se pas si gaire re, pobres tanoques, van endevinar nogensmenys, rient-se’n i d’oprobi farcint-me, que la meua cigaleta mai no havia tastats conys.)
—Tant se val. El cas és que...
—Es va escaure llavors, doncs, que, per casualitat, veure el cony bavós a la donota i vindre’m un mal regust a la gola tot fou u. Tret és clar que no era pas que em fes fàstic el cony aquell, era que amb la musica de l’antre de cardar de baix que pujava fins al racó on havia de dormir, i molt mal

clapat, doncs, i havent paït malament el sopar, amb el ventre per tant del tot deslllorigat, i conseqüentment amb rodaments de cap, migranyós, orxegués en aquell moment, em vinguessin unes arcades terribles, que tot plegat s'escaigués que si no volia vomitar allí mateix més valia que fotés el camp a cap canfelip a bescanviar-hi la peceta. On que m'allunyés isnell i rabent, sense esperar cap altra propina que la meravellosa observació d'un cony de molt a prop.

—La qüestió, no re. Que l'endemà no sé pas si les meues sumptuoses basques hi tinguessin res a pelar, però el cas fou que hi havia, cap a les onze del matí, un moviment estrany a l'hotel, amb gent misteriosa qui xiuxiuejaven i es bellugaven fugaçment, i qui al capdavall treien un cos embolicat en llençols, i tot tornant de la cuina, on m'havia tocat de recollir-hi, part de terra, amb dos cauts dits de presumpte al·lèrgic, com qui recull a la barra del bar tant de canvi llefiscós i dispers, tot aquell altre fàstic dels cactus i dels musclos podrits, restes descartades de la "paella" per als turistes de demà migdia per al dinar, i me li vaig atansar, i li vaig demanar, fluixet, a la dona del bar, si sabia qui era el mort, i em va dir que un "soldat massa enamorat", tret que en aquell moment unes pessigolles al clatell em van fer tombar sobtadament el cap, i vaig veure els ulls envidrats de la dona del bunyol en forma de tor que se'm clavaven damunt durant un instant, abans un dels misteriosos qui l'anaven a descarregar a cap portamaletes d'un cotxe negre no li tornés a tapar la cara amb una punta de llençol.

—*Com s'ha mort el soldat?* (Vaig demanar múrriament a la dona del bar.)

—*S'ha mort ell mateix*. (Va empescar's per al meu benefici exclusiu la megalòmana mala meuca.) *Coses de l'amor exòtica, tu. Havia comprat a un pagès ahir un furot, i se l'embotí aquesta nit recte amunt, mentre, catàrtic, s'amputava. S'amputava amb les dents l'aparell seu*

microscòpic, típica apofal·lació d'enfollit llimac, i tot per tal de demostrar-li al seu amant, car era un soldat de marina i doncs marieta passiu, com tots, que no cal tindre aitampoc (no pas?) un fal·lus megalític per a no haver de viure en perenne celibat.
—Com cap altre badoc braman de mel·liflu flàccid ble, voleu dir? D'aquells qui, totjorn restrets, diuen sovint tòtiles màximes, o, pitjor, les escriuen a una llibreta? Braman qui, sense bramar gens, ans amb xiuxiueigs de traïdor, magnànim conseller, us recomana d'agafar cap vencill o cordill de flairosos mocassins, ben assaonat amb els productes més ineptes ni flatulents dels budells, per a llavors estrangular-te'n els ouets perquè, amb els mesos, privats de tota saba sanguínia, no es tornin eixuts com panses de molt frèvols espotzims, d'on amb cap empenteta no els puguis (escissió precisa), amb cap altre garguirotet de no re, desencastar-te'ls com cap altra crosteta repulsiva de no gens volguda excrescència o tumor tubular, sarcoma en forma de tor enfigassós, dònut de podrida carn, i tot això refutant qualssevol sofrences, i usurpant totes les altres més útils panacees, i estalviant-te al plegat la més minúscula cicatriu? Ca? Què voleu pus?
—*Per les ones del so, tan semblants a les de la meua permanent, sempiterna, permanent, no creus? Doncs què? Que hi cavalcava, pòstum, l'esgarip del mort*.
—Així mateix devia sentir'l jo, tret que en el meu cas, amb la dèria incansable del nightclub de baix, sempre amb el mateix ritme de mal de cap, segurament que em creia que allò no venia sinó de les empentes dels acròbates balladors, qualcun fotent-se de creus, entre les típiques contorsions espasmòdiques, i si això no, definitivament, una altre dels banals, vulgars, orgasmes de folles femelles que en la semifoscor, davall del meu racó nocturn mateix, cada nit em raten.
—*O potser era, elegíac, el furotet, qui, pobrissó, ara rosegant a lloure cadàver, escandallant l'ànima de*

l’inexistent, s’escanyava d’angoixa.
—Les queixalades del furot emmirallant les queixalades del mal sorge vostre bo i tolent-se, inhàbil, l’apendicle (com en dèieu?) (el llimac?), i no ens oblidéssim, vós, dels testicles, els eixuts testicles.
—*Tot plegat que, com et dic, amb quin esclat el matalot escorxat no es plany, fatu, aqueixa remota nit d’anit on jo, qui com saps clap a casa, entre enceses fritil·làries, escil·les, aristel·les, i entre les cendres de les padrines, i les crisàlides d’avior, i d’altres carronyes funeràries, com ara, desats en urnes, aixoplugats en píxides, anèl·lids, arcel·les, i, en fi, tallem-hi, això rai, invertebrats a balquena, em desempalleg doncs llavors d’espetec del masec de mon marit, de qui la llengua de salmó em duu tothora a horribles delinqüents espoderaments, on ell, nugatori, boví, maimó insecte, qui encara es rabeja en tasts enèsims, em veu fruint-hi deliqüescent, on l’esglai de tantost em fa sollar’m de faisó gens il·lectriu, i a ell, de gormand esteta, me’l duu, en l’apoteosi de l’impacte, derelicte qui s’exhibeix enmig de la turbulència oceànica, per posar un exemple nàutic, a esborrat, escotiflat, infecte…, me’l duu, com dic, a caire d’ictus*.
—Es veu que indesencastables petites memòries d’infància, com a d’altres qui conec en les obres dels grans existencialistes, el duen, compulsiu, a amorrar-se-vos al dallonses i a barrigar-hi, pec català, com albardà rere la gla, i tot això a despit de cada daltabaix ni crit ambient, car l’apocalipsi mateix podria instal·lar’s que ells, ni cas, xarrupa que xarruparàs.
—*Aquell crit! La dona, la vellarra qui em precedí a la barra, sabia (jo) que se la pelava constantment; era veïna nostra, i li fiu present, arrencat de l’hortet, d’un d’aquells carbassons especials, una luffa, tret que era de la collita no pas d’enguany, i, com havia previst, se l’embotí a l’indret, on, si crua, vull dir, abans no ha esdevinguda fregall, això rai, un cop rasposa, emprada de godomassí per l’ogressa, mal rai, i*

el crit que féu, semblant, semblant. Aquell estiu havia d'anar la pobra al ginecòleg tan sovint, la vaig haver de substituir, on el propietari bo i veient quin tresor no soc, ja em lloga de per de bo i, com veus, indefinidament.
—La vostra arnada veïnarra, la claupassada al·lotarra qui entre camaleons i filodendres patèticament part de fufa es dessagna, i amunt, al llit de la cambra de dalt, la meua clienta, quin parell, ca? Car la vostra com la meua, oi, equivalents? Hi ficava messions que es tractava d'una altra lletja, grassa, ignorant proletària, una altra dona-dònut, com qui diu, com ara la del cony de dònut de les cremes més llepissoses (i menys llepívoles) farcit, la qual... (Me n'adoní de l'espifiada:) *Ai!*
—*Aqueixa canalla no em foten mai cas!*
—Perdó, no us desespereu! (Car li brollaven arreu les serps.) Volia dir... No, no! Em referia al sorge culós a qual vós us referíeu d'antuvi, és clar!
(...)
—On, ara que, tot travessant, deus ex machina, de la porta d'entrada al bar fins a la seua oficina, s'esqueia de fer ventís acte de presència el propietari...
—*Uf, ja soc ací...!*
—Ho aprofita sobtadament la fementida dona de la barra per a... Per a, feta una medusa, com dic, reptar'm de valent.
—*Massa aigua a les torretes, aviat totes les plantes ofegades!*
—Ullat amenaçadorament pel mafiós propietari.
(...)
—I què altre hi elaborava en acabat a la llibreta? (Instintiu, il·ludit pel sempre adotzenat instant, ja he dit que hi traslladava, del sensori al paper, les obsessions i d'altres si fa no fa estimulants efímeres fal·leres.)
—Dons hi diu (responc), si fa no fa, nitament (encara i sempre embolicat pel soroll enruquidor de l'infernal nightclub subterrani, hipogeu – què dic? – cdònic) a la meua presumptuosa llibreta dels molt esplendorosos pensaments.

La llibreta dels dinou anys (que amb urc excessiu duu «*Darrers tasts de runa*» com a encapçalament).
—(*What about the following...?*)
(...) «—*Ja soc ací* diu el crestat cretí/ i pren possessió del seu jardí/ un genuí jardí paradisíac/ d'aquells de rabejar't a les banyeres/ ben repenjat lluny de brocs i buneres/ a somiar-t'hi pagès nimfomaníac/ escoltant la curta ona fugissera/ de les remotes ràdios estrangeres/ amb musiques dels anys dels diplodocs/ de les que volen innombrables tocs/ a la mateixa tecla plugissera/ fins que no cau cap aiguat demoníac/ on esdevé aquari ton jardí/ aquell jardí adés paradisíac/ i ara epicentre de tot mal de ventre/ car s'hi fan cocodrils o bèstia afí/ i qui és tan valent d'esmunyir-se'n entre / i arrambar's al sòlid rocós confí / viu encar passat tant tràgic tragí?»
(...)
—L'endemà presentava la meua dimissió. (I em feia pagar gaire? No. Em feia vilipendiar, em feia tractar, un cop més, de poc complidor.) (No sé què em garratibava que no plegava cap còdol gros o llambordí i no l'estavellava al vidrot del finestral de vora l'entrada, davant la barra de la defraudadora.)
—A tota esdevinença, me n'anava, novament estort, cap a l'estació.
(...)
—I, assegut al banc de fusta, entre salvatges trontolls, durant el viatge, en llegies, de l'estada a la costa, complementàries impressions.
(...)
«—Aquesta nit abans d'anar a clapar fotia un cop d'ull al nightclub de baix. Pel fet que soc obrer de l'establiment, havia dret a penetrar-hi (*fins i tot a penetrar-hi tants de conys com podia fàcilment convèncer, car pler de conys ebris o altrament dopats, de nits, a l'antre de baix, oi?*, afegia el propietari en llogar'm, com si allò fos cap justificació per a la merdegadeta de no re que em pagava).

«—Horroritzat, nauseàtic, no hi romanc ni un ja prou traumàtic instant. Bandes de pallussos pallassos, escamots de bàrbars, i brètols i babaus, en enfonyalls gens higiènics s'amunteguen i es conxorxen, i, bròfec com cal, l'home de geni, molt desil·lusionadament se n'escandalitza i en recula renegant. *Fotem-ne el camp i no hi tornéssim mai més*.
«—L'anal banal. L'emètica abominació. L'orgia indestriable. Les rialles buides, la gatzara absurda, l'insult i la riota mòrbida que retruny i retorna, ecoica. La descordada fira dels cossos efervescents, putrescents.
«—*Niemand kann uns trennen*, esgaripava una veu, no escatia si d'allò més gai ni ple de joia o amb terror immensa.»
(...)
«—Niu de larves en fusta molla i surenca, tota corcada.
«—Tots aquells cossos nus i barrejats qui enyoren a la bestreta el fossat comú. Estranys espècimens, ausades, nus com cucs, amb certs tentacles, els uns, estocàsticament, inversemblantment, burxaven insistents en certes cavitats d'altri.
«—Tant de cos confós en vomitori entortolligament, em duu la duad a l'esment.
«—Desrengat, al·lucinat, duc l'ull abís avall on els lívids grumolls de lúbrics cadàvers el corrent se'ls enduu en trista barreja indiscriminada. Obliteració o neteja calgudes, em dic.»
(...)
«—Qui l'encobeeix? No. Nom plantificat. Mon nom m'és merda a les orelles. Per això no el dic mai, i si el digués diria que em dic Merda. Merda Alezorelles.
«—O per als descreguts qui potser no em creurien o creurien que faig xanxa, Quisca, diria. Quisca Alezorelles. Molt més portable.
«—Ça com lla, quisca o merda, excrements o femta, res no aturarà la molt ferotgement esbojarrada ensulsiada de merda total portada impetuosament avall per la duad, i

enllà d’enllà d’enllà d’enllà d’enlloc.»
(...)
«—I un altre episodi pregonament formatiu ara me’n record que l’abjecta visió em dugué a l’esme.
«—L’episodi de la tràgica exhumació del lloret de la tieta Tal·lulah.
«—S’escaigué que no gaires setmanes després que haguéssim sebollit a un racó del corral aquell benaurat lloret tan intel·ligent, l’atzar propici em féu llegir, en una publicació per a minyons, una lliçó de taxidèrmia elemental.
«—Volguí doncs (magnífica idea) també empallar’l, justament com el savi mussol qui sempre et sotja amb impertorbables ulls negres i grocs lluents al capdamunt del bufet del menjador.
«—Aprofití la fosca nit, i amb una lot, silent, m’immergí perilloses pregoneses del corral endins. Impulsiu lèmur, finet com l’íncube qui s’introdueix al cony més clos i s’hi immisceix com peixet adorable... I enderiat i sinistre. Sinistre altrament, com dolç malson on tanta de dolçor esclata a la fi en monstruosa molt acollonidora representació, som-hi doncs tanmateix, valent, a descolgar-hi el colt lloret qui tantes de respostes precises no donà a les meues elucubracions de marrec molt viu.
«—Greu manifestació de la natura esborronadorament cruel. El pardalet pudia esgarrifosament, i les larves grasses l’havien rebentat i no en pescaves cap bocinet mig factible per a muntar ni farcir. Els ardits dits que carallotament enfonsares, pestilents romangueren, per molt que te’ls rentessis amb flairosos sabons, durant qui-sap-los els dies.
«—Taxidermista frustrat, mai més no em dediquí a aquella tasca atroç. Hi havia potser quelcom que hom no havia reeixit a capir. Hom falleix belleu a veure-ho clar. Mes tant se val. Els morts, fet i fet, hom decideix, saps què? Cal no emprenyar’ls mai. Sempre he estat un home molt net, amb vocació d’escombriaire gairebé ençà de nat.»
(...)

«—Llavors, tornem-hi. Esmunyint-me com ànima condemnada de l’eixordador catau fastigós, ensopegava amb la recepcionista de la porta del davant. Una negreta escarransideta, sense carns, molt dinguilla, molt cassigall. *Wanna have a good time?* Vols passar una bona estona?
«—Quina mena, de bona estona?
«—Murri, ja ho saps.
«—Voleu dir xingant? (No sé pas si em sent del tot. Un tic de tremolós neguit mentre empegueït se m’esvaeix el xeric.)
«—What?
«—*Només xing amb conys esclets. Només amb conys esclets xing. Prou por de tot entec tinc. De tot entec en tinc tinc*. Scant the inkstand worth my ink. *A cap morter no hi xering. Ni amb mon matràs mai hi dring. Ni hi fan mos ous de zing-zing. Que no és net com got on trinc*. Scant the inkstand worth my ink. *A re altre no m’avinc. Mai ni mica m’empoting. Si trepig d’amor el ring*. Scant the inkstand worth my ink.
«—Say again?»
(...)
«—Crec que abans de partir de l’antre execrat, d’aquell temple de preveres sòlitament disbauxats, un o altre dels nefaris ens delictius, una altra repulsiva mènada potser, em convidava (no gaire d’estranquis) a cony.
«—*Un entrepanet d’espiroquetes i gonococs?*
«—*M’estimaria més un de gambetes i aladrocs*.
«—*En almadroc?*
«—*Sia*.»
(...)
«—Em mantinc propinc a l’uix vulvar, quan, com dic, volent eixir isnell d’aquella abominació de gimnàs pestilent, aquell insalubre clot fangós, per a lleixar passar un grumoll sorollós de bípedes ambigus qui s’hi emboteixen, romanc arrambat, en la quasi invisibilitat, fent-hi l’orni, com el qui no hi és, fos en la foscor vermella del corredor vaginal, de la postermosa vidiella que mena lluny d’aquell ventre d’iniquitat, aquell

bàratre bullent on es coven (i de continu es desclouen en nequícies venèries) els ous del cocodril pustulós de la lubricitat.
«—Un dels espècimens hermafrodítics, el darrer a la cua, s'aixeca les faldilles i al vèrtex d'unes esteses de pell plena de butllofes, em mostra de l'osca l'esca.
«—*Diling-diling, vcigdà gatov! (Sempre prompte!)* — fa, bo i remenant-se l'hiperbòlic esquellerinc del cony (o el vit embrionari, subdesenvolupat).
«—D'aquell flagell espellifat qui voldria ésser'n malaguanyat, pollós, alumne? No pas el tit.
«—Bo i mastegant una gruixuda mossada de plomes (escabres glaceres gargamell avall), la bel·luïna beutat, l'hòrrida bèl·lua, només li dic que si vol es desi enjondre, que al meu si no hi cap.
«—*Ai el ruquet! Qui en dona un rot d'all ni de col cap pet?* — diu, amb tota la raó.»
(...)
«—Aleshores, és clar, in the safety on my own womby corner, havent-me rentat les mans i el nas insistentment, he somiat en tots aqueixos innocents infantons adés lleixats a caire d'espadat.
«—I és clar que sé que cauran. I, nogensmenys, paralitzat, no em moc.
«—I ara en veig caure un, graciós, nu, rosset (angèlic, en el bon sentit).
«—I penja d'un fil d'aranya, i sa germaneta, encara més feble i menudeta, i tan meravellosament bastida com el minyonet, s'esfereeix i el vol salvar, i l'arrapa a l'instant suprem per les manetes, desesperadament, tota estesa de bocaterrosa al terra relliscós, ran d'abís, a trenc de la gran trompada, i amb la tensió i l'angoixa les manetes els suen, i sé indubtable que ambdós se la fotran avall, esclafats irremissiblement.
«—I he cridat que llur mare es desvetllés, i he sentides matusseres corregudes rere la finestra on ho estic veient

tot...
«—Veient-ho tot... Petrificat. I incapaç. Massa covard. Incapaç de salvar'n cap.»
(...)
«—I el segon somni...
«—*Am Ufer*...
«—*Am Ufer*, anava dient, ara no pas despert del tot.
«—L'aigua esbojarradament esventada de la duad s'havia fosa de sobte. O hom, quelcom (qualque onada?), ens havia llençats fora de fatal corrent, devers la vora, i ara em veig nedant al sec.
«—Nedava, millor dit, entre relliscosos cossos.
«—*Am Ufer, schwimmend... im... trockenen Boden... zwischen... glitschige Körpern*...»
(...)
«—I ara que hi som...
«—*Per què hi ha matèria per comptes de no haver'n gens...?*
«—Això em ratava el cervell, sobretot jagut de nits. Això m'interessava i prou: saber d'on venia la matèria. No em capficaven ni mica llavors els epifenòmens de la matèria. Els epifenòmens, tots n'eixien, en brollaven. Sense matèria, re.
«—Viure, morir, evolucions, metamorfosis, els cossos, els "esperits", les "consciències", les societats i civilitzacions, els sistemes solars i els infinits universos: tot això era subsidiari; tot això depenia de l'existència prèvia de quelcom apellat matèria.
«—Per això cercava paperots seriosos arreu, i en resseguia assíduament corondells i entrefilets amb les severes xàvegues dels ulls, per a enxarxar-hi cap esmunyedís nucli de veritat.
«—I ferm m'aferrava entre les il·luminadores pàgines als sensoris més exalçats.
«—Com s'escaigué amb el noiet nerviós i immensament net i polit qui va morir penjat al jardí de l'altre hotel quan hi fèiem, ell de coquí i jo de rentaplats, i en vaig poder llegir

les idees clares *a la seua* llibreta, així amb la llibreta de la pageseta poetessa qui, tan joveneta, perí de cranc de mamella.
«—Ells foren els savis per a mi més accessibles. Tret que ni l'un ni l'altra no hi tocaven mica. Qui hi tocà més i millor, ni cal dir, fou el lloret de la tieta Tal·lulah.
«—Em va dir, *Manoi, saps què? Com tu, culcaic perplex davant l'orgia descordada de l'eixuta matèria feta orgànica substància. Coetani amb la delitosa suoreta a les pells colrades de les dones i pardales caldes, l'estrany espècimen qui ets, meteòric acròbata, com a tu la qüestió també a mi em dinamita l'espasa, i em torna eunuc; corrosiva, abassega mon interès ara perdut per tot altre quòdlibet que no sigui el que mortalment suara em proposares. On la meua possible motivació per a existir (no pas en la imaginació boja, ans en la realitat palpable) es veu seriosament compromesa*.
«—*Ara, cercar el no re en el tot, què hi hauria de més inútil? Com (bon'altra!), com qui cerqués, dic, l'absolut al forat del meu cul — no hi trobarà pas sinó absoluta merda*.
«—No pas que em convencés del tot, per xo que (pobret de mi, una mica més instruït amb els anys i panys) si fa no fa (què hi farem?) nogensmenys (hi) perseveri.»
(…)
«—El temps s'escola rabent
Aviat he perduda de la primera a la darrera dent.
Embolicat en un llençol esvellegat
Tost al podrimener m'hauran llençat.
Tost de manguis no en romandrà ni gota de re
En cap dels estrats de l'antropocè.
—Zero forma zero contingut
Això he esdevingut.
—Llei de vida o llei de l'embut
En un tres i no res a cap azimut no he cabut.
Breu singlot en l'escabrosa atmosfera
De cap dels interminables extingits l'infinit no pas gens se n'afal·lera.»

(/=\)

—Sempre em dic d’una altra manera.
—Car tantost acceptes un nom (no pas gaire millor: quan acceptes un nombre o una xifra o una sèrie identificatòria) que hom et plantifica sense ni demanar-te’n l’aprovació, acceptes d’entrar dins un sistema de control — acceptes doncs d’ésser controlat per altri.
—No ets llavors pas millor que un gos, a qui el propietari encoloma un nom.
—Allò que cal és que tu mateix et triïs cap nom i que te’n triïs a mesura que et roti tants com vulguis.
—Tria-te’n si més no un parellet. Un per tal d’afirmar-te. Un altre per tal de negar-te.
—Car això és la llibertat. Alhora sentir-te pertànyer-hi, i gens.
—Ço és, ésser un i múltiple; segons.

(/=\)

—(*Fetitxisme de cony*.)

—Era lliure, massa lliure, per això, rebel, em vaig lliurar a la dona, que em dictés la via que triés, car d’ésser lliure, massa lliure, hom se n’angoixa esmeperdudament; hom s’esbarria, esgarria; el viure lliure, una maledicció de noves vies absurdes que et brollen davant a cada instant; al cap d’estona, hom no sap on va, ni si vol anar enlloc; indecís, les tasques se li multipliquen, se li amunteguen en laberint escanyador; millor, doncs, lliurar’s al poder suprem del cony, lliurar’s a l’alliberament de l’esclavatge, créixer en la humiliació, eixorgasmar lliurement en la repressió total, trempar bojalment en la castració, ple de potent impotència, victoriós en l’irremeiable fracàs, i doncs al capdavall alliberat, alleujat de tota feixuguesa; doblement marcat;

marcat com a objecte d’altri al ferro roent, i obedient i anònim pel camí marcat; ínfim objecte escaientment i fina rodolant pel camí adequat.

(...)

—T’hi immergiries etern com en ambre.
Der Zweck des Lebens.

(...)

—Consires delusori: *El cony és tèbia piscina on banyar-t’hi edènic*.
—Mamelluda figura de proa presta a totes les proeses se’t llençaria a l’abordatge.
El teu botavant es trencarà, prou ho saps, amb la salvatge maniobra.

(...)

—Pren oratge, fuig ben lluny.
Toca rajola, guilla, atxanta, gandeix, escapa’t...
Ara t’ho dic: *Tot tresor sebollit és parany letal i maleït*.

(...)

—(*Conquerir cap cony*.)

—Per la meua mà de força endut irresistiblement endavant i enjondre, totjorn victoriós.
—La meua mà de força és el meu secret imbatible: la meua mà closa, amb els quatre dits del davant (on raurien les falanges primeres), tantost pintats de màgica pintura dura, lluent i burella, adquireix de sobte un força inestroncable i, amb els músculs i les idees immensament doncs reforçats, esdevinc invencible.

—Mà d’acer, el gris lluent de l’eficient pintura, fa que no solament ho sembli, ho sigui. Mà encantada. Urpeix, i tot el que pels voltants és si fa no fot viu, rau a la seua mercè.

(...)

—Massa feina.
Massa car.
Massa pèrdua d’estona.
Quan tot t’ho estalviaves *amb un cop de mà*.

(...)

—La mà sempre batrà el cony per trenta mil milions a zero.
—*On hi hagi mà foti el camp marrit lo mesquí cony molt desconfit*.
—Com va dir en Malarmat (“malarmat” car la fotia petitíssima), ”Un cop de cony mai no abolirà la mà”.

(...)

—Patètica desaprofitada catexi.
Fetillat pels conys, malaguanyat enguany!

(...)

—Massa conegut que...
Com més excitat ara, en acabat més despagat.
Tota aquesta energia que, estort d’aqueixa altra superstició, ara pots emprar per a millor estudi o tasca.

(...)

—*Amb un cop de mà* (un petit truc de passa-passa), prestidigitador que el sòlit prestigi fa aparèixer, exorcitzat o exorcit, com qui diu, en forma típica de trivial miracle, o

d’erupció, o d’ejaculació, *comonies la cuca*.

(...)

—Investit, envaït i posseït d’un desig poc productiu.
Calia doncs desposseir de la ximple possessió el posseït.
Posseït per la imatge del cony inassolit.

(...)

—Amb destresa l’exorceixes o exorcitzes. En comoneixes la cuca.
Et desurpeixes i et desarrapes de les urpes que sorgien de la gola de la sangonera.

(...)

—Estort, un cop més reconeixes que...
Has nascut per a tocar’t la pera.

(...)

—Només una cosa et diré.
Que ets el campió del no fer re.

(...)

—Tothom és com és i ningú no pot fer altre que ésser-ho.
Et dius: *Haig d’anar-hi, i després de tornar-me’n, tornar-hi*.

(...)

—Observar amb ulls lents i admiratius plantes créixer.
Activitat pacificadora, endolcidora, calmant.

(...)

—De la mateixa merdegada amanida amb pixats on tota princeseta també no neix, et nasqueren.
Ets, sencer, cony.

(...)

—També el teu cap és cony.
Amb palpebres d’arpes i plaers, cabussa’t als somieigs.
Dolça malaltia que no et duu a cap mort altra que altament delitosa.

(...)

—Roman al teu cap de cony com xufanc en closca.
Sabeu el xufanc i tu que és molt perillós d’eixir massa sovint (i ni que sigui un sol cop) de la divina closca.

(...)

—(*Cony de fetitxisme*.)

—Dissuadeix-te’n, deseixeix-te’n, vull dir, desix-te’n; te’n desempallegues; desvia’n la inversió, l’investiment, l’esmerç o catexi inútils, tanta d’energia dedicada a una altra ximpleria com aqueixa; estronca’n l’obsessió, la possessió de l’esperit.
Desesmerça-hi. Dius prou, dius que ja no hi despens més.

(...)

—S’instaura el nou jorn.
Jorn esclatant de flors i ocells, que, és clar, l’envejós déu de les tempestes no pot encobeir. Hi desencadena huracans i diluvis.
No seràs carallot.

A cap déu mai no t’encomanaràs, inútil ans nefast propòsit.

(/=\)

—**D’un tast al vòmit**.

—Com fa la psicòloga Sontag (qui sovint prou engega trets sense engaltar gaire): *Els somnis són les lleterades del cervell qui se la pela*.
—Quan, durant el son, el cervell es creu que ningú no el vigila, se la pela com un desesperat, i les magmàtiques lleterades que dispersa a tall de volcà de cràter desdentegat són els somnis que sovint tant no ens abrusen.

(...)

—Ara, és palès que somiar, com vol en Boss, també és viure (i no pas vulgarment, ço és, ran de terra; ans a alçúries sublims).
—Els dotze adelerats candidats a ésser’m deixeble, en volia abans saber els més íntims secrets. Per això, de pèl a pèl, a cascú li ficava un periscopi forat del cul amunt fins al cervell, on als més recòndits entrellats en deseixia mots i pensaments més o menys ben acunçats i mal endreçats.
—Satisfet, no en triava cap. Els comonia o convocava per a semonces o aparicions ulteriors.
—*Sine die*, vaig dir, ajornant, *ausades, ja ens ho farem mirar un altre jorn o nit adients*.

(...)

—Responent a l’estrident comoniment, a la peremptòria semonça, tots els pobres diables fan cap. (Like drunk swarms of fucked up beetles messing around those cherished simian droppings of mine.)
—Davant l’espectacle, així he romàs — amb un pam de nas.

Els distingeixc perfectament; han aparegut de cop i volta, com ara absurdament creats pel no re. (Puzzled indeed by the strange shadows on the parchment, sort of hedonic clouds with the heads of unleashed barbarians scared shitless by the overlapping stuttering scents of so many raging cunts shouting on the bleechers.)
—Sota l'aixopluc del cel mateix; un aixopluc, llas, amb ocasionals goteres, els recomaní que s'encomanessin a la temptació, que es lleixessin seduir per les expectatives de profit, i que s'adonessin, doncs, i fort, a la competició, que el premi els penjava davant com esquer meravellós. I fou aleshores que el gnoms al pergamí s'estrenyeren els cinyells. Abans el camp de batalla no esdevingués palimpsest, fotrien un darrer vaitot, hi anirien amb tota la intenció d'imposar's, ço és, d'arrapar's a l'ham, de queixalejar'l. (At least in the imminent abstract vacuum of their looming anihililation, self-humiliation tickled their fancy like no other of those delicious shaming dreams that bedrooms seem to foster, to bring forth as bottomless lightning strokes that for an instant joyfully illumine all those long long prospects of vapid dire apocalypses.)
—En romania esborronat. (Disembodied forms foreshadowing madness, diversely enthralled by intertwined and contradictory longings.) I em va semblar veure-m'hi, entre el patoll esbojarrat. Em tombí cap a l'espill darrere meu.
—L'espill no decep, l'espill sempre diu la nua veritat, reflecteix la teua imatge sense decepcions, sense distorsions. I així ets vist per altri. Ets lleig i malfet, un gnom ignominiós, repel·leixes totdeu, i la teua veu, fosa, ronca, fosca, sorda, inapropiada, és una veu que no arriba enlloc, una veu que d'enamorar, gens; una veu d'adust, d'ofensiu, de bròfec, d'inestable, de malagradós. *Ara saps per què fas por a les patums*.
—Les patums plantades al verd del camp com tòtems sagrats per als salvatges, com efígies d'esfinxs i d'ídoles, i

de carrinclons creuclavats, i de sants i de ninotets de putxinel·lis, i de munts i munts d’altres collons de ridículs il·luminats. Què hi pintes de gnom heretget flairant-hi les flors com papalló?
—Bo i flairant flors, et veieres involuntàriament rere la flaire dels conys iridescents. (The ghastly sting of those protean flowers, vexed diadems; unconscionably, you dared grip them, and nasty suckers, shrouded in sulphurous vapors, pierced your skin, and in they dashed that gloomy uninterrupted cloying breath of theirs that demolishes all will.)
—El tretzè dels bàrbars interferents, vinc acompanyat per la folla Úrsula (amb un de sol dels seus mastegots n’hi ha prou per a jaquir’m fent el peix mig asfixiat tot estès part de terra). Diu que no em vol pas, nogensmenys, ni de queixamiques ni de ploramiques, que em vol umflat com granota, i, esglaons amunt, del replanet més baix de l’escala fins on l’esperança no em duu, ulls fits a la fita. (And that I should listen to the fortuitous lyrics of the bloodier suburbs where, fleshless and decadent, the orphaned aboriginal tribesmen were abominably burnt up.)
—(*Just as if, unmanned, you heard incessantly the dismantled voices of orgasms turned into monotonous nuisances*, she adds.) I com jo, llas, de fita, cap ni una, mos ulls buits romanen fits al caos crivellat, esguardant-hi estels, ço és, els proverbials forats a la paella...
—(Whereupon, unambiguous, she brushed aside the blurred holes, and as I had scarcely switched back to a dispassionate mood, the scathing female of the whimsy cunt by me perennially misgauged, insisted that something was amiss in this world of fantasy and impermanence, that something kept remaining beyond the remit of the cosmic ecstatical.) On volia continuar essent prou eutrapèlic i metafilosòfic, adonant-me balbament al repapieig i al psitacisme, a la falòrnia i al melangiós i somnolent raquitisme de cada clixé dit sense cap èmfasi, car els

monstres, llurs peremptòries admonicions, sempre em duen a parir, mes ella hi martellejava. (And the gist of her impregnable mammerings amounted to no more than the trite awkward obscenities that erstwhile so wore up my sister, the poor pixie already so chastened by disease.)
—Volia tornar en esperit amb els dotze elfs qui adés despatxí al prat entre les gralles, xerraires xerrant-xerrant en llorda feixuga xerrameca, llurs xerreres i postil·les enllardonades d'implicacions d'extinció esdevenint aromàtiques per comparació. (But sheltered around the narrow edges of my badly darned wounds, Ursula, the senator's wife, at once laughed at by nearly everyone, above all by the identical twins, two misshapen knotted dwarfs with frayed underworld habiliments, plundered nonetheless the gorgeous scenery below stairs.)
—Vols saber què mengí d'insalubre ni pestilent per sopar.
—Què menjares? (Em dic.) Budells truculents, esclafats com cuques trepitjades, trucant, espasmòdics, a deshora. D'ací els malsons. (In mindless apnea, jostled by the hangover, tickled by the old venereal undergirdings, there you are, supine, exposed, castratable, and yet yearning after the phallus, and lusting for eruptions.)
—*Schwanz ab!*
—Suí, suà, suàrem, i en un suprem estroboscòpic atac de disparèunia, endevinava que em volia vit tolt. (At the helm, her genitalia gathering momentum… and foul sliminess withal.)
—I ells? Els bàrbars a la cua? (Complicit monsters, a din of pieties dying out.)

(…)

—Desvagadament peonant devers enlloc, m'esqueia de transitar llavors vora cap cua, on els qui hi romanien enraonaven il·lusionats de l'"espectacle", i pel fet que no havia millor a fotre, m'hi afegia; m'afegia a la cua, tot i que

semblava desentonar-hi força; ni tan jove ni tan mal abillat, ni tan aparentment tocat del bolet, com els de més qui hi havia; sort dels de menys qui també hi eren, els quals semblaven fets si fa no fa com jo, homenets força com cal, com ara si anaven disfressats de conformista, d'addicte al règim deceptiu, on cal viure, si ho vols fer més o menys suaument, sense massa enrenous irruptius.

—Quan vaig arribar davant el mec qui venia els bitllets, li vaig dir que me'n donés un parell. Em va lliurar estranyament dos paperotets mig rebregats i que segurament havien servit ja mantes de vegades, i me n'adoní que tots els paperets que lliurava eren si fa no fot; no n'hi havia pas dos de parions. I tots hi duien quelcom d'escrit, escrit amb tintes i tints i llapis i bolígrafs diferents. Fórmules, eren, fórmules aparentment químiques.

—Les entrades no costaven gaire, n'hauria pogudes comprar força més, tret que no sabia qui convidar, a part la persona qui volia convidar, ço és, la dona del senador. Vaig demanar, abans de lleixar el lloc al següent a la cua, que hom em digués per a quan era l'espectacle i on, però no em devia fer sentir prou, car el repartidor ja repartia algú altre. Me'n torní, no pas sense demanar ara a un de més avall a la cua, un qui no anava tan espellifat ni tan xaronament engiponat ni era tan jove i que semblava prou endreçat i marieta, com jo, si em podia dir on i quan s'esqueia l'espectacle, i m'ho va dir. Em va dir que, *Com sempre, a tal lloc, tal dia, de les onze del vespre envant*.

—Arribat el dia, de bracet amb la dona del senador, ens vèiem de bell nou fent cua amb si fa no fa la mateixa (o pareguda) gent qui hi havia el dia on comprí les entrades per a l'espectacle.

—El mec qui rebia les entrades (un de diferent del qui me les lliurà ara feia quatre dies), en donar-les-hi, m'abonà una gran quantitat de diners, desproporcionada, i em vaig pensar que la funció era suspesa o ajornada o esborrada, qui sap per quines greus circumstàncies, i que ens tornaven

els diners. Li vaig dir que s’errava, que jo havia pagat molt menys. I ell em va dir que on collons era l’“àcid”? I jo dient-li que quin “àcid”? I el veus emprenyat i que fot signe a dos energúmens, qui sense compliments em prenen pels braços i m’emblen els diners i m’empenyen fora, i la dona del senador rere meu rient-se’n desesperadament, i rient-se’n encara més fort quan els energúmens em foten puntades al cul i m’emboteixen el cap a un embornal de claveguera.
—Quan he sabut desencallar’m, la dona del senador, massa mudada, evidentment, no em vol tocar, però fotre-se’n, rai, no sap aturar-se’n.
—Em diu, entre llàgrimes d’íntima gatzara, *T’havien donades dues fórmules perquè els les portessis transformades en els productes adients en dos flasconets ben preparats, com fa tothom a la cua. No veies que l’espectacle era aquest?*
—Li dic, *Quin?*
—L’espectacle de la transformació alquímica! No veus que són addictes als “àcids” casolans? Colla de dopats!

(/=\)

—Que on anava tan atabalat? — em deia mon pare aquell diumenge al peu de l’escala que, esventadament catabàtic, es veu que havia davallada com un boig.
—A retre el diari de davant la porta — vaig respondre. I ja l’obria, la porta, per a retre’l, tret que no hi era, com ara si el noiet qui els llençava tanmateix ben d’hora aquell matí no es trobava prou bé, o havia sofert cap accident, o qui sap, i jo amb el desig vehement, pobre de mi, de conèixer els resultats de beisbol d’anit a la costa del Pacífic, fins que, ullant amunt i avall del carrer, me n’adonava que un dels marrecs de la veïna, la qual era enfeinada a banyar’ls, ses germanetes i sos germanets, tant ells com elles tots nuets, amb el conyet enlaire, i ells la cigaleta, en un cossi sabonós a caire de vorera, me l’havia emblat i en llegia els fulls amb

les tires de ninots, i doncs, nu tal com m’havia aixecat, me li atansí com serpeta i d’una urpada l’hi arrencava, i, estranyament, llavors com se m’enfellonia, el carallotet, i com em venia darrere corrent, empaitant-me, i dient-me de, *Lladre*, ell a mi!
—Em vaig tombar de bursada, i li dic, *A mi em dius de lladre, lladre…?* — i li vaig estrebar la cigaleta, i semblava anar-se’n plorant devers sa mare qui se’n reia, com se’n reia mon pare, dret, amb el cafè a la mà, i nu i amb la collonada enlaire, davant la porta. I el marrec es va tombar traïdorencament de cop i volta i em va fotre un cop de puny als ous, i les rialles (i la riota), incrementades, m’eren aquest cop exclusivament dedicades, i, ranquejant, i servant-me les parts molt adolorides, em vaig ficar a anar darrere el maleït marrec, tret que va pujar a ca seua i va tancar la porta amb forrellat abans no l’enxampés.
—Amb la cridòria, ma mare havia sortida al balcó i em deia, ara que feia cap tot cap cot i pansit, que si potser aquell deliciós batzac a l’indret estratègic no havia estat providencial, *I t’ha assassinats d’una vegada tots els helmints al pòdex*.
—Car cert que mantes nits l’empudeg, pobra dona, quan guaita la televisió, sovint pelant-se-la i tot davant els obscens espantalls a la pantalla, dient-li, ploricós, de, *Mama, els cucs al cul no em lleixen clapar*.
—On, com sabeu, me li fa, disgustada, portar-li el setrill, i bo i prenent-me a la falda, panxa avall, hi fa rajar un raig d’oli, al trau molt irritat, i hi emboteix, recte amunt, molt sàdicament, un dit amb una ungla llarga, esmolada com raor, i pregonament esgarraposa, amb la qual cert que de treure’n, de cuquets tots blancs i bellugosos, pler.
—No pas que, rancuniosa, ressentida, no li requés tothora, no li sabés molt de greu, d’haver com qui diu de sotmetre’s a aquella tanmateix ben habitual tasca maternal. Per això que gaudís llavors aitant amb el ferotge mastegot per mi rebut a l’indret gamadiu on les seues ungles s’embrutaven

nitament de merdosos festucaris.
—Doncs bé, tant se val, no sé per què que de tot això me'n recordés ara que mon pare m'ensenyava de conduir, i vaig molt (massa) ràpid per la carretera buida, amb tot d'arbres nus, de darreries de febrer, a les dues vores, els quals li deia a mon pare que jo, poètic, els trobava tan romàntics i evocadors (llurs gloriosament deleroses capçades, oi?), i mon pare, tornant-me a demanar que, *On vas tan atabalat?*
—I és ara, horror, on la foscor esdevingué absoluta. *Som a un túnel? Els llums on són? No funcionen?*
—Què dius? Frena! Frena! — esglaiat, mon pare.
—Car no hi veig de cap ull. Es veu que de cop-descuit, per un d'aquells curtcircuits cerebrals, havia esdevingut absolutament orb.
—Orbetat i angoixa, tot va junt, fermament s'incardinen. Quin esfereïment! No sabia on fotre ni peus ni mans. I llavors quina castanya no ens cardàvem. El vehicle s'estavellava qui sap on. Més tard, tot ho vaig tocant com si visc en catacumbes. Érem encastats a un dels arbres tan nus i poètics, i mon pare havia perdut el coneixement, i li palpava el crani i em creia que no fos el d'un esquelet regalimós adossat de segles a un dels murs escrostonats, i sé llavors que hi soc, intrús, un heretge. Un heretge castigat per quin altre deu fastigosament venjatiu. I m'hi cagava exuberantment, i fins que no se me n'anava el buf.
—Ma mare ens visitava a l'hospital. *És mon pare viu?* — requestava, vanament esperançat — *i hi veu de tot ull?*
—Es rancura i plany, ple de plagues, el pobre, pler; hom sospita si quelcom d'inguarible (llas!) arreu no li tenalla irrevocablement nítols i paltruu.
—Doncs quina merda, mama! Si podia expurgar cada egipcíac episodi d'aqueix fotut fètid viatge! Aqueix faduc orquí batisfèric disentèric precipitat hadal abissal davallament sense retorn!
—(Ultratjosament vexats ara per les circumstàncies, doncs, adés no prou apotropaicament armats, segurament massa

imprudents, eixelebradament lliurats a la joia de viure, no prou falsament humils fins suara, i havent hagut d’haver ara pagades per tant als déus cruels remçons extravagants per les nostres desconegudes malifetes...)
—(Desconegudes, car no pas que fóssim ni monocroms ni cridaners estupradors d’atzucacs, ni bròfecs rodacarrers, ni sinistres entrevenidors de cantonades, ni tifes arraïmats amb d’altres ridículs baladrers amb carotes de jutges botiflers, ni encara escarransits trescaires malintencionats qui quan poden aprofiten l’avinentesa i expugnen els havers dels inermes i els malalts, ni tampoc, ep, o no gaire, d’entre els qui, promiscus i simiescs, fotien de debò de continu noça, ni sisvol degenerats patètics masoquistes qui com més hom els puneix, més hi gaudeixen...)
—Em demanava a quines altres follies de monòlegs aposiopètics no em lliuraria en la incòngrua foscúria persistent on em delia ni en l’agra solitud del meu dolor, ni quantes de buides dècades allò no duraria.
—Em veia pel magí de vegades amb redingot, de coreògraf d’orquestra de bocs i verros i mardans; si ells, gens o no gaire òrfics, es lliuraven amb desdeny a llurs anacrònics i arcaics lleures, i això per comptes d’adreçar llur plena dedicació a l’ignominiós rigodon que, benigne, als escolàstics llimbs, fascinat pel miratge al·lucinatori que hipnòtic em propel·leix llavors devers els cims, on les troballes se succeeixen, i les qui hi ballen són nues baiaderes encara puel·les, i precoços i procaços xamecs, nyecs i vitracs de pirulinets idíl·lics, com dic, tant se val, benigne, doncs, el rigodon apegalós em basquejava perquè l’aprenguessin, on sol·licitaven en contraoferta l’anul·lació dels rosts replans, i, amb abdòmens escafoidals i raneres de gimnàs, es vindicaven com urubús carronyaires amb atots inquietants de qui ha bons ulls i hi veu perfectament, on, més o menys enervats a l’enherbat, feien acció d’escometre’m, com si em volien llavors etzibar becarrades (pus tost queixalades) a, *Quin maleït gra supurant no et*

pruu ara, babau? I amb escarafalls belaven i grunyien i quequejaven mos pre-epitafis, davant mes múltiples llampadures molt oracularment per ells percebudes, mos presumits innombrables sarcomes i osteosindesmològics alifacs, *Aquesta esgarrifosa sugil·lació que et solca com ombra de lívid sacerdot al servei del piròman suprem de les clavegueres dels orcs, i, Oi, ecs, que et surt un bony molt lleig a l'ini (o voraviu del l'occípit), i tant se t'inhereix que t'esllomaràs debades per a desempallegar-te'n; ara te l'operem!*

—I en l'esborronador vertigen de les inversions oníriques queia en maelstrom, en caòtica espiral, fent capitombes en el buit infinit, i del tirabuixó fatídic no n'eixia sinó amb el convenciment que de debò no soc sinó un drap brut, i és el foc imminent qui catàrtic em rentarà.

—I ara (al contrari de mon pare, que hi romangué quatre dies abans no el trameteren al cementiri), ara, dic, era fora l'hospital — i n'era no en feia pas pocs, de segles; i tanmateix hi tornaven, les veus. Les veus de sempre, les veus de l'*On vas tan atabalat?*

—*On vas tan atabalat?* — i eren aquest cop les veus escardalenques de canalleta brètola, de nyèbits amb recalços i parracs, qui em vilipendiaven, mofetes, rifant-se'm, perquè amb el meu tricicle d'invident, pler d'oripells i de llumets de camió de bombers forassenyadament isnell, i de botzines i sorollades de desferra i ferramenta, feia camí amb una lentitud extrema.

—Went to see my mother, aged beyond years. A little toy train brought the people to the edge of her low immured patch of unbuilt fallow property, only used as of now as a bit of idle terrain for young children to play in.

—My mother was there, talking with another old biddy, both of them on the low wall fronting the short step where the little train abutted.

—With my noisy, gaudy, multiluminous bike, I was approaching them, the while enduring the scorn of

shameless raggedy urchins, wickedly calling with broken shrieking voices, *Where was I going so breakneckingly fast?*
—True that my presence must have been grotesque, me, a totally unknown, visually impaired painter. Whose paintings are always signed with a (often a very) different name. So once you've got a painting of mine signed Elmer Logan, and that's it, a name never to be reused, and next your get a piece signed, say, Willie Ligam, and then one by Johnny Lingam, and from here, quite naturally, a Jimmy Yoni, to sidetrack then into a completely different alley, with an Abigail McCarthy, and so on, what have you.
—So no kind of reverence nor acknowledgment ever due me, neither from the shitty tykes nor from the snotty grownups.
—Anava a veure ma mare, ara nonagenària. Prou sabia on s'estava (per qualque perduda trucada que per qüestions econòmiques havia de fer-li de lluny en lluny, tot i que diguem-ne presenciar-la fes ja una trentena d'anys que per sort hagués pogut estalviar-me'n), i al cap de setmanes de camí mants de cop interromput, ara la veuria si encara era que cuegés mica. Al seu piset tanmateix no pas que hi fos. Em deien veïnes que segurament es reposava al seu trosset. El seu trosset era vora on s'aturava aquell trenet de joguina que pujava de vora el riu fins a la barriada. Era un muret de fang, fet amb toves irregulars i amb l'afegitó de qualque terròs càrstic, que no es trobava sinó a trenta peus d'on al trenet se li acabava la via i revertia el trajecte. Ma mare i una altra respectable anciana xerraven repenjades al muret. Pel voltant, al guaret, molta de quitxalla i de pobrissalla hi jugaven o sestejaven.
—Amb el meu irrisori tricicle me li atansí, i ma mare al cap d'estona, sense fer gaire paper, em va reconèixer. *On vas tan atabalat?* — xanxejà, de cara a l'altra.
—*Sabeu que es pretén de gran pintor, ell qui no s'hi veu de cap ull?* — se'n rigué amb la seua vella companya mentre li ho confessava. *Signa amb els noms més inversemblants,*

tan aviat es diu Puput, com Gene Eral, ha-hà, com Punxegut, com Panxarrut, com Ull Pinneal; com Úrsula, Úrsula Miret; o Règula, Règula Oblonga. Ja ho veieu, de boig. I una de les raons, doncs, per què els seus quadres valen el que valen: no re. I voleu ara què us ho digui, Marcel·la, on va sempre tan atabalat, pobrissó? — féu encara amb flasca jocunditat, sense cap mena de tacte. *Enlloc. Enlloc. Sempre hi ha anat. A tot estrop, de bòlit, malastruc, ingenu, encíclic, cua-mossegós, com se'n diu, urobòric, ca? Nowhere. Enlloc*.
—Ònixs i feldspats al reialme de la més emfàtica i espessa calamarsa, minúcies d'estalzins en pires de guants caquis, insinuacions irreverents de cossos indistints aixafats per piconadores. *Some of his most remarkable paintings show only the damned frustration of not seeing shit*. Només els emetofílics els aprecien. Coalescències gangrenoses, evisceracions molt perllongades, *scirrhosities undreamed of*. Amalgames d'espàrrecs trepitjats per ramats de bàrbars qui sucumbien enverinats per àspids llençats per catapultes en àmfores reblertes. Antitètics formiguers adiàfors als semàfors. Selves ardents, o ja fetes carbons i cendres, amb munions d'escarabats rabejant-se a brases i cendrers. Esguerradotes imatges que no evoquen sinó la paranoide esquizofrènia d'un betzol de monges qui es decep esmant-se gran erudit en hepialogia, la ciència dels malsons...
—*Mom, mom* — gosant interrompre-la, li estroncava les hipotiposis de les meus obres d'art més reeixides. *It was a monday in May, a holiday, Hemorrhoidal Day, remember? More than fifty years ago*...
—El dia del teu criminal accident, desgraciat! Com vols que ho hagi oblidat?
—Doncs es veu que aquell dia, exactament al mateix segon on entrí al túnel infinit de l'orbetat... Ella, vull dir, la cèlebre Triïxa Pauline, eixia del túnel escabrós del cony de sa mare.
—Cèlebre, dius? Qui renaps ni ravenets és aqueixa Triïxa?
—La periodista qui fa d'horoscopaire al diari?
—Horoscopaire?

—De sibil·la, d’harúspexa, de profetessa; de molt científica xarlatana, si voleu; estudia amb assiduïtat els signes del zodíac i tira horòscops a la gent, a les institucions, a les nacions, als continents, als oceans, als planetes mateixos, a l’univers i tot, als déus de l’infern, a qualssevol dels éssers i els no-éssers; es veu que només li cal saber els detalls de la naixença: com més n’ha, més acurades les prediccions. Per exemple, d’ella mateixa ho sabem tot. I sabem que està destinada a esdevenir un dia la més brillant de les constel·lacions, després d’haver esdevinguda la mare superiora de cada reialme planetari confederat. Car tot naixement determina el romanent de ta vida. Si tindràs un melic forà o casolà. I de què t’hauràs d’operar. I si esplendorosa, en la glòria del carnatge i la virulència de les covardes demolicions guerreres, les estovades ipseïtats de tes sinapsis no s’alçuraran amb zel obstètric per a deslliurar dins ta psique un altre tu qui, xop d’il·lustre gatamoixeria, esdevé pretensiós reialista, condemnat ximplet misogin qui, com tot legionari mitjamerdeta, amb la gorra al cul i els calçotets al cap, eternament jurarà bandera, per exemple, o si el teu clítoris no serà sobredimensionat, ultradesenvolupat, tot nu, calb, trempat, de dues polzades i mitja, com el que, imperiosa, no jura en un article al diari haver ella mateixa…
—Doncs amb un clit com el seu, prou pot; comparat al teu trist atzeb, campiona rai... — on les dues putes vellares mofar-se-me’n rai.
—I, en fi, s’escau que la seua naixença i la meua orbetat s’esdevingueren alhora, ço és, sincrònicament. Foren esdeveniments sincrònics, i això, en el món faduc, fatídic, dels destins, es veu que ha una gran significació. El mateix any, el mateix mes, la mateixa hora... I ella sap exactament com s’alineaven els astres al cel, els astres que escriuen el fat definitiu i inalterable, calvinista, del qui llavors, fa una cinquantena d’anys, no neix… I m’ha vingut a l’esment potser una idea idiota que, segons les inexorables lleis de

sincronicitat reversible...
—Què diu, el taral·lirot? Les lleis de quina desincorporeïtat reversible?
—Segons aqueixes lleis, he pensat que si ella morís... O, potser millor, qui sap, si esdevingués orba, amb un bon bany d'oli de vidriol, un bon raig d'aquell àcid de bateria que et crema els ulls si hom et ve de trascantó tot d'una i te l'enverga a la cara... I mama, et venia a demanar doncs si has prou d'estalvis que te'n podria manllevar prou perquè hom pogués llogar un com se'n diu, un saig, un morro de vaques, un sicari, un estiracordetes de la bòfia d'aquells qui hi deu haver, que et trobes pels mals barris, com a les pel·lícules, el qual malparit, per aquells quatre rals rovellats que li darem, se li atansi d'esquitllèbit, professionalment, i me li llenci damunt la cosa... i llavors, segurament, oi, al mateix instant...
—Al mateix instant què? No recobraràs pas la vista, borinot amb crosses! Em tornaràs a entrar de potes al cony!
—(Com s'esclafien ambdues, maleïdes carcasses de naufraig!)
—Quin martiri de capdeconyet, Marcel·la, setanta anys que haig d'endurar'l!
—Enfellonit, silent, ofès fins al bessó, girava cua, i a tota velocitat, dues milles per hora, fotia el camp per a no veure-les mai més.
—Fent abstracció de llurs fastigoses pelleringues pendulars, aquelles dues sàdiques carronyes, carraques fètides, bacives, mocoses, si la massa compassiva mort encara no les ha estrangulades com gallines desnonades, good riddance, prou et dic, hom se'n desembarassa bleixant d'alleujament, car ja gens anililàgnic, imaginant-me guarit de tantes de rares manies insanes, tornar-hi, revera que no hi tornaré pas!
—I tornem-hi... *Que on anava tan atabalat?* — és clar, volien saber, burleta terregada, els dionisíacs diminuts nedadors corals al cossi sabonós de la veïna qui els banyava a caire

de vorera, abans no m’he ficat, adust, rebufant, a ca meua on les pintures gradualment aprenc d’ensumar-les per llurs colors i olors més característicament cridaneres.

(/=\)

—Omplint, incessant, vida sencera, formularis, i sempre amb amb noms diferents, sempre amb noms, i adreces, i particularitats, i detalls, i objectius inventats; inventats a l’instant mateix d’omplir’ls; i això més per oblit continu de dades i de dates que no pas perquè sigui gens intrínsecament distorsionador de civilitzacions, ni cap inconformista radical, ni encara menys cap mena de malparit; només per distret, per magníficament desinteressat per totes aqueixes collonadetes sense cap ni un pes.
—Sempre doncs anònim, de tornada, per camins estrets i subterranis, metros, túnels, galeries, clavegueres... Sempre de tornada, dic, a la mateixa cambra buida del mateix hotel que encara no he pagat ni segurament podré pagar mai, tot i que si fa no fa m’hi passava la vida; i tanmateix haig de tornar-hi, m’hi veig impel·lit, cal que hi recobri si puc quelcom de meu, quelcom de prou preciós. Només que, és clar, ho haig de fer d’amagatotis, confiant que entretant potser els diversos directius (en general, grasses femelles granades) qui m’han conegut durant totes aqueixes tongades, ja s’hagin morts, o m’hagin oblidat, o ni saben ja que aquella cambrota meua encara existeix, una més, indetectada, perduda pels foscs corredors i entre portes idèntiques, tan nombroses, indesxifrables...

(/=\)

—Visc la vida com si visqués en un film trencat. Tot hi fa bots; no hi ha il·lació prou entenedora entre seqüències.
—Soc a l’estació, i tot i que reconec sota llurs disfresses

alguns del disfressats principals de l’acte ocorregut, no puc lligar el fet amb l’acte aquest, és a dir, no tinc consciència d’haver presenciat l’acte del qual els disfressats n’eren si fa no fa protagonistes. Era un acte il·legal? Criminal? Perillós?
—A tots ops, tant se valia, car de sobte el tren es veu que no solament ja ha partit, ans ha arribat i tot a la vila on vaig.
—En aquesta vila, en un lloc força concorregut ple de besunyes qui passen rabents, hi soc ara mateix esperant l’arribada dels dos advocats, els quals veig que se m’atansen corrent de valent, i àdhuc esbufegats, llurs cares vermelles, llurs cabells esgavellats, tret que quelcom em distreu i he desviat l’esguard, i en tombar el cap novament cap l’indret on els veia, veig que no hi són. Com si s’haguessin esfumats.
—*Què els ha passat?* — demanava a un conegut qui reconec.
—*Qui?* — diu.
—*Els dos advocats. Eren ací mateix, com qui diu, i han desapareguts*.
—Respon: Em sembla que hi ha hagut un accident... *Que un camió*...
—I ara un altre neguit em corseca. Li dic: *I la nevera? Qui se m’ha enduta la nevera que, amb rodes, m’enduia a casa?*
—Però estic parlant tot sol.
—Cert que un mag amb capa negra ha passat suara i ha fet veure que se l’enduia. Ha llençada la capa negra damunt la nevera blanca i la nevera s’ha fosa.
—*No et moguis. Ja te la tornaré* — em diu, apressat, un desconegut.
—I vet ací que encara no has hagut temps de dir-li gràcies que ja el tornes a tindre davant.
—El desconegut ha tornat doncs ara mateix, però no pas amb la nevera, amb un moblet indeterminat, incongru.
—*Què voleu que en faci?* — li anava a dir, però és clar que tornava a parlar tot sol.

(/=\)

—Faute de mieux, I’ve always been a creep.
—*Aquest xiquet és un immoral*, deia ma mare, en descobrir que era un escopòfil qui anava el dia sencer per foradets a les tàpies i els envans on, amb la mà a la titoleta, besunyava desesperadament per tal de caçar-hi conys, i mon pare, fotent-se’n, havent sentit tocar campanes a la ràdio o als diaris, li esmenava enjogassadament la plana, *Es diu amoral*.
—*Amoral, doncs*, responia ma mare, una mica fora de lloc, car segurament que no llegint sinó novel·les roses potser es creia menys informada, fins que, encontinent, es refeia vigorosament, *Tant se val; és un porc, és un brut i pruent pervers, un obscè de pronòstic! I no és res que faci riure; al contrari!*

(/=\)

—Qui era? Una o altra. N’hi han hagudes pler. Segurament, aqueixa qui dic, una altra dels milions de nebodes valencianes de la dona qui s’esqueien de passar per la capital.
—Es devia demanar, pobra xiqueta, per què li portava tanta de muda esquírria.
—No se n’adonava que, casa on som, casa on de totes les femelles hi ensum les calces quan les llencen a rentar, i que doncs si cap fa pudorota lletja de cony, de llavors endavant, pel que fa al meu tarannà (esdevingut tan inexplicablement esquerp ni tenebrós), ni pervers capteniment envers ella, malament rai.
—És clar que cal dir que hom es refereix, ep, no pas a la bona pudoreta molt trempívola, trempifotent (itigènica, itifacient! no gens fluixaportant!) de cony molt sa i cardívol (cardable per als sortosos vits adients), no confonguéssim, vós.

(/=\)

—Més que no pas ull tot és orella, bé prou ho sabien els primitius.
Llavors, deportius, fruïen de la berenada
I si tot d’una esclatava la tamborinada
Els eren els trons les veus dels molt imbècils déus imperatius.

(/=\)

—Ara que em cau el moc i em pix a la sabata
Ara on cada tret m’ix per la culata
I que no trec pel piu ni llet ni nata.

—Ara que desjecta la seca em fita
Que de cada estafador en so la fita
I que un no re de ja gens ric m’enfita.

—Ara que hom se’n refot i m’ho refuta
Si mai obr la mui i en tast la batuta
I fluix de morro em diu de gadolla i matuta.

—Jo qui amb geps rai i mals a la bufeta
Només en tinc prou per a pa i cebeta
I em veig tothora traït pel xerreta
I torturat i mort a la bestreta.

—Amb prou feines puc moure’m viltinguda bubota
Larva sinistra de servil ganyota
Nyèbit atziac de supurant pigota
Merdacaner vinclat qui es caga a la sabata.

(/=\)

—Desgraciat, per què en soc tant?
Com fot més fred perdia el guant.

(/=\)

—Soc massa carallot
Visc massa acollonit
Hauré de fer un vaitot.
—Em vull escarransit
Tot mut i arrupit
A la paret i quiet.
—Ja desaparegut
Ningú no m’ha venut
Ningú no m’ha trobat.
—Els déus del fosc embut
Hauré també enganyat.
[—Apotropaic rai
Evites força esglai.
—Fent gaire el borinot
Sempre et queia un carxot.
—Ara que no ets enlloc
Tranquil fots el badoc.]

(/=\)

—Enverinàrem-ho.
—Begueren-ne.
—Moriren.

(/=\)

—Fuig de l’ultratràgic soliloqui del geperut ara que la xafogosa tempesta no s’atansa i irrita doncs els esperits, i tot hi són llavors sanguinàries diatribes.
—Bé que sigui l’hora de sebollir-la, de sebollir ta germana, que ara et fotis a fer el bufó a frec de tomba, ballant-hi

sapastrívol i alhora aviant-hi moms i mims, nap-buf pet-bufat, fanfarró albardà, exhibint la tumescència a la carranxa, ell, qui, sol entre tots, molt seriós turiferari, ostentant al coll un goll quilomètric, ta germana malalta al llit tots aquells mesos tanmateix no va vindre a gomboldar i a consolar amb fantasies paradisíaques imminents, ell, dic, una ràbia se li encomana i al cor se li torna com més anem més crua i totèmica...
—Vigila, doncs, capdecony, i atura la grimègia i, ja més val, fot el camp, que el desig d'assassinar ja el curulla...
—I vols dir que no et xiulen de por les orelles si sents com ja invoca virulent les pitjors matances? Prou saps que el geperut serva un cervell corromput per una epilèptica mà de ximpletes idees dogmàtiques tan apegaloses com les pagellides i fissurel·les qui a l'estiu s'estotjaven al cul salinós de ta germana, llas, en aquella escaiença, perllongadament oblidada entre les roques prop la platja.

(/=\)

—Ulls de rat, els meus, ho presenciaren. Mon pare i ma mare qui es barallaven de valent. Ma mare fugint de taula i asseient-se a un racó, i petant-se de riure, rient-se'n de mon pare, de la seua roent gelosia.
—"Ah sí? I què més faràs, pobrissó?"
—"Què faré! Què faré!" Mon pare qui s'ofegava de ràbia.
—I li llença un ganivet punxegut, un eustaqui de damunt la taula. Ma mare ni s'ha mogut. L'eustaqui trenca el vidre d'un quadre llarguerut que hi ha vora el cap de ma mare i es clava en la imatge de mon pare. El mànec de fusta de l'eustaqui vibra damunt el cor del retrat de mon pare jovenet. És un retret fet el dia de la seua primera comunió i mon pare mai no ha anat tan mudadet.
—Mon pare s'ha doncs clavat un ganivet al seu retrat pres a la mateixa edat on jo, el testimoni mut, em trobava llavors mateix.

—Ma mare se’n riu encara més fort, més sarcàsticament.
—“Ja ho veus, el valent. I ara què més faràs?”
—Al cor de mon pare hi ha un ganivet clavat.

(...)

—He pensat, l’antiga dita, “*A pare gelós, fill cuguçós*”.
—I aquell record tenaç. Tornem-hi. Mon pare llençant un ganivet a ma mare, qui se’n reia d’ell, viltenint-lo. *Què faries, desgraciat?*
—I mon pare quequejant d’ira, i el xi que volà llavors, travessà lentament el fum espès on que el fumador encadenat no havia enfondit el menjador, i vèiem llavors que el xi disparat s’estavellava, no pas al cos de ma mare, ans, rere d’ella, a la foto penjada a la paret on mon pare, molt jovenet i mudadet, havia feta la primera comunió.
—Era allò un signe diguem-ne místic, o si més no un senyal misteriosament interpretable? Vull dir, fou allò, el cas que l’irat ganivet llençat vers ella percudís, per comptes, la imatge del bon xicot; fou allò percebut com ara una mena de missatge diguem-ne metafísic?
—Per qui? Per ell?
—Per ella, qui se’n rigué encara més fort?
—Pel mocós tot espantat?
—A qui impactava l’acte més? L’ésser gelós s’agredeix ell mateix: *això en deduïa el mocós...?* I que doncs més valia una vida de cuguç, ço és, d’assenyada tolerància, car al capdavall quin és el resultat de viure irat, sinó de clavar’s un mateix cap coltell al cor?
—Posteriorment, no gaire més en acabat de l’incident, una altra dita de mon pare (belleu havent apresa la lliçó...?). “*Qui s’emprenya té dues feines. La primera d’emprenyar’s, la segona de desemprenyar’s*.”

(/=\)

—El jorn sencer, hores i hores destil·lant bonhomia i acunçant amb immensa condícia mobiliari i quadres a les parets, i llavors, arribat el vespre, fent un petit descans per tal d'endrapar cap mos, i rentar'm i espolsegar'm, i, gens aprocte, fer una caqueta com cal, i vet ací que quan he enllestides aqueixes humils tasques, i vull escaujar com pinta tot plegat, es veu que ambtant la dona ha tornat i, en un tres i no res, ho ha retocat tot, de tal faisó que al capdavall és com si al cap del jorn no m'havia ni mogut ni afal·lerat gens a ficar-ho tot tan artísticament ni traçuda.
—Què altre puc fer ara que sotmetre'm al seu desig? Prou n'estic acostumat. M'arrupiré a un raconet i hi musaré una estoneta, cusc i pansit, fins que...
—Fins que els dolents no fotran acte de presència, petulants i destructors, trencant la porta de la cuina, i doncs, pugnaç rai, la dona no es traurà de la sina la sòlita pistola, i anirà curosament reculant cap a la porta principal, mentre amenaça de foradar'ls ben foradats, i jo d'ençà del meu raconet, dient-li amb un fil de veu que no l'obri, no, la porta del davant...
—Massa tard, car ja ho ha fet, i l'esglai que s'enduu, la pobra, car com jo prou sabia (llas!), al cancell hi ha un mort, amb el suc (ço és, la part de dalt del crani) tolt o llevat, i el cervell part de terra encara glatint, o potser vull dir bategant, i ella, empassant-se finalment els crits i ofecs de l'esglai, em mana, amb veu imperiosa, que li dugui un gibrell net de l'aigüera i l'ampollota de vinagre blanc (o millor dit, en blanc, transparent), perquè hi vol desar el cervell de l'interfecte misteriós per tal potser d'escatir-hi, extraure-li'n (amb mètodes alquímics qui-sap-lo), els cabdals secrets, tret que en aquell moment jo ja he sortit rere els dolents per la porta de la cuina, corrent com ells, i tan fort com sé, car, com era de preveure, el cervell era una bomba i de mantinent l'espetec és monstruós.
—Amb els dolents, ara tots mudats, he pogut abordar el mateix aeroplà d'època que ells agafaven, i car soc el darrer

en fer-hi cap i no hi ha cap altre lloc enlloc, hom em fa seure vora el pilot, a l’antiga gàbia de pilotatge mateixa, on tot és vidre o plexiglàs, i hi puc copsar el paisatge de davall nostre estès com qui diu gairebé com damunt cap catifa orogràfica, o diguem-ne cap viu mapa en relleu, on de debò és clar que content rai, i en comunió amb la tan bellament acunçada natura, quan, tot d’una, el motor fa figa i és evident que ens estavellarem, i allí soc, guaitant girientorn a la percaça d’un cos tou, molt tou, de dona, on embolicar’m.
—Debades, vós, debades, naturalment.

(...)

—Cal dir que anar-me’n amb els bons dolents no era res de nou per a mi. Anys enrere, al començament, on era un de més amb ells, i assaltàvem gloriosament cases d’invasors, d’intrusius, d’excrementicis, de malparits agressius enemics, llavors la meua tasca era sobretot de pigall i guia del nostre cap, qui era un geni jazzístic, orb, negre, amb ulleres negres, i l’únic entre nosaltres qui portava ferramenta (ço és, una pistola tota negra amb la qual disparava intuïtivament i força acurada).
—Empràvem és clar cada vegada la força calguda; sovint, vist el panorama, ens conformàvem amb un bon tec, i au, endavant, som-hi cap a un altre cantó més avinent.
—Amb la banda dels bons dolents, hi era més tard com qui diu el segon; ara, això sí, molt independent. I llavors encara m’independitzava, aquest cop totalment, i, anant-hi ara en solitari, havent lleixat enrere l’orb armat tocador, esdevenen aleshores els meus atacs llegendaris.
—Sabrista excels, amb el meu sabre de tall finíssim, soc qui causa dols i duels a betzef.
—Marits petulants i mitjamerdes, o els tractes de covards i els acores encontinent, o els desafies, els comoneixes, i amb quatre cops de sabre els desfàs. I, encara fa més riure si els en desfàs d’antuvi els pantalons; desconfits i amb el

cul cagat enlaire, guipa’ls, quin paperet! *Man stellt bloss, indem man siegt*, com deia el mestre. Amb una filigrana ja els has fet saltar el cinyell, i ja els has esbraguetats i capats; amb una altra, els has escollats, vull dir, escapçats, llurs caps rodolant pel parquet, per l’empostissat, l’enrajolat, gleichgültig, tant se val, bola de joc de bitlles que escopina sangassa pels forats i de qui la dona, qui et cardaràs de mantinent si prou val prou la pena, fuig com de túmida aranya majúscula amb fútils esgarips lascius.

(/=\) —Esventant davant meu l’aberrant ferum de l’espectral fauna nocturna qui hi formiguejava, ardidament hi fiu nogensmenys cap, corcada porta vermella endins. —Eixarrancades damunt cadires, o exposades darrere el bar, les glaçades, petrificades, muses dels conys enteranyinats i polsegosos; o al contrari, i pitjor, de conys qui supuren bombolles i estranys ominosos mormols de quina mena de ramat de monstres qui en xurma conxorxada s’eixamenen i, unànimes, et xumen i paeixen xil·la i collonada si jamai, aqueixos intrèpids portsavants de ton sacre aparell genitori, molt malaurats, s’hi aventuraven. —Muses doncs inspiradores de la pitjor, més aberrant, anafrodísia; et ben assegur que llurs execrables jocs eròtics reeixiran a guardonar’m al capdavall pel cap baix amb una benaurada anestèsia fàl·lica que em durarà (massa poc!) centúries...

(...)

—No. No em podia fiar gens de cap de les pudents marfantes del rònec bordell. Abans de cardar-me’n cap, volia encertir’m de llur data de caducitat. Per això exigia veure’ls l’imprimàtur de baix (i no enraon pas de llur cony més o menys entecat, deforme i desdenyable). Amb guants de cuir, les tombava i hi escodrinyava, tot avall de l’esquena, al cau de l’enselladura, l’estigma adient.

—I efectivament, malgrat que les de més havien assajat infructuosament d’enganyar el babau client amb barroers intents d’esmena pel que fa a la data, cap no reeixia a fer’m passar bou per bèstia grossa ni dar’m eixuta sema garsa per tendra perdiueta.
—No pas, vós. Cap no era mica ferma ni bona. I a la claror del jorn ho hauríem palesat sense dubtes ni vacil·lacions. Totes les dones coronades per les marques inconfusibles de l’expiració.
—L’objet où ce stigmate est imprimé aura périmé à la date suivante: [...]
—La validitat d’aquest objecte caduca a la data següent: [...]
—I no cal dir que la data era dels anys de la picaó. Res de mica recent. Podrimener envasat en cos altament deteriorat.
—Em vaig treure de la butxaca del darrere el fuet i vaig fuetejar-hi imperiosament. Me’n reia com un camell.

(/=\)

—Dins la fosca cuina on la fam t’acuita
Hi endrapes la truita que ta mare ha cuita.

—Al pregon de la nit has empresa la fuita.

—Pels carrers de tranuita t’hi esmunys com la truita
Qui sota un cel de turment entre hams sedecs cuita.

—Nictalop, amb un ull groc com la lluna
Sense respectar finestra ni vedruna
Vols albirar cada cony qui es desfruita
I gaudeix nu i regala com llacor de llacuna.

—Tot cony és a clapar ben passada la una.

—Cel tenebrós t’ha la tita gelcuita
Llefiscosa mà abandona la lluita.

—Trepitgen armats caps de morts a la runa
Si llurs cans t’ensumaven no en jaquien engruna.

(...)

—Ros i colrat corria pels carrers claferts.
Gent agradívola sovint romania un instant absorta davant aquell magnífic cos meu qui rítmic i mediterrani reeixia a resoldre cadascun dels laberints extemporanis.
Ara i adés, entre la bona gent, m’horroritzaven certs brots d’infecció, taques corrompudes, de sinistres religiosos, sempre amb aspecte, ells, i elles sovint pitjor, de maleït verinós escarabatot.
Cal dir que ja de ben menut que em barallava amargament amb els qui m’amagarien les veritats, car no hi ha res de més maligne que la ignorància.
Quant a les beutats joves qui se m’aturaven astorades davant, el meu subtil somriure prou els deia que: *Els era llegut de veure’m heroic, de retre’s al goig esclatant de mes constants proeses, i al rabeig, és clar, de les delitoses sensacions provocades per allò que els meus tantalitzants pantalonets de fina seda ja no delataven*.
Ausades, ausades, el meu pèndul ataconaturmells feia les glòries de totes aquelles beutats novençanes qui admiraven mon esplendorós passatge.
Els feia palesament meravelloses dentetes l’observació (i la cogitació concomitant a desenvolupar imaginàriament tot seguit) d’aquella pell de xagrí qui no s’escarranseix mai gaire, ans es pot estireganyar fins a remotes llunyàries...
Aquell gruixut tentacle de pop, com qui diu, que superaria tota nosa, i llosa i forrellat, per a remenar desenfrenat els arcans de carn dins tot altre mausoleu i cenotafi i tabernacle per intricadament enfonyat que no fos...

I llurs mans entusiastes ballaven, i n’oïa doncs les mamballetes...
Que m’hauran d’acompanyar, amics, pel raig que visqui.

(...)

—Soc l’home qui només s’enamorava als trens
Rítmics refrecs de cuixes hi eixoriveixen bruixes
Els lascius vaivens els desfrenen els frens
S’arregussen faldilles de farbalans i ruixes.

—Escalonats o ensems i mastegant maduixes
Sense brosses als ulls brollem en mut consens
Vers els ocults indrets on corretges afluixes
I on és més cru el sotrac i el braó més intens.

—Fanals vermells nocturns aprimen uixos d’urnes
On el vot s’insereix empès amb insistència.

—Tot d’una hi esdevé òpals d’inflorescència
Plec o vot qui es desbota — espetecs i llampurnes.

—Tot sadoll i despès ara et desencofurnes
I ella a pleret més tard quítia d’indecència.

—S’escolen nit i hores lentes i taciturnes
Cap tren no estronca els dolls dels goigs d’independència.

(...)

—(*Ningú escateix l’instant del conill assassí*)

—Blanc conillet qui dreces les orelles
Arrufat i ull viu entre les agrelles
Aviat ens raus rostit a les roents graelles!

—Salta pous clots turons i llicorelles
Se t’arrapa als collons: les cassanelles.

—El veus queixals abatre i garfis esgrimir:
Se t’ha menjades truita i pirulí!

—No endevinaves pas, caçador mesquí
Que el ninot alb no fos el conill assassí:
En *Perla de la Vall* — duus-ne el nom al magí.

—De cop-descuit esdevenies cuit:
Amb el coll fet un vuit i en lloc d’un cos un buit.

—Tu qui el volies coure, te’l volies cruspir!
Ningú escateix l’instant del conill assassí.

(...)

—Tants d’anys volent-te penjar.
Trigares massa.
La corda, n’era podrida.
La biga, n’era podrida.
El coll, n’era podrit.

(...)

—Fes-te fotre. Encara tots aqueixos inescandallables anys de patiment de malaltia. Rosegadora malaltia.
No hi ha pitjor horror que el de no poder morir.
Merda per als immortals. Suposant que, a part els ridículament alats per fantàstics manefles inventats, n’hi hagi mai enlloc cap, cal resoldre que, de tots els organismes, són, i de lluny, els més desgraciats.
Car voler morir i no poder! Collons, vós, no hi ha més cruel tortura.
Com féu un cop el benigne Metastasi, *Tan fàcil que és toldre*

a altri la vida, i tanmateix quina tasca més vana i repulsiva, si el mateix plaer a naltres ens és vedat.
Tots els àngels som doncs extremadament banyuts. Al front ben paleses portem les inendurables banyes de la nostra immoral immortalitat. La maleïda vida eterna ens fot pel cul eternament amb banyes que els horroritzats budells ens corroeixen.
El bàlsam definitiu de la mort eterna, no hi ha res per a naltres més dolorosament gruat.
Que hom ens el negui, què no li fotríem si el podíem haver! L'escanyàvem eternament, per haver estat el pitjor traïdor a l'ordre natural; ço és, lògic; ço és, raonat. Car no hi ha bestiesa més oprobiosa, indigna de cap cap com cal, que la de prohibir'ns la mort (joia dolcíssima al cap de tant i tant, i tant, i tant; i tant...)
I tombava la pluja.
I no era pas que els àngels es pixessin; era que ploraven, ploraven com doloroses larves entre núvols. Per què? Perquè no es podien morir. I quantes de centúries que porten plorant. I són plors que mai no aturaran de plorar.

(...)

—Tu qui et creus tan important
Com la tita d'un elefant
Tu qui la fas de ratolí
Qui s'erra cada cop de camí
I es troba amb el cos d'un mort
I amb mant altre cos de mort
Morts morts morts i morts sens fi...
I se n'adona que és la mort
Qui de debò és important
I qui tot altri (titagròs o -petit):
Un altre trist efímer malparit.

(...)

—Com ningú deu ignorar a hores d’ara, el tarannà de cadascú no es revela millor que en la qualitat de la presentació de les seues escombraries.

—Sap perfectament el serè escombriaire si el dipositador de la brutícia és un psicòpata, per exemple, o contràriament un home de bé de la màxima magnitud.

—Personalment, mai no produïa deixalla. Gens de merdegada no sé fer que no es vegi immediatament aprofitada per l’ambient agraït on d’amollar-la no soc molt refinadament servit.

(...)

—Li dic que pot tallar-me-la tants de cops com li passi pels ous, car no és pas vit, és tartrany, allò que entre les cuixes no duc; així que, no solament el vit-tartrany es refà, el bocí que la cruel marfanta llençava al gos, li creix al ventre i el rosega part de dins fins que el fineix en no gaires dies.
—Aür! (faig íntimament). Tots els seus maleïts gossos, enemics meus, horrorosament i molt vindicativament morts!
—Vitet sèctil, fa, i obre el galliner perquè me l’espicassin esbojarrats casuaris.
—*Vit tumefacte no tornarà a encendre’s* (fa).
—*Fotre et fas, sempre em reneix de les cendres* (faig).

(...)

—Mon cos mon gos. Un gos, qui per bé que sempre no el tractis, ell sovint malparit rai.

(/=\)

—M’emportí tots els secrets a la tomba

Amb tants de secrets hi esclatí com bomba.

(/=\)

—Ara que no es pot mai dir re de dolent dels moros dels jueus dels xarnecs dels negres dels... i ells et poden dir el que volen sobre el que sigui... Saben de tot, de “pàtries” de “déus” de tota mena de “manaments i injuncions”...
—Tantes de bestieses que hom els allera, car... car...
—Car...
—Per què? Per què...?
—No ho sé. Potser perquè els imbècils qui manen tenen por que ara que seran més els ho prendran tot?
—Mes quan hi hagut manaires qui no han tinguda por? Posseir re, i tindre por que t’ho prenguin, és tot u.

(/=\)

—Què són tants d’“homes” d’“acció”?
—Impostors. Es fan passa per homes; mes són animals.
—Menjar cagar fotre i matar. Saben fer res més?
—No; són animals amb totes les de la llei.
—Les lleis de l’impostor.

(/=\)

—Plorava la mort de la benefactriu
I alhora li adreçava els escalfats ditirambes
Que adés adrecí al Sol omnipotent
On les siluetes dels divins voltors
Solien meticulosament dibuixar-se
I on ara només hi veuria una buidor llunàtica
Perfectament rodona
Sobreeixida per aiguats de llàgrimes.

(/=\)

—En teranyina enjòlit
No sé què dic ni oig
I el món va tot de bòlit.

—Si hi puny ni hi visc so boig:
Ni hi noc ni hi coc ni enfotj
Cap rel com aeròlit
Entre el mar ni el farroig.

—Prou que sé on m’allotj
Ni qui em fa pagar nòlit.

—De cap Fedra so Hipòlit
Em cloc ferm i m’estotj
Em cloc i ponc l’oòlit.

—Pel cucut banyut còlit
L’ou que ponc cov culroig.

—Sobtat el monstre sotj
Tot cretí n’és acòlit.

—Insecte en blau estoig
Al que caga no hi fotj
Únic qui amb gens de goig
Esdevingut copròlit
Se’l menja amb delit sòlit
L’àvol drac catabòlit
D’ulls d’àgata i crisòlit.

(/=\)

—Hi ané de captaire terra de na Maud
Nits i jorns d’ininterrompuda pluja
Espectres catactònics o hipogeus de tot clot

Pregonament embetumats no en puja.

—I m’acolloneix el primer perquè fuja
El segon ja em fa millor paperot
El tercer ja t’ho pots imaginar és una truja
I també es diu Maud i amb el cul em duu al sot.

—Què hi fots al sot crònic precari espectre?

—M’hi ancorava anhedònic disgustat del rebost
Tan pelut ni pudent on hom m’empra de plectre
No pas per a picar a cap repast ans pus tost
Com ujat tritó tanmateix zetètic
Pessigolles fer-hi peripatètic.

(/=\)

—Comença a ésser estrany que gairebé cada cop que faig un clot al camp per a cagar-hi, s’escaigui que m’hi trobi un tresor que, prou contentet, prou trac abans d’omplir’l (el clot) de merda; rica troballa, vós, que, ai, al cap de ben poc em faig prendre (qui sap per quin papallona), bo i havent-me ficat bajocament i distreta a enraonar amb cap hetera camperola o pastorívola.
—Només cal, ausades, que, després de cagar, ara escorcollant humilment el venedís tresor ple de pèmpins i d’altres lapislàtzulis, no em trobi, carallot de mi, pel camí de tornada, cap bella dona qui m’ensenya, asseguda sota un om, o vora cap fonteta, una mica de genoll, i que amb allò no em senti doncs convidat a una mica de picant conversa, perquè, au…
—Al cap de no gaire estona, com dic, quan ja m’acomiadava encara enrojolit, no me n’adoni que, del tresor, minyons, ni efluvi.
—Trobant-me indefectiblement, cada cop doncs, de tornada cap al cau, amb les butxaques tan plenes (buides) com a

l’anada.

(/=\)

—Ha llengua hom només per a dir fals
Hom se sap merda i per això ha nas
Hom neix amb un cervell per a enganyar’s
I els llibres hi són sols per a cremar’ls.

(/=\)

—Milions de manuscrits et trobes a les escombraries, paperassa de “creadors” llençada en desesperació, o per desídia, o per enveja d’altri, i entre aqueixos paperots infinits, oh meravella, t’hi trobes àdhuc qualcuns dels teus antics inútils escrits de quan, com tants, pel mer fet d’ésser tan imbècil no te n’adonaves de l’imbècil que érets, i escrivies imbecil·litats sens fi, i la dona feia neteja i amb tota la raó els llençava, i ara que els veus i en reconeixes l’estil i la rucada, et dius *Sí ves!* Tant se val. L’escrit només val gens al moment de l’escriure’l. Un pic escrit, què val? Re. Buidor. Sense voler comparar, mes et creus que en treuen cap satisfacció certs pintorets del renaixement en veure les obres que venien als rics i als altres criminals ara en museus molt colts? No. Són morts. Cap mort no trau satisfacció de re.

(/=\)

—Quan vaig descobrir la musica violinarra (ço és, de violins la tabarra) d’en Vivaldi que se’n diu *Tempesta di mare*, cada cop que ma mare, tempestejant, se m’emprenyava com una mona, ficava ben fort al tocadiscs, per a amanir la seua tempesta de mare tocada (i com me’n reia llavors part dessota el nas!), la *Tempesta di mare* que dic.

(/=\)

—L’Ariadna, d’ençà que havia esdevinguda mare d’un pobre carallotet, evitava haver-me-la de trobar pel carrer, car llavors l’havia de saludar, i tot i que prou li ordenava, al meu ruc magí, de fer bondat, indefectiblement em sortia de demanar-li, no pas que com anava el fill, ans, *I el fil, com va?*

(/=\)

—Un cop, caminant, havia trobat per terra un llibrot que havia atrapat en la seua ferramenta de fulls pudents un petit cruixidell, i l’ocellet groguet i negret piulava lúgubrement, i s’esdernegava a desempallegar’s de la boca del monstre maligne, una gola pútrida i pregona, plena d’indecències sobre doctrines i religions i dogmes i fidelitats nacionals a l’exèrcit i cagallons irrespirables semblants, i com més es planyia el petit animalet més el premia el monstre de cobertes sagnants, i la veu angoixada de qui, atrapat, vol eixir desesperadament d’aquell llibrot qui se’l cruspeix i l’ofega, em recordava la de l’autor també enxampat pel seu propi llibre paràsit. Bombolles elegíaques semblaven surar del forat de dalt del llom.

(/=\)

—Això em duu a l’esment, un vespre d’hivern on, en un dels meus anys climatèrics, era perdut pel carrer i, amb poca roba, fred rai, i vaig veure allí mateix un gran edifici guardat per lleons (de pedra) i, espectre espasmòdic, com més glaçat més geperudet, esmunyint-m’hi com tímida escardalenca eruga, m’hi vaig doncs introduir, sense que per sort els porters, ocupats amb d’altra gent, se n’adonessin, i, bufa, tu, part de dins tot hi eren reguitzells infinits d’inútils llibres. Qui sap les rucades que hi deien.

Sempre allò de l’honor, la moral, la devoció, el sacrifici, el martiri, els enemics, els flagells, els torts soferts, la guerra, els infidels, merdegades sens fi. Tant se val. I anava a amagar’m a cap racó per a escalfar’m una miqueta, i vaig sentir un dels llibres que emetia febles gemecs, com ara malèficament torturat per qui o què sap, i em demanava, *Quin patidor autor condemnat es plany ara mateix que no havia pogut establir el seu cas prou com calia? Que hom li havia deformades les idees? O, terriblement penedit, i massa tard, sabia que havia mentit i se’n volia potser desdir?* I, bon cor el meu, per comptes d’arrupir’m a cap racó ben amagadet, em vaig ficar a caminar pels rangs interminables i als llibres els anava dient, pobrissons, *No ploris, no ploris*, i com em compadia dels pobres irrisoris autors que hi eren patèticament sebollits com ara en cap infern etern. I vaig pensar, *Saps què? Només els salvarà l’incendi*. I d’amagatotis, em vaig treure de la butxaca l’encenedor que havia no feia gaire trobat per terra tot caminant, i vaig obrir un dels llibres mig gemegosos, car atansant-se la nit, tot devien gemegar de més en més fort per a plorar a llàgrima viva al bell de la tenebrosa nit, i en vaig aflamar els fulls, i amb ell iniciava una foguereta bo i afegint-hi volums, conflagració generalitzada, fins que tot d’una prou havia de fotre el camp, car sonaven sirenes, i les sirenes la por que sempre m’han fet.

(/=\)

—De nits, acotxades, clapàvem les dones i els nostres conys treien llurs potes i fotien el camp, amunt, cap als terrats a miolar i ganyolar indignadament, a reganyar i buixir contra la lluna, o Venus, o Mart, o contra els elements desfermats. Com més anàvem més empoixevolits, bavejant ràbia, irritadament liles, esdevenien conys esvellegats i esgavellats reunits esbojarradament en sàbat, i exposaven les esmolades ferramentes, i es cruspirien, nocturns, el

món.

(/=\)

—De jovenet era un idealista de tot cor. Un pur i esclet idealista. Vivia d’idees; d’idees i prou, com qui diu.
—Trametia pertot arreu, al llarg i ample dels vasts reialmes de la fantasia, eidòlons meus, ço és reproduccions mentals de qui era, que acomplissin arreu tota mena de proeses.
—Una de les meues ideals aspiracions, segurament la principal, era la de cardar-me totes les dones del món, ço és, mitja humanitat.
—Malauradament, els càlculs no sortien. Gens ni mica.
—A tot estrebar, amb el meu temps imaginat, per molt que, il·lús, me’l perllongués, i per isnell que anés ficant-la i traient-la a trau rere trau, sense fer altre al món ni a la vida que cardar, al capdavall només era capaç de “fer-me’n” uns tres o quatre milionets de femelles de no res.
—I llavors, pitjor.

—Quin enderroc generalitzat d’idees, vós; quin catabolisme més catabòlic, quina ideocatàstrofe sense parió! Totes mes heroiques imatges daltabaix, la iconoclàstia imperant, el cervell a can pistraus.
—S’escau que una donota m’agafava a cap cau, de cop-descuit, cap nit molt atziaga, i se’m cardava! Se’m cardava en escruix! Em lleixava tot cardat! Se’m fotia, maleït cavallot, a cavall i, oidà, collons quin mal, i quin mal i remal! Em féu bocins de tot el recapte diguem-ne orgànic que es veu que rau si fa no fa pels voltants del piu-piu. El pardal mateix collromput, de tal faisó que mai més no ha refilat, pobrissó, sinó tortet i amb prou feinetes.
—I tant. Si cada vit despès es pot dir clàssicament que és com ara serp esclafada, així l’àvol xona de n’Ambulatòria Tilt em va arruïnar pitjor que no ho hauria fet l’escamot de cafres manat pel caporal Toló, d’infausta memòria.

—Car prou tot vit qui ha just cardat, ara roman cardat rai, i és doncs com ara vit trepitjat, com si tramvia part damunt hi ha passat; tot això mentre el trau de la femella com si re no rau, totjorn durament i cruelment verge, llençol foradat on fil d'agulla no hi ha tocat.
—Fos com fos, mon vit, ai, de tan fet malbé, inhabilitat per als segles dels segles. Home, si no em podia pas en acabat ni arrossegar part de terra, com un cuc iniquament calcigat per cap hipopòtama o elefanta. Car em sembla, oidà, com dic, que la bruta paia m'ho trencava tot (o en feia truites i xixines). I que res de re no em lleixava mig sa. Ni ossos ni tendons, ni òrgans ni qui sap les innombrables andròmines ni mandangues si fa no fa intestinals... A tots ops, pels pregons i pels més aparents voltants d'on adés la titoleta no fou qui, bo i somiant truites, tan sovint ni eixerida no treia el murriet caparró, trencadissa, dic, rai. L'escriny amb els joiells de la família, la caixeta pèlvica, xemicada sense remei. Pebrots i malucs i engonals, i el romanent; la carcassa sencera. S'ho pot hom esmar perfectament: mes estratègiques eines de part d'avall totalment delides, i au, fes-te fotre, company. Ormeigs i materials a parir parteres; més tranquil, tu, menys cabòries ni neguits; som-hi, consola't, tant se val, ca? Tu, rai.
—Ça com lla, reconeguem-ho, quina bestialitat, allò de les dones quan carden, vós, no fotem! I jo que m'havia esmat qui sap què! Maleïts autors pornogràfics qui, perquè són tots impotents, volen que tothom n'esdevingui, i ens deceben i engallinen com ens quinen i embacinen els condemnats capellans. Pornògrafs i capellans, vés a escatir qui t'entabana ni il·ludeix amb més mala llet.
—Dones, elements infernals d'infal·lible destrucció corporal, amb l'anorreament de món ideal de jovenets i homenics afegit de malbargany per a donar feina a la raça avariciosa d'aprofitats psiquiatres. Tant se val. M'ho jurava, m'ho marcava a l'atzeb amb cap ferret roent. Mai més no me'n vaig voler cardar cap altra. Esmeperdudetament les he

fugides tota la vida. D’ençà de llavors, la por; la puta por, que sempre m’han fetes!
—Idealista, i tant, mes amb allò que s’ho valgui, i prou; coses de pàtria, i natura, i esport i ciència, vós, això rai. No pas per ximpleries ni horribles monçònegues tals, que em deia, fortet, i curós.
—Ara, carallot de manguis, ja us dic.
—Massa jovenet, pas que me n’adonava [com me n’adoní, llas, més tard quan ja n’era massa (de tard)] que un o dos milionets de dones al món són, a tot estrebar-hi, les mitjanament cardables ni cardívoles. Dolces, tendres, ofídiques. Només amb les serps s’hi viu bé; congregació afable on, entortolligats, gaudim i ens rabegem en íntim múltiple contacte, i amb llengua bífida, silents, amb els trets de la cara i les sinuositats i fimbraments de cos i cua, tot ens ho diem i el contrari, que és l’única faisó d’entendre mai re. Amb les ofídiques, en niu de cau pregon, totes juntetes, sense encolomar cap piu a cap clot, un o dos milionets de dones llambresques i esveltes i flairoses, ah, això somiava, això vivia imaginàriament, aqueixa era la imatge, la intuïció, la benaurança, el paradís, la idea.
—Pel que fa a les altres, res, fora; quin abassegadorot flagell, les altres, per un motiu o altre. I millor, molt millor, que se les cardin els datspelcul que prefereixen morir aviat i amb penes de martiri gros.
—Car, fem comptes. Si traus les velles i les massa estretetes per causa de llur escassa edat, i traus llavors les gallimarsots i lesbianes en general, ço és, les qui amen entre elles de fregar-se els traus (pel cap baix, un quart de la població cònyica o conyal), i traus (ep, sobretot!) les boges. Les boges (més de la meitat de dones al món!). Només cal sentir-les cridar; les histèries, escolteu!
—Si traus oimés les primotes (ecs!), les grassotes (ecs i ecs!), les qui viuen amb gos (ecs, ecs i ecs!), i les malaltes i les infeccioses a l’engròs, i les mig-i-mig (ço és, les qui es fan passar per dones, més llur clit és pràcticament vit), i,

com dic, i em va tocar per dissort de patir-hi els efectes definitius durant el meu primer (i únic) (i molt malaurat) intent, traus doncs les bestiotes qui et trenquen ossos i nervis i melses i freixures quan se't carden a mort, i són els pitjors enemics imaginables, car cardar no se'n poden estar ni un mal minut, i ho fan tan destructivament com poden, a tall de víkingues i de salvatges, de bruixes i valkíries, i d'amazones i animalots d'aquesta puta mena rai...
—Si traus tot aqueix recapte incardable, tot aqueix xorrèstic indigest, què et roman? No gaire cony prou esclet ni filable, jotfot. No pas gaire trau prou net ni sa ni bo per a fiar-te'n prou que mai gosessis, pobrissó, amb la teua tènue agulleta de filar-hi (i menys cosir-hi) molla, fa?
—I tant, mestre, i tant; com dic, que se les cardi altri. Irrisòria activitat per a curts de gambals. Per als mal engalipats gamarussos qui balafien les hores i els anys en aquelles inútils feinades. I les dones, damunt, rient-se'n follament.
—Qui més cal plànyer encara, aquells quatre gats arnats qui hom anomena, crec, llibertins, qui hom (sobretot ells mateixos, esclaus degenerats) assevera que s'han cardades deu mil o vint mil dones a la vida. Empesos a mort pels instints suïcides i assassins d'hormones i gens. No es pot ésser més desgraciat.

(/=\)

[*Serv amb braó mos ous en aiguavidre*.]

—Mortes hores de malèfica hidra
En aigües pudents d'asclada clepsidra
T'auguren un futur d'ull que s'envidra
Per a veure-hi etern l'univers extint.
—Hora morta dogmàtica llagasta
Desix-te'n fot el camp corrent fugint
Tota malvestat rep serè i apitra

Fes com si fossis tu qui el món arbitra.
—Cada imatge és fungible el temps la gasta
Declara només sa l’iconoclasta
I aquell qui davant l’horror recalcitra.
—Tothom altre és boig al cap portant mitra
Tu cap monstre et creus en fesa clepsidra
Deses totjorn tos ous en clar aiguavidre.

(/=\)

—Incòlume car incrèdul
muntava a cada ara
a trencar-ne els ninots —
prou soc gran iconoclasta
i em duen teca els devots
als quals enseny la meua tita
i els meus ous de cerasta.
—Francament vindicat
cascun havent fets atots
roman-ne esborneiat.
—“*Si sos ous són de cerasta*
i els desa en aiguavidre
segur que és escurçó sa tita
o de llengua bífida cap hidra
qui ens anuncia la fi
i alhora el començament!
—*Colem-lo amb deteniment*
i escoltem-ne cada hora
com degota gota a gota
sa saviesa incommensurable...”
—Mes ara tot distret
i ja ben tip m’hi fot un pet
on bromós he desaparegut...
—“*Aital com hi davallava (diuen)*
pujava pel mateix embut.”
—Ara a l’ara només hi roman

aquest paperet sollat
amb els mots NO OBLIGATION
perquè al llarg del pàmfils segles
prou hi pastúron (o pèixon).

(/=\)

—Petit só (paradís perdut, benaurança enyorada, tostemps ho duus a l’esment i adelitat t’ho repeteixes)...
—Petit só, dic, i me la faig tocar cops innombrables per velles i joves, qui enjogassades prou s’hi xalen de valent.
—I àdhuc pelar, vós.
—*Vols que te la peli?* — diuen i rediuen angèlicament ecoiques al dolç oreig de l’eutopia.
—On bruscament eixarrancat sempre responc —*U-íííííí!*
—Llençaves enlaire tarongetes i pometes que, tan sapastret, poc endevinaves de pelar, i, tantost t’ho demanaven, no et foties pas gens l’estret.
—Mes ara, ai, grandet...
—Grandet, sense haver arribat, però, a la fosca senectut on també el seny ja m’he begut, ni on aqueixa estranya ombra, qui sempre veig de cua d’ull, pertinaç em torç el braç, i em torç el nas, i em fa anar de mal borràs i de bòlit per aquest món tot corcat; no, no, vull dir, grandet de només onze o dotze anys, portant pantalons de golf i aprenent de nits a tocar, amb plectres ocres, cordes de mandurrieta, quan encara em deia Gaietà, i les mateixes males putes, doncs, de sobte et troben pervers i t’acusen, faves, a l’analfabeta bòfia...
—I haig de fugir per camps i serres que me la peli el fred...
—No pas en Frederic duler, no, no!
—Que me la pelin i repelin, sense perdó...
—Sense perdó, i amb llurs urpes sangoses les sílfides...
—Les sílfides de ferramentes roents i esvellegats vels de mòmia, ah...
—Ah! I més prosaicament, l’huracà i el volcà, la calamarsa i

la neu, el voltor i l’astor, i, ja...
—I, ja, tots els altres goluts peixos del cel tempestuós, goges, efidríades, napees; querrines, porcs espins, oques.

(/=\)

—**Vit al clit**. (By *Anaclet Vitalclit*.)

—Li pessigolleja amb el vit el clit
No pas per res es diu Vitalclit
N’Anaclet i aquest és el paperet
Que només sempre fa amb el seu vitet
Amb el meat en frega i besa el clit
I amb dentetes de caragol se’n riu
Mentre se’n torna escalfadet al niu.

(/=\)

—Visc al cor d’un freixe on amb ell puc créixer
Som bona persona amb braços en zona
Per a poder estrènyer esclop i espardenya
Visc al cor d’un faig ben amunt me’n vaig
No diem mai re ni cedre o xiprer
Sols se senten fulles de ressons curulles
Visc al cor d’un roure ell i jo fem ploure
Xiscles d’huracà de sisme i volcà
Perquè ens caigui un llamp magnífic escamp
Pel cel oratjós el bleix amorós
No diem mai no tot ho trobem bo
Ancorem el bé ales d’esparver
Antiga desferra aombrem la terra
Arbre bo i silent nit o jorn tot lent.

(/=\)

—Bo i febrint-li la perla a la petxina

Em mossegà l’orella.
—Adolorida orella llençà un crit
De recurrent orgasme.

(/=\)

—Dels anys on era infant
Em vénen les memòries.
—El meu sol diamant
Entre tantes d’escòries
Aquell molt dolç instant
On lluny de les cabòries
Cridàvem victòries
Si en passeig triomfant
Ara anàvem marcant
En rectes trajectòries
Contra el tort contrincant
Qui amagat entre bòries
Injectava falòries
Que cap pixavagant
S’empassava badant.
—A recer de cridòries
Vivíem recitant
Les antigues històries
I el que ens rau endavant
Són segur millors glòries.
—Després tot fou seguici
De dol recrementici
Car el dolent no perd mai
Ressuscita en sipai
Vil botifler adiàfor
Qui ens trencava el semàfor
Perquè la via erréssim
I només ens trobéssim
Per carrers esborrats
Enlloc i anorreats.

(/=\)

—Desolades, les marmanyeres només podíem presentar, a les cues i cues de dones abaltides i esparracades, quatre manats de verdures podrires, mentre çassús, al cel sinistre, s’eixamenaven a lloure els helicòpters genocides que, per indrets qui sap si mig triats, hi projectaven raigs de mort instantània, que alhora en feien a perpetuïtat, d’aqueixos indrets, erms radioactius on atansar-s’hi equivalia a cremar-s’hi encontinent per a esdevenir-hi tot seguit cap muntet negligit de ventisses cendres.
—Única distracció permesa, els dissabtes, a l’estuari, s’hi esqueien les sòlites saturnàlies llurs — hom hi entronitzava o sacralitzava els nous sants.
—Hom t’aferrava el cap i amb força extrema te’l fotia endins el riu — te l’hi serven passat el minut i mig, i quan ets prou netejat d’ànima, i, és clar, a trenc de morir’t ofegat, et fan “néixer tot nou de bell nou”, si fa no fot santificat per a l’ocasió.
—Així és com vaig perdre la filleta de tres anys — a l’hora de la bestial immersió, els llefiscosos prestes, en llur ficte entusiasme, li torceren el coll. Quan li volgueren treure el capet de l’aigua, i veieren que no sortia impulsat pel zel de respirar, digueren que sí ves, que el seu esperit s’havia envolat d’un cos destinat prou tost a ésser posseït pel maligne.
—I els betzols assistents aplaudiren la puta feta.
—On em voleu, llavors, desarmada? Vaig tornar, capcota, a la meua paradeta.
—Qualcunes de les dones qui coneixien mon destret, se’m condolgueren amb cap trista capcinada d’entesa. En aquelles hores de desfeta total, la mort d’una filleta, què hi voleu fer? Les xifres de caiguts s’esventaven fins a l’infinit.
—Prestes venuts, com sempre, als anorreadors. Com els maleïa i els desitjava mort!

—És llei de vida, vós. Xampany quan l’enemic mor, dolor quan mor l’amic.
—Quan els del Queen MAB i els del Sempre MAI maten botiflers i invasors, quina festa doncs no fem, tot i que d’amagat! I encara més festa, és clar, quan és la Seca mateixa qui ens fa el favor d’endur’s cap d’aquells podrits al sot!
—Ara, quan és un dels nostres qui cau, naturalment, que tristor rai.
—Fer el contrari, o romandre neutres, fóra de maleït indiferent, de robòtic fastigós, no pas digne de dir’s humà.
—*Mort Als Botiflers, Mort Als Invasors*, llegies a certs murs ja bombardejats, i sabies que els del Queen i els del Sempre molts els hauríem arrecerats, ni qui ens n’anés la vida.
—A la serralada transversal, els ardus, ardits, resistents defensen cada cova i cada clot i han parats paranys letals arreu, assenyaladament a esquerdes i a congosts.

(/=\)

—Ah, perfecció ideal de cada cosa trobada entre els fems i deixalles! Quina idoneïtat, quina entelèquia, quin mills de millor d’exemplar d’ananàs, de banana, de ceballot, de col de Brussel·les! D’esbalaïdora síndria; i de tomaquetet! I de festuc i d’anacard. I la formositat incomparable de la figa, la seua sentor, el seu tast! I els de cap fava! I dels cigronets!
—I l’aigua de pluja, vós! I el vi diví al cul de les adorables ampolles!
—Quant d’infal·lible acompliment a l’univers! Tant d’objecte sagrat que hom ha d’admirar sublimment embadocat!
—Quin agraïment de viure entre aitals joiells, ep, i de miraculós afegitó eduls, vós!
—Ai dels malaurats! Sí, ai dels maleïts dissortats qui no es meravellen, cada instant, que no aprecien tot aqueix molt generós bé de la natura! No es mereixen pas viure molla!
—Saps que els dic? A mort els desagraïts!

(/=\)

—Soc fill d’un malefici
Soc del no res encarnat el fútil sacrifici
I de les cigales dels gegants llurs lleterades
Que tothora esclaten en enlluernadors focs d’artifici
Astorat n’enregistr aitants com puc
I amb greu desfici.

(/=\)

—Si ets, no ets
Si no ets ningú, ets tothom
Si ets tothom, no ets ningú
Ésser i no ésser s’equivalen
Cada dia t’ha dut més lluny de tu mateix
T’has deixat enrere com t’has perdut endavant.

(/=\)